

ĐẠO ĐỨC LÀM NGƯỜI

Sách này chỉ kính biểu, không bán!

Quý bạn đọc có thể thỉnh sách tại
TU VIỆN CHƠN NHƯ. Ấn bản điện tử
được đăng tại trang web: [http://www.
thuvienthaythonglac.net](http://www.thuvienthaythonglac.net)

TRƯỞNG LÃO THÍCH THÔNG LẠC

ĐẠO ĐỨC
LÀM NGƯỜI

TẬP 1

PL: 2555 - DL: 2011

TIÊN HỌC LỄ

“TIÊN HỌC LỄ HẬU HỌC VĂN”¹, đó là lời dạy của Tổ tiên ta ngày xưa. Người có tài mà không đức hạnh thì thường làm khổ mình, khổ người. Người có đạo đức thường đem lại sự an vui hạnh phúc cho mình cho người. Người có tài mà không có đức hạnh thì cũng giống như con ác thú, hại mình, hại người và hại cả xã hội.

¹ Lời dạy này của đức Khổng Phu Tử, nhưng vì câu này đã được Việt hóa, ăn sâu vào tư tưởng và tinh thần của dân tộc Việt Nam, ngày nay nó đã trở thành lời dạy đạo đức của Tổ Tiên.

MỤC LỤC

Lời Nói Đầu	7
Chương I: Đạo Đức Giao Thông	21
+ Một Tai Nạn Giao Thông	23
+ Mọi Người Hãy Học	28
+ Luật Lệ Và Đạo Đức Đi Đường	28
+ Giáo Dục Luật Lệ Và Đạo Đức Giao Thông Trong Học Đường	47
+ Có Bằng Lái Xe Chưa Đủ, Cần Phải Học Thêm Đạo Đức Giao Thông Đường Bộ	52
+ Cảnh Thận Là Một Đức Hạnh Cao Quý Trong Việc Lái Xe	54
+ Đức Tính Cầu Thả Là Một Tai Hại Cho Mình, Cho Người	59
+ Uống Rượu Say Lái Xe Là Một Tai Hại Rất Lớn Cho Mình Và Mọi Người	66
+ Khi Cơ Thể Mệt Nhọc, Buồn Ngủ Thì Không Nên Lái Xe	70
+ Lái Xe Đùng Vượt, Qua Mặt Ấu	76

Chương II: Đạo Đức Hiếu Sinh	91
+ Lòng Thương Con	93
+ Đạo Đức Hiếu Sinh	98
+ Thương Yêu Sự Sống	112
Của Muôn Loài Là	
Thương Yêu Mình	
+ Có Phải Chăng Thịt, Máu, Xương	136
Của Loài Vật Là Thực Phẩm	
Của Con Người?	
Chương III:	157
Đạo Đức Vệ Sinh Môi Trường	
+ Bảo Vệ Môi Trường Sống	159
+ Môi Trường Sống Ô Nhiễm Là	171
Ảnh Hưởng Đến Sức Khỏe	
Của Con Người	
+ Còn Xả Rác Bừa Bãi Thì Chưa Gọi	185
Là Văn Minh	
+ Thiếu Đạo Đức Vệ Sinh	217
Môi Trường Sống Là	
Tự Làm Khổ Mình,	
Khổ Người	
Lời Kêu Gọi Các Bạn	233

Lời nói đầu

Một con người thiếu đạo đức cũng giống như một con thú vật, nhưng con thú ấy lại mang lối người. Con người ấy chẳng bao giờ có một tâm hồn thanh thản, an lạc và sơ sự. Cuộc đời của họ chẳng có hạnh phúc, thường sống trong tâm trạng đau khổ, giận hờn, phiền muộn, lo âu, sợ hãi, bất an, bất toại nguyện, v.v..

Một gia đình thiếu đạo đức là một gia đình đau khổ, phần đông mọi người sống trong gia đình đó chỉ còn biết chịu đựng với nhau, chịu đựng để mà sống, sống trong khổ đau, nên không bao giờ tìm được chân hạnh phúc, an vui chân thật. Sống trong gia đình đó cũng giống như sống trong địa

ngục, địa ngục của trần gian.

Một xã hội thiếu đạo đức là một xã hội mà mọi người đều gian ác, xảo trá, lừa đảo, lường gạt bằng mọi cách. Luôn luôn họ phải bon chen, đấu tranh, chà đạp lên nhau để tìm miếng ăn, manh áo, để tìm vật chất và tiền bạc, châu báu, ngọc ngà cho nhiều v.v.. Vì thế, một xã hội rất phức tạp, rất đen tối, không trật tự, thiếu an ninh...

Đó cũng là vì cuộc sống cá nhân mà mọi người quên đi “Đạo đức nhân bản - nhân quả”, xem cá nhân là quan trọng, là trên hết, nên không còn có con người sống liêm sỉ, chí công, vô tư. Họ không còn biết yêu thương nhau, chỉ biết có tiền và vật chất, vì thế mà đạo đức lần lần biến mất. Nhưng đạo đức dần dần biến mất thì xã hội sẽ không có trật tự, an ninh, thường xảy ra trộm cướp, giết người, khiến cho cuộc sống của con người đầy rẫy sự đau khổ và bất an...

Để đạt được nhiều danh và lợi cho cá nhân của mình. Con người sử dụng bằng

mọi thủ đoạn, gian xảo, điều ngoa, lường lặn, đo thiếu, cân non hoặc bằng mọi cách lường gạt khác nhau, để lừa đảo, xảo trá lẫn nhau.

Họ không từ bỏ những hành động hung bạo có thể gây ra án mạng giết người. Xã hội như vậy, muốn làm nên một việc gì thì phải có tiền, tiền là trên hết, “có tiền mua Tiên cũng được”. Vì thế, mà đạo đức bị băng hoại, con người lương tri và lương năng cũng mất. Vì xã hội con người thiếu đạo đức như vậy, nên nhà nước đặt ra nhiều pháp luật để ngăn cấm và trị tội những kẻ phạm pháp, trộm cướp giết người, gây rối, làm mất trật tự an ninh chung cho xã hội, cho đất nước. Nhưng pháp luật là pháp luật, đối với những người vô đạo đức thì không thể trị họ hết được. Cho nên, có nhiều người phạm pháp được pháp luật cưỡng bức nhiều lần đi cải tạo từ trại giam này đến trại giam khác. Nhưng những người vô đạo đức thì họ chẳng bao giờ biết sợ pháp luật, biết sợ nhà giam, biết sợ trại cải tạo là gì? Khi được trả tự do về thì chúng nào

tật nấy nhất là những người đầu trộm đuôi cướp, du côn, du đàng v.v..

Một đất nước không đạo đức là một đất nước không phồn vinh, thịnh trị, mưa không thuận gió không hòa, thường xảy ra trộm cướp giết người, bạo loạn, binh đao, chiến tranh xảy đến, khiến cho đất nước đó không có thanh bình và an cư lạc nghiệp.

Vì thế, đạo đức rất quan trọng cho cuộc sống của loài người trên hành tinh này. Nhưng đạo đức là gì?

Từ xưa đến nay người ta đã nói rất nhiều về đạo đức, bằng cách này hay bằng cách khác. Nhưng những đạo đức ấy chưa đủ, vì thế nó chưa mang đến sự bình an cho loài người.

Nói đến đạo đức là nói đến sự phát triển trí tuệ của con người, sự phát triển ấy nhằm mục đích để giữ gìn trật tự, an ninh xã hội và nâng cao phẩm cách con người đối xử với nhau phải sống có tình, có nghĩa, có những hành động cao đẹp và cao thượng v.v.. Nhờ đó, con người mới có

khác hơn loài cầm thú; nhờ đó con người thoát ra khỏi bản năng hung dữ ác độc của loài động vật; nhờ đó con người mới trở nên những bậc Hiền nhân, Thánh triết; nhờ đó con người mới có những năng lực màu nhiệm trở thành Siêu nhân.

Nói về đạo đức chúng ta đã biết ở Việt Nam và Trung Hoa được truyền thừa nên đạo đức Khổng - Mạnh. Đạo đức Khổng - Mạnh gồm có: “Tam Cang, Ngũ Thường”.

Tam Cang gồm có: Quân thần cang, phụ tử cang, phu thê cang.

Ngũ Thường gồm có: nhân, nghĩa, lễ, trí, tín v.v..

Đạo đức này đưa ra để dạy cho con người nhằm mục đích bắt buộc phải tuân thủ theo trật tự tôn ti của giai cấp chế độ phong kiến, biến con người thành công cụ để phục vụ vua chúa, “Quân xử thần tử, thần bất tử bất trung”.

Ở đây chúng tôi không muốn nói đến đạo đức phong kiến này, mà nói đến một

thứ “Đạo đức bình đẳng” mà mọi người rất cần thiết như cơm ăn, như nước uống, như áo mặc và như hơi thở. Vậy đạo đức này thuộc về đạo đức gì?

Kính thưa quý bạn! Chúng tôi muốn nói đến đạo đức này, chứ không phải nói đến đạo đức Tam Cang, Ngũ Thường: Nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, mà chúng tôi đã nói ở trên hay bất cứ một thứ đạo đức nào khác: Như đạo đức tộc họ của gia đình, đạo đức phong tục tập quán của mỗi dân tộc, của một xứ sở quê hương, của một đất nước, hay là những thứ đạo đức mơ hồ trừu tượng của các tôn giáo từ xưa đến nay. Mà chúng tôi nói đến đạo đức thường xuất phát nơi những hành động sống hằng ngày của quý bạn, mà quý bạn thường trực tiếp, tiếp xúc với mọi người, mọi việc làm, mọi đối tượng và mọi pháp v.v..

Đạo đức này xuất phát từ những hành động thân, miệng, ý của quý bạn. Hành động thân, miệng, ý của quý bạn khi xuất phát sẽ không làm khổ mình, khổ người, đó là “Đạo đức nhân bản - nhân quả” mà trên

đời này ai cũng cần phải học hỏi và hiểu biết, vì nó là chính hành động sống của quý bạn hàng ngày đem đến sự an vui cho quý bạn và mọi người, mọi vật chung quanh quý bạn.

Nếu các bạn không học, không hiểu đạo đức nhân bản - nhân quả làm người, vô tình những hành động của các bạn, các bạn sẽ làm khổ cho mình, cho người, cho muôn loài vật khác. Và như vậy quý bạn là người thiếu đạo đức, nói thiếu đạo đức là nói nhẹ nhàng đối với các bạn, nếu không nói vậy thì sẽ nói thẳng rằng: quý bạn là người vô đạo đức, có nghĩa là vô đạo đức đối với mình, đối với mọi người và cũng như đối với tất cả mọi loài chúng sinh.

Đạo đức này không bắt buộc chúng ta phải phục vụ cho một giai cấp nào, cho một chế độ nào hay cho một hệ tư tưởng nào và cá nhân nào. Đạo đức này là một thứ đạo đức bình đẳng luôn luôn phục vụ cho sự sống của muôn loài trên hành tinh này; không phân biệt màu da thú tóc, không phân biệt chủng tộc, tổ quốc, quê hương hay đất

nước riêng biệt nào cả. Đạo đức này dạy con người không những thương con người mà còn biết thương yêu các loài động vật và ngay cả các loài cỏ cây. Đạo đức này nó sẽ mang đến cho muôn loài một sự bình an. Thiếu đạo đức nhân bản làm người, quý bạn không bao giờ thoát ra khỏi bản chất của loài thú vật. Vì con người cũng là một loài động vật như bao nhiêu loài động vật khác trên hành tinh này. Con người chỉ hơn các loài động vật khác là nhờ có trí tuệ thông minh, biết phân biệt phải, trái, trắng, đen, tốt, xấu...; biết xấu hổ, biết sửa đổi và biết triển khai trí tuệ ấy để có những hành động không làm khổ mình, khổ người và làm khổ tất cả muôn loài có sự sống khác. Do đó, con người vượt hơn muôn loài vật khác, biết ngăn chặn những thú tính trong tâm mình, biết tạo những hành động thương yêu đùm bọc lẫn nhau, biết chia sẻ ngọt bùi cay đắng v.v.. Tại sao lại gọi là đạo đức nhân bản - nhân quả?

Vi mỗi hành động thân, miệng, ý của chúng ta khởi ra là nhân, thì tiếp ngay đó

liền có sự thọ chịu khổ hay vui, là quả:

Ví dụ: Khi chúng ta nói: “Thằng khốn nạn”, nói như vậy là “Nhân”. Người bị mắng như vậy sẽ tức giận là “Quả”, khi tức giận như vậy người ta sẽ chửi mắng lại hoặc đánh chúng ta là “nhân”, chúng ta bị chửi mắng lại hoặc bị đánh là “quả”, tức là thọ chịu sự đau khổ của sự mắng chửi hoặc bị đánh.

Còn nếu chúng ta không nói lời thô ác đó, thì nhân không có nên quả cũng không. Tại sao gọi là nhân bản?

Vì hành động thân, miệng, ý của con người tạo ra nên gọi là nhân bản tức là những hành động gốc nơi thân người.

Đạo đức nhân bản - nhân quả là nói lên những hành động của con người không làm khổ mình, khổ người.

Hành động không làm khổ mình, khổ người là những hành động sống hằng ngày của con người đối xử với nhau, nó rộng rãi bao la và vô lượng, vô biên không thể nghĩ lường được, không thể nói hết được... Tùy

trường hợp, tùy hoàn cảnh xảy ra muôn vạn hình thái khác nhau, nhưng không ngoài thiện và ác.

Bộ sách Đạo Đức Làm Người ra đời, là để đáp ứng kịp thời của thời đại khoa học hiện đại hoá đời sống con người.

Vật chất càng nhiều phục vụ đời sống con người càng đầy đủ tiện nghi. Khi đời sống con người đầy đủ tiện nghi thì tâm tham đắm càng nhiều, tâm tham đắm càng nhiều thì đạo đức làm người sẽ mất dần. Và vì thế mà con người phải chịu nhiều đau khổ hơn, vì ai cũng không còn nghĩ đến đạo đức, mà chỉ còn nghĩ đến danh và lợi.

Ở đời người ta nghĩ rằng, vật chất càng nhiều là đem đến nhiều hạnh phúc. Điều này không thể có được, vì vật chất càng nhiều thì người ta càng bon chen, đua đòi, sanh tâm hung ác và giết hại lẫn nhau. Vì danh và lợi thì lúc bấy giờ con người chỉ còn là một con thú vật hung dữ mà thôi không hơn không kém.

Bộ sách Đạo Đức Làm Người ra

đời là ngăn chặn những hành động ác làm khổ mình, khổ người; để quân bình vật chất và tinh thần, khiến cho mọi người được đầy đủ sự an vui hạnh phúc, không còn làm khổ cho nhau nữa.

Bộ sách Đạo Đức Làm Người sẽ chỉ dạy cho mọi người biết từng hành động sống hằng ngày, hành động nào thiếu đạo đức sẽ đưa đến sự khổ đau cho nhau. Và những hành động nào có đạo đức sẽ mang đến sự an vui và hạnh phúc cho mình, cho người.

Bộ sách Đạo Đức Làm Người sẽ xác định cho chúng ta biết hành động nào thiện và hành động nào ác để chúng ta không còn làm lạc làm khổ mình, khổ người, để chúng ta chấm dứt những hành động tội ác. Khi làm một điều gì thì phải biết điều đó rất rõ ràng và cụ thể, chứ không thể làm mà vô tình không biết thì không được. Làm mà không biết thiện hay ác, tội hay không tội v.v., là tự mình làm khổ mình, khổ người, làm hại mình hại người thì đó là thiếu đạo đức.

Bộ sách Đạo Đức Làm Người sẽ dạy chúng ta đạo đức vệ sinh, vệ sinh môi trường sống, vệ sinh đời sống đối với mình và đối với mọi người, vệ sinh cơ thể, vệ sinh tư tưởng v.v.. Nó còn dạy cho chúng ta đạo đức giao thông, đạo đức hiếu sinh, đạo đức buông xả (không tham lam trộm cướp), đạo đức thủy chung, đạo đức thành thật và uy tín, đạo đức khôn ngoan; đạo đức làm cha mẹ đối với con cái, đạo đức con cái đối với cha mẹ; đạo đức chồng đối với vợ, đạo đức vợ đối với chồng; đạo đức thầy đối với học trò, đạo đức học trò đối với thầy; đạo đức lời nói cách thức xưng hô, nói chuyện với mọi người; đạo đức về mỗi hành động liếc, ngó, nhìn, hái, v.v..

Muốn chấm dứt những sự đau khổ của con người trên hành tinh này, thì không có phương cách nào tốt hơn là những hành động đạo đức nhân bản - nhân quả không làm khổ mình, khổ người. Những hành động ấy phải chính là những hành động của chính mình thì mới có thể đem lại hạnh phúc chân thật cho mình, cho người.

Một người không có đạo đức nhân bản - nhân quả thì họ phải chịu đầy rẫy sự khổ đau, dù họ là vua, chúa, quan to, chức lớn hoặc những nhà tỷ phú giàu nhất trên thế giới, hoặc những nhà bác học, bác sĩ, văn sĩ, nghệ sĩ, thi sĩ, v.v.. đều chịu chung số phận đau khổ, bất an, bất toại nguyện, v.v..

Một người nghèo cùng, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc, nhưng nếu họ sống có đạo đức nhân bản - nhân quả thì họ cũng vẫn thấy an vui, thanh thản không bao giờ ai làm phiền lòng họ được, dù trước cảnh nghèo cực.

Do vậy, một người muốn đi tìm chân hạnh phúc, thì phải tìm ngay nơi mình một đạo đức nhân bản - nhân quả. Sống biết cách không làm khổ mình, khổ người thì ngay đó là chân hạnh phúc của cuộc đời.

Bởi vậy, đạo đức nhân bản - nhân quả rất quan trọng cho sự sống của con người. Trên hành tinh này, nhưng khi biên soạn và viết ra thành sách là một việc làm đòi hỏi

phải nhiều thời gian dài...

Hiện tình con người trên hành tinh này, không riêng cho một đất nước nào, đạo đức đang xuống dốc. Vì thế, chiến tranh khủng bố giết người vô tội, là một tội ác cực lớn, là một việc làm phi đạo đức, là một loài ác quỷ, v.v.. Thời gian quá cấp bách, chúng tôi cho ra đời bộ sách Đạo Đức Làm Người trong giai đoạn này để kịp thời ngăn chặn những hành động thiếu đạo đức, thiếu lòng yêu thương sự sống của muôn loài trên hành tinh này.

Vì thế, không thể nào tránh khỏi những sự thiếu sót, xin quý bạn và các bậc đức hạnh, cao minh chỉ giáo, để kỳ tái bản tới, chúng tôi hoàn thành bộ sách Đạo Đức Làm Người được hoàn chỉnh hơn.

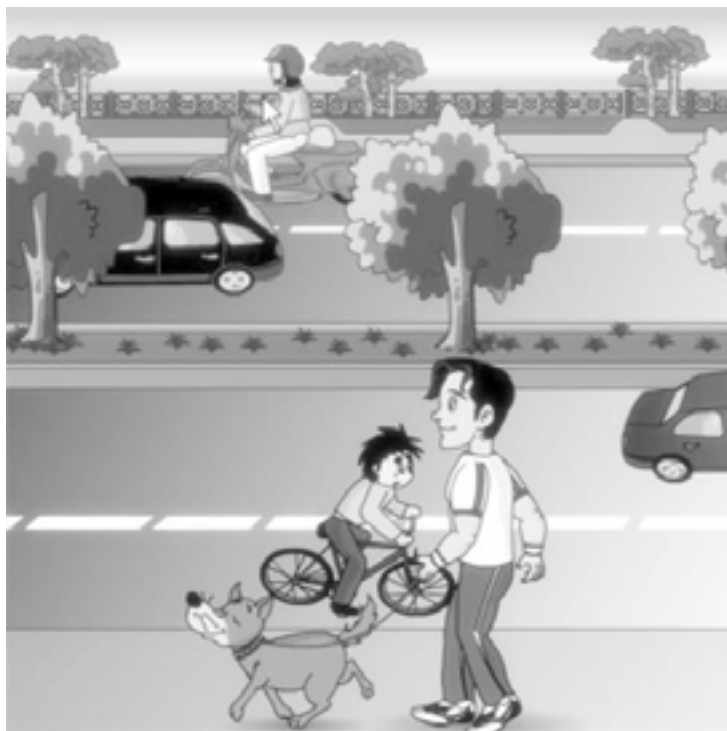
Kính ghi,

Thích Thông Lạc

(Ngày 27- 9- 2001)

Chương I

**ĐẠO ĐỨC
GIAO THÔNG**

MỘT TAI NẠN GIAO THÔNG

Năm ấy, chúng tôi đang học luyện thi tú tài phần hai, thì có hai người Phật tử đến chùa thỉnh Thầy trụ trì và chúng tôi đến tụng đám tang cho một người vừa chết vì tai nạn giao thông.

Đến nơi, một người phụ nữ đội khăn tang, độ 34, 35 tuổi ra đón tiếp và mời chúng tôi ngồi.

Cô ta vừa khóc, vừa nói: *“Chồng con đi làm về bị xe đụng chết, chết một cách tức tối, oan ức, chết trong đau khổ quá Thầy ơi!”*. Nói đến đây bà ta nức nở nghẹn ngào không nói được nữa, đưa tay vuốt ngực... Rất lâu, nước mắt đầm đìa bà mới nói: *“Xin Thầy từ bi thương xót tụng kinh cầu siêu độ cho linh hồn chồng con”*

Thầy trụ trì an ủi: *“Phật tử hãy bình tĩnh, đừng quá khổ đau, sanh ra bệnh tật. Rồi đây ai nuôi dạy mấy cháu còn quá bé thơ!?”*

Này các bạn lái xe, dù bất cứ lái các loại xe nào, các bạn có nghĩ gì về một tai nạn giao thông xảy ra không? Một tai nạn

giao thông xảy ra đã để lại một người mẹ trẻ vừa góa chồng và ba đứa bé thơ dại. Tình gì mà những người này phải chịu khổ đau như vậy hỡi các bạn?

MỘT HÌNH ẢNH THƯƠNG TÂM

Một tai nạn giao thông đã để lại một hình ảnh thương đau: “Một người mẹ góa chồng và 3 đứa con thơ dại” Nhìn hình ảnh này các bạn lái xe nghĩ sao? Có đau lòng không hỡi các bạn? (Ảnh trên báo mạng VietNamNet.vn ngày 14/04/2011)

Ai đã làm ra thảm cảnh khổ đau này?

Sự bất cẩn ư! Sự cấu thả, sự say sưa rượu chè, sự mệt nhọc ngủ quên, hay một sự lo toan đang ray rứt trong tâm hồn các bạn, hay một nỗi lo buồn về gia đình hoặc một sự thất vọng về một điều gì, hay bị kích động máu anh hùng “Xa lộ” mà quý bạn đã gây ra thảm cảnh này?

Quý bạn hãy suy nghĩ lại đi: Một tai nạn giao thông xảy ra chết người hoặc làm

cho cơ thể tàn tật suốt đời. Đó đâu phải là sự ngẫu nhiên phải không hề quý bạn?

Đó là một hành động thiếu trách nhiệm và bốn phận, thiếu lương năng và lương tri, thiếu đạo đức nhân bản làm người.

Các bạn đâu phải là cỏ cây gạch đá mà không biết đau khổ hay sao?

Một tai nạn giao thông xảy ra đâu phải có một người đau khổ mà bao nhiêu người đau khổ, phải không hề các bạn?

Và sự đau khổ ấy đâu phải chỉ trong chốc thời mà còn kéo dài suốt cả đời người các bạn ạ!

Ba cháu bé thơ đại ấy làm sao tìm lại được người cha thân yêu mà các bạn đã vô tình cướp mất; một sự mất mát lớn lao, một sự khổ đau đã gieo nặng trong tâm tư suốt cuộc đời của ba cháu bé thơ này. Dù ba cháu bé này lớn khôn cho đến ngày lia đời, lia cuộc sống này, chúng cũng không làm sao biết được sự âu yếm, sự che chở, đùm bọc, dạy dỗ, nuôi dưỡng và lòng thương yêu của một người cha mà cuộc đời của chúng luôn thăm ước ao được, nhưng làm sao có được hề các bạn?

Rồi đây, mẹ chúng sẽ tái giá, có một người chồng khác, thì sự thương yêu của

người cha gẻ có bằng người cha ruột hay không? Hay chúng phải bỏ học, để rồi một người chị tuổi còn học trò mà phải tảo tần để nuôi hai đứa em thơ dại. Trước cảnh đau lòng này quý bạn nghĩ sao? Có thương tâm không hỡi các bạn?

Một tai nạn giao thông xảy ra để lại trong lòng chúng ta những nỗi đau thương, tê tái tận tâm can, như ai bứt từng đoạn ruột.

Hôm nay ngồi đây, hồi tưởng ghi lại những hình ảnh ngày xưa mà lòng chúng tôi không khỏi bồi hồi xúc động. Nghĩ đến cuộc đời bơ vơ cơ cực của các cháu bé thơ này, chúng tôi không cầm được giọt nước mắt.

Thưa các bạn! Hỡi các bạn lái xe! Dù bất cứ loại xe nào, các bạn cũng không có lỗi. Nhưng chúng ta có lỗi các bạn ạ! Gia đình chúng ta có lỗi! Xã hội có lỗi! Đất nước có lỗi! Tại sao vậy?

Lỗi vì đất nước, vì xã hội, vì gia đình và vì chúng ta không có một nền đạo đức nhân bản. Vì thế, chúng ta không được giáo dục về trách nhiệm, về bốn phận của mỗi con người phải sống và hành động không làm khổ mình, khổ người như thế nào? Do chúng ta chưa biết, chưa học đạo đức, vì

thế chúng ta không có lỗi.

Hôm nay, chúng tôi ngồi ghi lại những hành động sống có đạo đức làm người không làm khổ mình, khổ người, để các bạn biết và hiểu; để các bạn tránh những hành động thiếu đạo đức có thể gây ra sự khổ đau cho mình cho người; để giúp cho quý bạn có một hành động sống, sống bình thường nhưng rất cao thượng không làm khổ mình, khổ người; để giúp cho các bạn luôn luôn có một tâm hồn thanh thản, an lạc và vô sự; để giúp cho các bạn tìm được một hạnh phúc chân thật trong cuộc đời.

MỌI NGƯỜI HÃY HỌC

LUẬT LỆ VÀ ĐẠO ĐỨC ĐI ĐƯỜNG

1/ **Điều một:** Chúng tôi xin nhắc nhở quý bạn, khi lái xe có tốc độ từ 10 cây số một giờ đến 100, 200 cây số một giờ thì quý bạn phải học về luật lệ giao thông đường bộ để biết luật lệ đi đường. Đó là quý bạn đã thực hiện được đạo đức giao thông.

Vì hiện giờ số người gia tăng, khắp nơi nơi, bước ra đường người là người, đông như kiến cỏ. Vì thế, nếu chúng ta không học luật lệ đi đường, thì chúng ta không rõ. Và không rõ luật đi đường, do đó có thể gây ra tai nạn giao thông. Một tai nạn khủng khiếp, chết thê thảm, làm đau khổ nhiều người các bạn ạ!

Hành động không hiểu rõ luật lệ giao thông đường bộ, là một hành động thiếu đạo đức nhân bản thường sẽ làm khổ mình, khổ người các bạn ạ!

Vậy trước khi lái xe các bạn hãy học luật lệ đi đường rồi mới lái xe thì mới bảo đảm sinh mạng của các bạn và mọi người. Các bạn nên nhớ kỹ nhé!

Học luật lệ giao thông đường bộ, đó là trách nhiệm và bổn phận đạo đức làm người của các bạn! Các bạn cần phải hiểu, hiểu một cách sâu xa, vì sự sống của mọi người, của chính các bạn nữa.

Khi lái xe các bạn hãy tư duy suy nghĩ, hãy thương sự sống của mọi người, của chính các bạn. Chỉ trong gang tấc và trong chớp mắt không làm chủ được xe bạn, là tai hoạ sẽ đến tức khắc. Một sự khổ đau vô cùng, vô tận các bạn ạ!

MỘT HÌNH ẢNH THƯƠNG ĐAU CỦA TAI NẠN GIAO THÔNG

Một hình ảnh thương tâm của tai nạn giao thông để lại: “Tuổi trẻ và tương lai còn đâu nữa?” (Ảnh trên Internet).

Nếu các bạn không học luật lệ giao thông đường bộ thì khi lái xe lương tri và lương năng của các bạn sẽ không tha thứ tội lỗi của các bạn đâu, khi mà các bạn gây

ra tai nạn chết người.

Vì bảo vệ sự sống cho con người trên hành tinh này, nên mỗi quốc gia đều chế ra luật lệ giao thông đường bộ, để giúp cho con người lái xe không gây ra tai nạn khổ đau, mất mát và thương tâm.

Vậy các bạn hãy nhớ! Trong thời đại của chúng ta hiện giờ, lượng xe cộ trên đường đông như mắc cửi và xe chạy với tốc độ nhanh như gió. Vì thế từ trẻ em đang học ở cấp I cho đến những người già cả đều phải học luật lệ giao thông đường bộ, để tránh mọi tai nạn giao thông xảy ra trong khi đi đường.

Trong thời đại của chúng ta, phương tiện giao thông rất tiện lợi và nhanh chóng, thì sự học tập luật lệ giao thông đường bộ rất cần thiết và quan trọng hàng đầu, để bảo vệ sinh mạng của mọi người và của chính các bạn nữa, để những thảm cảnh khổ đau, thương tâm này không còn xảy ra nữa.

2/ **Điều hai:** Trách nhiệm và bổn phận về đạo đức giao thông mà mọi người cần phải hiểu biết cho rõ ràng trong mỗi hành động khi bước chân ra đường. Về đạo đức giao thông khi bước ra đường, trước tiên muốn băng qua đường, thì phải nhìn bên

lề đường tay trái không thấy có xe hoặc có xe còn đang chạy ở xa thì ta hãy đưa cánh tay trái thẳng ra phía trước mặt, rồi bước ra giữa lộ, có nghĩa là đưa cánh tay ra dấu hiệu báo cho người lái xe biết ta đang băng qua đường, để người lái xe giảm tốc độ, thì mới có thể tránh được tai nạn giao thông. Khi đến giữa đường ta lại nhìn về phía bên tay mặt, thấy không có xe hoặc xe còn đang chạy ở xa thì ta lại đưa cánh tay mặt thẳng ra rồi tiếp tục bước đi cho đến lề bên kia.

Hành động như vậy là hành động đạo đức giao thông không làm khổ mình, khổ người. Lúc nào ta muốn băng qua đường đều phải có hành động đạo đức như vậy thì mới bảo đảm an toàn cho cuộc sống của mình, của người khác, nếu không có hành động như vậy mà muốn băng qua đường, là ta đã giết người và tự sát mình.

Người băng qua đường mà thiếu hành động này, đó là người thiếu đạo đức, người thiếu đạo đức giao thông này thì cũng giống như một con thú vật băng qua đường, tai họa sẽ đến. Tai họa đến không có nghĩa là do nhân quả tiền kiếp, tai họa đến là do nhân quả hiện kiếp tức là do hành động thiếu đạo đức nhân bản - nhân quả trong hiện tại. Cho nên, những hành

động nhân quả thiện hay ác là những hành động vô đạo đức hay là có đạo đức. Nó được khẳng định hành động thiện là đạo đức, có nghĩa là hành động không làm khổ mình, khổ người, đem lại sự an vui cho mình cho người. Và hành động ác là hành động vô đạo đức, có nghĩa là hành động làm khổ mình, khổ người, đem lại sự bất an, sự phiền toái, sự buồn khổ v.v..

Một người đi trên đường cứ theo lề bên tay mặt mà đi là người có đạo đức giao thông, vì người ấy đi theo đúng luật lệ giao thông được nhà nước soạn thành bộ luật đi đường. Ngược lại, một người đi đường mà cứ theo lề bên tay trái mà đi là người thiếu đạo đức sẽ xảy ra án mạng giao thông, gây đau khổ cho mình cho người. Người đi đường như vậy là người thiếu đạo đức, là người không học luật lệ giao thông. Người không học luật lệ giao thông cũng giống như một con thú vật đi ngoài đường, và sẽ xảy ra tai họa cho nhiều người, mang đến sự buồn khổ và thê thảm cho cuộc sống con người.

Hiện nay, khắp trên mọi nẻo đường đất nước, ngày nào cũng có xảy ra tai nạn giao thông, đó là vì mọi người không chịu học luật đi đường và không học đạo đức cẩn thận đi đường. Không học luật lệ và đạo

đức đi đường, vô tình đã biến mình thành những con người vô đạo đức.

ĐI HÀNG NGANG GIỮA ĐƯỜNG LÀ THIẾU ĐẠO ĐỨC LÀM NGƯỜI

Các cháu học sinh lái xe đi đường như vậy là thiếu đạo đức, các cháu phải cố gắng học đạo đức làm người để xứng đáng là người công dân Việt Nam. (Học sinh trường PTTH Di Linh đi xe đạp hàng 5, hàng 6, lấn cả một làn quốc lộ 20 - Ảnh trên Internet).

Người học luật lệ đi đường mà không áp dụng luật lệ đi đường, để có những hành động thiếu đạo đức gây ra tai nạn chết người, chết mình, làm khổ mình, khổ người đó là những người không biết thương mình, không biết thương người; đó là những người quá tàn ác và tàn nhẫn, không còn có lương tri lương năng. Và như vậy những con người ấy là những người vô đạo đức, vô luật lệ giao thông. Nhà nước

thi hành luật lệ giao thông phải trừng trị những người vô đạo đức, vô pháp luật này rất nặng bằng những hình phạt xứng đáng, để ngăn chặn những cái chết thảm và đau thương một cách vô lý. Dù là người đi bộ, đi không đúng luật giao thông, thì người hành luật giao thông cũng phải phạt họ, phạt bằng tiền, bằng bắt buộc học luật giao thông. Có phạt như vậy mọi người mới chịu chấp hành luật đi đường nghiêm chỉnh. Nhờ thế, tai nạn giao thông mới chấm dứt.

Tai nạn giao thông được xem như vô tình “ngộ sát”, nhưng sự thật không phải vậy, không phải vô tình ngộ sát, mà do sự thiếu đạo đức cẩn thận nên biến mình trở thành người “cố sát”, tức là cố tự sát mình, cố sát người.

Biết chạy xe quá tốc độ, không làm chủ được tốc độ, chạy lạng lách cầu thả, vượt qua mặt xe khác ẩu là những hành động thiếu đạo đức cẩn thận tức là thiếu đạo đức nhân bản - nhân quả làm người, thì sẽ đưa đến tai nạn giao thông, làm khổ mình và mọi người.

Vậy các bạn đi bộ hay lái xe dù bất cứ một loại xe nào, xe lớn hay xe nhỏ, nhỏ như xe đạp, tệ như đi bộ, các bạn đều phải học luật lệ giao thông. Tại sao vậy?

Tại vì luật lệ giao thông sẽ bảo vệ tính mạng của các bạn và của những người khác. Vì vậy, luật lệ giao thông là một môn học bảo vệ sinh mạng rất cần thiết cho mọi người trong thời đại hiện nay. Nếu các bạn không học luật lệ giao thông thì các bạn đi bộ hoặc đi xe, đều đi càn, chạy xe ẩu, chạy xe không đúng luật lệ đi đường, thì chính các bạn đã gây ra tai nạn giao thông. Tai nạn giao thông là một tai nạn thảm khốc và thương tâm nhất, khiến cho người ngoài cuộc vẫn đau lòng, vẫn xót xa, vẫn ghê rợn. Cho nên, người đi bộ cũng phải bắt buộc học luật lệ giao thông. Tại sao vậy?

Vì người đi bộ đi không đúng luật lệ giao thông vẫn gây ra tai nạn thảm khốc, chứ không riêng gì người lái xe. Người đi bộ cũng phải cẩn thận như người lái xe. Nói chung, khi bước chân ra đường, người đi bộ cũng như người lái xe đều phải học đạo đức giao thông, để thấy trách nhiệm và bổn phận bảo vệ trong cuộc chung sống của loài người trên hành tinh này. Phải có ý thức về sự bảo vệ mạng sống của nhau, thì việc học luật lệ giao thông và đạo đức cẩn thận giao thông là điều rất cần thiết của mọi người. Nếu chúng ta không biết bảo vệ mạng sống của nhau, thì không có

ai bảo vệ mạng sống của chúng ta bằng chính chúng ta. Người cảnh sát đứng gác trên các trục lộ giao thông là để bảo vệ mạng sống của mọi người, nhưng mọi người quá khinh thường mạng sống của mình, thì người cảnh sát giao thông cũng không bảo vệ được, vì thế mà tai nạn giao thông mới xảy ra hằng ngày. Cho nên, ngay từ bây giờ nhà nước và nhân dân muốn tránh tai nạn giao thông, thì phải xóa nạn mù đạo đức và luật lệ giao thông cho toàn dân. Hiện giờ số lượng xe chạy bằng động cơ có tốc độ cao ngày càng gia tăng, thì tai nạn giao thông ngày càng gia tăng lên gấp bội. Do đó, sự mất mát rất lớn của mọi người dân thay vì không có, mà phải chịu thật là đau lòng. Phải không hở các bạn?

TAI NẠN GIAO THÔNG THƯỜNG ĐỂ LẠI THÂM CẢNH THƯƠNG TÂM

Con người không hiểu biết về đạo đức giao thông, nên vô tình đã gây ra tai nạn giao thông, để lại những thảm cảnh đau buồn cho mọi người còn sống. (Một vụ tai nạn giao thông chết người tại TP Hồ Chí Minh - Ảnh trên Internet).

Người đi bộ mà không biết luật lệ giao thông sẽ băng qua đường, qua ngã ba, ngã tư, cua, quẹo, đi ngược chiều, vượt đèn xanh, đèn đỏ một cách ngu si thì có thể xảy ra tai nạn giao thông.

Người bất chấp luật lệ giao thông là người vô đạo đức, là người thiếu đức hạnh cẩn thận. Người thiếu đức hạnh cẩn thận và vô luật lệ đi đường như vậy, là người tự làm khổ mình, khổ người, là tự giết mình giết người, những người như vậy là những người cần phải được pháp luật trừng phạt và trị tội đích đáng.

Yêu cầu Bộ Giáo Dục cần phải quan tâm cho chương trình học có thêm môn học về luật lệ giao thông đường bộ, và môn đạo đức học về đức hạnh cẩn thận giao thông đường bộ như:

1- Học đạo đức cẩn thận khi băng qua đường. Nếu đi bộ thì đưa tay ra hiệu, còn lái xe thì phải bật đèn lái và đưa tay ra hiệu để băng qua đường. Đó là hành động đạo đức, nếu băng qua đường mà thiếu hành động này là người vô đạo đức.

2- Học đạo đức cẩn thận khi đi đường, là để bảo vệ sinh mạng của mình của người khác, khiến cho tai nạn giao thông không xảy ra. Và như vậy không

làm khổ cho mình, cho nhiều người, nên phải đi sát trong lề, đi bên lề tay phải, không được đi bên lề tay trái. Đi ngông nghênh giữa đường hoặc đi bên lề tay trái là người thiếu đạo đức, là người sẽ làm khổ cho mình cho nhiều người.

3- Học đạo đức cẩn thận giao thông khi đến ngã tư, ngã ba, ngã sáu, ngã bảy, v.v.. thì phải đi theo chiều bên lề tay mặt, không được ôm lề tay trái của người mà đi. Đi như vậy mới là đi đúng luật lệ giao thông. Hành động đi như vậy mới chính là hành động đạo đức nhân bản - nhân quả (Không làm khổ mình, khổ người).

4- Khi đến ngã ba, ngã tư không có đèn báo mà muốn băng qua đường, thì hãy đưa thẳng cánh tay trái về phía trước mặt rồi bước đi ra đường, khi đến giữa đường, đứng lại, đưa cánh tay mặt về phía trước mặt rồi mới đi thẳng qua lề đường bên kia, đi chậm chậm không được chạy đại qua. Hành động làm như vậy là hành động đạo đức cẩn thận giao thông. Ngược lại không làm như vậy mà cứ đi băng qua đường là thiếu hành động đạo đức, tai nạn giao thông có thể xảy ra và mang đến sự khổ đau cho nhiều người.

5- Học đạo đức cẩn thận giao

thông khi đi bộ hoặc lái xe đến chỗ của queo, thì phải ôm chặt lề bên tay phải và giảm tốc độ xe chạy chậm lại. Quan trọng nhất là phải ôm chặt lề bên tay mặt, không được chạy xe giữa đường, không được chạy xe qua lề bên tay trái. Hành động giảm tốc độ xe và ôm chặt lề bên tay mặt của mình, là hành động đạo đức không làm khổ mình, khổ người, còn ngược lại là hành động thiếu đạo đức. Là một con người ai cũng mong muốn mình là người có đạo đức, chứ có ai muốn mình là người vô đạo đức bao giờ. Phải không hỡi các bạn?

6- Học đạo đức cẩn thận giao thông khi gặp đường trơn, đường dốc, đường vòng, qua cầu, v.v.. Khi lái xe gặp trường hợp này thì chúng ta giảm tốc độ để bảo đảm sự an toàn, không được phóng nhanh, vượt ẩu, qua mặt trên những đoạn đường nguy hiểm này. Hành động giảm tốc độ, không phóng nhanh, không vượt ẩu, qua mặt trên những đoạn đường này là hành động đạo đức cẩn thận giao thông sẽ không làm khổ mình, khổ người. Hành động như vậy sẽ mang đến sự an vui cho mình, cho mọi người. Người lái xe mà có những hành động này là người đáng khen và đáng ca ngợi, là người biết thương mình

thương người, là người đáng cho chúng ta kính trọng, yêu mến. Tuy những hành động đơn giản như vậy, nhưng nó mang đầy đủ tính chất tình thương cao thượng. Ngược lại không làm được những hành động này là người không xứng đáng để chúng ta mến yêu và kính trọng, là những người đáng khinh bỉ, đáng chê trách. Vì những hành động tầm thường ấy ai cũng làm được, thế mà không làm là phải đáng trách, đáng phạt v.v..

7- Học đạo đức cẩn thận giao thông khi thấy biển đề đường nguy hiểm, đường gợn sóng, v.v.. thì chúng ta giảm tốc độ xe và giữ tay lái ôm chặt lề phía bên tay phải, cho xe chạy với sự điều khiển làm chủ tốc độ chiếc xe hoàn toàn. Những người lái xe có những hành động làm như vậy là người có đạo đức giao thông. Người lái xe có đạo đức giao thông là người không hề vi phạm luật lệ đi đường. Người không vi phạm luật lệ giao thông là người tuân hành pháp luật của nhà nước, là một người công dân tốt. Người công dân tốt là một người làm cho đất nước của họ có trật tự, an ninh, khiến cho mọi người trong nước của họ sống được an ổn, yên vui. Và vì thế, đất nước ấy được phồn vinh, thịnh vượng, mọi người luôn luôn không làm khổ mình,

khổ người dù chỉ là những hành động đi đường hoặc lái xe... Người có đạo đức nhân bản - nhân quả thì dù bất cứ những hành động nhỏ nhất nào từ thân, miệng, ý của họ, họ cũng đều chú ý rất cẩn thận để tránh khỏi sự vô tình làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh.

Thường trong đời sống hằng ngày, người ta thiếu đạo đức nhân bản - nhân quả, chỉ vì người ta chưa rõ hành động nào của mình có đạo đức và hành động nào vô đạo đức. Chỉ cần lưu ý một chút là người ta nhận ngay được hành động nào có đạo đức và hành động nào không đạo đức. Hành động có đạo đức là những hành động không xảy ra sự đau khổ cho mình, cho người và cho tất cả muôn loài chúng sinh. Ngược lại những hành động mang đến cho mình, cho người và cho tất cả chúng sinh sự khổ đau, là hành động vô đạo đức. Cho nên, đạo đức giao thông là phải sử dụng sự cẩn thận, kỹ lưỡng... luôn thương sự sống của mọi người và cũng chính mình. Lúc nào cũng phải tỉnh táo, sáng suốt và trí tuệ. Nhờ đó mới thực hiện được đạo đức trọn vẹn, mới có một cuộc sống an vui hạnh phúc chan hòa trong mọi cuộc sống.

Chạy lạng lách, vượt mặt, bất kể luật đi đường đó là những người thiếu đạo đức.

Những người vô đạo đức này còn tệ hơn loài thú vật, vì loài thú vật không biết luật lệ giao thông, nhưng khi đi trong đoàn, trong bầy thì chúng còn đi theo thứ tự chứ không có lạng lách, vượt mặt con khác. Còn những người biết luật lệ đi đường mà cứ vi phạm, xem luật đi đường như không có, đó là loài ác quỷ La Sát, là một loại người ngu si tự làm khổ mình, khổ người, tự giết mình giết người mà không biết, tự làm cho bao nhiêu người khổ đau, những người khổ đau ấy toàn là những người thân thương của họ. Họ là những hạng người gì mà không thương mình, thương những người thân của mình. Họ là những hạng người gì mà xem mạng sống của những người khác như cỏ rác.

CHẠY XE LẠNG LÁCH, VƯỢT ẬU LÀ ĐÙA GIỖN VỚI TỬ THẦN

(Nhóm thanh niên chạy xe lạng lách trong đêm. Đội tuyển bóng đá Việt Nam)

vô địch Cup AFF ngày 28-12-2008, tại TP Hồ Chí Minh - Ảnh trên báo mạng vnexpress.net)

Cho nên, người đi đường mà không tuân thủ luật lệ giao thông, là những người xem thường mạng sống của mình, của những người khác, là những người sát nhân mà trốn tránh tội giết người. Yêu cầu những nhà làm luật xem xét lại hành vi lạng lách, vượt mặt, chạy ẩu, chạy quá tốc độ ngoài đường, xem thường luật lệ giao thông, đó có phải là hành động cố sát giết người hay không? Nếu đây là một hành vi cố sát giết người, giết mình thì xin nhà nước xử phạt theo đúng luật hình sự tội giết người, để răn những người khác. Nếu không cương quyết xử phạt mạnh, thì trên các trục lộ giao thông trên khắp mọi miền đất nước không bao giờ chấm dứt nạn chạy lạng lách, vượt ẩu, chạy quá tốc độ, chạy xe xem thường luật lệ giao thông. Và như vậy tai nạn giao thông sẽ không bao giờ chấm dứt. Nếu nhà làm luật xem xét tai nạn giao thông là án mạng giao thông thì tai nạn giao thông mới có thể chấm dứt.

Đứng về pháp luật, những người vi phạm luật lệ giao thông là những người xem thường pháp luật của nhà nước. Pháp luật của nhà nước được đặt ra là để bảo vệ mạng sống và tài sản của nhân dân. Không có ai có quyền cướp mạng sống và tài sản của người khác. Những người xem thường

luật lệ giao thông để gây ra án mạng là những người được xem là thủ phạm giết người, là một hung thủ.

Như vậy, người thi hành luật pháp phải phạt tiền rất nặng với những người vi phạm luật đi đường, từ 1.000.000đ đến 10.000.000đ.

Và khi đã gây ra án mạng thì phải kết tội xứng đáng với những người xem thường luật lệ giao thông đã để xảy ra tai nạn chết người trong cảnh thương đau này.

MỘT HÌNH ẢNH COI THƯỜNG LUẬT LỆ VÀ ĐẠO ĐỨC GIAO THÔNG

(Các xe dò dũa nhau dừng giữa đường Giải Phóng, khu vực gần bến xe phía Nam, Hà Nội, để đón khách - Ảnh trên Internet)

Những người biết luật lệ đi đường là những người có bằng lái xe mà phạm luật đi đường gây ra án mạng giao thông, xin đề nghị những người cầm cân nảy mực

pháp luật hãy trừng trị thích đáng. Nếu quả đúng do người lái xe gây án mạng xin kết án xứng đáng tội của họ, để họ không còn lái xe, để họ không còn gây ra án mạng nữa, để răn những người khác xem thường luật đi đường. Và vĩnh viễn những người này được người thi hành pháp luật thu hồi bằng lái xe, dù là xe hai bánh.

Người xem thường luật lệ giao thông là người vô đạo đức, khi thấy có mặt cảnh sát giao thông, thì không dám chạy xe lạng lách, chạy ẩu, chạy xe ra vẻ là người chấp hành luật lệ nghiêm chỉnh. Nhưng khi không có cảnh sát giao thông thì lái xe bất kể sinh mạng mọi người. Xem sinh mạng mọi người như cỏ rác. Người cảnh sát thi hành luật lệ giao thông phải phạt rất nặng đối với những hạng người này, để bảo vệ sinh mạng và sự an vui cho những người khác.

Tôn trọng luật lệ khi tham gia giao thông là góp phần bảo đảm an toàn giao thông.

GIÁO DỤC LUẬT LỆ VÀ ĐẠO ĐỨC GIAO THÔNG TRONG HỌC ĐƯỜNG

*C*húng tôi xin đề nghị và yêu cầu Chính Phủ và Bộ Giáo Dục của mỗi quốc gia trên khắp thế giới hãy xem luật lệ và đạo đức giao thông đường bộ là một môn học như các môn học khác trong học đường. Môn học này rất cần thiết, thực tế và cụ thể để bảo đảm sinh mạng của con người, để tránh đi sự thương đau của những người khác.

Nếu hằng ngày chúng ta thống kê số người chết và bị thương về tai nạn giao thông trên khắp thế giới thì con số ấy không phải là ít. Vì thế, những người có trách nhiệm bảo vệ sự sống của loài người trên hành tinh này không thể xem thường môn học đạo đức này.

Ngay bây giờ, trong các học đường, từ Tiểu học, Trung học và Đại học phải được áp dụng môn học đạo đức về luật lệ giao thông đường bộ vào chương trình học tập của học sinh, sinh viên để tránh sự mất mát thiệt thòi khổ đau trên các trục lộ giao thông. Môn học này không những được áp dụng học tập trong các trường học mà còn

phải được áp dụng học tập rộng rãi trong nhân dân, từ thành thị đến nông thôn. Đó là một biện pháp hay nhất để giảm và chấm dứt tai nạn giao thông đường bộ, để không còn phải chứng kiến những cái chết thê thảm và đau thương.

NHỮNG NẠN NHÂN TRONG MỘT VỤ TAI NẠN GIAO THÔNG KHỦNG KHIẾP

Một tai nạn giao thông xảy ra đã để lại một cái chết thê thảm cho bao nhiêu người, và biết bao nhiêu gia đình đau khổ. (Theo thống kê của Tổng Cục đường bộ Việt Nam, trong 7 tháng đầu năm 2011, toàn quốc có hơn 12.000 người chết và bị thương vì tai nạn giao thông. Như vậy, trong vòng 1 ngày có khoảng 57 người chết và bị thương - Ảnh trên báo mạng viettinhanh.net)

Muốn tránh những tai nạn thảm khốc thế lương này xảy ra trên khắp mọi nẻo đường đất nước thì việc học luật lệ và đạo đức giao thông là một điều cần thiết không thể thiếu được và được xem nó là môn học chính có hệ số điểm cao trong các kỳ thi tốt nghiệp. Nhờ vậy các em mới nỗ lực học tập kỹ lưỡng.

Trẻ em từ Tiểu học, Trung học đến Đại học đều phải có những tiết học về luật lệ và đạo đức giao thông đường bộ. Ít nhất một tuần lễ phải có hai giờ học về môn học này. Học sinh cấp ba các trường Trung học phổ thông bắt buộc các em dù nam hay nữ đều phải có bằng lái xe hoặc chứng chỉ, thì tai nạn giao thông sẽ ít xảy ra.

Nhất là bắt buộc sinh viên Đại học từ 18 tuổi đến 20 tuổi đều phải có bằng lái xe hoặc chứng chỉ lái xe, để xác nhận mình có học và đã thi đậu môn đạo đức giao thông.

Các em nên nhớ: Không những học luật lệ giao thông mà các em còn phải học đạo đức giao thông để các em thấy trách nhiệm và bổn phận làm người. Vì trách nhiệm và bổn phận làm người là phải sống có đạo đức nhân bản - nhân quả không làm khổ mình, khổ người.

Đạo đức giao thông và luật lệ giao thông

là một môn học trong đại bộ môn đạo đức nhân bản - nhân quả làm người này, là con người ai cũng cần phải học và hiểu biết đạo đức này. Có học như vậy các em ra đường lái xe mới không chạy ẩu, chạy lạng lách, chạy nhanh, qua mặt một cách thiếu cẩn thận v.v..

Có áp dụng môn học luật lệ và đạo đức giao thông vào học đường như vậy thì mới tránh khỏi xương máu của các em và những người khác đổ xuống một cách đau thương mà không ích lợi.

MỘT LỚP HỌC ĐẠO ĐỨC VÀ LUẬT GIAO THÔNG

Chính Phủ và Bộ Giáo Dục cần phải quan tâm, phổ biến môn học đạo đức và luật lệ giao thông đường bộ trong mọi từng lớp dân chúng. (Học sinh trường Tiểu học Nguyễn Bình Khiêm, TP Hồ Chí Minh, trong một tiết học về an toàn giao thông - Ảnh trên báo mạng giaoduc.net.vn)

Môn học luật lệ và đạo đức giao thông

đường bộ rất quan trọng và cần thiết cho đời sống con người hiện nay mà Chính Phủ và Bộ Giáo Dục cần phải lưu ý nhiều hơn.

Lưu ý không chưa đủ, mà còn phải áp dụng ngay liền những môn học này vào học đường sớm chừng nào tốt chừng nấy. Vì đó là cách thức tiết kiệm máu xương của đồng bào dân tộc trong mỗi đất nước trên hành tinh này.

Tóm lại, vấn đề tai nạn giao thông muốn được chấm dứt thì môn học đạo đức và luật lệ giao thông cần phải được áp dụng ngay liền vào tất cả mọi tầng lớp nhân dân từ thành thị đến nông thôn, từ vùng đồng bằng đến những vùng cao nguyên miền núi sớm chừng nào tốt chừng nấy. Vì đó là những hành vi đạo đức, xem thì bình thường, nhưng rất là cao thượng.

CÓ BẰNG LÁI XE CHƯA ĐỦ, CẦN PHẢI HỌC THÊM ĐẠO ĐỨC GIAO THÔNG ĐƯỜNG BỘ

*C*húng tôi đề nghị và yêu cầu Chính Phủ và Bộ Giáo Dục ra thông báo cho các trường dạy lái xe: bắt buộc người học lái xe không những học luật lệ giao thông đường bộ, mà còn phải học đạo đức giao thông. Và được xem môn học này là một môn học có tầm rất quan trọng và cần thiết để bảo đảm sinh mạng của con người. Bắt buộc phải thi đậu luật lệ và đạo đức giao thông, mới được cấp bằng lái xe, chứ không phải mua cấp bằng lái xe, vì không phải chỉ học luật giao thông là đủ.

Tất cả các tài xế lái xe đang hành nghề trên các tuyến đường trong đất nước, bắt buộc phải có chứng chỉ học đạo đức giao thông đường bộ thì mới được hành nghề. Có như vậy thì tai nạn giao thông trên các tuyến đường bộ mới chấm dứt.

Tóm lại, chúng tôi cầu mong Chính Phủ và Bộ Giáo Dục vì sinh mạng của người dân trong đất nước này phải được bảo đảm an toàn, thì đạo đức giao thông cần phải quan tâm nhiều hơn. Vì mỗi lần tai

nạn giao thông xảy ra là để lại cho bao nhiêu người trong gia đình của họ đau khổ.

CHUYÊN CHỞ QUÁ TẢI LÀ MỘT HÀNH ĐỘNG THIẾU ĐẠO ĐỨC, DỄ GÂY RA TAI NẠN GIAO THÔNG

(Ảnh trên Internet)

Nếu những cái chết oan uổng do tai nạn giao thông gây ra mà được chấm dứt, thì việc làm của ngành Cảnh sát giao thông được nhẹ nhàng và được tôn trọng hơn. Cũng như ngành y, các y bác sĩ nhất là bệnh viện Chợ Rẫy không quá vất vả, không “quá tải” (một giường 3 người), đa số là lý do tai nạn giao thông.

CẨN THẬN LÀ MỘT ĐỨC HẠNH CAO QUÝ TRONG VIỆC LÁI XE

Khi lái xe các bạn hãy cẩn thận, vì trước mắt các bạn bất cứ lúc nào, giờ nào cũng có thể sẽ xảy ra án mạng. Một sự khổ đau sẽ đem đến cho các bạn và cho những người thân của các bạn cũng như những người khác, các bạn hãy cẩn thận nhé! Cẩn thận sẽ không có sự khổ đau. Người có sự cẩn thận tai họa không bao giờ đến với họ, sự an vui và hạnh phúc luôn luôn ngự trị trong tâm hồn của họ.

Một cái chết ghê gớm khi hai chiếc xe đụng vào nhau, nếu lơ đãng không cẩn thận chỉ cần một tíc tắc là tai nạn sẽ xảy đến ngay liền. Xảy đến ngay liền là một cái chết thâm đau đớn mà không thể tránh khỏi. Phải không hỡi các bạn? Vậy các bạn hãy cẩn thận, kỹ lưỡng khi lái xe. Đừng xem thường!

Cẩn thận là một đức tính làm việc gì cũng dễ thành công, vì thế sự cẩn thận rất quan trọng trong mọi hành động và việc làm của loài người. Thiếu cẩn thận, các bạn làm việc gì dù việc lớn, hay việc nhỏ cũng gặp nhiều khó khăn và thất bại; thiếu

cẩn thận các bạn làm việc sẽ trở thành những con người cầu thả, bừa bãi, không ngăn nắp. Chỗ làm việc của các bạn sẽ trở thành cửa hàng bán đồ phế thải. Và vì vậy sự thành công của quý bạn dù việc lớn hay nhỏ cũng rất khó khăn và gian nan. Thất bại nhiều mà thành công ít. Quan trọng nhất là việc lái xe, dù xe hai bánh hay xe bốn bánh, nếu các bạn thiếu cẩn thận thì tai nạn giao thông sẽ đem đến cho các bạn một sự đau khổ ghê gớm. Không riêng gì cho một mình các bạn mà cả gia đình của các bạn, không những thế mà còn những gia đình của những người khác nữa. Các bạn nên nhớ kỹ! Do đâu? Do các bạn chưa rèn luyện đức cẩn thận! Đó là một tai nạn đau thương và thê thảm nhất của đời người, nhưng hằng ngày nó vẫn xảy ra trên khắp mọi nẻo đường đất nước.

Trên cuộc đời này, dù các bạn làm bất cứ một việc gì mà thiếu đức hạnh cẩn thận thì vẫn không đem đến cho các bạn sự an vui và hạnh phúc. Các bạn nên ghi nhớ những lời dạy này. Chúng tôi nói ra những lời này là những lời khuyên chân thật từ trong tận đáy lòng của chúng tôi. Hằng ước mong sao cho mọi người sống trên hành tinh này đều có đức hạnh cẩn thận để không làm khổ mình, khổ người, để mang

lại sự an vui cho nhau.

CHUYÊN CHỞ QUÁ TẢI LÀ MỘT HÀNH ĐỘNG COI THƯỜNG SINH MẠNG CỦA MÌNH VÀ MỌI NGƯỜI

(Ngày 13/02/2011, Công an TP Đà Nẵng bắt giữ xe khách “nhồi” đến 103 hành khách, dư 39 khách so với quy định - Ảnh trên báo mạng dantri.com.vn)

Đây là đức hạnh cẩn thận trong việc giao thông trên đường bộ, và còn biết bao nhiêu đức hạnh cẩn thận trong cuộc sống của các bạn mà các bạn cần phải học hỏi rất nhiều. Học hỏi rất nhiều để sống có đạo đức làm người. Một đạo đức xem thì rất tầm thường, nhưng lại rất cao thượng, vì chính nó không làm khổ mình, khổ người.

Đức hạnh cẩn thận đòi hỏi ở các bạn phải có một sự tỉnh thức. Sự tỉnh thức là sự chú ý từng hành động, từng việc làm của chính bạn, do đó bạn mới thấy được

tánh cầu thả và bê bối của bạn; bạn mới thấy được cái sai cái đúng của bạn, nhờ đó bạn mới kiểm điểm lại những hành động của mình để không gặp thất bại trong bất cứ mọi việc làm nào. Nhờ đó, các bạn mới tìm thấy sự cẩn thận của mình là một điều quan trọng rất cần thiết nhất cho đời sống của các bạn. Cho nên, người lái xe luôn luôn lúc nào cũng phải cẩn thận, cũng phải đề cao cảnh giác mọi chướng ngại sẽ xảy ra, để kịp thời làm chủ tốc độ chiếc xe của mình, thì mới bảo đảm an toàn trên tuyến đường. Và như vậy, tai nạn giao thông sẽ không bao giờ xảy đến. Tai nạn giao thông sẽ không bao giờ xảy đến là một hạnh phúc rất lớn cho mọi người và cho chính bản thân của các bạn.

Người lái xe cẩn thận như vậy là người đang thực hiện đạo đức làm người không làm khổ mình, khổ người, không đem đến tai họa cho mình, cho người. Người lái xe cẩn thận như vậy là người sống trong đạo đức cao thượng biết giữ gìn và thương yêu sự sống của mọi người. Người lái xe cẩn thận như vậy là người đáng ca ngợi, tán thán, khen tặng và đáng kính trọng.

Tuy hành động lái xe tầm thường, nhưng biết cảnh giác, cẩn thận từng giây, từng phút để không xảy ra sự đau thương

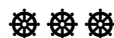
mất mát, đó là người thực hiện đạo đức cao thượng có lòng thương yêu, thương yêu sự sống của muôn người.

CÁC CÔ “ANH HÙNG XA LỘ”

(Nhóm nữ sinh Hà Nội kẹp 4, “quen” đội mũ bảo hiểm - Ảnh trên Internet)

Vì thế, luật lệ giao thông phải giữ gìn rất nghiêm túc, không hề vi phạm. Người lái xe như thế là người từng sống với đức tính cẩn thận. Đức tính cẩn thận là một hành động sống đạo đức tuyệt vời, khiến cho người có đức tính này luôn luôn sống một đời sống thanh nhàn, an lạc, yên vui và hạnh phúc. Tóm lại, đức tính cẩn thận là một hành động đạo đức làm người mà con người ai cũng cần phải học, học để khi làm một việc gì đều đem đến sự thành tựu viên mãn, đem đến sự an vui, hạnh phúc và tránh được những điều làm khổ mình, khổ người.

ĐỨC TÍNH CẦU THẢ LÀ MỘT TAI HẠI CHO MÌNH, CHO NGƯỜI

Người lái xe có tính cầu thả, là lái xe chạy ẩu, chạy không kể sinh mạng ai hết. Người lái xe cầu thả là người thiếu đạo đức làm người, án mạng có thể xảy ra, sự đau khổ có thể đem đến cho mọi người và chính bản thân của họ.

Người lái xe cầu thả là người tự sát mà không biết, là người giết người mà không hay, là nhà tù đang mở cửa để mời đón họ vào. Người lái xe cầu thả, cửa địa ngục đang mở rộng chờ đón họ. Tính cầu thả thiếu cẩn thận là những đức tính xấu cần phải từ bỏ, vì nó sẽ mang đến tai họa khổ đau cho mình, cho người.

Người lái xe cầu thả, tốt hơn là đừng lái xe, đừng hành nghề lái xe. Vì lái xe như vậy sẽ không đem đến sự tốt đẹp cho mình mà còn có hại cho người khác. Người có tính cầu thả là người thiếu đạo đức làm người đối với chính bản thân của mình. Với bản thân của mình mà mình còn thiếu đạo đức với nó, thì đối với người khác làm sao mình có đạo đức cho được.

Người nào muốn lái xe thì hãy bỏ tính

cầu thả, tập dần đức hạnh cẩn thận, kỹ lưỡng, thì mới lái xe được an toàn trên đường đi, và cuộc đời mới có được an lạc, hạnh phúc.

MỘT SỰ MẤT MÁT TO LỚN DO TAI NẠN GIAO THÔNG DỄ LẠI

Lái xe không cẩn thận có thể đưa đến những hậu quả thương đau. Một chiếc xe đung và lật đổ như thế này thì sinh mạng những người trên xe còn đâu nữa? (Tai nạn giao thông tại Ninh Thuận ngày 30/5/2011 làm 4 người chết, 41 người bị thương - Ảnh trên báo mạng thanhnien.com.vn)

Cuộc sống của người cầu thả, không cẩn thận, thiếu ngăn nắp thì nhà ở của họ là ổ chuột, bừa bãi, dơ bẩn, hôi hám thiếu vệ sinh, v.v..

Tính cầu thả là một tánh xấu, trong nhà không ngăn nắp, bừa bãi, lối sống

như ổ chuột, như chúng tôi đã nói ở trên. Mỗi lần muốn làm một việc gì thì phải đi tìm vật dụng, mất nhiều thì giờ vô ích, từ đôi dép để không ngay ngắn, đến sách vở, báo chí, đọc xong là ném bừa bãi. Vào nhà trông thấy như một nhà kho đủ loại đồ đạc không có ngăn nắp.

Người có tính cầu thả, không thứ tự thường hay rối việc, mất thì giờ. Vào trong phòng của người có tính cầu thả, đồ đạc, chần chiếu ngổn ngang, quần áo bừa bãi bỏ đó. Giày dép chiếc ở gầm giường, chiếc ở xó cửa. Trên bàn sách vở bừa bộn, quyển thì rách gáy bìa mất, quyển thì lem dính mực.

Người có tính cầu thả, họ không biết rằng: cuộc sống có nhiều việc phải làm và mỗi việc bị hạn định trong khuôn khổ cụ thể, vì luôn luôn có những công việc sắp đến chờ ta thực hiện. Do vậy, phải sắp xếp thì giờ để khỏi chồng chéo, dồn đuổi chúng ta vào sự rối việc. Và muốn công việc được sớm hoàn thành, đồ đạc dụng cụ phải được sắp xếp ngăn nắp, để khi cần đến, không cần loay hoay tìm kiếm, khiến nhiều khi ta bị quần trí bực dọc, chẳng làm gì được.

Vào một ngôi nhà có ngăn nắp, không cầu thả đồ đạc vật dụng được sắp xếp ngay ngắn đâu ra đấy, dễ tìm, dễ thấy, muốn

tìm vật gì thì ngay đó đã có liền, khỏi phải mất công đi tìm kiếm. Nhà có ngăn nắp không cầu thả trông vào có cảm giác rất dễ chịu và thích thú.

Tính cầu thả ra đường lái xe sẽ gây tai nạn làm đau khổ cho mình, cho người. Còn ở trong nhà thì bữa bãi, không ngăn nắp, không thứ tự, giống như ổ chuột bẩn thỉu, làm cho ngôi nhà trông thấy trở nên bực bội, khó chịu, v.v..

Làm con người hãy cố khắc phục, từ bỏ tính cầu thả, luôn luôn tập tành đức hạnh cẩn thận từ trong mọi công việc để chóng hoàn thành người tốt, công việc tốt.

Tóm lại, khi các bạn lái xe ra đường, các bạn hãy tập đức hạnh cẩn thận để tránh tai nạn giao thông xảy ra, để không mang lại sự khổ đau cho mình, cho người. Đó là một đạo đức cao quý về lòng thương yêu sự sống của con người mà các bạn hãy thực hiện cho bằng được, để các bạn khỏi mang tiếng là người thiếu đạo đức làm người. Thiếu đạo đức làm người là một điều chịu thiệt thòi rất lớn cho đời sống của các bạn. Các bạn nhớ kỹ!

Làm người khó lắm các bạn ạ! Hở ra một chút mà đã vô tình làm khổ mình là mình thiếu đạo đức với mình. Mình thiếu

đạo đức với mình thì mình làm sao sống có đạo đức với người khác được. Phải không hỡi các bạn? Đức hạnh cẩn thận không riêng về phần kiểm soát cơ thể và tinh thần của mình, mà còn phải kiểm soát rất cẩn thận, an toàn cho xe trước khi lái. Phải xem thắng, ga, số, lốp xe, những ốc bánh xe, đèn pha, đèn báo hiệu dừng, quanh trái, quanh phải, xăng, nhớt... Khi nào thấy xe được an toàn thì mới lái, dù là xe hai bánh cũng phải kiểm soát cẩn thận, vì không cẩn thận như vậy có thể xảy ra tai nạn giao thông khiến mình chết và người khác chết.

ĐỂ XE GIỮA ĐƯỜNG LÀ HÀNH ĐỘNG THIẾU ĐẠO ĐỨC LÀM NGƯỜI, LÀM CẢN TRỞ SỰ GIAO THÔNG

Người có tính cầu thả là người đã tự phí thì giờ một cách vô lý và đời sống luôn luôn gặp nhiều sự bất an (“Quên” mũ bảo hiểm, dựng xe giữa đường thách thức cảnh sát - Ảnh trong báo mạng vnexpress.net)

Một tai nạn giao thông xảy ra chưa kể đến một sự mất mát to lớn đối với những chiếc xe hư hỏng, trở thành phế thải, như một đồng sắt vụn... Hàng năm với số tiền quá lớn do tai nạn giao thông gây ra, mà chúng ta đành phải vứt bỏ một cách hết sức vô lý. Cũng như một sự tổn thương không thể bù đắp nổi cho nhiều gia đình trong xã hội. Họ phải gánh vác, phải nuôi nấng, số người mất trí, điên loạn, hoặc tật nguyền dở sống dở chết suốt cuộc đời. Chính tai nạn giao thông do các bạn gây ra đã cướp mất biết bao tài sản và nhân tài trong xã hội. Còn thời gian và lương tâm của các y, bác sĩ; thay vì tập trung cứu những trường hợp khẩn cấp, trọng đại hơn... lại bỏ ra tổn hao với những lý do thật vô lý và đáng tiếc ấy. Nếu các bạn sống có đầy đủ đạo đức giao thông thì làm gì có những sự hao tài, tổn của, mất mạng, tật nguyền vô lý và đáng trách ấy. Phải không hỡi các bạn?

Kiểm soát xe cộ cẩn thận là một hành động đạo đức nhân bản - nhân quả. Người biết kiểm soát xe cộ an toàn như vậy là người sống có đạo đức biết thương mình, thương người, là người xứng đáng cho ta kính phục và học hỏi theo gương hạnh cẩn thận cao quý ấy.

Đức hạnh cẩn thận luôn luôn xứng đáng được tán thán và ca ngợi, khi những người nào đã thực hiện sống được với nó. Nó sẽ giúp cho đời sống của các bạn một niềm hạnh phúc, an vui chân thật. Và các bạn nên hãnh diện với những việc làm này, vì đức hạnh cẩn thận sẽ mang đến niềm vui cho mọi người. Và nó còn đem đến sự thành công tốt đẹp trong mọi việc làm của các bạn. Nhất là lái xe nó mang đến cho các bạn một sự an toàn, yên ổn trên lộ trình đi bất cứ nơi đâu.

Đức hạnh cẩn thận không những có lợi ích trong việc lái xe được an toàn trên đường đi, mà còn giúp cho các bạn làm bất cứ một việc gì trong đời sống của bạn. Nó đều mang đến cho bạn những sự thành công tốt đẹp.

UỐNG RƯỢU SAY LÁI XE LÀ MỘT TAI HẠI RẤT LỚN CHO MÌNH VÀ MỌI NGƯỜI

Người lái xe không nên uống rượu, vì uống rượu say lái xe dễ xảy ra tai nạn giao thông.

Khi người uống rượu say, tâm trí không còn sáng suốt, mất sức tự chủ, chỉ còn biết hành động theo sự kích thích của men rượu. Lái xe như vậy rất là tai hại, dễ gây ra tai nạn giao thông, làm hại mình, hại người. Nhất là những người lái xe đồ chuyên chở hành khách. Sáu bảy mươi sinh mạng hành khách trên xe đều do người lái xe, nếu sơ xảy một chút thì sáu bảy mươi sinh mạng này còn chi. Cho nên, trách nhiệm và bổn phận của người lái xe rất nặng đối với mạng sống của những người này như sợi chỉ mảnh treo chuông. Đó là nói những sinh mạng trên xe, còn những sinh mạng đi dưới đường thì không thể lường được, nếu chỉ cần thiếu cẩn thận một chút thì mạng của con người không còn.

Vì thế, người uống rượu say mà lái xe là người xem thường mạng sống của hành khách trên xe của mình, của mọi người đi

đường và của chính bản thân mình. Người lái xe như vậy xem mạng sống như cỏ rác, như chỉ mảnh treo chuông.

CẤP CỨU NẠN NHÂN TAI NẠN GIAO THÔNG

Bệnh viện Chợ Rẫy TP Hồ Chí Minh trong những ngày lễ, Tết thường đông nghẹt nạn nhân bị tai nạn giao thông. Điều này do đâu? Phải chăng rượu, bia là thủ phạm chính gây ra tai nạn trong những ngày này? (Ảnh trên báo mạng thanhnien.com.vn)

Tâm trí người uống rượu say không còn tỉnh táo như người bình thường, mất sức tự chủ, không còn làm chủ tốc độ chiếc xe, vì thế án mạng sẽ dễ dàng xảy ra.

Họ không còn tư duy, suy nghĩ thương những người khác, khi tai nạn xảy ra, là khiến cho bao nhiêu người đau khổ. Phần đông tai nạn giao thông trên đường bộ xảy ra đều do tài xế lái xe uống rượu say và thiếu cẩn thận, vi phạm luật đi đường.

Khi một người uống rượu say thì không còn biết luật lệ và đạo đức giao thông là gì cả, cho nên xem thường sự sống của mình và mọi người.

MỘT TAI NẠN GIAO THÔNG KHỦNG KHIẾP DO UỐNG RƯỢU SAY

Thật là kinh khủng, cả người và cả chiếc xe gắn máy đều bị cán nát. (Ảnh trên Internet).

Hỡi các bạn lái xe! Các bạn nên nhớ, khi đã uống rượu, dù chưa say nhưng các bạn phải quyết định không lái xe, vì lái xe rất nguy hiểm cho các bạn, cho hành khách và cho mọi người đi trên đường.

Muốn tránh sự đau khổ sẽ xảy ra cho mình, cho mọi người và nhất là trách nhiệm, bổn phận của một người lái xe, các bạn phải giữ gìn đạo đức làm người cho trọn vẹn thì không lý do gì khi lái xe mà các bạn uống rượu. Dù việc uống rượu đó

có chính đáng, nhưng các bạn cũng nên từ chối. Phải không hỡi các bạn?

Tóm lại, các bạn lái xe dù xe hai bánh, xe bốn bánh, xe khách, xe tải, xe hàng, v.v.. đều không nên uống rượu, vì sinh mạng của mọi người đang ở trong bàn tay của các bạn. Chỉ cần sơ hở một chút thì những sinh mạng này chẳng còn nữa. Chúng tôi thật sự tha thiết kêu gọi lòng yêu thương của các bạn đối với mọi người, để không còn thấy sự đau khổ xảy ra vì tai nạn giao thông. Các bạn hãy cố tránh những tai nạn thảm thương này và sự đau khổ của nhiều người.

KHI CƠ THỂ MỆT NHỌC, BUỒN NGỦ THÌ KHÔNG NÊN LÁI XE

Đang lái xe trên tuyến đường dài, cơ thể mệt nhọc dễ sinh ra buồn ngủ. Lúc bấy giờ các bạn dừng xe lại, tìm nơi nào đi ngủ một giấc, cho cơ thể thoải mái trở lại. Có nghĩa là cơ thể không còn uể oải buồn ngủ nữa, thì các bạn sẽ tiếp tục lái xe. Và như vậy sinh mạng mọi người trên xe, cũng như những người đang đi trên đường sẽ được bảo đảm an toàn hơn nhiều. Nhờ đó mà những tai nạn giao thông sẽ không xảy ra. Phải không hỡi các bạn?

Những việc làm này là những hành động đức hạnh cẩn thận, bảo vệ sự sống cho mình và cho mọi người, thật đáng ca ngợi, tán thán và khen tặng.

Phàm ở đời làm người, chúng ta phải biết thương yêu sự sống của mình, của mọi người khác. Đừng vì sự sống của mình mà lái xe chạy ẩu, nhấn tâm sống gây ra tai nạn giao thông và như vậy là sống trên sự đau khổ của người khác. Sống như vậy là sống hèn hạ, là sống ích kỷ, là sống thiếu lòng thương yêu, là sống vô đạo đức, là sống ngu si đem sự đau khổ và chết chóc

vào thân mình, thân người mà không biết.

MỘT TAI NẠN GIAO THÔNG DO PHÓNG NHANH, VƯỢT ẦU

(Tai nạn ngày 16/5/2011 tại tỉnh Quảng Nam: chiếc xe chạy ẩu bẹp nát hết cabin, tài xế bị thương nặng - Ảnh trên báo mạng baodatviet.vn)

Đừng vì miếng cơm, manh áo và những vật chất tầm thường của cá nhân mà chà đạp lên sự sống của người khác, bằng cách lái xe tranh giành hành khách, chạy lạng lách, vượt ẩu, vượt tả với tốc độ kinh hồn. Tai nạn giao thông có thể xảy ra không lường trước được. Phải không hỡi các bạn? Chúng ta là loài người, một loài động vật có trí tuệ thông minh hơn các loài động vật khác. Cho nên, chúng ta không thể sống như các loài vật, chỉ biết

tranh giành miếng ăn, mà phải vượt lên trên hơn chúng. Phải sống như thế nào để đúng đạo đức làm một con người thật là con người, đừng sống như một con thú vật. Phải không hỡi các bạn?

Những chiếc xe đồ tranh nhau rước khách, chạy bất kể mạng sống của mọi người trên xe, cũng như đang đi dưới đường. Đó là những hành động thiếu đạo đức, đó là vì sự sống của mình mà chà đạp lên sự sống của những người khác. Chiếc xe đồ này tranh khách với chiếc xe đồ khác, trên một tuyến đường biết bao nhiêu lần suýt gây ra án mạng. Nhưng không thể nào tránh khỏi tai nạn giao thông được, sẽ có ngày...

Sống như vậy là không có đạo đức làm người các bạn ạ! Sống như vậy chỉ là một lối sống của loài động vật không hơn, không kém chỉ biết có mình mà không biết có người. Sinh mạng con người rất quý, các bạn lái xe phải cẩn trọng từng phút, từng giây, từng khắc, từng giờ, để bảo vệ mạng sống của mọi người. Vì gây ra tai nạn giao thông là đem đến sự đau khổ cho nhiều người, nhiều gia đình và tài sản cũng hao tổn không phải ít.

Khi bị buồn ngủ mà lái xe là nguy hiểm nhất. Chúng tôi nhớ có một lần đi đường

từ Tây Ninh về Trảng Bàng, trong lúc trời đang trưa nắng gắt. Người lái xe chở chúng tôi lại ngủ quên, chiếc xe lao thẳng xuống mương bên vệ đường. May mắn thay, chúng tôi chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

BUỒN NGỦ LÁI XE DỄ GÂY TAI NẠN

(Tai nạn ngày 24/7/2010 trên cầu dẫn số 7, khu vực hầm đường bộ Hải Vân, do lái xe buồn ngủ đâm vào giải phân cách, làm xe nổ 2 lốp trước và lật nhào - Ảnh trên báo mạng dantri.com.vn)

Nhưng dù sao nó cũng là một bài học về đạo đức làm người cho những người lái xe, cho những người đang hành nghề lái xe. Dù xe nhỏ, xe lớn cũng đều phải cảnh giác, cẩn trọng khi lái xe.

Tuy bị thương nhẹ, nhưng cả tháng vết thương của chúng tôi mới lành. Nếu lỡ đã chết người thì sao? Hối hận quá phải

không hỏi các bạn? Nhưng hối hận còn có nghĩa lý gì, khi đã chết rồi, không thể nào sống lại được.

Bởi vậy, lái xe thiếu cảnh giác, không cẩn thận là đem đến sự đau khổ cho nhiều người như chúng tôi đã nói ở trên.

Khi lái xe thấy cảm giác buồn ngủ thì nên dừng xe lại, đình chỉ ngay liền, tìm chỗ đi ngủ. Khi nào tỉnh giấc, cơ thể thoải mái, hết buồn ngủ, mới bắt đầu lái xe lại. Đó là một giải pháp hay nhất, một đức hạnh cẩn thận để bảo vệ sinh mạng của mình và mọi người. Dừng xe lại để đi ngủ là một hành động biết thương mình, thương người, biết xem sự sống của mình và của những người khác là quý báu; dừng lái xe để đi ngủ là một hành động thương mình, thương người, thương sự sống của mọi người. Các bạn lái xe biết dừng xe lại để đi ngủ, để giúp cho cơ thể thoải mái là một hành động đạo đức đáng ca ngợi và đáng khen tặng.

Người có đạo đức giao thông thì mỗi mỗi hành động lái xe rất cẩn thận và kỹ lưỡng, vì mạng sống của mọi người đang ở trong bàn tay của mình. Nếu chỉ cần lơ hổng một chút là ân hận suốt đời.

Phàm ở đời người ta thường bảo: “*Ngừa*

bệnh hơn trị bệnh” Người lái xe biết ngăn ngừa trước những tai nạn giao thông xảy ra, là phải biết ngăn ngừa khi lái xe thì không được uống rượu, khi lái xe không được ngủ gục, khi lái xe không được ở trong tâm trạng buồn phiền, lo lắng, khi lái xe phải cẩn thận, trong người có bệnh thì không được lái xe. Nghĩa là luôn phải đề cao cảnh giác, ngăn ngừa những điều nói trên là người lái xe có lương tâm, có lương tri, có lòng thương yêu sự sống của mình và của những người khác. Đó là những hành đạo đức làm người rất được mọi người khen tặng và kính phục.

Tóm lại, chúng tôi kêu gọi các bạn lái xe, các bạn vì bốn phận, trách nhiệm đạo đức làm người: Không làm khổ mình, khổ người. Các bạn hãy cẩn thận, đề phòng mọi tình huống sẽ xảy ra, cảnh giác từng cử chỉ hành động của những đối tượng xung quanh xe mình đang di chuyển. Để không bao giờ vô tình gây ra tai nạn giao thông chết người, chết một cách thê thảm, đau thương; chết một cách oan uổng, thảm thương mà mọi người ai trông thấy cũng đều thương tâm và đau xót.

LÁI XE ĐỪNG VƯỢT, QUA MẶT ẦU

Này các bạn lái xe, khi lái xe trên đường các bạn đừng vượt xe ầu, qua mặt một chiếc xe khác một cách thiếu cẩn thận, thiếu đề phòng, thiếu sự dự đoán thời gian và không gian, không cân nhắc kỹ lưỡng, các bạn có thể gây ra tai nạn giao thông. Nhất là xe của các bạn là loại xe gắn máy nhỏ, hai bánh, các bạn sẽ bị ép giữa hai xe lớn. Chùng đó các bạn mất hết sự bình tĩnh, đôi mắt các bạn hoa lên, màu đen chụp xuống, chiếc xe của bạn sẽ bị xe khác cán lên và bạn chỉ còn giấy giụa với chiếc xác không hồn... Các bạn nên nhớ điều này, vì trường hợp này đã xảy ra rất nhiều, mà báo Công An Thành phố Hồ Chí Minh đã đăng tin và kèm theo hình ảnh, người và xe bị cán nát, trông thấy mà kinh hãi.

Thường tai nạn giao thông xảy ra là do những chiếc xe qua mặt ầu, không dự đoán được không gian và thời gian qua mặt. Vì thế, bị kẹt vào giữa hai chiếc xe lớn mà đành phải chịu chết một cách oan uổng và tức tối.

Tai nạn giao thông đường bộ thường xảy ra với những người chạy xe ầu, không

thông luật lệ giao thông hoặc bất kể luật pháp đi đường. Những người như vậy là những người thiếu đạo đức làm người, thường làm khổ mình, khổ người.

NHIỀU TÀI XẾ CHUYÊN NGHIỆP VÌ TIỀN MÀ COI RẺ TÍNH MẠNG MỌI NGƯỜI, BẤT CHẤP LUẬT LỆ GIAO THÔNG

(Taxi vượt đèn đỏ ngày 30/6/2011 tại đường Khuất Duy Tiến, Hà Nội, khi bị cảnh sát giao thông chặn đầu ra lệnh dừng xe, thì vẫn tiếp tục cho xe chạy, làm hất chiến sỹ cảnh sát lên nắp capo - Ảnh trên báo mạng baolaodongthudo.com.vn)

Có dịp về thành phố Hồ Chí Minh, chúng tôi đã chứng kiến những người lái xe trên các đường phố. Chỗ ngã ba, ngã tư nào có cảnh sát công lộ đứng gác, thì các bạn lái xe còn giữ được một ít luật lệ giao thông. Còn chỗ ngã ba, ngã tư đường nào

không có cảnh sát giao thông gác giữ gìn, thì các bạn lái xe chạy vượt ẩu, bất kể đèn xanh, đèn đỏ. Vượt ẩu, qua mặt, chạy xe ào ào như gió, xem tai nạn giao thông như không có. Vượt mặt trưởng qua đèn đỏ như bầy bò chẳng khác. Trông nhìn vào mặt của những người này đều là những người có học thức: học sinh, sinh viên, giáo viên, giáo sư, kỹ sư, kiến trúc sư, bác sĩ, dược sĩ, v.v.. toàn là dân trí thức của thành phố, toàn là những người có kiến thức sâu rộng. Thế mà đạo đức làm người... nhất là đạo đức giao thông lại không biết, thì thật là khiếm khuyết quá lớn đối với nền giáo dục của nước nhà.

Thảo nào, người dân thành phố đã xem thường luật lệ giao thông đường bộ như vậy, thì dân các tỉnh làm sao tránh khỏi những điều vi phạm này. Do đó, làm sao không xảy ra tai nạn giao thông. Báo chí đã đăng tin tức hằng ngày tai nạn giao thông xảy ra khắp trên các nẻo đường đất nước, không ngày nào là không có người chết và người bị thương, nhất là nơi đông người như: Thủ Đức, Thành Phố, Thị Xã, Thị Trấn, v.v..

Chúng tôi rất đau lòng, nếu là dân thôn quê, kiến thức kém, chưa hiểu luật lệ đi đường, chưa thông đạo đức nhân bản

- nhân quả làm người, dân trí ở nông thôn còn lạc hậu, chỉ vì ít học. Còn dân ở thành phố là dân có học thức, họ là bác sĩ, kỹ sư, giáo sư, giáo viên, luật sư, kiến trúc sư, thương gia, học sinh, sinh viên và các công viên chức, công nhân, tư nhân, v.v.. Thế mà luật lệ giao thông không rõ sao? Thế mà đạo đức nhân bản làm người không rõ sao?

Ra đường chen lấn làm cho ùn tắc cả một đoạn đường dài, khiến cho sự giao thông qua lại rất là khó khăn. Phải đợi có cảnh sát dẹp lối hướng dẫn đường mới khỏi ùn tắc, mới làm cho trục lộ giao thông trở lại bình thường.

Đến ngã tư, ngã ba đường, trong những giao lộ, người dân thành phố ăn mặc rất sang, thế mà lái xe vượt đèn xanh, đèn đỏ, hoặc vượt qua ranh giới người đi bộ một cách thiếu luật lệ và đạo đức giao thông. Với những hành động như vậy rõ ràng là dân thành phố chưa biết luật lệ và chưa học đạo đức giao thông làm người.

Trên các trục lộ giao thông trông họ giống như một đàn bò đang chen lấn bất kể luật lệ giao thông, vượt đèn đỏ một cách ngang nhiên và vượt lên mức ranh giới người đi bộ, làm cho người đi bộ qua đường rất khó khăn.

Thỉnh thoảng chúng tôi mới về thành phố một lần, gặp những lúc tại các ngã tư, ngã ba đường, các học sinh mang gậy gộc, dây. Mỗi lần đèn đỏ bật lên, là các em học sinh phải giăng một sợi dây ngang qua đường để ngăn chặn không cho có các lái xe vượt qua ranh giới người đi bộ. Có ngăn chặn như vậy thì các lái xe mới tuân theo luật lệ giao thông, còn không có các em học sinh và người cảnh sát giao thông gác giữ như vậy thì mọi người lướt tới chen chúc nhau như đàn thú.

MỘT ĐOẠN ĐƯỜNG BỊ ÛN TẮC MÀ CỨ LƯỚT TỚI LÀ THIẾU ĐẠO ĐỨC LÀM NGƯỜI

(Đường Trường Chinh TP Hồ Chí Minh thường xuyên xảy ra tắc nghẽn giao thông - Ảnh trên Internet của Báo Lao Động ngày 18/9/2008)

Xin lỗi các bạn! Chúng tôi dùng những danh từ không mấy lịch sự như: “Đàn bò, đàn thú, loài thú vật...”, đó là lòng thương yêu chân thật của chúng tôi đối với các bạn, mong muốn các bạn tự giác nhìn lại mình còn có những hành động của loài thú vật nữa không? Một con người là con người thì không thể nào chấp nhận những hành động đó. Phải không hở các bạn? Các bạn hiểu cho đây là những lời chân tình nhắc nhở các bạn, chứ không phải mắng chửi các bạn. Mắng chửi các bạn để làm gì? Có ích lợi gì cho chúng tôi đâu? Đứng trước tai nạn giao thông thật rơi, máu đổ, ai mà không thương tâm và đau xót.

Vì thế, nên chúng tôi nói thật, nói mạnh, nói thẳng, nói không tư vị. Nói để các bạn xấu hổ, để các bạn sửa sai lại những hành động còn thiếu đạo đức, để các bạn trở thành những người có đạo đức, để các bạn trở thành người dân Việt Nam tốt đẹp và cao thượng, xứng đáng là con Tiên, cháu Rồng. Vậy chúng tôi có những lời gì sơ sót, xin các bạn vui lòng thứ cho.

Trong tình trạng này, chúng tôi nhận xét con người còn mang bản chất loài thú vật, chưa biết tôn trọng đạo đức và luật lệ đi đường. Nhất là dân thành phố mà để cho các em nhỏ học sinh ngăn chặn giữ

gìn như vậy thì chẳng khác nào như người mục đồng chặn giữ một đàn bò.

**SINH VIÊN TÌNH NGUYỆN THAM GIA
GIỮ GÌN TRẬT TỰ AN TOÀN GIAO THÔNG**

*(“Chiến sỹ áo xanh” giữ trật tự giao thông -
Ảnh trên báo mạng muctim.com.vn)*

Nhìn các em học sinh và những người cảnh sát công lộ, chúng tôi tưởng chừng họ giống như những người chăn bò bên nước Mỹ. Các bạn có cảm tưởng này không? Chứ thấy hình ảnh này chúng tôi xót xa lắm các bạn? Con người không thể là con thú vật được. Sao chúng ta lại sống như con thú vật. Có đau lòng không các bạn?

Muốn thoát khỏi tình trạng này, chỉ có cách là tất cả mọi người trong chúng ta đều được nhà nước tổ chức cho học tập và để thấm nhuần được đạo đức giao thông. Từ đó ai ai cũng có ý thức tự giác giữ gìn luật lệ giao thông không phải “bị chặn”

nữa. Các bạn có đồng ý không?

NẾU VẮNG BÓNG NGƯỜI CẢNH SÁT CÔNG LỘ, THÌ LIỆU MỌI NGƯỜI CÓ NHỚ GIỮ GÌN LUẬT LỆ GIAO THÔNG?

Người cảnh sát công lộ dầm mưa dãi nắng để bảo vệ sinh mạng mọi người, nhưng mọi người không biết bảo vệ sinh mạng mình. Vì thế, mà tai nạn giao thông thường xảy ra. (Người nữ cảnh sát đang điều khiển giao thông trên đường phố Sài Gòn - Ảnh trên báo mạng vietnamnet.vn)

Đứng trước tình trạng đạo đức con người đang xuống dốc như vậy, chúng tôi xin kêu gọi nhân dân Thủ Đô, các Thành phố, Thị xã, Thị trấn, các tỉnh, huyện phải làm gương đạo đức giao thông cho người dân nông thôn của chúng tôi là những người ít học, chỉ mới xóa được nạn mù chữ.

Hỡi các bạn dân Thủ Đô, Thành Phố, Thị xã, Thị trấn... các bạn hãy giữ gìn và tuân theo luật lệ đi đường. Dù có cảnh sát

giao thông gác đường hay không có, cũng nên giữ gìn luật lệ đi đường nghiêm chỉnh. Để làm gương cho những người nông dân ở nông thôn, để tránh đi những tai nạn xảy ra chết người, gây tang tóc thương đau cho mọi người, mọi gia đình. Chúng tôi có dùng lời lẽ hơi nặng nề đối với các bạn, xin các bạn tha thứ, chỉ vì nhìn thấy tai nạn giao thông làm cho chúng tôi không thể cầm được nước mắt đau thương và nức nở trong lòng.

Người dân Thủ Đô, Thành phố, các Thị xã, Thị trấn, v.v.. phải làm gương tốt cho toàn dân trong nước, thì người ngoại quốc đến nước ta (Việt Nam), họ sẽ không xem thường dân tộc của chúng ta là lạc hậu, là không có đạo đức giao thông và không biết luật lệ giao thông.

Người dân Thủ Đô, Thành phố, Thị xã, Thị trấn là những người dân được tiếp cận ánh sáng văn minh, khoa học hiện đại hóa. Thì đạo đức cần phải nêu gương tốt, phải nghiêm chỉnh thực hiện và chấp hành luật lệ đạo đức giao thông đường bộ. Không hề vi phạm luật lệ giao thông thì mới xứng đáng là đàn anh có học thức, có hiểu biết, có hành vi văn minh, có đạo đức nhân bản - nhân quả, có những hành động không làm khổ mình, khổ người, thì mới xứng

đáng được mọi người ca ngợi và khen tặng là dân thành phố có trí thức, có văn minh.

Đứng trước tình trạng đạo đức của con người đang xuống dốc, chúng ta là những người dân Việt Nam thì phải noi gương Tổ tiên của chúng ta làm sáng tỏ lại đạo đức làm người. Trong đạo đức làm người thì đạo đức giao thông là những hành động tiết kiệm máu xương của cô bác, anh chị em, con cháu của chúng ta. Thì chúng ta cần phải nghiêm chỉnh thi hành luật lệ giao thông, đừng để cho người cảnh sát giao thông bắt phạt chúng ta là hèn hạ các bạn ạ!

Chúng ta là những người dân Việt Nam anh hùng, con cháu của Trưng Vương, Triệu Ẩu, thì chúng ta phải làm gì cho xứng đáng dòng giống Tiên Rồng. Muốn xứng đáng dòng giống Tiên Rồng, con cháu của Trưng Vương, Triệu Ẩu thì phải thực hiện đạo đức nhân bản - nhân quả làm người. Muốn thực hiện đạo đức nhân bản - nhân quả thì phải thi hành luật lệ giao thông nghiêm chỉnh.

Khi phạm luật lệ giao thông, mà còn lớn tiếng cãi vã với người hành pháp thì thật là đáng trách, đáng chê. Vì mạng sống của ai mà người cảnh sát phải chịu dầm mưa dãi nắng, đứng đầu đường, ngã

ba, ngã tư?

Hỡi các bạn thanh niên nam nữ! Đừng vì một cái nhìn, háy, liếc, ngó của một chàng thanh niên hay của một cô thiếu nữ khác khi lái xe vượt qua mặt các bạn. Các bạn đừng nổi máu anh hùng, chạy bất kể mạng sống, để so tài cao thấp thì đó là quá ngu si, quá dại dột.

Hơn thua nhau không phải ở chỗ này, các bạn ạ! Mà chỗ lái xe đi đường phải cẩn thận, sống đúng đạo đức và luật lệ giao thông làm người, để không xảy ra những tai nạn làm khổ mình, khổ người. Đây là chỗ hơn nhau của các bạn.

Trên đường đi từ thành phố Hồ Chí Minh đến Bà Rịa - Vũng Tàu. Đến xa lộ Biên Hòa, từ sau lưng chúng tôi một chiếc xe Honda lướt nhanh qua, một chàng thanh niên tuổi còn học trò quay nhìn lại cười, mấy cháu thanh niên khác đang lái xe rất cẩn thận. Nhưng vì nụ cười và cái nhìn thách thức, mấy cháu thanh niên không dằn được máu anh hùng, nên rồ ga phóng nhanh theo lao mình như chiếc tên, bất kể người đi hoặc xe cộ khác trên đường. Chỉ trong chớp mắt là mấy cháu thanh niên đã mất hút. Nhưng, khi xe chúng tôi đến ngã ba Đại Hàn, thì ôi thôi! Một cảnh tượng hãi hùng, một chiếc xe tải đã cán bể đầu,

ốc văng tung tóe, chàng thanh niên mà chúng tôi đã gặp trên đường đi lúc nãy.

KHÔNG THIẾU NHỮNG “ANH HÙNG XA LỘ” LÀ CÁC EM HỌC SINH

Các em học sinh dễ đua đòi, bốc đồng, ngông cuồng thể hiện bản lĩnh lái xe lạng lách, phóng nhanh, vượt ẩu mà quên đi sự quý giá sinh mạng của mình và của mọi người. (Ảnh trên Internet)

Hỡi các cháu thanh thiếu niên! Chỉ một phút nông nổi, mà các cháu không làm chủ được tâm mình, để dẫn đến một sự khổ đau cho cha mẹ, anh chị em và những người thân thương của các cháu. Các cháu có biết không? Khi các cháu bị tai nạn giao thông chết, cha mẹ và anh chị em của các cháu khổ đau như ai bứt từng đoạn ruột, **“Công cha như núi Thái Sơn. Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra”**

Công ơn cha mẹ sinh thành các cháu,

phải chịu nhiều cực khổ, cay đắng mới nuôi nấng các cháu lớn khôn, “*lưng dài vai rộng*”, thế mà các cháu ra đường không bảo vệ mạng sống của mình, để mong có ngày báo đáp ơn sinh thành dưỡng dục.

Các cháu phải sống, sống như thế nào để làm cho cha mẹ không buồn khổ, là các cháu đã đền đáp công ơn trời biển của người. Nếu các cháu làm phiền lòng cha mẹ, là các cháu đã phụ ơn sinh thành của người, thì các cháu không xứng đáng là con người. Con thú vật nó còn biết thương cha mẹ huống là con người. Phải không hỏi các cháu? Chúng ta là con người, có trí tuệ hiểu biết, có sự tư duy, suy nghĩ. Biết đâu là phải và đâu là không phải; biết đâu là ác, biết đâu là thiện, biết đâu là làm khổ cho mình, biết đâu là không làm khổ cho mình; biết đâu là làm khổ cho người và biết đâu là không làm khổ cho người.

Thế sao các cháu nữ đành lòng nào làm khổ cha mẹ. Cho nên, ra đường lái xe thì các cháu phải cẩn thận, đừng chạy quá tốc độ làm chủ, đừng lạng lách, đừng vượt qua mặt xe khác mà không đoán được tốc độ xe, thì rất là nguy hiểm. Đừng lái xe khi uống rượu say, đừng lái xe khi buồn ngủ, đừng lái xe khi có tâm trạng buồn lo sầu khổ, đừng lái xe khi cơ thể mệt nhọc,

đừng vui chơi với bè bạn mà hăng máu anh hùng “xa lộ” là uống công cha mẹ sinh thành dưỡng dục, uống công chín tháng mang nặng đẻ đau của mẹ.

Các cháu nên nhớ kỹ, làm người phải có đạo đức, nhất là đạo đức giao thông. Vì thiếu đạo đức này sinh mạng của các cháu như chỉ mảnh treo chuông; vì thiếu đạo đức này sẽ làm khổ mình, khổ người và khổ cả bao nhiêu người khác nữa.

Nếu trên đường đi ai thiếu sự cẩn thận, không tuân hành luật lệ giao thông, không học đạo đức giao thông, thì không thấy được bổn phận và trách nhiệm của mình đối với sự sống còn của mọi người. Khi ấy tai nạn giao thông sẽ dễ dàng xảy đến. Xảy đến với những cái chết thảm thương và đau khổ. Phải không hỡi các cháu? Các cháu cần phải cẩn thận khi lái xe ra đường. Công ơn cha mẹ nặng lắm các cháu ạ!

Muốn tai nạn giao thông chấm dứt, thì các cháu đi bộ cũng như lái xe phải thấy bổn phận đạo đức làm người trên tuyến đường mình đang đi và lái xe. Phải cẩn thận, phải cân nhắc kỹ lưỡng khi bước chân ra đường, khi chiếc xe của mình lao tới. Có như vậy thì không còn ai chết vì bị xe đụng nữa. Sự đau thương này sẽ chấm dứt.

Trong sự rèn luyện đạo đức nhân bản - nhân quả làm người không có khó khăn. Chỉ cần tập luyện cho thành thói quen, nhất là đạo đức giao thông. Hằng ngày phải tự ám thị tâm mình bằng câu: ***“Khi ra đường đi bộ hay lái xe, ta hãy cẩn thận giữ gìn luật đi đường nghiêm chỉnh, không được vi phạm”***

TAI NẠN GIAO THÔNG LÀM MẤT MẮT RẤT NHIỀU SINH MẠNG VÀ TÀI SẢN CỦA ĐẤT NƯỚC

(Các nạn nhân đang được cấp cứu tại Bệnh viện đa khoa tỉnh Ninh Thuận, trong vụ tai nạn xe khách lật nhào làm 4 người chết, 41 người bị thương ngày 30/5/2011 - Ảnh trên báo mạng thanhnien.com.vn)

Học đạo đức giao thông, khi ra đường chúng ta phải nhớ và áp dụng cho rõ từng hành động, để tránh tai nạn giao thông và không bao giờ xảy ra khổ đau cho mình, cho người. Có như vậy mới trở thành thói quen Đạo Đức Làm Người.

Chương II

**ĐẠO ĐỨC
HIẾU SINH**

TÌNH MẸ CON

Vượn mẹ và vượn con luôn luôn sống sát bên nhau.

LÒNG THƯƠNG CON

Năm ấy, chúng tôi học lớp ba tiểu học, trường Tiểu Học Học Môn, với bài tập đọc, tựa đề: “Lòng thương con của một con vượn mẹ”.

Khi con vượn mẹ bị tên, rút mũi tên ra, ngửi mũi tên, nó biết ngay mũi tên có chất độc. Biết rằng mình sẽ không còn sống được bao lâu nữa, bèn trao con cho chồng nó, là con vượn đực, rồi buông tay rơi xuống chết.

Tuy tuổi còn thơ ấu, nhưng chúng tôi cũng không cầm được nước mắt, nước mắt của chúng tôi thương xót con vượn mẹ. Thương xót lòng thương con của con vượn mẹ. Đọc bài tập đọc này chúng tôi nghẹn ngào. Thầy giáo của chúng tôi cũng khóc và cả lớp bạn bè của chúng tôi cũng khóc. Thương con vượn mẹ biết mình sắp chết, biết mình sẽ không còn gần bên chồng, bên con nữa. Nó cũng giống như một người mẹ sắp lìa con mà vẫn còn muốn bảo vệ con mình, nên trao con cho chồng rồi yên tâm mà chết, vì tin rằng chồng sẽ thay mình bảo vệ và nuôi con lớn khôn.

So sánh tình thương con của con người và con vật thì cũng giống như nhau, lòng

thương yêu con của chúng thì cũng chẳng khác gì lòng thương yêu con của một người mẹ. Chúng ta thương con bao nhiêu, thì loài động vật cũng thương con bấy nhiêu. Phải không hỡi các bạn?

CÓ LÒNG THƯƠNG MỚI ĐEM LẠI SỰ AN LÀNH CHO NHAU

Một con chó mẹ đang cho 3 chú hổ con bú như một người mẹ nuôi con, tại vườn bách thú Kansas, Mỹ. Thật là hy hữu! (Ảnh trên Internet). Thế giới động vật đâu thiếu lòng yêu thương với nhau, “Một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ”

Một hôm, chúng tôi được Thầy giáo hướng dẫn đến đình làng cắm trại. Sau khi cắm trại xong, một người bạn học của chúng tôi, trông thấy một tổ quạ trên cây sao to. Anh bạn của chúng tôi trèo lên để bắt quạ con. Nhưng khi anh vừa trèo lên được nửa cây, thì hai con quạ cha và mẹ

của chúng kêu la âm ỉ, rồi bay xông vào người, đầu, cổ, mặt của anh bạn mổ, cắn, đá. Dù anh hết sức chống cự, nhưng hai con quạ vì lòng thương con, vì muốn bảo vệ con, nên liều chết xông vào mổ, cắn, đá đầu, mắt, tai của anh bạn. Khiến cho anh ta không thể nào chống trả được và cũng không còn trèo tiếp tục được, đành phải tụt xuống.

Loài động vật tuy bé nhỏ, nhưng rất can đảm. Khi lòng thương yêu ấy được bộc phát, thì con vật cũng như con người xem cái chết nhẹ như lông hồng. Đối với con người thì hai con quạ chỉ là một con vật bé tí ti, còn chúng ta ví như là người khổng lồ. Thế mới biết lòng thương yêu con cái của loài vật, chúng chẳng hề sợ hãi xông thẳng vào cắn, mổ, đá và kêu la âm ỉ. Tiếng kêu la của chúng như tiếng kêu cầu cứu, tiếng kêu trời cứu của chúng ta vậy.

Trước lòng thương con của con vượn và hai con quạ. Các bạn nghĩ sao? Lòng thương con của chúng có giống lòng thương con của con người không? Chắc không khác phải không hỡi các bạn?

VẬY VẬT CÒN BIẾT THƯƠNG YÊU NHAU, SAO CON NGƯỜI KHÔNG BIẾT YÊU THƯƠNG CON NGƯỜI?

“Thỏ tử hô bi” con thỏ chết con chồn còn biết

khóc thương, hướng hồ chúng ta là con người. Sao chúng ta lại không biết thương nhau, lại đánh, chửi mắng nhau?

(Nữ sinh bị giật tóc, đánh đập, sau đó còn bị xé áo do ghen tuông, ngày 23/10/2010 tại Cẩm Phả - Ảnh trên Internet).

Sao chúng ta lại không biết thương sự sống của muôn loài? Lại nữa nhẫn tâm giết hại và ăn thịt chúng? Sao chúng ta lại đành tâm sống trên sự đau khổ của muôn loài vật khác như vậy? Chúng ta là con người hay là ác thú? Chúng ta là con người hay là ác quỷ???

Như vậy, loài vật cũng biết có tình thương, cũng biết có khổ đau, cũng biết có buồn rầu, tử biệt sinh ly, cũng biết có ham

sống, sợ chết, cũng biết có vui, có mừng, v.v.. như chúng ta vậy. Về tình cảm thì chúng cũng như chúng ta, nhưng chúng không hơn chúng ta, là vì chúng ta có trí thông minh. Trí thông minh của chúng ta chinh phục được không gian, sáng tạo ra vật chất để phục vụ đời sống của con người, khắc phục được thiên nhiên để quân bình nhịp sống con người và thời tiết. Tuy con người làm được những việc lớn như vậy, nhưng chúng ta vẫn mãi khổ, khổ vì đời sống của chúng ta không lúc nào được an ổn yên vui. Mọi vật đều có thể làm cho tâm hồn chúng ta bất an, bất toại nguyện; khổ vì những cảnh tử biệt sinh ly; khổ vì tuổi già yếu, cơ thể tàn tạ mệt nhọc run rẩy, lụm cụp, lẫn lộn; khổ vì bệnh tật, nay đau mai ốm; khổ vì chết, chết là một sự hành hạ ghê gớm của cơ thể, đau nhức tận cùng mà không ai là người tránh khỏi.

Muốn thoát ra những nỗi khổ đau này, chỉ có con đường duy nhất là chúng ta hãy trở về lòng thương yêu sự sống của muôn loài. Vì chính lòng thương yêu ấy mới đem lại cho tâm hồn của chúng ta một sự thanh bình. Lòng thương yêu ấy chính là “Đạo Đức Hiếu Sinh”

ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH

Vậy đạo đức hiếu sinh là gì? Đạo đức hiếu sinh là lòng thương yêu tất cả những sự vật đang sống trong môi trường sống. Hay nói một cách khác cho dễ hiểu hơn, là chan hòa tình cảm thân thương của chúng ta đến từng cỏ cây, đất đá, núi sông, thời tiết nắng mưa, gió bão, v.v.. cùng các loài động vật... đang sống quanh chúng ta. Từng giây, từng phút chúng cùng ta đang hít thở trong bầu không khí trong lành và đang rung động trong từng nhịp sống của nhau. Xét cho cùng con người cũng như tất cả các loài động vật khác, đều có lòng yêu thương, lòng thương yêu ấy được thể hiện qua đạo đức nhân bản - nhân quả. Nếu không thể hiện qua được đạo đức nhân bản - nhân quả thì con người sẽ khổ đau biết dường nào.

Người ta kể rằng loài chim cuốc, nếu con đực hay con cái bị bắt đi, thì con kia còn lại thỉnh thoảng kêu suốt đêm trường, không còn thích ăn uống và trong thời gian ngắn thì chúng cũng chết theo con kia, chết trong đau khổ, trong thương nhớ. Loài chim thú mà còn có đạo đức, đạo nghĩa, lòng thương yêu nhau như vậy, thì con người nghĩ như thế nào? Chúng

ta có bằng loài chim thú hay không? Con người ta cũng vậy, cũng đau khổ và yêu thương, cũng tình sâu nghĩa nặng tận cùng như vậy, nhưng vì có lý trí khôn ngoan hơn loài vật; có đạo đức hơn loài vật, vì thế mà con người dễ khuây khỏa. Vì bổn phận, vì trách nhiệm đạo đức nhân bản - nhân quả không được phép làm cho mình khổ, mà cũng không được làm cho những người khác khổ, nên chúng ta biết cách ngăn ngừa và diệt những nhân quả ác, làm cho đời sống của chúng ta hết đau khổ, tâm hồn chúng ta được bình thường và an lạc.

Từ chỗ trực tiếp nhìn thấy lòng yêu thương loài cầm thú, và tư duy tận cùng lòng thương yêu ấy, chúng ta rút ra được một bài học yêu thương sự sống của muôn loài động vật. Dù bất cứ như thế nào, đối với loài động vật chúng ta đều phải có lòng thương yêu. Nhưng coi chừng lòng yêu thương ấy đặt không đúng chỗ, nó trở thành ích kỷ, nhỏ mọn, hẹp hòi, cá nhân, ác độc, hung bạo, vô đạo đức, không lương tri, lương năng, v.v.. và cuối cùng nó trở thành ác pháp hại mình, hại người, hại muôn vật. Có nghĩa là chúng ta thương con vật này giết hại con vật khác... Hay giết con vật khác làm thực phẩm cho con vật này.

Nếu chúng ta biết đặt lòng yêu thương ấy đúng chỗ, thì nó trở thành đạo đức nhân bản - nhân quả không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh. Nó mang cho môi trường sống này một tình thương bao la vô tận.

THIÊN NHIÊN LÀ MỘT MÔI TRƯỜNG SỐNG, ĐỂ SINH SÔI VÀ NUÔI SỐNG MUÔN LOÀI

Thời tiết nắng, mưa, gió, bão và ngàn cây nội cỏ cùng vạn vật đang hòa mình sống chung trong môi trường sống, trong không gian và thời gian một cách linh động vô cùng. Nếu trong đó thiếu lòng yêu thương thì sóng gió ba đào nổi dậy như điên, như dại... (Ảnh trên Internet)

Môi trường sống trên hành tinh này là một môi trường sống chung của các loài động vật cùng những loại cỏ cây. Vì thế, tất cả các loài động vật trên hành tinh này đều phải thương yêu nhau, đừng giết

hại lẫn nhau, dù là cỏ cây cũng đừng giết hại chúng một cách vô lý. Nhổ một cây cỏ, bẻ một cành cây không lý do chính đáng là phí phạm sự sống trên hành tinh này. Mọi loài phải thương yêu nhau như con một nhà, như cùng một cha mẹ. Bởi vì chúng ta sinh ra từ môi trường sống này, nương tựa vào môi trường sống này mà lớn lên, như nương tựa vào cha mẹ và anh em, chị em của chúng ta. Nếu không có cỏ cây và các loài động vật thì chắc chắn chúng ta cũng không thể sống được. Thế sao chúng ta lại nỡ nhẫn tâm hủy hoại môi trường sống. Tức là chúng ta không yêu thương sự sống. Nắng mưa gió bão không có, thì môi trường sống cũng không có, môi trường sống không có, thì làm gì có chúng ta, có muôn loài cỏ cây và động vật. Cho nên, môi trường sống chính là cha mẹ chung của chúng ta, của muôn loài vạn vật và cỏ cây. Chúng ta là những người thừa hưởng sự sống quý báu ấy, thế mà chúng ta không biết bảo vệ và giữ gìn nó, lại đang tâm hủy diệt nó. Chính chúng ta đang tâm hủy diệt nó, nên chúng ta phải gánh chịu hậu quả bao nhiêu sự khổ đau, chứ không phải sự khổ đau từ đâu đem đến cho chúng ta. Chúng ta đã lầm, cứ tưởng sự khổ đau ấy từ một thế giới nào mang đến, từ những con người khác, từ một loài vật

khác mang đến. Hay từ một sự ngẫu nhiên vô tình mang đến. Vì thế, chúng ta luôn đấu tranh với nhau để tự tồn, nhưng không ngờ chúng ta đã tự ngu si hủy diệt sự sống của mình.

ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH THỂ HIỆN LÒNG THƯƠNG YÊU GIỮA HỔ VÀ LỢN

(Hổ mẹ chăm sóc đàn lợn con tại vườn thú Sriracha, Thái Lan - Ảnh trên Internet)

Có thấu rõ môi trường sống là ơn sâu nghĩa nặng của mọi loài, nhất là loài người, thì chúng ta mới bảo vệ và giữ gìn nó, không để cho nó bị ô nhiễm, bị hư hoại.

Hiện giờ, chúng ta chưa thông suốt đạo đức hiếu sinh, vì thế mỗi hành động cá nhân của chúng ta đã vô tình hủy hoại sự sống trên hành tinh này, khiến cho muôn loài khổ đau lại càng khổ đau hơn.

Lòng hiếu sinh sự sống, là sự biết ơn sâu sắc của chúng ta đối với sự sống của

muôn loài, có muôn loài mới có sự sống của chúng ta ngày hôm nay, không thể nào có một vật gì mà sống đơn điệu một mình được. Sự sống của muôn loài là sự nương tựa vào nhau để mà sống. Có hiểu được như vậy, chúng ta mới thấy mọi vật đang sống quanh ta là rất quan trọng cho đời sống của chúng ta. Đã quan trọng cho đời sống của chúng ta sao chúng ta lại nhẫn tâm giết hại chúng? Sao chúng ta lại nhẫn tâm ăn thịt chúng? Biết rõ sự sống trên hành tinh là như vậy, thì chúng ta làm sao lại không thương sự sống của nhau, tức là của muôn loài. Phải không hỡi các bạn?

ĐẠO ĐỨC HIỂU SINH THỂ HIỆN LÒNG THƯƠNG YÊU GIỮA MÈO VÀ CHUỘT

Một con mèo ăn chung cùng đĩa với một con chuột thật là hy hữu, nhưng đây là một sự thật (Ảnh trên Internet)

Xét cho cùng tận, thì mọi vật sinh ra cũng cùng một cha, một mẹ như trên chúng tôi đã nói. Vì thế, chúng ta phải thương yêu nhau, phải thương yêu môi trường sống của chúng ta như thương cha mẹ vậy. Thương yêu nhau sao các bạn lại nỡ nhẫn tâm đốt rừng, phá rừng làm cho ngàn cây nội cỏ phải khô héo và chết đi, làm cho các loài động vật không còn chỗ ở, chỗ sống. Như vậy, là lòng hiếu sinh của các bạn sao? Các bạn đốt rừng phá cây là giết hại sự sống của muôn loài như vậy là các bạn đã thiếu đạo đức hiếu sinh đối với sự sống của muôn loài và chính là đối với sự sống của các bạn. Tại sao vậy? Tại vì khi các bạn phá rừng, rừng bị phá không còn đủ sức để ngăn giữ bão tố và lũ lụt, do đó nên thủy tai lũ lụt sẽ đến với các bạn. Thủy tai lũ lụt không phải ngẫu nhiên mà đến viếng thăm các bạn. Mà chính các bạn đã làm ra nó. Nếu các bạn không đốt rừng, chặt cây, giết hại chúng sinh thì làm sao có những người thân của các bạn bị chết trôi, của cải tài sản của các bạn bị trôi mất và tiêu tan hết sạch sản nghiệp.

Các bạn biết thương yêu và giữ gìn bảo vệ sự sống của muôn loài, thì muôn vật muôn loài sẽ bảo vệ mạng sống của các bạn. Các bạn có thấy chẳng? Một con chó

liều mình để cứu chủ, một con ngựa liều chết để mang thầy chủ nó về tận nhà. Thế nên, chúng ta đừng vì một lý do gì mà sát hại sự sống của nhau trên hành tinh này. Phải không hở các bạn?

Thương yêu nhau bằng danh từ ngôn ngữ thì vẫn chưa đủ mà phải biến nó ra hành động bảo vệ, giữ gìn, không giết hại lẫn nhau, không ăn thịt nhau, giúp nhau trong khi hoạn nạn, giúp nhau trong khi gặp khó khăn, luôn lúc nào cũng không làm khổ mình, khổ người và muôn loài vạn vật dù là cỏ cây. Những hành động ấy mới thật sự là yêu thương sự sống. Thương yêu sự sống bằng hành động như vậy tức là đạo đức hiếu sinh.

Bởi vì không có con vật nào khi sinh ra đời mà không sợ chết, sợ đau khổ. Nhưng vì tuổi thọ nhân quả của chúng chỉ có thể sống trong một thời gian nhất định như: con người chỉ sống cao lắm là trên trăm tuổi, không thể trên hai, ba trăm tuổi được, con ve sầu chỉ sống trong mùa hạ ba tháng mà thôi, v.v..

Theo định luật của nhân quả, tức là theo định luật của môi trường sống, dù muốn, dù không thì những loài động vật sống trên hành tinh này đều có một chu kỳ sống chết nhất định rõ ràng qua nghiệp

lực của mỗi loài: con ve sấu thì ba tháng, con chó cao lăm là 15 năm và mỗi loài đều có tuổi thọ nhất định của nó. Muốn hơn cũng không thể nào được, dù có thể kéo dài sự sống trong một vài năm, nhưng trong một vài năm ấy là những năm sống trong đau khổ hơn là an vui. Tuổi càng già bệnh càng nhiều, do cuộc đời sống không biết thương yêu sự sống.

ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH THỂ HIỆN

LÒNG THƯƠNG YÊU GIỮA NGƯỜI VÀ SƯ TỬ

Sư tử là một loài thú hung ác. Vậy mà người đàn ông này vẫn chơi đùa thân thiết với chúng. Hình ảnh này xác

định muôn vật và loài người có thể trở thành là những người bạn thân. Phải không các bạn? (Ảnh trên Internet)

Muốn kéo dài mạng sống ra mà không bị bệnh đau và khổ sở, thì phải bằng cách sống đúng đạo đức hiếu sinh, sống mà không làm một loài vật nào khổ đau, sống mà không giết một loài vật nào cả.

Có nghĩa là không lấy sự đau khổ của vật khác mà nuôi thân mạng mình; có nghĩa là không lấy sự đau khổ của người khác vật khác làm sự vui cho mình như: giết chúng sinh ăn thịt, ăn trộm, ăn cướp. Hoặc bằng những thủ đoạn gian xảo, lường lặn. Cướp công, cướp của của người khác. Hoặc dùng những trò chơi như chọi trâu, đua ngựa, đấu bò, chọi gà, chọi cá, chọi dế, đấu võ, v.v..

Nếu người nào sống mà tránh mọi việc làm ác như trên, thì tuổi thọ sẽ dài lâu. Tuổi thọ dài lâu là nhờ ở tâm hồn thanh thản, an lạc và vô sự, vì không có ác pháp.

Nếu con người có trí tuệ thông minh hơn, muốn cho sự sống được kéo dài tuổi thọ thì thứ nhất phải biết bảo vệ môi trường sống trên hành tinh này. Nghĩa là đừng để loài vật lớn ăn thịt loài vật bé, loài vật bé ăn thịt loài vật bé hơn nữa và chính bản thân của mình không nên giết hại và làm đau khổ các loài vật khác.

Ngày xưa, ông Trang Tử có nêu ra một câu chuyện mang đầy tính chất hung ác với hình ảnh cụ thể cuộc sống của loài động vật trên hành tinh này, kể cả con người.

Câu chuyện như thế này: “*Một ông thợ*

săn đang rình rập bắt một con chim ó; con chim ó đang rình rập bắt một con chim sâu; con chim sâu đang rình rập bắt một con bọ ngựa và con cọp đang rình rập bắt ông thợ săn” Cuộc sống của muôn loài trên hành tinh này là như thế. Vì thế, làm sao thoát khổ được. Có một tôn giáo đã xác định điều này: **“Đời là biển khổ”** Biết đời là khổ, nhưng không ai biết cách làm cho đời thoát khổ, vì thế mà từ sự khổ này chồng lên sự khổ khác.

Với hình ảnh ông Trang Tử đã nêu ra, là một hình ảnh sinh động cụ thể đầy tính sát hại lẫn nhau của loài động vật trên hành tinh này. Hình ảnh này nói lên được sự thiếu đạo đức hiếu sinh từ con người đến các loài động vật khác.

Không biết đạo đức hiếu sinh, nên từ loài người đến loài vật đang phá hoại sự sống của nhau trên hành tinh này, chứ không bao giờ biết bảo vệ sự sống của nhau. Trong khi mọi vật đều sinh ra cùng chung trong một môi trường sống. Thế mà đành lòng giết hại và ăn thịt lẫn nhau. Trên đây là một hình ảnh độc ác; một hình ảnh thiếu đạo đức nhân quả; một hình ảnh đau khổ mà loài người và loài động vật đang tự sát, đang phá hoại sự sống trên của mình, để mà tự giết dần mòn theo các

duyên trong luật nhân quả.

Bởi vậy, nếu con người mà không học đạo đức nhân bản - nhân quả thì không làm sao hiểu được đạo đức hiếu sinh. **Không hiểu được đạo đức hiếu sinh thì lòng thương yêu sự sống trên hành tinh này làm sao có được. Mà không có thương yêu sự sống trên hành tinh này thì chắc chắn môi trường sống của chúng ta sẽ do chúng ta hủy diệt.** Do chúng ta sẽ làm ô nhiễm vì tâm ác độc giết hại sự sống của nhau, tạo thành một không gian ác khí. Do thế, tuổi thọ con người và các loài động vật khác không thể tăng lên thêm được mà còn có chiều lui sụt. Tuổi thọ lui sụt là do bệnh tật nan y của thời đại; là do sự tàn phá của bom đạn chiến tranh; là do ăn uống nhiều chất độc; là do ăn ở thiếu vệ sinh; là do không biết giữ gìn môi trường sống trong sạch, thường làm ô nhiễm.

MUÔNG THÚ VÀ CON NGƯỜI CÓ THỂ TRỞ THÀNH NHỮNG NGƯỜI BẠN THÂN

(Gấu Baloo, sư tử Leo và hổ Shee Khan sống thân thiết bên nhau từ khi 2 tháng tuổi tại trung tâm Noah's Ark, Mỹ - Ảnh trên Internet)

Nếu môi trường sống của chúng ta bị ô nhiễm, dù chúng ta có khéo léo bồi dưỡng trong ăn uống và tập thể thao, thể dục hoặc tập dưỡng sinh thì cũng không thể kéo dài tuổi thọ ra được.

Đạo đức nhân bản - nhân quả đã xác định điều này. Nếu môi trường sống được bảo vệ, loài vật không bị giết hại, bầu không khí trong sạch, thanh tịnh, không có sát khí của chúng sinh bị giết, không có thải ra những chất bẩn ô nhiễm hoặc những khí độc và những chất thuốc độc do các nhà máy sản xuất vật gia dụng thải ra, thì sức khỏe con người gia tăng, tuổi thọ sẽ kéo dài thêm nhiều.

ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH THỂ HIỆN LÒNG THƯƠNG YÊU GIỮA NGƯỜI VÀ CÁ

(Một huấn luyện viên đang chơi đùa với chú cá kình tên là Lovey tại Nhật Bản - Ảnh trên Internet)

Bởi vậy, chính lòng thương yêu sự sống của muôn loài động vật, đó là lòng thương yêu chính bản thân mình. Lòng thương yêu ấy là đạo đức nhân bản - nhân quả, nó sẽ chuyển đổi được bệnh tật, khổ đau, tai nạn khiến cho đời sống của chúng ta thanh thản, an lạc, yên vui và hạnh phúc. Nhờ thế mà tuổi thọ của chúng ta được kéo dài và kéo dài mãi mãi với một tâm hồn thanh thản, an lạc và vô sự.

Các tôn giáo dạy chúng ta ăn chay, cũng là để thực hiện đạo đức thương yêu ấy, chứ không phải ăn chay để được sanh lên cõi Thiên Đàng, Cực Lạc. Chính ăn chay là vì lòng thương yêu sự sống, vì không muốn thấy sự đau khổ của mình, của người và của những loài vật khác; vì muốn bảo vệ sự sống của mình và sự sống của muôn loài vạn vật khác, nên chúng ta ăn chay.

Để thực hiện được đạo đức hiếu sinh cho bằng được, chúng ta phải cố gắng, bảo vệ và giữ gìn môi trường sống. Đó là không nên sát hại sự sống trên hành tinh này, dù là một cọng cỏ chưa phải lúc nhỏ cũng không nên nhổ, huống là loài động vật. Phải không hở các bạn?

THƯƠNG YÊU SỰ SỐNG CỦA MUÔN LOÀI LÀ THƯƠNG YÊU MÌNH

Nếu xung quanh chúng ta toàn là sự chết thì chúng ta cũng không sống được. Ví dụ: Ngàn cây nội cỏ chết khô và tất cả loài động vật cũng đều chết sạch thì phỏng chừng chúng ta có sống được hay không? Chắc là không! Phải là không hỏi các bạn? Mọi vật đều chết chúng ta sống với ai đây? Sống một mình trơ trọi làm sao sống được các bạn ạ! Thế mà mọi vật đang sống quanh ta thì chúng ta lại muốn chà đạp lên sự sống đó, để mà sống một mình. Các bạn có thấy ai sống một mình chưa?

Giả sử, nếu cỏ cây trên hành tinh này đều được hủy diệt sạch, thì sự sống của các bạn có sống được hay không? Cỏ cây đều diệt sạch thì thú vật cũng không sống được huống là con người. Cho nên, sự sống của ngàn cây nội cỏ rất quan trọng, nó chính là sự sống chung của muôn loài. Vì thế, chúng ta hãy bảo vệ môi trường sống, bảo vệ môi trường sống tức là đạo đức hiếu sinh.

Sức sống của ngàn cây nội cỏ và vạn vật đều có một sự liên hệ với sự sống của chúng ta rất rõ ràng và cụ thể. Thiếu sự

sống của muôn loài thì thế gian này trở thành khô cằn; thì thế gian này trở thành là đất chết; thì môi trường sống này không còn gọi là môi trường sống được nữa.

MÀU XANH CỦA NGÀN CÂY NỘI CỎ LÀ SỨC SỐNG CỦA CHÚNG TA

Nhìn ngàn cây nội cỏ có một màu xanh tươi mát dịu, đó là sức sống của ngàn cây nội cỏ khiến cho sự sống của chúng ta, hay nói khác và rõ hơn là tâm hồn của chúng ta có một sự cảm nhận dễ chịu, mát mẻ và êm ả. (Ảnh trên Internet).

Có thương yêu sự sống của muôn loài động vật và cỏ cây thì mới bảo vệ được sự sống của chính mình, mới có thật sự yêu thương mình, mới đem lại sự an lành, yên vui cho cuộc sống của mình. Mình mới thấy được đạo đức nhân bản - nhân quả là chính thiện pháp, là chân hạnh phúc của đời người.

Vì thương mình sao mình lại nở nhẩn

tâm không thương loài vật khác, trong khi những loài vật khác cũng ham sống sợ chết như mình; vì thương mình sao mình lại nhẫn tâm chà đạp lên sự sống của người khác vật khác, bằng cách mắng mỏ chửi mắng họ, trong khi ai cũng muốn sống an vui, thanh thản, không phiền não, không đau khổ. Vì thương mình sao mình lại nhẫn tâm gian xảo, lừa đảo, cướp giật tài sản của người khác, trong khi ai cũng muốn giữ gìn và bảo vệ tài sản của mình. Vì thương mình sao ta lại nhẫn tâm đốt phá rừng, giết hại sinh linh, trong khi mọi mọi vật đều muốn sống bên loài người. Các bạn có thấy chẳng? Những cây cỏ sống quanh bên người thì xinh tươi tốt đẹp hơn những cây cỏ sống xa người. Tình cỏ cây đối với con người mà còn vậy, thì con người sao lại nhẫn tâm cho đành. Phải không hỡi các bạn?

Chúng ta hãy xem những loài vật sống quanh ta như là bạn, như là những người thân thương, chúng ta có thấy chẳng? Một con chó, một con mèo, một con gà, con vịt, cho đến trâu, bò, dê, ngựa, v.v.. Nói chung là tất cả những loài vật mà chúng ta nuôi, dù là cạp beo, rắn độc, thú dữ. Khi đã được chúng ta nuôi dưỡng thì chúng trở thành những người bạn thân của chúng ta. Khi

chúng ta đi xa về, lâu ngày vắng mặt, gặp lại chúng ta, chúng đều vui mừng hơn hở, quay quần bên ta, như không bao giờ muốn rời xa nhau.

Khi có những người thân trong gia đình mất, chúng cũng buồn rầu, khổ đau, bỏ ăn, bỏ uống, chúng cũng biết thương yêu chúng ta như những người thân, như cha mẹ, như anh chị em trong nhà. Cớ sao chúng ta lại nhẫn tâm không thương chúng như những đứa con của chúng ta vậy. Nỡ tâm nào chúng ta bắt chúng đem ra làm thịt để ăn. Rồi còn bảo rằng: “*Nhân dưỡng vật, vật dưỡng nhân*” Thật là lời nói che đậy, đầy lòng ác hiểm và sâu độc. Tâm lòng của những người này chai lì như cây đá, họ đâu còn có tình cảm, tình người, tình vật, họ đâu còn có cảm thông gì được lòng thương yêu của loài động vật đối với con người, với chúng ta. Có thương yêu sự sống của vạn vật thì mới bảo vệ được sự sống của chính mình, mới có thật sự thương mình. Tại sao vậy?

Vì có thương yêu sự sống của muôn loài thì chúng ta mới có bảo vệ sự sống ấy. Có bảo vệ sự sống ấy, thì chính là chúng ta bảo vệ môi trường sống chung, thì cuộc sống của chúng ta mới có sự an lành. Chúng ta hủy diệt sự sống của muôn loài, chính là

chúng ta hủy diệt sự sống của mình.

Ví dụ: Vì chặt cây, đốt rừng, phá hoại sự sống của loài thảo mộc, khiến cho đồi núi khô trọc, màu xanh tươi đã mất. Nhìn vào cảnh ấy như nóng cháy ruột gan, chúng ta có một cảm giác buồn thương và đau khổ. Màu xanh tươi của ngàn cây nội cỏ đã biến mất, khiến cho thời tiết khô khan càng tồi tệ hơn, càng khô khan, càng tồi tệ hơn. Vì thế, con người dễ sinh ra bệnh tật khó trị. Rừng cây bị phá hủy, bầu không khí thì ô nhiễm, con người thì luôn luôn thải ra những tử trường ác độc, thường sát hại sinh linh để ăn thịt. Do thế, cuộc sống con người thường hay bị thiên tai lũ lụt. Thiên tai, lũ lụt do con người tạo ra, chỉ vì phá sự sống trên hành tinh này, chỉ vì làm ô nhiễm nó.

Khi rừng bị phá hủy thì loài thú vật cũng không còn chỗ sống, thế là phá rừng là phá sự sống của muôn loài. Lòng thương yêu sự sống của muôn loài vạn vật, là đạo đức hiếu sinh, nó là những hành động đạo đức trong nền đạo đức nhân bản - nhân quả không làm khổ mình, khổ người và khổ chúng sinh.

Nhìn chung, mọi người trong cuộc sống hiện giờ trên thế gian này, dù là người có tôn giáo hay không tôn giáo đều thiếu đạo

đức hiếu sinh. Thiếu đạo đức hiếu sinh tức là thiếu sự bảo vệ và giữ gìn môi trường sống của quả địa cầu.

Có những tôn giáo dạy tín đồ ăn chay làm lành, nhưng không phải vì đạo đức hiếu sinh mà ăn chay, vì giáo điều của tôn giáo đó, vì ăn chay làm lành để được phước báo không tai nạn, bệnh tật và được sanh lên Thiên Đàng, Cực Lạc, để được chư Phật, chư Bồ Tát gia hộ.

**NGÀN CÂY NỘI CỎ ĐANG KHÔ CHẾT
LÀ CHÚNG TA ĐANG CHẾT**

Nhìn ngàn cây nội có một màu vàng cháy khô cằn cõi, đó là sự sống của ngàn cây nội cỏ đã đi vào cõi chết, để lại cho tâm hồn của chúng ta những cảm nhận già nua, buồn chán và khổ đau. Thấy ngàn cây nội cỏ khô chết, lòng chúng ta đau nhói lên như chính ai đang cắt đứt từng đoạn ruột, như chính mình đang chết khô cằn theo cảnh vật và tâm hồn mình cũng không thấy ham thích sống khi chung quanh mình có

một sự chết, một sự chết buồn thảm. (Ảnh trên Internet).

Có những người ăn chay là để trị bệnh chứ không phải vì đạo đức hiếu sinh; cũng có những người ăn chay là để tu tập Thiền định, để có thần thông pháp thuật hoặc để trở về nhập vào với bản thể vũ trụ; cũng có người ăn chay là để đến khi chết, linh hồn được sanh lên cõi Phật, Niết Bàn, chứ không phải vì đạo đức hiếu sinh. Chính vì ăn chay làm lạnh như thế, nên thảo nào bệnh tật thiên tai hỏa hoạn động đất, lũ lụt, bão tố, v.v.. không năm nào là không xảy ra, không năm nào là không cứu trợ.

Trước cảnh tai họa người chết, của cải bị phá hủy này hằng năm, mà người ta không truy tìm nguyên nhân nào đã gây ra, để có biện pháp ngăn ngừa và khắc phục.

Này các bạn thân mến! Lòng thương yêu sự sống của chúng ta nếu thực hiện được đối với những loài động vật, từ loài động vật nhỏ tí ti như: loài côn trùng... đến những loài vật có thân mình to lớn như: rắn, voi, cá... Từ những loài gia súc nuôi trong nhà như: trâu, bò, heo, dê, gà, chó... đến những loài vật hoang dã như: nai, hươu, khỉ, vượn, chồn cheo, sóc, nhím... Nếu chúng ta biết thương chúng thì

chúng sẽ trở thành những người bạn thân thương của chúng ta, hay còn hơn thế nữa, chúng sẽ trở thành những đứa con thân yêu của chúng ta vậy. Do lòng thương yêu ấy mà mọi vật có một cuộc sống tươi mát, an lành, hạnh phúc, yên vui. Và vì vậy bệnh tật, thiên tai, hỏa hoạn, lũ lụt, bão tố cũng không có, thời tiết lúc nào cũng mưa thuận, gió hòa.

ĐÔI BẠN THÂN

Chó là loài vật thân thiết và rất trung thành với con người, vậy mà nhiều người còn đang tâm giết hại và ăn thịt chúng. Thật là vô tình, vô nghĩa! (Ảnh trên Internet)

Các bạn có nhìn thấy chẳng? Một vị tu sĩ có đạo đức hiếu sinh, đang sống với lòng thương yêu của mình đối với những loài thú vật hoang dã trong rừng sâu. Chúng luôn gần gũi bên vị tu sĩ như một người cha, một người mẹ, một người anh,

một người chị, một người em thân thương. Mỗi khi người tu sĩ đi vắng, chúng cũng biết buồn rầu nhớ mong. Khi người tu sĩ trở về, chúng rủ nhau nháy nhót ra chào đón vui mừng hơn hở. Rõ ràng tất cả loài động vật đều sống có tình cảm như nhau; biết thương yêu, biết buồn rầu, biết khổ đau khi xa vắng nhau, khi chia lìa nhau, biết vui mừng, hân hoan khi trùng phùng, sum họp.

Nhìn cảnh tượng này, thế sao chúng ta lại nỡ nhẫn tâm bắt chúng giết để ăn thịt cho đàn. Thế sao chúng ta lại nhẫn tâm đánh đập chúng rên la, kêu thét mà chẳng chút lòng thương xót.

Gần nhà chúng tôi có một gia đình nhà kia nuôi một con chó, vì không cho ăn, đói quá chú chó vào ổ trứng gà tha đi một trứng. Chủ nhà bắt gặp dùng cây, gậy, gộc đánh đến đôi con chó chết đi sống lại, đau quá con chó đã ỉa đái tứ tung. Nhưng chủ nhà nào có thương yêu, đánh đến đôi con chó gãy chân, bò lết cho đến khi chết. Chết rồi người chủ nhà còn đem làm thịt ăn.

Một cảnh tượng đau lòng đầy nước mắt, chỉ cần có một chút xíu lòng thương thì người ta cũng đủ rơi nước mắt, khóc cho thân phận làm loài vật hay chính khóc cho thân phận của mình. Phải không hỡi

các bạn?

Trong xã hội, hằng ngày chúng ta đã chứng kiến biết bao cảnh tượng đau lòng. Chúng ta hãy đến lò sát sinh của thành phố Hồ Chí Minh họ đang giết trâu, bò, heo... Chúng kiến cái chết và cảnh máu đỏ, thịt rơi, của loài súc sinh này thật là đau thương và thê thảm.

Trước khi chết những con vật đều buồn thảm, cơ thể run rẩy, một tiếng kêu thét, một tiếng la to, một tiếng rống lên là chiếc xác không hồn bất động. Mặc tình cho ai mổ xẻ...

Trước cảnh tượng này, chúng ta mới thấy con người quá tàn nhẫn và độc ác, chẳng có chút lòng thương yêu và xót xa sự sống. Chính con người đã tự đem sự đau khổ, bệnh tật, tai nạn và chết chóc cho mình mà không biết. Chính con người đã đem thiên tai, hỏa hoạn, lũ lụt, động đất, bão tố, chiến tranh... đến cho mình mà không hay. Ôi! Sao người ta vô tình đến thế? Lòng thương của họ ở đâu? Họ không nhìn thấy máu đỏ xương rơi sao? Dù là máu xương của loài vật, nhưng cũng là máu xương như máu xương của chúng ta. Họ có nghe tiếng kêu bi thương và thảm thiết của loài vật sắp bị giết chăng? Tiếng kêu ấy làm sao mà chúng ta nhẫn tâm giết

chúng được. Phải không hỡi các bạn?

Nhìn cảnh tượng này, chúng ta tự hỏi: Đạo đức hiếu sinh ở đâu hỡi các bạn? **Nếu chúng ta không sống với đạo đức hiếu sinh, thì ai là người sống đạo đức hiếu sinh với chúng ta?** Tại sao con người trên hành tinh đang sống chịu nhiều thứ khổ: thiên tai, thủy họa, chiến tranh, bệnh tật tai nạn giao thông, đang đổ trên đầu họ. Ai làm ra thảm cảnh này. Hỡi các bạn?

Chúng kiến cảnh tượng người chủ nhà đánh đập con chó cho đến khi chết, chúng tôi không thể cầm nước mắt được. Chúng tôi khóc không phải vì khóc cho con chó mà khóc cho người thiếu đạo đức hiếu sinh, đã gieo nhân ác, rồi đây làm sao thoát khỏi quả khổ đau này. Nhân ác thì quả phải khổ, người tàn nhẫn không thương loài chúng sinh, đánh đập con chó kêu la thảm thiết cho đến khi chết. Trước khi chết, con chó còn rên rỉ vài ba tiếng rồi tắt thở, thế mà người ta không động lòng bi ẩn, không động lòng thương xót chút nào. Rồi đây quả khổ sẽ đến, ai gánh chịu, người chủ nhà sẽ cũng bị người khác đánh đập ư? Và sẽ cũng bị đau khổ, đau khổ cho đến chết như con chó vậy. Ai tin lời chúng tôi nói này? Lương tâm của các bạn ạ! Mắt bạn thấy, tai bạn nghe, nó không cho phép

bạn sống an vui được, mặc dù những cái chết của con vật đó như vậy, bạn rất thản nhiên, xem như không có sự kiện gì xảy ra, nhưng rồi ngày nào đó bạn sẽ trả quả ấy, bạn không thể tránh khỏi.

Gần nhà chúng tôi có một người chuyên giết trâu, bò, heo, chó..., đến khi sắp chết phải chịu khổ đau suốt cả năm trời. Lúc nào miệng cũng rên la, kêu thét như tiếng rống của bò trâu, như tiếng tru của loài chó, như tiếng la hét của loài heo, thật là thảm họa và khổ đau! Do thiếu đạo đức hiếu sinh mà những người này họ đành phải thọ lãnh những ngày tàn trong đau khổ.

Chúng tôi chỉ nghe tiếng kêu la rên rỉ của con chó mà động lòng thương tâm. Thương cho con chó phải trả nghiệp quả đời trước quá nặng nề khổ đau, và thương cho những ai sống không có đạo đức hiếu sinh. Sống mà không có tình thương, sống mà không thấy biết sự khổ đau của người khác, loài vật khác, mà chỉ biết có mình là trên hết. Vì thế mà, sự sống của muôn vật trên hành tinh này trở thành thực phẩm của con vật lớn hơn, của những con người thông minh hơn.

ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH THỂ HIỆN TÌNH THƯƠNG GIỮA NGƯỜI VÀ THIÊN NGÀ

(Các thành viên trung tâm “The World Bird Sanctuary” chăm sóc chú thiên nga bị bắt bởi thợ săn - Ảnh trên Internet)

Trên hành tinh này, nếu loài người cho đến các loài vật biết thương yêu nhau như anh em trong một nhà, như cùng cha cùng mẹ, thì đó là người và vật đã thực hiện được đạo đức hiếu sinh. Thì hành tinh này là Thiên Đàng, là Cực Lạc, thì khi ấy môi trường sống này sẽ là một màu xanh tươi và mát mẻ mãi mãi. Mọi loài, mọi vật trên hành tinh này đều có lòng hiếu sinh như vậy, thì làm sao có thiên tai, hỏa hoạn, lũ lụt, động đất, bệnh tật, tai nạn, chiến tranh, v.v.. như trên chúng tôi đã nói. Làm sao còn có con người và loài vật chịu sự khổ đau nữa. Bởi vậy, đạo đức hiếu sinh rất là quan trọng cho những ai muốn tìm chân hạnh phúc trong cuộc đời này.

Đạo đức hiếu sinh là lòng thương yêu sự sống như chúng tôi đã nói ở trên, nó không những thương yêu loài động vật, mà

còn thương yêu loài thảo mộc. Từ một cây rong rêu, cây cỏ nhỏ xíu tí ti đến một cây cỏ thụ to lớn vĩ đại đều có sự sống như nhau. Chúng chỉ khác loài động vật là không di chuyển và không cảm giác đau khổ, buồn thương, v.v.. nhưng chúng hoàn toàn có một đời sống như loài động vật vậy.

Bởi vậy, vô tình nhổ một cây cỏ không đúng cách, chúng ta cũng cảm thấy như mình giết một mạng sống của một người, hống hồ chúng ta chặt cây, đốt phá rừng, biết bao nhiêu sự sống của ngàn cây nội cỏ đều phải chết trong điêu tàn của ngọn lửa.

Trông thấy một khu rừng bị cháy, người có đạo đức hiếu sinh không thể cầm được nước mắt, họ khóc thương vì sự sống trên hành tinh này do những người vô đạo đức đã gây ra bao nỗi tang tóc thương đau.

ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH THỂ HIỆN LÒNG THƯƠNG YÊU GIỮA NGƯỜI VÀ CÂY CỎ

(Tết Trồng Cây ở Việt Nam là một phong trào do Bác Hồ Phát động, bắt đầu từ năm 1960 và vẫn diễn ra đều mỗi năm Âm lịch. Đó là một phong trào rất có ý nghĩa thiết thực - Ảnh trên Internet)

Nếu trên đời này, ai cũng sống có đạo đức hiếu sinh thì làm sao có máu chúng sinh đổ, thịt chúng sinh rơi. Phải không hở các bạn? Nếu trên đời này ai cũng có đạo đức hiếu sinh thì làm sao có nạn phá rừng đốt rừng, thì làm sao có những đồi trọc khô khan cần cỗi, thì làm sao có những núi đồi khô chết. Phải không hở các bạn?

Có người bảo rằng ăn thịt chúng sinh mới có sức khỏe, còn ăn rau cải thì không đủ sức khỏe. Lời nói này có đúng chăng? Không đúng đâu các bạn ạ!

Lời nói này chúng tôi e rằng không đúng, vì có những loài vật đâu cầu ăn thịt chúng sinh mà rất khỏe mạnh như loài: trâu, bò, voi, ngựa, v.v..

Về vấn đề ăn uống chỉ là vấn đề phụ, nó thuộc về vấn đề vật chất. Dù cho vấn đề vật chất có đầy đủ mà tinh thần bất an thì cuộc sống đời người vẫn là biển khổ.

Còn vấn đề đạo đức mới là vấn đề chính. Đạo đức thuộc về tinh thần. Người có đạo đức thì tinh thần được an ổn. Tinh thần được an ổn, dù ăn bất cứ một vật gì (thực vật) thì vật ấy vẫn là chất bổ dưỡng cho cơ thể của họ. **Vì có đạo đức, dù ăn uống cơm dưa, rau muối và nước**

lạnh thì sức khỏe cũng đều tốt. Người không có đạo đức, dù ăn thịt cá hay cao lương mỹ vị đều vẫn bị bệnh tật và tai nạn. Chứ không phải ăn thịt chúng sinh, cao lương mỹ vị có đầy đủ chất bổ mà mạnh khỏe, còn ăn rau cải, cơm dưa là đau ốm. Vấn đề này, đối với cuộc sống của con người đã xác định và chứng minh quá rõ ràng. Vì biết bao nhiêu người ăn thịt cá, cao lương mỹ vị mà vẫn bệnh tật đau ốm như thường, cũng như người ăn rau cải, tương dưa vẫn cùng chung số phận bệnh tật chứ chưa có ai thoát khỏi. Bởi vì, ăn thịt chúng sinh cũng như ăn chay mà không có đạo đức hiếu sinh, không có lòng thương yêu sự sống của muôn loài nên vẫn có những hành động làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh. Tuy không ăn thịt chúng sinh nhưng có những hành động khác làm khổ cho nhau. Vì nhân làm khổ mình, khổ người thì quả phải chịu khổ, chứ không phải do ăn uống. Ăn uống đầy đủ chỉ có lợi ích một phần nhỏ cho sức khỏe của con người mà thôi.

Sức khỏe của con người cần nhiều yếu tố khác, chứ không phải có riêng phần ăn uống. Các bạn nên nhớ! **Một con người có hai phần: tinh thần và vật chất, cho nên sức khỏe của con người luôn**

luôn ảnh hưởng hai phần này, nhưng phần tinh thần quan trọng nhất trong sức khỏe của các bạn.

Người có đạo đức hiếu sinh, thì ăn uống của họ cũng là những hành động hiếu sinh, chứ không phải ăn chay mà tâm dữ như cọp, như beo, v.v.. Ăn chay mà tâm dữ như cọp, như beo, như rắn độc thì đâu được gọi là người có đạo đức hiếu sinh. Phải không hỡi các bạn?

Các bạn đừng vì chúng tôi mà nói vùa lòng chúng tôi mà hãy sáng suốt tư duy, suy nghĩ những lời chúng tôi nói: có đúng hay sai, để các bạn xác định được đường đi về đạo đức làm người, đem lại lợi ích cho mình, cho người, cho muôn loài vạn vật; đem lại cho sự sống chung nhau trên hành tinh này là một sự an vui, thanh bình muôn thuở.

Vì có đạo đức hiếu sinh mà đời sống con người mới biết thương nhau; vì có đạo đức hiếu sinh mà con người không nỡ ăn thịt nhau; vì có đạo đức hiếu sinh mà tâm hồn mới được thanh thản, an lạc và vô sự; vì có đạo đức hiếu sinh mà chúng ta không làm những điều ác, sống trong những điều thiện; vì có đạo đức hiếu sinh mà chúng ta không lừa đảo, lường gạt người khác; vì có đạo đức hiếu sinh mà xã hội có trật tự, an

ninh; vì có đạo đức hiếu sinh mà thế giới mới có bình an, không còn có chiến tranh; vì có đạo đức hiếu sinh con người mới bảo vệ sự sống của muôn loài trên hành tinh này; vì có đạo đức hiếu sinh mà tai nạn giao thông không bao giờ xảy ra nữa; vì có đạo đức hiếu sinh mà cha con, chồng vợ đối xử với nhau êm thấm, thuận hoà; vì có đạo đức hiếu sinh mà vợ chồng mới thương yêu nhau chân thật, sống có tình, có nghĩa, mới có lòng chung thủy với nhau; vì có đạo đức hiếu sinh mà người, vật và cỏ cây mới thương yêu nhau như anh em trong một nhà.

NGƯỜI VÀ CHIM SỐNG BÊN NHAU NHƯ ANH EM MỘT NHÀ

(Chim Hồng Hạc luôn quán quýt bên thầy Huyền Diệu tại Việt Nam Phật Quốc Tự, Ấn Độ - Ảnh trên Internet)

Hiện giờ, con người trên hành tinh này thiếu đạo đức hiếu sinh, cho nên người giết người để cướp của, đoạt danh; vì thiếu đạo đức hiếu sinh, con người mới giết loài vật để ăn thịt và loài vật mới giết loài vật khác cũng để ăn thịt nhau, mà chẳng có chút lòng yêu thương. Vì vậy, thời tiết mưa không thuận, gió không hòa, thiên tai lũ lụt, bão tố thường xảy ra. Động đất, hỏa tai, mang đến bao nhiêu thảm họa, khổ đau cho loài người và muôn vật chỉ vì thiếu đạo đức hiếu sinh.

ĐỐT RỪNG LÀ MỘT TỘI ÁC RẤT LỚN, VÌ GIẾT CHẾT MUÔN LOÀI

(Cháy 30ha rừng ở Quảng Ngãi ngày 12/7/2010 do bất cẩn khi đốt rác thải sinh hoạt - Ảnh trên Internet)

Cho nên, đạo đức hiếu sinh là những hành động rất quan trọng và cần thiết cho sự tồn vong của muôn loài đang sống trên hành tinh này.

Nếu chúng ta không kịp thời, sáng suốt chỉnh đốn lại nền đạo đức hiếu sinh của con người, thì e rằng con người còn phải

khổ đau biết bao nhiêu lần và sẽ khổ đau mãi mãi. Có thể đi đến bước đường cùng là con người sẽ tự hủy diệt mình, hủy diệt trái đất.

Ngay từ bây giờ, con người không chuẩn bị xây dựng cho mình một nền đạo đức nhân bản làm người, thì không còn kịp nữa. Chừng đó không có một tôn giáo nào, một vị thần nào cứu khổ cho loài người được.

Đạo đức hiếu sinh là lòng thương yêu sự sống của muôn loài, chỉ là những môn học về hành động đạo đức, để biết cách thương yêu sự sống trên hành tinh này. Để chúng ta tránh xa những hành động gây tổn thương, làm đau khổ cho mình cho người khác, cho các loài động vật khác và cỏ cây.

Khi chúng ta tiếp xúc với mọi vật đang có sự sống trên hành tinh này, thì chúng ta phải khéo léo thiện xảo. Khéo léo thiện xảo như thế nào để sống có đạo đức hiếu sinh?

Về ý thức, khi suy nghĩ chúng ta phải suy nghĩ tốt về mọi vật, mọi người khác, và thường nhắc tâm chúng ta: phải yêu thương sự sống của mọi người, của muôn loài vật

khác. Vì không có loài vật nào mà không đáng yêu thương, chúng cũng giống như chúng ta, chúng cũng ham sống sợ chết, chúng cũng sợ đói, sợ khát và sợ bệnh đau. Cho đến như những loài cây cỏ vẫn muốn sống, chúng nó vẫn còn muốn sống, sợ chết huống là loài động vật. Phải không hở các bạn? Các bạn hãy nhìn xem một cành cây khô giữa đám lá xanh tươi hay một cây cỏ khô héo giữa đám cỏ xanh tươi, thì chúng ta vẫn thấy xót xa trong lòng. Trong cái sống có cái chết thì lòng ai không đau buồn. Phải không hở các bạn?

Về lời nói khi nói ra một lời nào chúng ta cũng nên cân nhắc kỹ lưỡng rồi mới nói. Nói ra không được nói lời ác, khiến cho người khác buồn khổ; nói ra không được nói lời thô lỗ tục tằn, hỗn láo; nói ra không được nói lời hung ác dữ tợn; nói ra không được nói lời lừa đảo, xảo ngôn, nói dối, nói không thật; nói ra không được dùng lời nói xấu người khác; nói ra không được nói lời vu khống người; nói ra không được nói lời oan ức cho người; nói ra không được nói lời nặng nhẹ người; nói ra không được nói lời mắng mỏ người; nói ra không được nói lời châm biếm người; nói ra không được nói lời chửi thề; nói ra không được nói lời gay gắt; nói ra không được nói lời giễu

cột; nói ra không được nói lời mỉa mai; nói ra không được nói lời móc họng; nói ra không được nói lời sai bảo người làm ác, làm đau khổ người khác, vật khác như: sai đâm chém người, giết hại những loài vật khác. Ví dụ: Hãy bắt con gà làm thịt nấu cháo ăn, bắt con cá nướng thui nhậu chơi, đánh cho chết cha nó, v.v.. Những lời nói trên đây là những lời nói thiếu đạo đức làm người, thiếu lòng thương yêu sự sống của mọi người, mọi vật. Lời nói thoát ra là đã làm cho người khác đau khổ, chúng sinh đau khổ. Đó chính là lời nói thiếu đạo đức hiếu sinh, thiếu lòng yêu thương người khác và những loài vật khác.

Người có lòng hiếu sinh biết thương yêu mọi sự sống, là rất cần thận dè dặt trong lời nói:

1- Khi nói ra là lời nói mang đến lòng thương yêu, xoa dịu những vết thương đau của người khác, vật khác.

2- Khi nói ra lời nói ôn tồn, nhã nhặn khiến cho người nghe không bị chọc, phiền muộn.

3- Khi nói ra lời nói nhẹ nhàng, êm ái khiến người nghe không còn lo sợ, buồn phiền.

4- Khi nói ra lời nói đầy lòng tha thứ,

thương yêu và tôn trọng sự sống của người khác, vật khác.

5- *Khi nói ra lời nói là mang đến nguồn an ủi, che chở, bảo vệ khiến cho mọi người an tâm.*

6- *Khi nói ra lời nói mang đến hạnh phúc, an vui cho người, cho vật.*

Vì thế, lời nói rất quan trọng, nó thể hiện được đạo đức hiếu sinh, mang đến cho đời niềm vui chân thật, nó mang đến cho đời một tình thương chan hoà sự sống giữa người, vật và ngàn cây nội cỏ.

LÀ CON NGƯỜI, LÒNG YÊU THƯƠNG AI CŨNG CÓ. PHẢI KHÔNG HỒI CÁC BẠN?

Lòng thương yêu thể hiện qua nụ cười, giọt nước mắt và cử chỉ âu yếm (Mẹ Theresa và em bé sơ sinh - Ảnh trên Internet).

Là con người, ai cũng có trí hiểu biết,

cũng có trí thông minh, biết phải, biết trái, biết tốt, biết xấu, biết khổ đau, biết không khổ đau, biết thương, biết ghét, biết giận, biết hờn, biết ác, biết thiện, biết không làm khổ mình, khổ người, v.v..

Biết như vậy, thì chẳng lẽ nào không chấp nhận đạo đức hiếu sinh hay sao? Chẳng lẽ nào lại không biết đạo đức hiếu sinh là có ích lợi cho mình cho người và cho muôn loài cùng có sự sống như nhau?

Biết như vậy, thì chẳng lẽ nào không biết đạo đức hiếu sinh sẽ biến cõi thế gian thành cảnh giới Thiên Đàng, Cực Lạc? Biết như vậy, thì chẳng lẽ nào không biết đạo đức hiếu sinh là những hành động cao thượng tuyệt vời, khiến cho con người thoát ra khỏi bản chất của loài cầm thú, của loài động vật hung ác, dã man.

CÓ PHẢI CHẰNG THỊT, MÁU, XƯƠNG CỦA LOÀI VẬT LÀ THỰC PHẨM CỦA CON NGƯỜI?

Hỡi các bạn! Trong đời sống của con người không có việc gì cao đẹp bằng “*Lòng Thương Yêu Sự Sống Của Muôn Loài*”. Vì chính lòng thương yêu ấy, sẽ giúp cho các bạn có một đời sống biết chan hòa tình thương của mình với muôn loài vạn vật sống khác.

Này các bạn! Đừng vì sự sống của mình, mà nở tâm sống trên sự đau khổ của người khác, vật khác. Phải không hỡi các bạn?

Này các bạn! Đừng vì sự sống, sự an vui của mình, mà nở lòng nào để nước mắt của người khác, loài vật khác phải rơi? Như vậy, có được gọi là lòng thương yêu không các bạn?

Này các bạn! Đừng vì sự sống, sự ăn uống, sự vui chơi, sự giải trí của mình, mà nở tâm nào để nước mắt và xương máu của loài vật khác phải đổ xuống? Như vậy các bạn sống có công bằng không? Công lý của sự sống ở chỗ nào các bạn?

Loài người xuất hiện là một loài động

vật cao cấp, để trở thành một người anh cả trong muôn loài. **Nhưng có sao người anh cả lại không thương những người em vô minh, khờ dại, ngu tối...? Lại nhẫn tâm bắt các em của mình ra ăn thịt.** Như vậy, con người còn có xứng đáng là người anh của muôn loài vật chăng? Hay cũng chỉ là một loài vật tầm thường như bao nhiêu loài vật khác?

CÁ TÔM CÓ PHẢI LÀ THỰC PHẨM CỦA CON NGƯỜI KHÔNG?

Vì huân tập thói quen ăn thịt cá mà con người đã đánh mất đức hiếu sinh cao quý. (Ăn cá sống - Ảnh trên Internet)

Thưa các bạn! Các bạn nghĩ sao? Nếu loài người không thực hiện được đạo đức hiếu sinh, thì sự sống của con người sẽ ra sao các bạn? Vì thế, trong loài người có một tôn giáo ra đời, đã xác định quả quyết: **“Đời là khổ”** Có đúng không các bạn? Đời

là khổ, nhưng chúng ta biết chuyển nó thì nó sẽ hết khổ. Các bạn ạ! Có nghĩa là chúng ta sống với lòng yêu thương chân thật đối với sự sống của muôn loài.

Vì sự sống của mình, mà sự sống chết của muôn loài vật như chỉ mảnh treo chuông. Vì thế, chúng phải khóc thương, khóc thương cho kiếp sống khổ đau của mình, phải chịu lầm than, bạc phước, bị loài người ác độc, vô đạo đức hiếu sinh, nên đã, đang và sẽ giết hại để rồi ăn thịt.

Sao lại nở nhãn tâm, vì sự sống của mình mà giết hại chúng sinh ăn thịt? Trong những tiếng kêu la thảm thiết của chúng, mà chúng ta không chút lòng thương xót sao?

Sao lại nở nhãn tâm chà đạp lên sự sống của muôn loài vật khác? Trong lúc đó mọi vật đều muốn sống, sống bình đẳng như nhau, sống bình an và hạnh phúc.

Chúng tôi thành tâm, tha thiết kêu gọi lòng đạo đức yêu thương sự sống của các bạn, đối với loài người và đối với vạn loài vật khác trên hành tinh này. Các bạn có nghe chăng? Có hiểu được lòng của chúng tôi chăng? Mỗi khi chúng tôi nghe tiếng kêu của những con vật mà các bạn đang đập đầu, cắt cổ, nhổ lông làm thịt để làm

thực phẩm, thì lòng chúng tôi đau xót vô cùng, cảm thấy như chính mình đang chịu sự giết hại đó.

Các bạn có biết đâu? **Mỗi một con vật bị các bạn giết là một phần nghiệp của các bạn, đang thọ quả khổ đau do các bạn đã từng làm ác tạo ra.** Nói một cách khác cho dễ hiểu hơn, là bạn đang giết và ăn thịt con của các bạn mà các bạn không biết. Vì mỗi con vật được sinh ra đều do từ môi trường sống. Trong môi trường sống có nghiệp ác hay thiện của các bạn, hằng ngày hành động của các bạn đang thả ra trong không gian vũ trụ những nghiệp, đủ duyên hợp chất nghiệp, thì sinh ra các loài vật hoặc loài người.

Mỗi khi chúng tôi nhìn thấy các bạn giết hại chúng sinh và ăn thịt chúng, thì chúng tôi cảm thấy xót xa, thương cho các bạn vô cùng. Vì chính các bạn đang ăn thịt con của các bạn đấy, ăn thịt của những người thân của các bạn.

Các bạn có biết không? Do sự vô minh mà các bạn sẽ đánh mất nền đạo đức hiếu sinh sự sống trong lòng của các bạn. Đó là nền đạo đức cao thượng tuyệt vời, nó đem lại một sự sống an lành cho các bạn và cho mọi loài trên hành tinh này. Nó đem lại cho quả đất này một màu xanh tươi đẹp,

một vẻ đẹp đẽ vô cùng; nó đem lại một sự thanh bình an ổn cho muôn loài vạn vật, sống không còn lo âu và sợ hãi nữa.

ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH THỂ HIỆN LÒNG THƯƠNG YÊU GIỮA NGƯỜI VÀ TÊ GIÁC

Có lòng thương yêu và tôn trọng sự sống, con người mới có thể sống yên vui, chan hòa giữa muôn loài. (Kết bạn với tê giác - Ảnh trên Internet).

Nếu một con người sinh ra mà để cho một con thú vật nuôi, thì con người sẽ không biết nói tiếng người, mà chỉ biết kêu, hú như loài vật. Và chẳng biết đi đứng bằng hai chân như con người, chỉ còn biết bò, đi bốn chân như loài thú vật.

Một con chim được người nuôi dưỡng và dạy nói tiếng người, con chim sẽ nói được tiếng người một cách dễ dàng, không mấy khó khăn. Có khi nào các bạn nghe con chim nói tiếng người chưa?

Có nhiều loại chim nói được tiếng người như: Chim anh vũ, chim sáo, chim cưỡng, chim nhông, v.v.. Đều do con người dạy và tập luyện chúng. **Bởi vậy, con người cũng như con thú vật, chỉ có sự học hỏi và tập luyện mà thành thói quen tốt hay xấu, có đạo đức hay vô đạo đức, v.v.. mà thôi.** Thói quen có hai phần: phần tốt và phần xấu. Vậy thói quen là gì? Thói quen là do một hành động gì huân tập nhiều lần đã thấm nhuần. Nếu một người thường sống theo ác pháp thì sẽ quen đi với những hành động ác. Bởi vì ý thức chủ động điều khiển hằng ngày theo hướng ác, thì ngày ngày tăng thêm một chút ác, mỗi chút ác ấy gom lại thành thói quen ác. Khi đã huân tập thành thói quen ác thì rất khó bỏ, muốn bỏ thì cũng không phải dễ dàng. Ví dụ như từ lâu chúng ta quen ăn thịt chúng sinh, bây giờ bỏ không ăn thịt chúng sinh nữa, thì đó là một việc làm cũng không phải dễ dàng. Muốn bỏ một hành động nào đã thành thói quen, thì chúng ta phải có nghị lực, có gan dạ và còn phải bền chí thì mới mong bỏ được. Một thói quen xấu mà muốn bỏ để trở thành thói quen tốt, thì phải vất vả, gian nan mới bỏ được. Tuy biết rằng ăn thực phẩm thực vật vẫn sống bình thường, nhưng vì thói quen, tâm chúng ta vẫn thèm thịt cá,

vẫn thích ăn nước mắm hơn là ăn nước tương.

Chúng ta vẫn biết, mỗi con vật được đem ra giết để làm thực phẩm, đều có sự đau khổ, đều có sự phản ứng chống lại hoặc cầu cứu, van xin để được chúng ta tha mạng sống. Nhưng chúng ta làm ngơ như không biết, hoặc chúng ta không biết thật sự, hoặc chúng ta thích thú khi thấy con vật được cắt cổ nhỏ lông, được thọc huyết, được đập đầu, được chích điện, khiến cho con vật chỉ còn kêu lên một tiếng, giãy giụa rồi ngã xuống bất động, chết một cách thương tâm nào có ai biết! Chết một cách đau đớn nào có ai hay! Chết một cách thê thảm, xương thịt được người ta phân chia ra từng ký lô, rồi từng người mua mang về làm thực phẩm ăn tươi nuốt sống một cách hả hê, thích thú...

Bởi vì thói quen ăn thịt chúng sinh là một thói quen đã làm mất đi lòng thương yêu chân thật của con người đối với sự sống của muôn loài. Lòng thương yêu sự sống của muôn loài là một hành động đạo đức hiếu sinh cao thượng và cao đẹp nhất của một động vật cao cấp như loài người. Mà chỉ có loài người mới thực hiện được đạo đức hiếu sinh, ngoài loài người ra thì không có loài vật nào có thể sống và làm

được những hành động đạo đức cao thượng tuyệt vời này.

Con người không học hành, không tập luyện đạo đức hiếu sinh này, thì cũng chẳng khác nào là những con thú vật. Con người có tập luyện học hành, biết sống có đạo đức, có lòng yêu thương này, thì con người sẽ hơn con thú rất nhiều. Nói cách khác cho dễ hiểu hơn là con người thoát ra khỏi bản chất của loài cầm thú.

Tập luyện, học hành sống có đạo đức hiếu sinh, biết thương yêu sự sống của muôn loài là tập thành thói quen tốt, thói quen tốt đáng được ca ngợi. Còn tập luyện, học hành sống không có đạo đức, không biết thương yêu sự sống của muôn loài thì thường giết hại, làm đau khổ mình và chúng sinh. Ngược lại, hằng ngày nếu còn nỡ lòng nào ăn thịt chúng, thì đó là tập thành thói quen xấu ác, thói quen xấu ác làm đau khổ mình, đau khổ người và đau khổ muôn loài vật, thói quen ấy không được ca ngợi không được khen tặng, không được chấp nhận, luôn luôn bị chê bai và khinh bỉ. Làm người phải xa lìa, viễn ly những hành động xấu ác này, những hành động xấu ác này nó biến chúng ta trở thành ác thú hay là các quỷ.

Vì thế, trong sự ăn uống có sự đau khổ

của loài vật, thì đó là sự ăn uống trong các pháp ác. Sự ăn uống trong ác pháp là huân tập sự đau khổ vào thân của mình, huân tập sự đau khổ vào thân của mình là tạo thành nghiệp ác, nghiệp ác ấy là nguyên nhân sẽ đưa đường dẫn lối cho các bạn gặp những tai họa khổ đau và bệnh tật.

THỰC PHẨM CỦA CON NGƯỜI PHÂN NHIỀU LÀ THIẾU ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH

Nuôi thân mạng mình bằng sự đau khổ và cái chết của loài khác, thì rồi đây tự mình phải chuốc lấy biết bao quả báo khổ đau, bệnh tật... (Làm thịt mèo - Ảnh trên Internet).

Thói quen ăn thịt chúng sinh của con người, cũng giống như thói quen ăn uống của loài vật, đều do sự huân tập từ khi mới lọt lòng mẹ được sinh ra. **Nếu được cha mẹ cho ăn uống như thế nào lúc mới biết ăn, thì sẽ thành thói quen ăn uống như vậy.**

Ví dụ: Một đứa bé vừa sinh ra được loài khỉ vượn nuôi, thì đứa bé lớn lên ăn bằng

trái cây mà không thể ăn thịt cá được. Cũng đứa bé ấy được loài sói nuôi, thì đứa bé ấy ăn thịt sống của con vật khác; cũng đứa bé ấy nếu được con người nuôi thì ăn thịt nấu chín.

Cho nên, về vấn đề ăn uống là thói quen, chứ không phải nhất định bắt buộc loài vật nào phải ăn uống theo thực phẩm của loài vật nấy. Nếu ăn thịt chúng sinh thì thành thói quen ăn với thịt chúng sinh. Nếu ăn với rau cải thì thành thói quen với rau cải. Nếu ăn với trái cây thì thành thói quen ăn trái cây. Cho nên, bản chất của loài vật và loài người do huân tập mà thành thói quen.

Vì thế, người ăn thịt, cá thì thành thói quen ăn với thịt cá, không có thịt cá thì không ăn được, không có thịt cá thì sinh ra thèm thịt cá, cơ thể quen với thịt cá, không có thịt cá thì sanh ra bệnh tật. Do bệnh tật mà bảo rằng thiếu chất bổ thịt cá là không đúng. Nếu cho rằng trong thịt cá (thịt động vật) là có chất bổ đầy đủ, cũng là không đúng. Con bò ăn cỏ cũng có chất bổ, bằng chứng trong sữa bò có rất nhiều chất bổ. Sữa bò từ cỏ mà có. Vì con bò không có ăn thịt cá. Do suy luận như vậy thì chúng ta biết, đâu phải từ thịt cá mà có chất bổ. Nếu bảo rằng không ăn thịt cá thì cơ thể

để sinh ra bệnh tật, thì điều này cũng không đúng. Bệnh tật là do sự vô thường của cơ thể; do ác tâm; do tâm hồn không thanh thản, an ổn; do cơ thể làm việc quá sức; do đói khát; do giận dữ rầu lo, phiền não; do đời sống thiếu đạo đức vệ sinh: vệ sinh về cơ thể, vệ sinh về tâm hồn, vệ sinh về môi trường. Nhất là do thiếu lòng thương yêu sự sống của muôn loài vạn vật.

ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH KHÔNG CÓ,
NGƯỜI TA GIẾT HẠI LOÀI CÁ TÔM

Hàng ngày, loài cá tôm bị giết hại để làm thực phẩm cho con người nhiều không kể xiết. Đó là nhân, thì quả là nghề chài lưới thường gặp những tai nạn: cướp biển, bão tố, v.v.. có khi chết bỏ xác ngoài biển. (Đánh bắt cá - Ảnh trên Internet).

Bệnh tật không phải vì có thịt cá, hay không có thịt cá, mà bệnh tật là do cơ thể có sự thay đổi sinh diệt vô thường, là do môi trường sống ô nhiễm, là do ăn uống không điều độ, là do ít vận động hay là do vận động quá nhiều, là do tâm hồn không được thanh thản, an

lạc, v.v.. như chúng tôi đã nói ở trên.

Cho nên, thịt cá cũng chỉ do ăn uống mà thành thói quen, cũng giống như người không uống rượu thì không nghiện rượu. Người không hút thuốc lá thì không nghiện thuốc lá. Người không hút thuốc phiện thì không nghiện thuốc phiện. Người không ăn thịt chúng sinh thì không nghiện thịt chúng sinh. Nghiện tức là huân tập thành thói quen.

Khi nghiện một điều gì thì bỏ rất khó, chẳng hạn người ta đã nghiện thịt chúng sinh thì không có thịt chúng sinh, người sinh thêm khát. Vì thế, người ta phải nuôi chúng sinh để ăn thịt. Những loài vật thiên nhiên người ta đã săn lùng bắt sạch, cho nên trên hành tinh này có nhiều loài động vật hoang dã đã bị diệt chủng. Gần đây có những con vật mà chúng tôi không còn gặp chúng nữa.

Cách đây 40, 50 năm, nơi chúng tôi ở có những loài chim, sáo, cưỡng, nhồng, gõ kiến. Hằng ngày chúng rộn rịp ca hát líu lo, líu lít, còn bây giờ thì không còn nữa, chúng đã bị diệt mất rồi.

Tiếng ca hát của chúng ngày xưa, nay đã im bật, không còn nữa. Còn đâu những buổi trưa hè với những tiếng chim kêu

thân thương ấy, lúc còn bé chúng tôi đã từng thưởng thức những bản hòa tấu nhạc thiên nhiên của những loài chim, mà ngày nay chúng tôi không còn nghe tiếng hót, tiếng ca ấy nữa.

MỘT HÌNH ẢNH ĐAU THƯƠNG MÀ LOÀI NGƯỜI ĐÃ VÔ TÌNH ĐỂ LẠI

Nhìn hình ảnh này, máu, thịt, xương của loài vật đang đổ xuống và đổ mãi mãi. (Lò giết mổ lợn - Ảnh trên Internet).

Vậy, những bóng chim thân thương ấy đi về đâu?! Và chúng tôi cảm thấy bùi ngùi thương nhớ những loài chim, những người bạn nhỏ bé của chúng tôi, chỉ còn vang bóng một thời xa.

Nếu xét cho cùng tận thì loài người là một loài động vật ác độc nhất trong các loài động vật.

Ai đã làm mất đi sự sống hồn nhiên của thiên nhiên? Ai đã cướp đi sự sống của muôn loài vạn vật? Bây giờ về quê tôi,

tiếng máy cày, tiếng động cơ xe gắn máy chạy rộn rã ồn náo không còn như những ngày xưa, trong bầu không gian yên tĩnh, tiếng chim kêu thánh thót gọi sáng, trưa, chiều.

Con người đã dùng mọi cách săn bắn, lưới rập, bắt chúng để ăn thịt khiến cho chúng vắng bóng, mất đi. Đó là nói về những loài chim, còn những loài cá thì sao? Quê tôi cá cũng không còn nữa, từ nơi đâu trôi dạt về một hai con cá, thỉnh thoảng mới thấy một con cá mè, cá lòng tong bơi lội vội vàng như e dè, sợ hãi. Chúng đã nhiều lần thoát chết một cách bất ngờ. Bởi vì con người hiện giờ tâm quá ác độc như trên chúng tôi đã nói, dùng dòng điện chích vào trong nước, khiến cho loài thủy tộc không còn tránh nơi đâu thoát khỏi chết. Nếu không có lệnh nhà nước cấm thì hôm nay xuống sông không còn có một con cá, một con tôm. Người ta đã quá ác độc, tàn nhẫn đối với những loài thú vật hoang dã, có nhiều loài vật đã bị tuyệt chủng. Quê tôi hiện giờ không còn tìm thấy chim cườm, chim hoạch trắng, hoạch mỏng, hoạch vàng, chim sáo sậu, sáo sành, sáo đen, v.v..

Ngày xưa cách đây 40, 50 năm, lúc chúng tôi còn bé, cá bơi lội xanh nước.

Nhìn đàn cá vui đùa bơi lội trong nước, chúng thành thơi bơi lội tung tăng, khiến cho lòng chúng tôi hân hoan sung sướng, giống như chúng tôi đang bơi lội an nhàn vui đùa. Lúc bấy giờ, cảm tưởng của chúng tôi như đang hoà mình trong sự sống chung nhau trên một môi trường hồn nhiên, thanh thản, an lạc của vũ trụ thiên nhiên. Không có một con vật nào ăn hiếp con vật nào, không có một con vật lớn nào ăn thịt con vật bé nhỏ nào.

SỰ SỐNG CỦA THIÊN NHIÊN: BIỂN, SÔNG, NÚI, ĐẤT, ĐÁ, CÂY CỎ VÀ CÁC LOÀI ĐỘNG VẬT, THỜI TIẾT VÀ KHÍ HẬU

(Một hình ảnh bình yên của thiên nhiên châu Phi - Ảnh trên Internet)

Tuy lúc bấy giờ chúng tôi còn bé, nhưng tâm hồn của chúng tôi luôn hướng về sự sống chung nhau, sự sống của muôn loài, của ngàn cây nội cỏ, sự sống của thiên nhiên, sự sống của môi trường sống, sự sống của hành tinh địa cầu của chúng tôi.

Một hành tinh có sự sống vô vàn đẹp

đẽ, có một màu xanh tươi mát rượi như lòng đại dương, có muôn vàn loài vật khác nhau cùng sống chung nhau. Nếu mà tất cả muôn loài vật đều biết thương nhau, đừng ăn thịt lẫn nhau thì sự sống trên hành tinh này đẹp đẽ vô cùng. Phải không hỡi các bạn?

Có một lần, chúng tôi cùng mười người bạn và ba vị Giáo sư: một ông dạy Anh văn, một ông dạy Pháp văn và một ông dạy Việt văn rủ nhau đi săn¹. Chúng tôi đi săn bằng giàn thun (súng cao su), cung, tên, ná, không có súng. Vì lúc bấy giờ, đất nước chúng tôi đang có chiến tranh, nên người dân không được quyền có súng, chỉ có quân đội mới có súng.

Một người bạn của chúng tôi bắn được một con chim, con chim chết máu đỏ ướm cả lông, đôi mắt con chim mở tròn lóng lánh, nhìn chúng tôi như oán hờn, trách

1 Lúc bấy giờ, chúng tôi chỉ là một chú đệ tử ở trong chùa, chỉ biết học hành, học kinh tụng, học giới luật, học chữ Hán và đến trường học chữ quốc ngữ. Hằng ngày tụng kinh trong bốn thời công phu: khuya, chiều, tối, trưa, chứ chưa hiểu biết tu để làm gì? Và tu như thế nào? Chỉ biết cha mẹ cho đi tu là vào ở chùa. Thầy dạy sao thì học như vậy. Tâm hồn còn trong trắng chẳng ảnh hưởng tôn giáo, chẳng lem luốc cuộc đời cũng giống các bạn học sinh khác đồng lứa tuổi. Mãi đến cuối năm 1969, cái chết của người cha thân yêu làm chúng tôi bừng tỉnh. Năm 1970, chúng tôi buông bỏ sạch, theo Hoà Thượng Thanh Từ tu thiền định.

móc chúng tôi sao quá ác độc, đã cướp đi sự sống của một con chim nhỏ bé. Và nếu còn tiếp tục trò chơi săn bắn này thì chúng tôi sẽ còn cướp mạng sống của nhiều con vật khác nữa.

Nhìn con chim chết trên bàn tay của người bạn học, mà chúng tôi không cầm được nước mắt của mình, cả tâm hồn chúng tôi tê tái, một niềm thương xót tận đáy lòng, dâng lên cổ họng, khiến cho chúng tôi nghẹn ngào, nước mắt lại rơi nhiều hơn nữa.

Nhìn con chim đã chết, mà chúng tôi cảm thấy như một người thân của mình chết, tôi thương con chim lắm! Thương như một người mẹ thương con. Tôi thương con chim lắm! Thương như thương thân mình. Tôi thương con chim lắm! Thương như ai đang cắt ruột gan chúng tôi.

Ngay liền lúc bấy giờ, chúng tôi ném chiếc súng cao su vào bụi cây trong rừng. Chúng tôi đâu còn vui thú gì đi săn nữa? Lòng dạ chúng tôi tê tái. Trò vui ấy đã chết đi trong lòng của chúng tôi và chết đi vĩnh viễn. Suốt cuộc đời của chúng tôi, đây là lần đi săn cuối cùng. Chúng tôi mãi mãi xa lìa những hành động thiếu đạo đức hiếu sinh này. Rồi cáo từ trở về nhà, lấy cớ là bị nhức đầu, không thể tiếp tục trò chơi ác

độc này nữa.

Từ đó, tâm hồn của chúng tôi không còn hứng thú trong trò chơi giải trí ác độc này nữa. Nhìn cái chết của con chim chúng tôi ưu tư và suy nghĩ về sự sống của con người.

Tại sao con người lại quá ác độc như vậy? Lấy sự giết hại sinh linh mà làm trò giải trí của mình. Lấy thịt chúng sinh làm món ăn mà không thương xót chút nào? Tại sao con người biết sợ chết, biết sợ đau, sợ khổ, mà lại nhẫn tâm giết hại và ăn thịt chúng sinh?

Con người có trí tuệ thông minh biết đau khổ, biết ham sống, sợ chết, biết không muốn ai làm khổ mình, biết ác, biết thiện, biết xấu, biết tốt, biết thương ghét, biết thù hận, biết xấu hổ. Mà sao lại nhẫn tâm giết hại chúng sinh, ăn thịt chúng sinh cho đành? Ăn thịt chúng sinh lại còn khen ngon, khen ngọt, lại còn cho thịt chúng sinh là béo, là bổ v.v.. Giết hại và ăn thịt chúng sinh cũng chỉ là một thói quen ác đức, một thói quen mê lầm, một thói quen làm tan nát sự sống chung trên hành tinh này. Một thói quen để tạo ra bao nhiêu tội lỗi, để rồi phải tự gánh chịu bao nhiêu tai nạn, bao nhiêu bệnh tật khổ đau. Mà các bạn có biết chăng?

Vì thế, hôm nay muôn loài vật lần lượt đã vắng bóng. Vắng bóng một cách đau buồn và thương nhớ. Buồn đau và thương nhớ cho những ngày êm đẹp, yên lành đã qua của tuổi đời thơ ngây của chúng tôi. Chúng tôi ao ước có một ngày nào đó, nơi đây người và loài vật sống bên nhau thương yêu như anh em ruột trong một nhà. Nhưng làm sao có được hồi các bạn? Hạnh phúc của ngày xưa trong tuổi thời thơ ấu đâu còn nữa? Những loài chim rừng và chúng tôi sống bên nhau dưới những tán cây trong khu rừng râm mát. Chúng tôi lo tiếng hót, ngày nay đâu còn nữa?

Tại sao con người không tập sống thành một thói quen biết thương yêu sự sống trên hành tinh này? Một thói quen biết thương yêu sự sống trên hành tinh này là một thói quen tốt đẹp nhất, cao thượng nhất. Một thói quen mang đến cho muôn loài vạn vật có một cuộc sống bình an và nhiều hạnh phúc.

Còn ngược lại, giết hại và ăn thịt lẫn nhau, thì sự sống trên tinh này sẽ là một sự tàn phá, một sự phá hoại, một sự hủy diệt hành tinh sống thân yêu của chúng ta. Mà chính con người rồi đây phải nhận lấy những hậu quả của chính con người đã gây ra.

Tóm lại, đạo đức hiếu sinh là những hành động sống hằng ngày của con người, mà mọi người ai cũng cần phải học tập và trau dồi để xứng đáng làm người.

Làm người mà không còn mang bản chất hung ác của loài cầm thú thì mới thật sự làm người; làm người biết thương yêu sự sống của muôn loài, thì mới đem lại sự an lạc và hạnh phúc cho mình, cho muôn loài sống trên hành tinh này.

VÌ THIẾU LÒNG HIẾU SINH, MÀ CON NGƯỜI PHẢI CHỊU NHIỀU QUẢ KHỔ

Đến lúc thời tiết nhân duyên hội đủ, từ trường ác của những hành động sát hại và ăn thịt chúng sinh, phá rừng, v.v.. tạo thành thảm họa dịch bệnh, hạn hán, lũ lụt, động đất, sóng thần, v.v.. Khi đó, tài sản và sinh mạng của con người còn đâu nữa. (Động đất và sóng thần kinh hoàng ở Nhật Bản ngày 11/3/2011, khiến 13 nghìn người chết và 15 nghìn người mất tích - Ảnh trên Internet)

Làm người biết thương yêu và bảo vệ hành tinh sống của chúng ta mới thật sự làm người, mới xứng đáng làm người. Có làm người như vậy mới xứng đáng là người có đạo đức hiếu sinh. Còn ngược lại là phá

hoại sự sống của nhau, làm đau khổ cho nhau. Phải không hỡi các bạn?

Đạo Đức Hiếu Sinh! Có bốn chữ rất đơn giản, nhưng hành động của nó cao thượng và đẹp đẽ tuyệt vời. Ai là người yêu thích đạo đức hiếu sinh này? Ai là người quyết tâm sống một đời sống với đạo đức này?

Nếu ai sống được với nó thì hạnh phúc trọn vẹn biết bao, đời sống như ở cõi Thiên Đàng. Tâm hồn trong sạch, thanh thản, an vui, không còn có một ác pháp nào tác động được vào tâm họ, không còn một chướng ngại nào làm vẩn đục tâm họ được. Các bạn có tin điều này chẳng?

Riêng chúng tôi thắm mong ước ngày nào đó, mọi người trên hành tinh này sẽ sống với lòng thương yêu ấy, với đạo đức ấy, để đem lại sự thanh bình, yên ổn cho muôn loài. Và chúng tôi cũng còn thắm mơ ước, có ngày nào đó, nhà nước và Bộ Giáo Dục đưa đạo đức nhân bản vào chương trình học tập cho các em và các cháu. Để sau này em và cháu của chúng ta biết sống thương yêu sự sống trên hành tinh; biết sống giữ gìn và bảo vệ môi sinh; biết sống có đạo đức, biết chan hòa tình thương mà không bao giờ làm khổ mình, khổ người và khổ chúng sinh.

Chương III

**ĐẠO ĐỨC VỆ
SINH MÔI
TRƯỜNG**

BẢO VỆ MÔI TRƯỜNG SỐNG

Nói đến môi trường sống trên hành tinh này là nói một môi trường mà trong đó gồm có: không gian, bầu không khí, các thứ khí, các loại từ trường, đất, đá, núi, sông, suối, biển, hồ, ao, mưa, nắng, gió, v.v..; có thời tiết khí hậu nóng, lạnh, ẩm, ướt; có rong rêu, ngàn cây nội cỏ và có các loài động vật nhỏ li ti như: loài côn trùng, vi sinh và vi khuẩn, cho đến các loài động vật to lớn khổng lồ như: khủng long, cá ông, voi, rắn, chim, v.v.. Chúng đang sống chung nhau trên hành tinh này trong đó có loài người. Loài người là một loài động vật khôn ngoan và thông minh nhất trong các loài động vật. Chính vì sự khôn ngoan và thông minh đó mà có thể làm cho môi trường sống này bị hủy diệt, hoặc cũng có thể làm cho môi trường sống này được mãi mãi trường tồn. Môi trường sống này, do được bảo vệ và giữ gìn vệ sinh đừng để bị ô nhiễm, thì sẽ đưa dân mức sống của muôn loài đến chỗ an ổn, yên vui và thanh bình.

Nói đến môi trường sống, mà không nói đến sự bảo vệ nó, thì chưa đủ để nói đến môi trường sống. Nói đến môi trường sống, thì coi chừng người ta vô tình nói

đến sự hủy diệt hơn là nói đến sự duy trì và bảo vệ nó. Vì hiện giờ, hằng ngày người ta đã hủy diệt sự sống trên hành tinh này rất lớn, bằng cách không giữ gìn vệ sinh môi trường sống, luôn luôn làm cho nó ô nhiễm. Một nắm rác, một tờ giấy vụn, một túi bọc ni lông ném bừa bãi, hành động ấy là những hành động thiếu đạo đức vệ sinh, hành động như vậy là những hành động phá hoại môi trường sống. Hành động khác, nhỏ, tiêu tiểu bừa bãi cũng là những hành động thiếu đạo đức vệ sinh, khiến cho môi trường sống ô nhiễm, bất tịnh, ứ đọng, hôi thối, đây rẫy những loại vi trùng mọi thứ bệnh tật, nhất là vi trùng bệnh lao phổi, bệnh ung thư, bệnh cùi, v.v..

Nói đến sự bảo vệ và giữ gìn môi trường sống tức là nói đến đạo đức vệ sinh. Đạo đức vệ sinh là những hành động hằng ngày của chúng ta không làm ô nhiễm môi trường sống. Không làm ô nhiễm môi trường sống tức là không làm khổ đau cho mình và cho mọi người.

Từ ngàn xưa cho đến ngày nay, con người sống trên hành tinh này đã từng xây dựng bao nhiêu công trình vĩ đại, để phục vụ đời sống tinh thần và vật chất của con người. Nhưng vô tình chúng ta đã tự hủy diệt sự sống chung của muôn loài vật khác,

trong đó có chúng ta.

Bằng chứng hiện giờ, chúng ta đã thấy trước mắt những nhà máy sản xuất ra vật chất để phục vụ cho đời sống con người, thì thường thải ra những chất khí độc, những chất độc hóa học. Từ những chất khí hóa học độc đó, đã gây ra nhiều loại bệnh tật cho con người, cho các loài vật, cũng như cho tất cả những loài thảo mộc khô héo, tàn úa và chết dần mòn.

ĐỐT RỪNG LÀ MỘT HÀNH ĐỘNG PHÁ HOẠI MÔI SINH, TỘI ÁC KHÔNG THỂ THA THỨ ĐƯỢC

Đốt rừng là một hành động thiếu đạo đức bảo vệ môi sinh, phá hoại môi trường sống. Một hành động tội ác rất nặng, đối với sự sống của muôn vật trên hành tinh này. (Cứu chữa cháy rừng ở Tây Ban Nha - Ảnh trên Internet).

Nói đến và kêu gọi mọi người bảo vệ và giữ gìn môi trường sống trên hành tinh này, mà không nói đến trách nhiệm và bổn phận đạo đức vệ sinh của con người đối với sự sinh tồn của muôn loài vạn vật, thì chúng tôi e rằng lời kêu gọi bảo vệ đó chỉ là lời nói suông. Nếu có thật tình cũng chỉ là một việc làm lấy lệ, cho có hình thức mà thôi.

Nếu có một luật pháp nào được đặt ra, để bắt buộc mọi người dân phải thi hành luật bảo vệ và giữ gìn vệ sinh môi trường sống, mà không dạy họ mọi hành động đạo đức về trách nhiệm và bổn phận giữ gìn vệ sinh môi trường sống, thì chẳng bao giờ họ tuân hành pháp luật đó. Cũng giống như hiện giờ, luật lệ giao thông được đặt ra, là để bắt buộc mọi người phải tuân hành, tuân hành là để bảo vệ sinh mạng chung cho mọi người, nhưng người dân vẫn vi phạm luật giao thông. Vì thế, hằng ngày tai nạn giao thông vẫn xảy ra đều đều, đã để lại cho đất nước này một sự đau đớn và mất mát to lớn. Luật lệ là giúp cho mọi người sống có an ninh trật tự, thế mà áp dụng luật lệ thì mọi người sẽ rất khó chịu. Họ chẳng biết trách nhiệm và bổn phận thi hành đạo đức vệ sinh phải làm như thế nào cho đúng, cho phải. Vì thế, từ trước

đến nay, người ta chỉ biết thi hành theo luật lệ giữ gìn vệ sinh, chứ nào có biết đâu lại có đạo đức vệ sinh môi trường bao giờ. Theo luật lệ vệ sinh, thì họ làm cho lấy có, còn nếu không có lời kêu gọi nhân dân giữ gìn vệ sinh thành phố sạch đẹp của nhà nước, thì họ lại sống quăng ném rác bữa bãi, không có chút hành động vệ sinh nào cả. Họ đâu biết rằng, hành động đạo đức vệ sinh là đem lại sức khỏe bình an cho họ; họ đâu biết rằng bệnh tật là do hành động ăn ở ném rác bữa bãi thiếu vệ sinh.

Ném rác từ trong nhà tới ngoài đường, đi tới đâu cũng thấy rác bắn tới đó, dưới sông, trên bờ, đâu đâu cũng thấy rác bắn. Thỉnh thoảng lại thấy heo chết, chuột chết, gà chết... trôi nổi dưới dòng sông, kênh, mương, rạch, suối, hồ, ao, v.v.. mùi hôi thối bất tận lấy làm khó chịu. Lối sống như vậy chẳng khác nào là con thú vật. Mọi người sống như vậy làm sao gọi là giữ vệ sinh môi trường, sống như vậy chỉ là làm ô nhiễm thêm môi trường mà thôi. Bằng chứng hiện giờ, nhà nước kêu gọi người dân thành phố giữ gìn vệ sinh, để thành phố được sạch đẹp, nhưng người dân thành phố là dân trí thức, mà chuột chết còn ném ra đường phố, thì chúng tôi không biết người dân thành phố, họ đã hiểu gì về

những hành động thiếu đạo đức vệ sinh này. Đường phố được quét dọn sạch sẽ, thế mà người ta vẫn ném rác bừa bãi, nhất là những nơi không có cảnh sát công lộ.

Người dân thành phố mà còn không thấy trách nhiệm và bổn phận đạo đức vệ sinh, sống bừa bãi như vậy, thì người dân nông thôn đâu có cảnh sát công lộ, đâu có luật lệ. Cho nên, họ sống hoàn toàn thiếu đạo đức vệ sinh. Thiếu đạo đức vệ sinh thì họ lại còn ném rác bừa bãi hơn nữa.

MỘT HÌNH ẢNH ĐAU THƯƠNG DO THIẾU ĐẠO ĐỨC VỆ SINH MÔI TRƯỜNG

Người dân thành phố ném rác bừa bãi, làm ô nhiễm môi trường sống nơi đây, tức là người dân thành phố chưa hiểu đạo đức môi sinh là một điều quan trọng rất cần thiết cho cuộc sống loài người (Cá chết

nổi dày đặc lẫn với rác bần ở mé hồ Trúc Bạch phía gần đường Thanh Niên, Hà Nội - Ảnh trên Internet).

Ở nông thôn và vùng ven biển, nhờ người thưa đất rộng, nên không khí có thoáng hơn, chứ dân nông thôn nhiều nhà chưa có cầu xí, phòng tiêu tiểu. Sống một đời sống còn bừa bãi, rác bần đống đâu ném bỏ đó, cả phân người, tiện dậu đi đấy!?

Từ dân thành phố đến dân nông thôn, đều không có ý thức giữ gìn môi trường sống trong sạch, nên khiến cho môi trường sống ô nhiễm lại càng ô nhiễm hơn. Vì thế, mà con người bị bệnh đau đủ thứ chứng.

Tỉnh nào, huyện nào khắp trong nước, bệnh viện mọc lên như nấm. Vào bệnh viện nào cũng có bệnh nhân. Như vậy, bệnh đau do đâu mà có nhiều như thế?

Như chúng ta đã biết, thành phố được pháp luật bảo vệ sạch đẹp, thế mà thành phố còn chưa sạch đẹp. Cho nên, pháp luật bảo vệ môi trường sống trong sạch, không bằng lương tâm, trách nhiệm và bổn phận bảo vệ môi trường sống của mỗi người. Lương tâm, trách nhiệm, bổn phận bảo vệ môi trường sống của mọi người là đạo đức vệ sinh môi trường sống.

Biết sáng tạo, biết xây dựng cho sự

sống trên hành tinh, mà không biết sử dụng bảo vệ và giữ gìn vệ sinh sự sống, thì đó là sự hủy diệt hành tinh, chứ không phải xây dựng cho hành tinh này tốt đẹp.

Nói đến sự bảo vệ và kêu gọi sự bảo vệ môi trường sống trên hành tinh này của mọi người, mà không nói đến đạo đức trách nhiệm và bổn phận của con người đối với sự sinh tồn trên hành tinh này, thì e rằng đó là một lời kêu gọi suông, một việc làm lấy lệ cho có hình thức, chứ không phải thật tình muốn bảo vệ môi trường sống.

Nếu có một luật lệ nào được đặt ra, bắt buộc mọi người phải thi hành giữ gìn vệ sinh và bảo vệ môi trường sống, thì chắc chắn luật lệ này sẽ gặp rất nhiều khó khăn và khó thành công. Vì mọi người dân sẽ không chấp nhận thi hành luật lệ theo sự không tự giác, có nghĩa là họ sẽ thi hành miễn cưỡng vào sự bắt buộc này. Cho nên, việc làm gì mà có sự bắt buộc thì rất khó kết quả. Ngược lại việc làm này, là phải do ý thức của mọi người hiểu rõ đạo đức làm người, là phải làm như vậy. Và họ còn phải thấy được trách nhiệm, bổn phận đối với môi trường sống, là quan trọng cho cuộc sống của họ. Nhất là việc làm này sẽ đem lại quyền lợi và lợi ích cho họ, thì họ chấp nhận thi hành ngay liền. Vì thế, mà

chúng ta biết rất rõ về vấn đề bảo vệ và giữ gìn vệ sinh môi trường sống, là phải có sự hiểu biết thấu suốt đạo đức của nó. Cho nên, vấn đề quan trọng là mọi người ai ai cũng phải được học tập đạo đức vệ sinh môi trường sống.

Muốn bảo vệ và giữ gìn vệ sinh môi trường, chỉ khi nào mọi người nhận thức thấy được trách nhiệm và bổn phận đạo đức của mình. Đạo đức ấy sẽ đem lại sự lợi ích rất lớn cho sự sống còn và hạnh phúc an vui của chính mình. Dù bất cứ một hành động nào hay một việc làm nào, khi một hành động hay một việc làm, mà người ta không thấy được trách nhiệm và bổn phận, thì hành động ấy hay việc làm ấy sẽ không cẩn thận và kỹ lưỡng, thì sự thất bại sẽ dễ dàng xảy đến. Ngược lại, muốn thành công dù việc nhỏ hay việc lớn, thì phải cẩn thận và kỹ lưỡng. Nhất là trong việc vệ sinh môi trường sống, thì phải cẩn thận và kỹ lưỡng nhiều hơn. Vì đó là lợi ích chung của nhiều người và mọi sự sống khác.

RÁC NÉM BỮA BÃI LÀ TỰ LÀM KHỔ MÌNH, KHỔ NGƯỜI

Rác bẩn tràn lan như thế này thì bảo sao càng ngày càng có nhiều dịch bệnh, nhất là các bệnh tật nan y xảy đến với đời sống của con người. (Rùng mình với rác trên hồ Giuon, sau ngày thứ 3 của Đại lễ 1000 năm Thăng Long, Hà Nội tháng 10/2010 - Ảnh trên Internet).

Ở đây chúng ta phải hiểu, vấn đề quan trọng nhất là phải thấy cho được bổn phận và trách nhiệm đạo đức trong mọi việc làm. Hay nói cách khác cho dễ hiểu hơn, là phải thấy cho được trách nhiệm và bổn phận trong mỗi hành động việc làm của mình. Thì từ đó chúng ta mới nhận ra được ánh sáng của đạo đức, chứ không được như vậy thì chúng ta chỉ nói suông ở danh từ đạo đức mà thôi. Nói đến trách nhiệm và bổn phận, tức là nói đến đạo

đức nhân bản không làm khổ mình, khổ người...

Nói đến đạo đức nhân bản không làm khổ mình, khổ người, mà không nói đến đạo đức vệ sinh môi trường sống của con người, với sự sống của muôn loài vật khác thì chưa đủ.

Khi chúng ta hiểu được trách nhiệm và bổn phận bảo vệ môi trường sống, tức là hiểu được đạo đức vệ sinh môi trường sống như trên chúng tôi đã nói, thì hằng ngày chúng ta phải thực hiện. Từ một nắm rác trong tay cũng không được ném bỏ bừa bãi, mà phải bỏ có nơi có chốn, cho đến khi đi tiêu tiểu, khạc, nhổ không được khạc nhổ, tiêu tiểu bừa bãi mà phải có nơi có chốn.

Hành động ném một nắm rác trong tay không đúng chỗ, là thiếu đạo đức vệ sinh môi trường sống. Chúng ta đi trên xe đồ hoặc xe buýt trên tuyến đường xa, thường hay ăn bánh, trái cây, mía ghim, v.v.. thì vỏ trái cây, xác mía, giấy gói bánh, hoặc lá, hoặc túi ni lông đều ném bừa bãi xuống đường hoặc trong thùng xe. Trên xe lại có người hút thuốc lá, ném tàn thuốc xuống đường, lại có người đang ngồi trên xe ho khạc nhổ xuống đường chẳng cần biết sạch dơ là gì. Với những hành động

trên, là những hành động thiếu đạo đức vệ sinh môi trường sống chung. Khiến cho mọi người khác trong đó có chúng ta sẽ bị nhiễm những bụi rác độc này mà thành bệnh. Nhất là tàn thuốc lá thì rất độc, khi nhiễm vào cơ thể sẽ sinh ra bệnh ung thư. Và nói đến bệnh thì bất cứ bệnh gì, mà bệnh là đau khổ, chắc ai cũng biết rất rõ. Những nguyên nhân gây ra bệnh thì ít ai lưu ý. Chính nó là hành động thiếu đạo đức vệ sinh môi trường. Vì thế, hầu hết mọi người, không ai chịu lưu ý hành động đạo đức vệ sinh môi trường sống này. Nguyên nhân bệnh đau phần nhiều là do thiếu hiểu biết về đạo đức vệ sinh môi trường sống.

Hành tinh xanh..

MÔI TRƯỜNG SỐNG Ô NHIỄM LÀ ẢNH HƯỞNG ĐẾN SỨC KHỎE CỦA CON NGƯỜI

Một hôm, vâng lời mẹ, chúng tôi về Sa Đéc thăm một người cậu sắp chết. Ông bị bệnh lao phổi rất lâu, đến thời kỳ không còn chữa được.

Đến nơi, thân hình cậu chúng tôi chỉ còn da bọc xương. Ông quá ốm, nằm trên giường bệnh, ông thở nghe nặng nhọc, mệt mỏi và rất khó chịu.

Xưa, cậu chúng tôi có một thân hình khỏe mạnh, tưởng chừng như cậu không bao giờ đau bệnh. Không ngờ lần về thăm này cũng là lần thăm cuối cùng của chúng tôi và cũng không bao giờ gặp lại cậu chúng tôi lần nữa.

Gặp chúng tôi, cậu rất mừng, nhưng đứng trước bệnh trạng này, chúng tôi nghĩ đến và tự đặt câu hỏi: Ai đã đem đến những bệnh trạng đau khổ này cho loài người?

Câu hỏi được đặt ra, tức là đã có câu trả lời. Bệnh trạng của con người là do chính con người mang lại. Chứ không có ai mang lại cho nó cả, như chúng tôi đã xác định ở

trên.

Theo sự mê tín của loài người, thì bệnh đau do Thần Thánh phạt hoặc bị ma quỷ bắt, khiến cho có tai nạn và bệnh đau. Từ sự mê tín này, con người mỗi lần có tai nạn hoặc bệnh đau đều đến chùa, miếu, nhà thờ, thánh thất tụng kinh, niệm Phật, sám hối, rửa tội, v.v.. để cho tai qua, nạn khỏi, bệnh tật tiêu trừ. Những việc làm này rất mơ hồ, quá trừu tượng không thiết thực, cụ thể. Xét cho cùng, những việc làm này thiếu đạo đức, lạc hậu, mê tín, nhắm nhí... Với những việc làm này, chỉ có lòng tin, nhưng lại tin một cách mù quáng, khiến mình trở thành người vô đạo đức, hối lộ cho Thần, Thánh, quỷ, ma. Bởi vì mình đã hiểu sai, cho bệnh đau, tai nạn và phước báo là do Thần, Thánh, ma, quỷ ban phước giáng họa cho chúng ta. Chúng ta cần phải hiểu cho rõ ràng và cụ thể, chứ không thể tin một cách mù quáng như vậy. Mà phải hiểu chính do chúng ta không biết giữ gìn vệ sinh môi trường sống, nên khiến cho môi trường sống ô nhiễm mang đầy bụi bặm, trong bụi bặm có rất nhiều loại khí độc, có rất nhiều loại vi trùng độc, có rất nhiều từ trường ác độc do thói quen của chúng ta thải ra, v.v.. Những loại khí độc và những loại vi trùng ấy phần lớn gây

ra bệnh đau cho con người, nếu con người không biết giữ gìn môi trường sống khiến cho nó đùng ô nhiễm thì con người mãi mãi phải chịu bệnh tật khổ đau.

MÔI TRƯỜNG SỐNG Ô NHIỄM LÀ ẢNH HƯỞNG ĐẾN SỨC KHỎE CỦA CON NGƯỜI

(Thành phố Bát-đa, Irac, gặp phải vấn đề ô nhiễm môi trường trầm trọng vì chiến tranh triền miên. Nguồn nước cũng đã ô nhiễm nặng làm xuất hiện nhiều dịch bệnh truyền nhiễm - Ảnh trên Internet)

Theo đạo đức nhân bản - nhân quả, thì mỗi hành động của con người đều mang đến hạnh phúc hay khổ đau cho họ. Nếu họ biết giữ gìn đạo đức vệ sinh môi trường sống, không làm cho môi trường sống ô nhiễm, bẩn thỉu, thì làm sao con người bị bệnh tật được.

Một người lái xe đi đường thả ra khí độc do xăng dầu đốt và khạc nhổ đờm dãi, không nơi, không chốn, đùng đâu nhổ đó. Người đi đường ấy đâu biết rằng chiếc xe thả ra và hành động khạc nhổ bừa bãi, đã gieo rắc vi trùng bệnh lao và khí độc bệnh ung thư cho người khác. Đó là một hành động thiếu đạo đức vệ sinh, gây ra bao nhiêu sự khổ đau cho nhiều người khác. Một hành động vô ý thức đã vô tình tạo cho môi trường sống chung ô nhiễm. Và hầu hết hiện giờ mọi người đang vô tình làm như vậy. Vì thế, hiện giờ trong đất nước của chúng ta (Việt Nam), bệnh lao, bệnh ung thư đã giết chết biết bao nhiêu người và còn đang tràn lan khắp nơi. Nếu vòng đai y tế không chặn đứng được, thì loài người sẽ tử vong nhiều hơn nữa về những chứng bệnh lao và ung thư này.

Ngay từ bây giờ, nếu chúng ta không thấy trách nhiệm và bổn phận đạo đức vệ sinh làm người, luôn làm khổ mình, khổ người, mà cứ sống bừa bãi vô đạo đức vệ sinh môi trường, thì phải chịu thọ những sự khổ đau về bệnh tật. *Chúng ta không thấy đạo đức vệ sinh môi trường sống là quan trọng hàng đầu của cuộc sống con người, là tự chúng ta đã hủy diệt sự sống trên hành tinh này. Nếu mỗi ngày cứ gia*

tăng sự ô nhiễm cho hành tinh này, thì môi trường sống trên hành tinh này sẽ thành môi trường chết. Vì không còn cây cỏ và loài vật sống được. Nếu chúng ta không thấy hành động khạc nhổ, ném rác bừa bãi, thải ra khí độc của xăng dầu là một tội lỗi rất lớn đối với sự sống của con người và sự sống của muôn vật trên hành tinh này; nếu chúng ta không thấy sự nguy hại cho sự sống trên hành tinh này mà cứ đem những thuốc độc để diệt côn trùng, cỏ cây, chuột bọ, sâu rầy, v.v.. một cách bừa bãi là làm ô nhiễm môi trường sống. Hành động như vậy là không giữ gìn vệ sinh môi trường sống này, thì có thể gây ra nhiều bệnh tật nan y, và đem đến sự khổ đau cho mọi cá nhân và mọi gia đình nơi quê hương này.

Đừng nghĩ rằng, làm kinh tế nông nghiệp là phải sử dụng thuốc sâu rầy. Trước kia ông bà của chúng ta đâu có sử dụng thuốc sâu rầy. Chỉ có thời đại của chúng ta vì môi trường quá nhiễm độc, nên xuất hiện các loại côn trùng sâu bọ phá hại mùa màng quá nặng. Vì thế, chúng ta mới sử dụng thuốc sâu rầy. Do thuốc sâu rầy mà môi trường sống của chúng ta bị ô nhiễm chất độc quá nặng.

Chúng tôi đồng ý điều này với bà con

nông dân, nhưng thuốc sâu rầy có loại làm nhiễm độc môi trường sống, nhưng cũng có những loại thuốc sâu rầy không để lại môi trường sống nhiễm độc. Xin cô, bác, anh, chị, em bà con nông dân cần phải lưu ý khi sử dụng thuốc sâu rầy, nên tránh những loại thuốc làm ô nhiễm và nhiễm độc môi trường sống.

Nếu sử dụng thuốc sâu rầy một cách bừa bãi, thì chúng tôi e rằng làm kinh tế để làm giàu cho đất nước, mà ngược lại làm cho nhân dân bị bệnh, thì không nên sử dụng những loại độc dược này.

Vấn đề này, chúng tôi xin các cơ quan của nhà nước có đủ thẩm quyền xét duyệt những loại thuốc sâu rầy mà nông dân đang sử dụng trên đồng ruộng của mình. Loại nào để lại làm ô nhiễm độc hại môi trường sống thì đình chỉ cấm lưu hành, chứ người nông dân ít học làm sao hiểu được. Loại thuốc nào làm ô nhiễm và loại thuốc nào không làm ô nhiễm môi trường sống thì chỉ có những nhà chuyên sản xuất, họ sẽ biết rất rõ ràng. Đừng vì lợi nhỏ mà hại sự sống bình an của nhân dân cả nước. Những hành động trên, là các bạn đã vô tình làm cho mình trở thành người vô đạo đức vệ sinh môi trường sống.

Người vô đạo đức vệ sinh thường

hay quăng ném rác bừa bãi, đục đầu khạc nhổ, tiêu tiểu không đúng chỗ. Chuột chết, gà bệnh chết, heo bệnh chết, v.v.. không chôn cho kín đáo, cho có vệ sinh, lại ném ra đường hoặc ném xuống sông, kênh, suối, mương, ao hồ nước, khiến cho làm ô nhiễm một vùng rộng lớn phải chịu những mùi hôi thối và nhiễm độc. Đó là những người vô đạo đức vệ sinh, họ là những người không phải là con người, mà là con người còn giữ nguyên bản chất của loài thú vật. Các bạn có muốn mình là con thú vật không? Nếu các bạn không muốn mình là con thú vật thì chúng tôi xin các bạn đừng tiểu tiện bừa bãi, đừng ném rác bừa bãi, có con vật gì chết thì hãy đem chôn kín đáo. Các bạn có muốn mình là con người thật là người không? Nếu các bạn muốn mình là con người thật thì chúng tôi xin các bạn hãy vui lòng và sung sướng sống đúng một đời sống đạo đức nhân bản - nhân quả làm người.

Vì lợi ích chung cho con người; vì sức khỏe của mọi người; vì sự an vui hạnh phúc của sự sống muôn loài. Chúng tôi thành tâm tha thiết kêu gọi các bạn đừng khạc nhổ bừa bãi; đừng ném tàn thuốc bừa bãi; đừng ném rác bừa bãi bất cứ nơi đâu, đừng quăng những con vật chết ra đường, xuống

sông, suối, kên, mương, ao, hồ, v.v.. mà hãy đem chôn cho kín đáo để giữ vệ sinh chung. Về khạc nhổ thì các bạn hãy khạc nhổ vào trong chiếc khăn tay của các bạn, để khi về nhà, các bạn sẽ tẩy trùng và giặt sạch sẽ. Còn rác bần và tàn thuốc lá thì các bạn hãy gom lại bỏ vào thùng rác có nơi, có chỗ. Đó là các bạn biết thương mình, thương người; biết đem lại sức khỏe cho mọi người, và cho tất cả những loài vật khác. Phải không hở các bạn? Các bạn làm được như vậy là các bạn đã mang vàng đến cho mọi người: **“Sức khỏe là vàng, là bạc”**

Hành động đó là những hành động đạo đức vệ sinh môi trường sống, những hành động như vậy rất đáng khen và đáng ca ngợi. Tuy rằng những hành động rất tầm thường và rất quen thuộc với mọi người, nhưng nếu các bạn không chịu khó tập luyện cho quen, thì chúng tôi e rằng các bạn khó mà giữ gìn được. Thói quen của các bạn từ lâu, là thói quen bữa bải thiếu đạo đức vệ sinh môi sinh, tức là các bạn thiếu trách nhiệm và bổn phận giữ gìn vệ sinh chung. Vì các bạn thấy những hành động đó quá tầm thường, không quan trọng. Phải không hở các bạn?

ĐỨNG TIẾU BÊN HÈ PHỐ LÀ MỘT HÀNH ĐỘNG THIẾU ĐẠO ĐỨC VỆ SINH

*(Biển cấm còn chưa ăn ai, hướng gì chữ viết
- Ảnh trên Internet)*

Những hành động đó không tầm thường đâu các bạn ạ! Tuy những hành động rất tầm thường, ai cũng có thể làm được, nhưng nó rất cao thượng và mang đầy đủ một tình thương rộng lớn của một người có đạo đức làm người. Phải không hề các bạn? Các bạn cứ suy nghĩ kỹ lại đi! Rồi sẽ xác định.

Hành động khắc nhỏ vào khăn tay của các bạn là các bạn sống đúng đạo đức vệ sinh môi trường sống chung, hành động ấy đáng ca ngợi và khen tặng, đáng kính phục. Hành động lượm những rác bẩn cho vào túi xách để rồi đem đến thùng rác bỏ vào, đó cũng là hành động đạo đức vệ sinh

môi trường sống, hành động ấy cũng đáng cho mọi người ca ngợi, khen tặng và kính phục. Hành động ấy là hành động biết bảo vệ sự sống chung của nhau. Biết bảo vệ sự vệ sinh sống chung của nhau là hành động cao thượng. Các bạn đừng nghĩ rằng nó là hành động tầm thường ai làm cũng được. Vì chính hành động tầm thường ai làm cũng được, nhưng trong hành động đó nó mang đầy đủ tình thương cao quý đối với sự sống của mọi người.

Tại thành phố Hồ Chí Minh và bất cứ một thị xã, một thị trấn nào hay tại thủ đô Hà Nội, hằng ngày một số tiền rất lớn phải chi tiêu cho sự quét dọn sạch đẹp các nơi đó trong khắp đất nước, thì các bạn cứ thử nghĩ và tưởng tượng phải tốn hơn hàng tỷ bạc trong mỗi tháng. Nếu mỗi người, mỗi hộ khẩu trong thành phố mà chỉ cần bỏ ra khoảng 30□ quét dọn, từ trong nhà ra ngoài cổng, khoảng đường trước nhà của mình, thì số tiền ấy các bạn sẽ tiết kiệm rất nhiều trong một năm. Nếu số tiền mười người quét rác đường phố, đem ra làm việc từ thiện, thì giúp đỡ biết bao nhiêu người bất hạnh trong xã hội, trong đất nước của chúng ta. Và cũng có thể giúp những người bất hạnh trên thế giới. Phải không hỡi các bạn?

Khi thấy loài vật chết, chúng ta đừng quăng ném bỏ bừa bãi, dù bất cứ nơi đâu, mà hãy đào lỗ chôn cất kín đáo. Đó là hành động đạo đức vệ sinh môi trường sống, hành động ấy đáng cho mọi người ca ngợi, khen tặng và kính phục. Những người có hành động ấy là những hành động biết thương mình, thương người.

Một hành động giữ gìn đạo đức vệ sinh môi trường sống chung được trong sạch, tuy nó tầm thường, nhỏ mọn như chúng tôi đã nói ở trên, nhưng có lợi ích rất lớn cho cuộc sống của mọi người trên hành tinh này. Các bạn có tin lời nói này chăng?

Một bà nội trợ đem một bọc rác ném ra lề đường, bà đâu biết rằng hành động thiếu đạo đức đó sẽ đem đến cho biết bao nhiêu người bị bệnh tật, trong đó chắc chắn phải có bà. Vì thế, hành động thiếu đạo đức của bà, bà đã tự làm khổ mình và khổ mọi người. Đó là vô tình bà đã tạo một môi trường sống ô nhiễm, bà đã tự giết mình, giết người mà bà chẳng biết. Bà chỉ là người vô tình mà thôi, nhưng sự vô tình ấy, nó sẽ kết án khổ đau cho bà và mọi người. Cho nên, cuộc sống của chúng ta không cho phép chúng ta sống vô tình, mà luôn luôn phải có ý thức trong mỗi hành động.

Đời sống của con người, chỉ vì sống vô tình, thiếu ý thức đạo đức, nên hậu quả của sự vô tình đó mà các bạn đã thấy và đã từng gặt hái sự khổ đau. Các bạn đừng bảo rằng: vô tình là không tội lỗi. Vô tình không cẩn thận khi lái xe, thì tai nạn giao thông cũng không bao giờ tha thứ cho bạn. Phải không hở các bạn? Bạn sẽ gặt hái sự khổ đau của tai nạn giao thông bằng sự vô tình của các bạn.

Một hành động vô đạo đức thiếu vệ sinh tuy nhỏ mọn như vậy, nhưng tai hại rất lớn, các bạn cứ suy ngẫm lại đi. Có đúng như vậy không hở các bạn? Các bạn có thấy không? Nếu các bạn chưa thấy thì hãy đến thăm các bệnh viện, bệnh nhân nằm điều trị một số lượng lớn mà các bạn không ngờ được. Các bạn có biết do đâu mà người ta bệnh nhiều như vậy không? Đó là do hành động thiếu đạo đức vệ sinh và hành động thiếu đạo đức hiếu sinh mà con người phải gánh chịu hậu quả là bệnh tật tinh thần và vật chất.

MUỐN MÔI TRƯỜNG SỐNG KHÔNG BỊ
Ô NHIỄM, THÌ MỌI NGƯỜI DÂN PHẢI HỌC
ĐẠO ĐỨC VỆ SINH

*(Người dân mang rác vứt ra đường Trần
Khát Chân, Hà Nội - Ảnh trên Internet)*

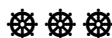
Thiếu đạo đức hiếu sinh thì hậu quả của nó sẽ mang đến cho bạn bệnh tật tinh thần; còn thiếu đạo đức vệ sinh môi trường sống thì hậu quả của nó sẽ mang đến cho bạn là cơ thể bị bệnh đau.

Người ta không biết bảo vệ môi trường sống trong sạch bằng những hành động tầm thường ấy, là đã tự làm khổ đau cho mình, cho người. Và đó là hành động tự sát mình, tự sát mọi người mà không biết.

Một người ném một con chuột chết ra đường, để cho xe chạy qua lại cán nát bê bết máu thịt trên mặt đường. Đó là một hành động tạo môi trường ô nhiễm, hành

động như vậy là hành động thiếu hiểu biết về đạo đức môi sinh. Trong thân chuột có những loại bọ chét, khi cắn vào người có thể truyền vi trùng bệnh dịch hạch. Bệnh dịch hạch là một loại bệnh giết người chết nhanh chóng, mà người ta nghe đến bệnh này, ai ai cũng quá sợ hãi. Thế mà, người ta vô tình ném chuột chết ra đường như vậy, thật là người vô đạo đức không thể tha thứ được. Người ta không thấy hành động ấy là sẽ mang đến sự ghê tởm cho mọi người đang đi trên đoạn đường đó. Những nhà phố ở xung quanh đó phải chịu hít thở mùi máu tanh và hôi thối khó chịu. Người ta đã không biết giữ gìn môi trường sống trong sạch mà còn làm cho môi trường sống càng thêm ô nhiễm bất tịnh hơn nữa. Thật là thiếu đạo đức môi sinh.

Vì lợi ích chung cho mọi người sống trên hành tinh này, chúng tôi kêu gọi các bạn dành chút ít thời giờ đọc sách dạy đạo đức làm người để các bạn thấu suốt mọi hành động của mình có đạo đức hay không đạo đức. Có đạo đức thì các bạn nên làm, không đạo đức thì các bạn nên tránh.

CÒN XẢ RÁC BỪA BÃI THÌ CHƯA GỌI LÀ VĂN MINH

Có những dịp chúng tôi về thăm thành phố Hồ Chí Minh, trên đường chúng tôi đã gặp rất nhiều trường hợp như trên, chuột và rác bần thường ném ra ngoài đường, làm cho lề đường cũng như mặt đường trông rất dơ bẩn. Chúng tôi không ngờ một đoạn đường dài khoảng độ 50 km mà rác bần hai bên đường không có nơi nào mà không có. Ngoại trừ những nơi đồng ruộng không có người ta ở thì khá sạch sẽ có nghĩa là có rác bần ít, còn chỗ nào đông người là chỗ đó bần thủ nhất. Nhìn thấy cảnh này mà bảo rằng dân tộc của chúng ta văn minh thì làm sao người ta tin được. Phải không các bạn?

Người có văn minh thì không bao giờ sống thiếu đạo đức vệ sinh môi trường, luôn luôn giữ gìn môi trường sống sạch sẽ và tươi đẹp. Nếu một người có văn minh, có đạo đức nhân bản làm người, chỉ cần nhìn lối sống của họ thì biết ngay. Tức là nhìn hành động sống hằng ngày của họ có đạo đức hay không có đạo đức. Nếu có đạo đức thì ít nhất họ cũng phải có đủ ba đức trong đạo đức nhân bản làm người:

1- Đạo đức giao thông.

2- Đạo đức hiếu sinh.

3- Đạo đức vệ sinh môi trường sống.

SỐNG CÓ ĐẠO ĐỨC VỆ SINH MÔI TRƯỜNG LÀ SỐNG VĂN MINH

Thực hiện đạo đức vệ sinh môi trường sống (Thanh niên tình nguyện tham gia nhặt rác, làm sạch bãi biển Cần Giờ - Ảnh trên Internet).

Chúng ta cứ thử nhìn từ những người dân ở thành thị, đến những người dân ở nông thôn trong đất nước của chúng ta, thì chúng ta biết rằng: dân tộc của chúng ta văn minh sạch đẹp chưa có, đạo đức vệ sinh môi trường sống chưa đủ. Vì thế, chúng ta yêu cầu nhà nước và Bộ Giáo Dục hãy quan tâm về vấn đề môn học đạo đức của nhân dân là hàng đầu trong các môn học khác.

Nếu chương trình giáo dục học đường mà không có môn học đạo đức nhân bản - nhân quả làm người, thì một ngàn năm sau dân tộc của chúng ta cũng chưa được gọi là một dân tộc văn minh trọn vẹn.

Hiện giờ, người ta tập trung cất nhà san sát dọc theo hai bên đường lộ, như ở thành phố. Thế mà, rác bần vẫn cứ ném hai bên lề đường, trông thật là bẩn thỉu. Thế mà, mọi người vẫn ngang nhiên sống, sống trên đồng rác bần thỉu như vậy mà không cảm thấy xấu hổ. Nhà nào cũng tường cao rộng lớn đẹp đẽ, sang cả, mà không giữ gìn vệ sinh môi trường. Chúng tôi đạo đức vệ sinh môi trường còn quá thấp kém. Đạo đức vệ sinh môi trường còn quá thấp kém thì làm sao gọi dân tộc của chúng ta là một dân tộc văn minh được?

Nếu Nhà nước và Bộ Giáo Dục ngay từ lúc này đã thấy trách nhiệm và bổn phận của người lãnh đạo một đất nước độc lập, **“toàn dân phải được giáo dục trên một nền tảng đạo đức nhân bản”**, thì cuộc sống của nhân dân mới có an cư, lạc nghiệp thật sự; thì cuộc sống của nhân dân mới không có những hạng người tiêu cực, hối lộ, ăn đút lót; thì cuộc sống của nhân dân mới không có những hạng người trộm, cắp, móc túi; thì cuộc sống của nhân dân

mới không có những hạng người gian xảo, lừa đảo, đo thiếu, cân non; thì cuộc sống của nhân dân mới không có những hạng người cướp tài sản của nhân dân, của nhà nước; thì cuộc sống của nhân dân mới không có những hạng người đi buôn đồ lậu trốn thuế hại nền kinh tế quốc gia; thì cuộc sống của nhân dân mới không có những hạng người đi buôn thuốc phiện giết hại tuổi trẻ mầm non của Tổ quốc; thì cuộc sống của nhân dân mới không có những hạng người mua bán mồi dâm, làm sỉ nhục con cháu Trưng Vương, Triệu Ẩu. Làm sỉ nhục con cháu của Trưng Vương, Triệu Ẩu tức là làm sỉ nhục quốc thể, quốc hồn của dân tộc Việt Nam nước ta.

Này các bạn phái nữ, các bạn được sinh ra nơi quê hương này và được dưỡng nuôi nơi mảnh đất này, lớn lên trong tinh thần bất khuất của những bậc anh thư Trưng Vương, Triệu Ẩu, lại được mệnh danh là con Tiên, cháu Rồng. Cớ sao các bạn lại vì tiền bạc, mà bán thân mình, làm một món đồ chơi cho người khác? Trong khi Triệu Ẩu nói: ***“Tôi muốn cưỡi cơn gió mạnh, đạp luồng sóng dữ, chém cá kình ở biển Đông; đánh đuổi quân Ngô, giành lại giang sơn, cởi ách nô lệ, một đời không làm thê thiếp cho kẻ khác!”***

Các bạn nghĩ sao về lời nói này của tổ tiên chúng ta? Các bạn có thấy hành động của các bạn là thiếu đạo đức nhân phẩm làm người hay không? Các bạn có thấy hành động của các bạn là làm sỉ nhục phụ nữ Việt Nam hay không? Các bạn có thấy hành động của các bạn có còn xứng đáng là con cháu của Trung Vương, Triệu Âu hay không? Câu hỏi được đặt ra là để cho các bạn tự suy nghĩ và trả lời.

Đạo đức nhân phẩm mà chúng tôi đã nhắc các cháu nữ trên đây, là vì chúng tôi biết rất rõ là các cháu đã vô tình vì hoàn cảnh gia đình khó khăn, đưa đẩy các cháu vào cảnh éo le.

Đạo Đức Làm Người tập 1, chúng tôi đang nói với quý bạn về đạo đức vệ sinh môi trường sống, nó là đạo đức xã hội, thế mà lạc đề lại nói sang đạo đức nhân phẩm con người, đạo đức này thuộc về đạo đức gia đình. Khi nói về sự tai hại của hành động thiếu đạo đức vệ sinh môi trường, đem lại sự bệnh tật khổ đau cho con người, thì chúng tôi liên tưởng đến một số các cháu phái nữ đang sống trong bóng tối, mất dần những nhân phẩm làm con người, và đang chịu đựng những nỗi đau của tinh thần lẫn thể xác. Nỗi lòng thương yêu các cháu nữ, tuổi đời còn thơ ngây. Hình ảnh khổ đau

của các cháu bức xúc nơi lòng chúng tôi, chúng tôi không thể kèm giữ được để chờ đến tập 2, là tập sách đạo đức dạy về gia đình mới nói đây đủ trọn vẹn.

Ở đây, chúng tôi khéo nhắc nhở những điều này, là để trang bị cho các cháu có một tinh thần mạnh mẽ, có một nghị lực kiên cường, để các bạn phấn đấu dũng mãnh vượt qua mọi hoàn cảnh éo le của mình.

Bởi vì, chúng tôi nghĩ rằng: nếu có đủ sức viết tập 2, nói về đạo đức gia đình thì việc in ấn liệu chúng tôi có đủ sức in để gửi đến các bạn hay không? Vì sách đạo đức không thể phát hành đem bán như các loại sách khác. Đạo đức đem cho các bạn thì mới nói đạo đức, bán đạo đức mà nói đạo đức có đúng không các bạn? Cho nên, dù chúng tôi có viết được cũng khó có thể in ra được, vì không có tiền. Mà không in ra được thì làm sao các bạn cũng như các cháu được đọc và biết chừng nào mới được học đạo đức? Tập 1, chúng tôi mới nói đến ba hành động đạo đức đang cần thiết cho xã hội, đang giải quyết những bức xúc, nỗi đau của xã hội, mà đã trên 300 trang giấy. Với số trang ấy được in ra thành sách gửi đến cho các bạn khắp mọi miền đất nước của chúng ta thì số tiền ấy rất lớn các bạn

ạ! Thế rồi tập 2 chúng ta có cho ra đời được không? Nếu in ra mà chỉ cho một vài người thì tội nghiệp, còn biết bao nhiêu người đang thiếu đạo đức, đang chờ đợi mọi người có bài học đạo đức. Vì biết như vậy, nên chúng tôi khéo nhắc các cháu về đạo đức nhân phẩm làm người. Nếu tập 2 không in ra được thì chúng tôi cũng có lời nhắc nhở khuyên các cháu và các bạn tiến bước trên đường đời không lầm lỗi đạo đức làm người.

MỘT HÌNH ẢNH THƯƠNG ĐAU VÌ MÔI TRƯỜNG SỐNG Ô NHIỄM

Môi trường bị đầu độc tức là đời sống của chính con người đã bị đầu độc. (Sông Nhuệ bị ô nhiễm nặng, cá tôm chết hàng loạt do chịu xả thải trực tiếp mà không qua bất kỳ hình thức xử lý nào của 2 khu Đô thị mới là Mỹ Đình và Mỹ Trì, huyện Từ Liêm, Hà Nội - Ảnh trên Internet)

Tuổi chúng tôi cũng sắp đến 75, chỉ còn 20 ngày nữa thôi. Thân vô thường và sức khỏe càng lúc càng suy giảm, không biết chúng tôi có làm tròn bổn phận mà các bạn đang hướng về chúng tôi chăng? Mỗi hành động sống của các bạn hằng ngày là hành động đạo đức, nếu vô tình các bạn không biết, thì hành động ấy sẽ trở thành hành động vô đạo đức, nó sẽ làm khổ bạn và sẽ làm khổ người khác. Vì thế, mà chúng tôi nói ra, tuy ngắn gọn không phải chỗ nói đạo đức này, vì chúng tôi đang nói đạo đức vệ sinh môi trường sống. Nhưng ở đây cũng nói lên được lòng thương yêu bình đẳng của chúng tôi đối với các bạn nam cũng như nữ.

Xét cho cùng, chương trình giáo dục của đất nước chúng ta chưa đặt nặng về môn học đạo đức nhân bản, cho nên không những riêng chị em, mà mọi người dân trong cả nước đều không hiểu biết về đạo đức làm người. Bởi đạo đức làm người rất là rộng rãi bao la, vì nó là những hành động sống hằng ngày của con người. Nếu hành động không làm khổ mình, khổ người là hành động đạo đức, còn ngược lại là thiếu đạo đức.

Nói về đạo đức, người ta hiểu quá đơn giản. Người xưa để lại có bao nhiêu đạo đức

thì người nay nhai lại bấy nhiêu, mà còn bỏ bớt, vì không hợp thời. Mặc dù trong các trường học đều có nêu lên khẩu hiệu “TIÊN HỌC LỄ, HẬU HỌC VĂN” Học văn thì có rất nhiều môn học và dạy rất kỹ vào những chi tiết của các môn học đó, để thi tốt nghiệp, lấy cấp bằng, chứng nhận khả năng học thức hiểu biết của mình. Còn học lễ thì có những bài học qua loa cho lấy có, dạy đại khái rồi đánh giá chung chung theo từng hạng yếu - trung bình - khá - khá tốt đến tốt. Song những học sinh được hạng đạo đức khá trở lên vẫn là những nạn nhân của tệ nạn xã hội, làm cho nhà trường và phụ huynh học sinh phải ngỡ ngàng, chua xót. Do chương trình giáo dục thiếu chú trọng về đạo đức làm người; do không nghiên cứu biên soạn ra bài tập thực hành về đạo đức và không có hệ số điểm rõ ràng. Nên tai nạn giao thông thường xảy ra hằng ngày. Lòng thương yêu của con người đối với sự sống của người khác và loài vật khác không có, thì làm sao tránh được nạn trộm cắp, cướp của, giết người, hiếp dâm, đút lót, hối lộ, v.v.. thì làm sao tình trạng người làm những điều phi pháp khác mà không xảy ra. Vì không có đạo đức bảo vệ và vệ sinh môi trường sống, nên mới có nạn xì ke, ma túy, mãi dâm làm cho văn hóa Việt Nam ngày càng bại

hoại và đi về hướng không tốt đẹp.

Một đất nước độc lập thì nhân dân phải được giáo dục đạo đức. Đó là điều cần thiết và quan trọng nhất để xây dựng quê hương văn minh, giàu đẹp và hưng thịnh.

Nếu nhà nước và Bộ Giáo Dục thấy môn học đạo đức có lợi ích cho toàn dân, thì nên kêu gọi những nhà đạo đức trong nước họp lại, soạn thảo một chương trình học đạo đức làm người. Chắc chắn dân tộc của chúng ta sẽ trở thành những công dân tốt. Và những người thi hành luật dân sự, luật lệ giao thông cũng sẽ đỡ nhọc nhằn biết bao!

Một chiếc xe tải chở cá tôm đông lạnh chạy suốt một quãng đường dài từ Vũng Tàu về thành phố Hồ Chí Minh. Đến đoạn đường Bà Rịa - Long Thành anh tài xế xả nước bẩn trong xe, mùi tanh và hôi thúi của cá tôm, làm cho mọi người ở hai bên quãng đường đó và khách bộ hành đi đường hít thở thật là khó chịu. Đó là một hành động vô đạo đức vệ sinh môi trường đã làm cho môi trường sống ô nhiễm lại càng thêm ô nhiễm. Một hành động không thể tha thứ được, một hành động đáng trách và đáng phạt rất nặng.

Một xe tải chở rác thành phố, trong

buổi sáng mọi người đang tấp nập qua lại, mùi hôi thối của rác bốc ra khiến cho mọi người hít thở rất khó chịu. Đó cũng là một hành động vô đạo đức đang làm ô nhiễm môi trường sống của mọi người

Một hành khách đi đường, trên xe bus, xe đò, tàu hỏa, v.v.. thường hay ăn vặt bánh, trái cây. Khi ăn xong, rác bản không chịu bỏ vào túi xách, mà lại ném bỏ ra đường hoặc ném bỏ vào trong thùng xe. Có khi hút thuốc lá lại ném tàn thuốc bừa bãi trong xe, hoặc dưới đường. Đó là một hành động thiếu đạo đức làm môi trường sống ô nhiễm. Một hành động đáng chê trách, đáng bị phạt tiền.

Một người bán trái cây ngoài chợ, thường để lại chợ rất nhiều rác bản như: những trái cây hư thối, những vỏ hoặc lá trái cây, giấy gói. Thay vì những rác bản này, người bán trái cây cho vào giỏ xách, mang về nhà đổ có nơi có chỗ thì sạch sẽ tốt đẹp biết bao nhiêu. Đó là những hành động đạo đức vệ sinh môi trường sống thật đáng khen ngợi và kính phục.

Một người bán hàng rong gồm có: rau cải, bầu, bí, hành, họ, tỏi, ớt, v.v.. mà có một chút đạo đức vệ sinh môi trường, thì tất cả những rác bản do những mặt hàng này thải ra, đều được cho vào một túi xách,

đến trưa hoặc chiều tối sẽ mang những rác bẩn này bỏ vào thùng rác công cộng thì thật là hay, đẹp, sạch biết mấy. Những việc làm này tuy rất tầm thường, nhưng lại rất đạo đức và cao thượng, nói lên được sự văn minh của nước đó. Một đất nước văn minh không thể là một đất nước mà toàn dân ăn ở bẩn thỉu.

Nếu mọi người buôn bán ở chợ, mà ai ai cũng biết giữ gìn vệ sinh như vậy, thì chợ búa sẽ sạch đẹp biết bao nhiêu. Những việc làm này, do những người có ý thức văn hóa về đạo đức vệ sinh môi trường sống, về bổn phận và trách nhiệm làm người của mình. Những việc làm này sẽ tiết kiệm một số tiền rất lớn không phải mướn nhân công quét hốt rác.

MỘT ĐẤT NƯỚC VĂN MINH THÌ KHÔNG CÒN CÓ NGƯỜI DÂN XẢ RÁC BỪA BÃI

(Thực khách và người phục vụ tại các quán ăn ven đường vô tư xả rác nơi hè phố. Đây là một nguyên nhân gây ra nạn tắc nghẽn hệ thống thoát nước thải của Thành phố Hà Nội - Ảnh trên Internet)

Ở các chợ, mọi người buôn bán đều thực hiện đạo đức vệ sinh môi trường sống được như vậy, thì mỗi người trong mỗi gia đình, trong xã hội phải thực hiện như thế nào, để mỗi người trong mỗi gia đình, trong xã hội được gọi là sống có nề nếp văn minh. Cho nên, sự văn minh của loài người không thể tách lìa nếp sống đạo đức được. Các bạn có công nhận điều này không? Nói văn minh mà lối sống của các bạn không văn minh thì làm sao có văn minh được. Phải không hỡi các bạn?

Muốn có văn minh, có đạo đức thì mỗi người trong mỗi gia đình phải giữ gìn vệ sinh xung quanh nhà mình, bằng cách hằng ngày phải bỏ ra một giờ đi lượm những rác bẩn, trong vị trí từ mặt đường đến chung quanh nhà, làm cho ngôi nhà của mình ở trở nên sạch đẹp, quang đãng, thoáng mát. Nhìn những ngôi nhà như vậy mới gọi là những ngôi nhà có nề nếp sống văn minh.

Nói văn minh mà đời sống không giữ gìn vệ sinh môi trường. Chỗ ở rất bẩn thỉu đầy rác thì không thể gọi đó là một nếp sống văn minh. Cho nên, khi bước chân ra đường, chúng tôi thấy rác bẩn ngoài đường trước mỗi nhà, là biết ngay dân tộc Việt Nam chưa có nếp sống văn minh, mặc dù

họ nói văn minh.

Nếu nhân dân Việt Nam không chịu sửa bản chất kém văn minh của mình, thì dù cho một ngàn năm sau môi trường sống của Việt Nam vẫn bị ô nhiễm và còn ô nhiễm nặng hơn. Và vì vậy sự văn minh không bao giờ có đối với dân tộc này.

Văn minh chỉ có bề mặt của nó thì chưa đủ để xác định một dân tộc văn minh. Cũng như hiện giờ ở thủ đô Hà Nội hay thành phố Hồ Chí Minh, bề mặt thì nhà nước kêu gọi nhân dân cùng nhà nước làm sạch đẹp thủ đô hay thành phố, nhưng bề trái là một đồng rác bần thủ. Nếu các bạn không tin thì hãy đi sâu vào bề trái của thành phố là biết ngay. Do đó, chúng ta mới biết rằng: Đạo đức nhân bản vệ sinh môi trường sống mà dân tộc của chúng ta chưa hề hiểu biết. Nếu đạo đức nhân bản vệ sinh môi trường sống mà nhân dân chưa hiểu biết và chưa áp dụng giữ gìn vệ sinh và bảo vệ môi trường sống thì không được gọi là một dân tộc văn minh.

Nếu muốn dân tộc Việt Nam có một nền văn minh thật sự, thì đạo đức nhân bản vệ sinh môi trường sống cần phải được Nhà nước và Bộ Giáo Dục quan tâm lưu ý. Và có thể cho môn học đạo đức này vào

chương trình học tập của học sinh các cấp, từ vỡ lòng cho đến Đại học.

Vừa rồi, chúng tôi được biết tin tức Bộ Giáo Dục cho áp dụng môn học luật lệ giao thông vào học đường, để học sinh học tập thì thật là hay. Nhưng như vậy chưa đủ, mà còn phải học đạo đức nhân bản làm người, trong đó có nhiều môn học đạo đức như: *Đạo đức giao thông, đạo đức hiếu sinh, đạo đức vệ sinh môi trường sống, đạo đức chân thật, đạo đức chung thủy, đạo đức thông minh, v.v..* Về đạo đức giao thông, có nghĩa là mỗi hành động cẩn thận trong luật lệ giao thông, để tránh tai nạn giao thông, là hành động đạo đức trách nhiệm và bổn phận của các em đối với mọi người và chính bản thân của các em.

Về môn học đạo đức vệ sinh môi trường sống được chia ra như sau:

1- *Vỡ lòng phải học đạo đức vệ sinh môi trường sống như thế nào?*

2- *Tiểu học phải học đạo đức vệ sinh môi trường sống như thế nào?*

3- *Trung học phải học đạo đức vệ sinh môi trường sống như thế nào?*

4- *Đại học phải học đạo đức vệ sinh môi trường sống như thế nào?*

5- Trong dân gian phải học đạo đức về sinh môi trường sống như thế nào?

Những bài vở này do các nhà đạo đức trong nước biên soạn và biên soạn như thế nào mà mỗi hành động bảo vệ và giữ gìn vệ sinh môi trường sống trong sạch, thanh tịnh trong một vùng trời, biển và đất của quê hương này. Từ tuổi còn thơ ấu đến tuổi già, từ phổ thông rộng rãi dễ dàng đến chuyên môn của các nhà đầu tư sản xuất mọi các mặt hàng tiêu dùng, đều có những hành động vệ sinh bảo vệ môi trường sống trong sạch và thanh tịnh, để người dân tại quê hương xứ sở này có một đời sống ít bệnh tật, vì thế mới tìm thấy được chân hạnh phúc của đời người; vì thế mới tìm thấy được chân thật sự văn minh của loài người.

Nếu bảo rằng dân tộc của chúng tôi văn minh, mà sống không có đạo đức nhân bản vệ sinh, tức là không biết giữ gìn vệ sinh và bảo vệ môi trường sống trong sạch, thanh tịnh, thì có khác nào như những người mất trí mà nói văn minh. Văn minh không phải trong ngôn ngữ mà phải thể hiện bằng hành động sống có văn minh.

Nhìn hành động sống của nhân dân trong nước đó, người ta biết ngay dân nước đó có văn minh hay không văn minh. Một

đất nước mà nhân dân còn mê tín, cúng bái cầu khẩn cho tai qua nạn khỏi, bệnh tật tiêu trừ, hoặc còn nhờ vào thế giới siêu hình ban phước lành mà bảo rằng nước đó văn minh thì chúng tôi e rằng người ta đã lạm dụng hai chữ văn minh, chứ chưa thật sự văn minh.

Một đất nước mà nhân dân trong nước đó còn tin có linh hồn người chết, có quỷ, có ma, có bùa chú linh thiêng, có thần thông phép thuật, họ không biết đó là một ảo thuật nội tâm của con người, mà bảo rằng nhân dân nước đó văn minh thì chúng tôi e rằng người ta đã sử dụng hai chữ văn minh chưa đúng chỗ.

LÀ CON NGƯỜI KHÔNG THỂ SỐNG XẢ RÁC NHƯ LOÀI THÚ VẬT

Sống chung với rác bẩn như thế này thì đâu có xứng đáng là đời sống của con người văn minh. (Không khí ô nhiễm trầm trọng và rác

thải bừa bãi khắp nơi là 2 vấn đề đáng lo ngại ở Mumbai, Ấn độ - Ảnh trên Internet).

Một đất nước mà nhân dân còn ném rác bừa bãi, xe cộ chạy qua là khói và bụi bay ngợp trời. Trước nhà, ngoài ngõ, sau hè, lề đường đều đầy rác bẩn. Sống không giữ gìn và bảo vệ môi trường trong sạch như vậy, mà bảo rằng dân nước đó văn minh thì chúng tôi làm sao tin được. Chính những hành động sống của dân nước đó chứng minh rằng họ chưa văn minh. Và chúng ta cũng có thể xác định họ chưa biết văn minh như thế nào? Phải không hỡi các bạn?

Một đất nước mà tai nạn giao thông còn xảy ra, người dân còn phạm luật lệ đi đường, mà bảo rằng đất nước đó văn minh thì chúng tôi không chấp nhận. Tại sao vậy? Tại vì nhân dân đất nước đó không hiểu biết đạo đức giao thông, không thấy bổn phận và trách nhiệm của mình là phải giữ gìn và bảo vệ sự sống của nhau.

Họ cứ tưởng rằng văn minh là phải có phi thuyền không gian, đi chinh phục các hành tinh trong vũ trụ, phải có vũ khí tối tân như: bom nguyên tử hạt nhân, vi trùng...; phải có xe hơi trang bị đầy đủ tiện nghi...; phải có nhà cao cửa rộng hàng trăm tầng, ngàn tầng...; phải có những kiến trúc

như bảy kỳ quan thế giới; phải có những siêu lộ viễn thông thông tin nhanh chóng trong chớp mắt...; phải có những máy vi tính điều khiển như bộ óc của con người, v.v.. Những văn minh trên đây là những văn minh vật chất, coi chừng nó sẽ mang đến sự hoại diệt môi trường sống trên hành tinh này. Hầu như loài người văn minh về tinh thần thì chưa phát triển, chỉ còn nhai đi, nhai lại những đạo đức cặn bã của người xưa. Vì thế, sách vở khoa học thì nhiều mà sách vở đạo đức thì không có. Cho nên, bảo rằng đạo đức của con người trên thế giới đang xuống dốc.

Nếu chúng ta thiếu sự phát triển văn minh tinh thần (đạo đức nhân bản) mà cứ để nhân dân sống trong tinh thần mê tín và mãi miết chạy theo văn minh vật chất thì chúng tôi e rằng hai chữ văn minh chưa đúng nghĩa. Nếu đứng về sự phát minh khoa học mà bảo rằng văn minh, thì chúng tôi e rằng sự văn minh ấy còn phiến diện. Cho nên, một đời sống được gọi là văn minh thì phải gồm có hai khía cạnh:

1- *Văn minh vật chất (tiến bộ và phát triển cơ giới, điện năng và điện tử, v.v..).*

2- *Văn minh tinh thần (tiến bộ và phát triển nền đạo đức nhân bản - nhân quả,*

v.v..).

Một đời sống có đạo đức đầy đủ mà vật chất không được phát triển theo chiều hướng khoa học thì cũng chưa được gọi là văn minh.

Thời vua Nghiêu, vua Thuấn bên nước Trung Hoa, có thể gọi là một nước văn minh trong thời đại đó. Đó là thời thịnh trị và đạo đức nhất của đất nước này. Nhưng đối với thời đại của chúng ta hiện giờ, thì không được gọi đó là văn minh toàn diện. Chỉ được gọi đó là một sự tiến bộ hướng đến nền văn minh của nhân loại. Nhưng chúng ta nên biết, thời đó người Trung Hoa vẫn phát triển về văn minh vật chất, để thoát ra cuộc sống ăn lông ở lỗ như loài thú vật. Và cũng đồng thời phát triển văn minh tinh thần, xây dựng nền đạo đức nhân bản để thoát ra khỏi bản chất của loài thú vật, mà người dân Trung Hoa mãi mãi ca ngợi và hãnh diện về thời đại đó. Xem đó chúng ta quả quyết xác định: *“Thời đại đó là thời đại văn minh thật sự của loài người, mà người dân Trung Hoa đại diện cho loài người”*, vì nó mang đầy đủ hai tính chất của nền văn minh: *“Tinh thần và vật chất”* Tuy rằng thời đó chưa có cơ giới, điện năng, điện tử... như chúng ta bây giờ.

Còn thời đại của chúng ta, về vật chất khoa học có phát triển, nhưng không nên lấy những thành quả của khoa học mà gọi đó là văn minh của nhân loại thì không đúng. Vì nó còn phiến diện về mặt đạo đức. Ở đây, chúng ta chỉ được xem khoa học là một sự tiến bộ hướng đến nền văn minh của nhân loại. Vì nó còn thiếu sự văn minh tiến bộ về tinh thần, tức là đạo đức nhân bản chưa được tiến bộ và phát triển, như trên chúng tôi đã nói.

Vậy chúng tôi xin kêu gọi các nhà bác học, đã phát minh được khoa học vật chất, phục vụ đời sống con người rất tiện nghi, thì cũng nên phát triển nền đạo đức nhân bản - nhân quả để trọn vẹn là nền văn minh của nhân loại.

Người ta bảo rằng, các nước Tây phương là các nước văn minh, theo chúng tôi được biết: Các nước Tây phương có phát triển về khoa học vật chất, nhưng về đạo đức nhân bản thuộc về tinh thần thì người Tây phương được lồng ghép trong những đạo luật giữ gìn vệ sinh môi trường sống, nếu người dân nào vi phạm thì bị phạt tiền rất nặng. Do vì luật pháp bảo vệ môi trường sống mà người dân thi hành một cách “*bị bắt buộc*”, chứ không phải ý thức hay thấy được trách nhiệm và bổn phận

của họ về đạo đức vệ sinh và bảo vệ môi trường sống mà thi hành. Biết rõ như vậy, thì người Tây phương chưa hẳn là những người văn minh nhất thế giới.

**SỐNG KHÔNG GIỮ GÌN MÔI TRƯỜNG
TRONG SẠCH LÀ ĐEM TAI HỌA ĐẾN CHO
MÌNH VÀ MUÔN LOÀI**

(Khí thải trong các ngành công nghiệp của các nước phát triển góp phần lớn trong việc gây ô nhiễm bầu không khí và phá hủy tầng Ozon chung của Trái đất - Ảnh trên Internet)

Chúng tỏ người Tây phương chưa văn minh toàn diện, vì sự khôn ngoan của họ trong sản xuất, để tránh khói bụi, khí độc và những chất độc thải ra từ trong các nhà máy. Do đó, những nhà máy sản xuất đồ gia dụng như: xà bông, bột ngọt, rượu bia, rượu vang, các loại máy móc, v.v.. được di chuyển đến các nước chậm tiến để sản xuất. Và những nhà máy này đã thải ra

những chất độc làm ô nhiễm môi trường sống tại những nước nhược tiểu này. Nhân dân tại những đất nước này phải gánh chịu những hậu quả nhiễm độc khốc hại. Chỉ vì chạy theo hai chữ văn minh vật chất mà phải chịu khổ đau.

Một nhà máy sản xuất hàng tiêu dùng thường phóng thải ra những chất khí bẩn trong không khí hoặc những chất bẩn khác đổ ra theo sông, rạch, kinh, mương, ruộng, nước làm ô nhiễm một vùng rộng lớn của hàng vạn nông dân đang cư trú, đó là nhà máy làm ô nhiễm môi trường sống, và như vậy sẽ làm đau khổ cho biết bao nhiêu người.

Một lò gạch thải khói bụi trong không gian một vùng rộng lớn bị ô nhiễm, nhà cửa đồ đạc của mọi người dân ở đó bị dơ bẩn, đó là lò gạch đã làm cho môi trường sống ô nhiễm bẩn thỉu, khiến cho mọi người ở quanh vùng đó bị nhiều chứng bệnh khó trị. Những người làm lò gạch chỉ biết lợi mình mà làm hại nhiều người, thì đó là những hành động hành nghề thiếu đạo đức nhân bản - nhân quả làm người. Khi làm được ra nhà máy sản xuất gạch ngói thì phải nghĩ ra cách làm cho khói bụi không thải ra trong không khí một cách bừa bãi, để bảo vệ sức khỏe của mọi người.

Có dịp chúng tôi đi ngang qua nhà máy xi măng Hà Tiên ở Thủ Đức, cách thành phố Hồ Chí Minh không xa, bụi đá bay đầy trời làm cho bầu không khí ở đó ô nhiễm và rất bẩn, khiến những vùng nơi đó nhân dân phải hítthở bụi đá, chắc chắn là phải chịu nhiều bệnh tật.

Đoàn xe chở đất làm đường xuyên Á đi ngang qua xóm chúng tôi đang cư trú trên lộ đá đổ bụi bay đầy trời, bầu không khí ở đây quá ô nhiễm, khiến cho những người dân ở trên những trục lộ đó phải chịu hít thở với những chất bẩn ô nhiễm. Bụi đất làm đổ cây lá nhà cửa ở theo hai bên đường. Tuy rằng người ta có cách thức làm cho bụi đất không bay bốc lên được, nhưng người ta không làm hoặc người ta làm lấy có, lấy lệ. Nghĩa là người ta dùng nước tưới sơ sài, lẽ ra phải tưới cho thật ướt thì làm sao bụi bốc bay lên được. Cho nên, sự giữ gìn vệ sinh môi trường sống trong sạch, không phải là một việc không làm được. Nhưng người ta chưa hiểu sức khỏe của nhân dân là quan trọng đối với đất nước. Sức khỏe của nhân dân là quan trọng của đất nước, thì đạo đức vệ sinh môi trường sống lại còn quan trọng hơn nữa. Vì thế, sự giữ gìn vệ sinh và bảo vệ môi trường sống là phải được toàn dân trong nước đó đồng

tình cùng làm việc và giữ gìn và bảo vệ thì môi trường sống của vùng trời, biển, đất, đá núi sông Việt Nam sẽ tươi đẹp biết bao nhiêu. Muốn được vậy thì đạo đức làm người phải được đưa vào chương trình học toàn quốc của Bộ Giáo Dục.

Các loại xe ô tô, xe gắn máy chạy phun khói, tức là thải ra những chất khí độc bản do xăng, dầu cháy, làm cho bầu không khí môi trường sống ô nhiễm, khiến cho dân thành phố và dân ở hai bên đường lộ phải hít thở những chất khí độc bản đó, cơ thể sẽ sinh ra nhiều bệnh tật khó trị.

BỆNH TẬT LÀ DO THIẾU ĐẠO ĐỨC VỆ SINH MÔI TRƯỜNG SỐNG

Lò mổ không những là nơi thiếu đạo đức hiếu sinh nhất. Mà đó cũng là nơi rất thiếu đạo đức vệ sinh môi trường. (Hình ảnh hải hùng ở lò mổ Thịnh Liệt, lò mổ lớn nhất của Hà Nội - Ảnh trên Internet)

Một lò sát sinh heo, bò, gà, dê, vịt đã thải ra những từ trường ác trong không gian, làm cho môi trường nhiễm những ác pháp. Do con người tạo tác những điều ác này mà phải lãnh chịu những tai ương, nạn khổ và bệnh tật. Cho nên, gọi những hành động này là làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh. Trước tiên chúng ta đã thấy, chính mình làm khổ tất cả chúng sinh (giết heo, bò, dê, gà vịt, v.v.. làm thịt). Vì làm khổ chúng sinh, nên mỗi hành động ác làm khổ ấy cộng với sự giãy giụa, kêu la thảm thiết khổ đau của loài vật, sẽ thải ra những từ trường ác trong bầu khí quyển, khiến thời tiết bất hòa, mưa gió chẳng thuận, nên thường xảy ra bão lụt, hạn hán, động đất, v.v..

Vì thế, thiên tai, hỏa hoạn, động đất đều do từ trường ác của con người tạo ra, chứ không phải là sự ngẫu nhiên thời tiết của vũ trụ, mà chính do con người vô minh, không thấy nguyên nhân khổ đau của con người, nên lại đi tìm sự an vui hạnh phúc trong sự phá hoại môi trường sống (chặt cây, đốt rừng, giết các loài vật, làm ô nhiễm môi trường).

Rồi đây, con người cũng bị chết do cây đổ, chết lạnh, chết nóng, chết bị thui cháy, chết bị đá đè, chết bị nước trôi, chết trong

đói lạnh, v.v.. Chết trong sự đau đớn và rên xiết lầm than như các con vật đã bị loài người giết hại vậy. Nếu con người đi tìm hạnh phúc trong đạo đức làm người, với đầy đủ lòng thương yêu sự sống của muôn loài, thì chắc chắn sẽ không làm điều ác. Không làm điều ác, nên những hành động ấy thả ra những từ trường thiện. Do những từ trường thiện nên thiên tai, hỏa hoạn, động đất, lũ lụt không có. Mưa thuận gió hòa, làm ăn dễ dàng, cuộc sống của con người thật là bình an, yên ổn và thịnh vượng. Bởi vậy, muốn tìm chân hạnh phúc của cuộc đời thì phải tìm ngay trong đạo đức làm người: *“Đạo đức nhân bản - nhân quả”*

Ngày xưa, trong thời phong kiến, khi có một bậc vua anh minh xuất hiện trị vì thiên hạ, đều lấy đức trị dân. Tức là nhà vua sống làm gương đức hạnh cho toàn dân, thương dân như thương con, giáo dục nhân dân sống ăn ở có đức hạnh. Do nhờ nhân dân sống có đạo đức, nên nước nhà thái bình, thanh trị, thời tiết ôn hòa, xuân, hạ, thu, đông mùa nào khí tiết rõ ràng mùa nấy, mưa thuận gió hòa, nhân dân lạc nghiệp, cuộc sống toàn dân đầy đủ, ấm no hạnh phúc. Không có thiên tai thủy họa, không có trộm cắp, cướp của giết

người, v.v..

Bên Trung Quốc, ngày xưa người ta thường nhắc đến thời đại vua Nghiêu và vua Thuấn, là thời đại hoàng kim, lấy đức trị dân, nên người dân tối ngủ mà nhà không đóng cửa, có nghĩa là không có người tham lam, trộm cắp, cướp của giết người, của rơi ngoài đường không ai lượm, v.v.. Thật là rất hiếm thấy cuộc sống của loài người mà có được như vậy. Đây cũng chỉ là một sự ước mơ của con người, nhưng muốn sự ước mơ này thành sự thật, thì con người phải vạch ra cho mình một hướng đi. Hướng đi đó như thế nào? Hướng đi đó là nền đạo đức nhân bản làm người. Nếu con người không tự vạch ra cho mình một nền đạo đức làm người như vậy, thì chẳng bao giờ con người có được một cuộc sống như thời vua Nghiêu, vua Thuấn. Vua Nghiêu, vua Thuấn đã biết vạch ra cho mình một lối đi. Một lối đi ấy là lấy đức trị dân. Vậy lấy đức trị dân như thế nào? Có nghĩa là xây dựng cho nhân dân một nền đạo đức. Xây dựng cho nhân dân một nền đạo đức tức là dạy dân sống có đức hạnh. Chúng ta nên nhớ rằng, đạo đức Nho Giáo lúc bây giờ chưa có. Đạo đức Nho Giáo xuất hiện trong thời Đông Chu Liệt Quốc sau vua Nghiêu và vua Thuấn cách mấy trăm năm. Vậy mà

vua Nghiêu, vua Thuấn dạy dân bằng đạo đức nào? Chắc chắn thời đó có một nền đạo đức tuyệt vời, mà con người không biên chép thành sách vở để lưu truyền lại đời sau. Chỉ còn lưu truyền bằng miệng nên gọi là đạo đức dân gian, qua những câu ca dao dạy đạo đức rất tuyệt hay của nước ta (Việt Nam): “*Bầu ơi thương lấy bí cùng, tuy rằng khác giống như chung một giàn*”, hoặc “*Nhiều điều phủ lấy giá gương, người trong một nước phải thương nhau cùng*”, hay “*Công cha như núi thái sơn, nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra*” hay “*Thố tử hô bì*” hoặc “*Một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ*” hoặc “*Lấy ân trả oán*”, v.v.. Những câu ca dao này xuất hiện từ trong dân gian của dân tộc chúng ta (Việt Nam).

MÔI TRƯỜNG SỐNG SẠCH ĐẸP THÌ NGÀN CÂY NỘI CỎ XANH TƯƠI

Yêu thương sự sống của muôn loài tức là yêu thương sự sống của chính chúng ta. (Mầm xanh - Ảnh trên Internet)

Qua những câu ca dao trên, chúng ta nhận xét, đó là đạo đức làm người của con người, nó lưu xuất từ trí tuệ và lòng thương yêu của con người trong từng thời đại. Đạo đức dân gian chính là đạo đức nhân bản. Đạo đức dân gian chưa được triển khai toàn triệt, cho nên nó chưa nói lên hết được những hành động đạo đức của loài người.

Thời vua Nghiêu, vua Thuấn mà nhân dân được sống đạo đức như vậy, là nhờ những bậc anh minh hết lòng thương xót mọi loài, nên các Ngài đã đem đạo đức làm người dạy cho nhân dân, giúp cho nhân dân có một lối sống đạo đức, thoát ra lối sống bản chất của loài cầm thú. Chúng ta cũng nên nhớ thời của các vị vua này còn trong giai đoạn thời Sơ cổ và Trung cổ, con người còn ăn lông ở lỗ. Thế nên, các nhà sử học cho vua Nghiêu và vua Thuấn là một câu chuyện huyền sử. Riêng chúng tôi không đặt nặng về vấn đề chính sử hay huyền sử, mà đặt nặng về đạo đức. Trên chính sử hay huyền sử mà người viết ghi chép sử: Thời vua gì... năm nào... lấy **“đức”** trị dân, thì mưa thuận gió hòa, nhân dân lạc nghiệp. Lời nói này cũng đủ cho chúng tôi xác định, con người còn nhớ và biết đến đạo đức. Nhớ, biết đến

đạo đức làm người là nhớ, biết về cội nguồn an vui và hạnh phúc của con người. Bởi con người sinh ra dù có học hay không có học thức, nhưng đạo đức vẫn có với họ. Tại sao vậy?

Vì con người sống là phải có những sự hoạt động, những sự hoạt động làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả những loài vật khác là không có đạo đức. Còn những hoạt động nào không làm khổ mình, khổ người và khổ chúng sinh là những hoạt động có đạo đức. Vì thế, những câu ca dao, tục ngữ chứng minh cho chúng ta biết đó là đạo đức dân gian. Đạo đức của con người xuất phát từ lý trí tình cảm của họ, đạo đức đó không phân biệt giai cấp giàu nghèo, sang hay hèn hoặc trí thức hay vô trí thức, hoặc vua hay dân hoặc tôn giáo hay không tôn giáo. Đạo đức đó không bắt buộc phục vụ giai cấp nào cả, không trọng nam khinh nữ, không mê tín, cuồng tín một tôn giáo nào... Nó chính là đạo đức nhân bản làm người, mà câu chuyện huyền sử các nhà vua đầu của nước Trung Hoa đã biết lấy đạo đức dân gian đó, giáo dục nhân dân tức là lấy đức trị dân, để đem lại mưa thuận gió hòa, an cư lạc nghiệp. Lấy đức trị dân tức là vua và nhân dân đều sống có đạo đức, chứ không phải chỉ vua có

đức biết thương dân như con mà dân thì không có đức, nên không biết thương vua như cha. Như vậy không thể gọi là lấy đức trị dân.

Còn bây giờ, chúng ta thì sao? Sống như thế nào? Có sống với đạo đức hay không? Điều này chúng ta chắc chắn biết rất rõ ràng. Bởi vì, hằng ngày chúng ta đã chứng kiến cảnh sống của mọi người và báo chí đã thông tin cho chúng ta biết rất rõ: Đời sống con người hiện nay đạo đức đang trên đà xuống dốc. Cho nên, chúng ta đã sống khác xa hẳn với những người xưa. Kiến thức của chúng ta cũng có tầm hiểu biết hơn nhờ có sự phổ biến sâu rộng hơn. Khoa học của chúng ta cũng đã phát triển và tiến bộ không thể ngờ được.

Vậy mà nhìn lại đạo đức đối với người xưa thì chúng ta còn kém xa lắm, có phần còn thua người xưa rất nhiều. Phải không hỏi các bạn? Cho nên, ngày xưa các vua lấy đức trị dân, tức là dạy dân sống có đạo đức làm người, mà nhà vua là gương mẫu cho toàn dân.

THIẾU ĐẠO ĐỨC VỆ SINH MÔI TRƯỜNG SỐNG LÀ TỰ LÀM KHỔ MÌNH, KHỔ NGƯỜI

Trong cuộc sống hằng ngày của loài người, vì sống thiếu đạo đức vệ sinh, cứ mỗi một ngày qua là chúng ta đã thải ra biết bao nhiêu chất độc và ác khí, làm ô nhiễm bản thủ, ứ trực trong môi trường sống, vì thế mà chúng ta bị bệnh tật nhiều. Đó là do chúng ta tự làm ra những nỗi đau khổ ấy. Nếu môi trường sống thanh tịnh, trong sạch thì con người sẽ không dễ dàng bị bệnh tật và đau khổ như ngày hôm nay. Các bạn cứ suy nghĩ, có đúng không? Nếu môi trường sống không bị phá hoại, không bị giết hại thì con người sẽ không dễ dàng có tai nạn như chúng tôi đã dạy đạo đức hiếu sinh.

Từ Trảng Bàng về thành phố Hồ Chí Minh, dọc theo hai bên đường, dù là phố xá, chợ búa, nhà cửa đông người, nhưng rác bẩn ở đâu chúng tôi cũng thấy: Nào là giấy rách, bọc ni lông, vải rách, giày dép hư, lon, thùng, mảnh chai, lốp xe đạp, đồ phế thải đủ loại, chuột chết, phân người, phân súc vật, đồ ăn thiu thối

và trong những bọc gói bằng giấy, bằng bao ni lông chứa đầy những chất bẩn thỉu khác, xông lên mùi hôi thối rất khó chịu. Không phải chỉ có con đường này, mà tất cả các con đường khác khắp cùng trong đất nước đi tới đâu chúng tôi đều thấy rác bẩn tới đó. Người ta không ngờ bệnh đau là do những rác bẩn thỉu này. Những rác bẩn thỉu này có nhiều như vậy, là do hành động không biết đạo đức giữ gìn vệ sinh môi trường sống trong sạch, nên vì thế ngày ngày người ta đều ném bỏ ra khắp nơi. Cho nên, đi tới đâu chúng ta cũng đều thấy rác bẩn.

NHỮNG BỆNH TẬT LÀ DO THIẾU BẢO VỆ VÀ VỆ SINH MÔI SINH

Môi trường ô nhiễm là hang ổ sinh ra các loại dịch bệnh. (Dhaka, Thủ đô của Bangladesh đang phải chiến đấu với vấn nạn ô nhiễm nguồn nước do rác bẩn và thuốc trừ sâu công nghiệp - Ảnh trên Internet).

Nhìn thấy cảnh tượng này, chúng tôi biết rằng mọi con người đang thiếu sự hiểu biết về bổn phận và trách nhiệm đạo đức vệ sinh môi trường như chúng tôi đã nói ở trên. Nói cách khác là thiếu sự hiểu biết về trách nhiệm và bổn phận đạo đức không làm khổ mình, khổ người. Đạo đức không làm khổ mình, khổ người không cho phép các bạn sống như vậy. Vì sống như vậy là trái ngược với đạo đức làm người. Lương tri và lương tâm của các bạn không chấp nhận khi các bạn đã thấu suốt được đạo đức vệ sinh môi trường sống. Rác bần không những chỉ ở ngoài đường lộ, mà còn trong đồng ruộng, trong rừng sâu, bất cứ nơi đâu, nếu có vết chân người đến là nơi đó có rác bần bỏ bừa bãi.

Nhìn cảnh sống của các bạn như vậy, chúng tôi cảm thấy có một cái gì không thoải mái. Vì thế, xét cho cùng thì cuộc sống của chúng ta khó mà an ổn và hạnh phúc được. Có phải sự an ổn và hạnh phúc đó là do con người có đạo đức mới mang đến cho người chăng? Còn chúng ta không có đạo đức, thì không có ai mang đến sự an ổn và hạnh phúc cho chúng ta cả. Câu hỏi này đã được chúng tôi trả lời ở trên. Ví dụ, nếu chúng ta không trộm cắp thì làm sao có ở tù? Nếu chúng ta không

chặt cây, phá rừng thì làm sao có lũ lụt? Rừng giữ nước và còn ngăn gió bão khiến cho con người được bình an. Nếu chúng ta không ném rác bừa bãi thì môi trường sống đâu ô nhiễm. Môi trường sống không ô nhiễm thì làm sao bệnh đau đến viếng thăm chúng ta.

Con người sống mà không biết giữ gìn môi trường sống trong sạch, thanh tịnh, thì đó là tự đem đến khổ đau cho mình. Có phải vậy không? Đó chính là không biết giữ vệ sinh cuộc sống của người của mình, từ đó mình đã làm khổ mình, khổ người. Phải không hở các bạn? Chính rác bừa bãi ném bừa bãi và những hành động ác của các bạn đã mang đến cho các bạn những tai ương, bệnh tật.

Người cậu của chúng tôi, khi cha mẹ sinh ra đâu có bệnh ho lao, thế mà ngày nay phải chết vì bệnh ho lao. Ai đã làm ra bệnh đau này?

Thưa các bạn! Chúng tôi xin nhắc lại một lần nữa: Chính các bạn đã không giữ gìn đạo đức vệ sinh, nên gây cho môi trường sống ô nhiễm. Chính cậu của chúng tôi khi bị bệnh lao, ông cũng chẳng biết giữ gìn đạo đức vệ sinh, thường khạc nhổ bậy bạ, khiến cho những người thân trong gia đình phải bệnh lao mà chết tiếp theo.

Đó là một tai họa do mình làm ra, nếu mình không hiểu mà không chấm dứt ngay những hành động làm ô nhiễm môi trường này thì đừng kêu Trời cứu. Vì Trời chẳng cứu được ai hết mà chỉ có hành động nhân quả cứu mình mà thôi.

Các bạn có bao giờ đi tàu hỏa chưa? Tàu hỏa Hà Nội - thành phố Hồ Chí Minh. Nói về đạo đức vệ sinh môi trường sống thì tàu hỏa là một loại xe phi đạo đức vệ sinh đệ nhất. Hành khách trên tàu được ăn ngủ tại chỗ suốt thời gian từ Hà Nội đến thành phố Hồ Chí Minh, ngược lại từ thành phố Hồ Chí Minh đến Hà Nội.

Chúng ta không ngờ được, một chiếc tàu hỏa chạy suốt Bắc Nam, đại diện cho sự giao thông tiến bộ của nền văn minh dân tộc, thế mà, lại không có kỷ luật vệ sinh trên tàu. Không biết giữ gìn môi trường sống trong sạch. Hành khách không giữ vệ sinh, quăng ném rác bắn qua cửa sổ tàu, hoặc trong sàn tàu, trông rất dơ bẩn. Phòng vệ sinh của tàu lại đặt ống thoát xuống đường ray. Và như vậy, khi tàu xả ra những chất bẩn này. Tội cho những người dân ở gần đó chịu ô nhiễm, hôi thối. Như thế, ai có đi trên tàu hỏa sẽ chứng kiến tàu hỏa gây và làm ô nhiễm môi trường sống của những người dân ở dọc theo hai bên

đường ray một cách rõ ràng và cụ thể.

Hàng ngày, có những chuyến tàu hỏa xuôi ngược Nam - Bắc, mà thải ra những rác bẩn, phân người và những thứ bất tịnh khác. Làm ô nhiễm môi trường sống của đất nước. Trong khi cả thế giới kêu gọi con người hãy giữ gìn môi trường sống trong sạch để bảo vệ sự sống còn của loài người và muôn vật.

Hầu như tất cả các bến xe đò đi khắp mọi miền đất nước, bề mặt trông có vẻ sạch sẽ một chút, nhưng bề trái thì rác bẩn không thể tưởng tượng được. Như vậy, làm sao trời, biển, đất của đất nước Việt Nam được trong sạch, không ô nhiễm. Nếu nhà nước không quan tâm đến. Do môi trường sống ô nhiễm như vậy, thì dân tộc Việt Nam làm sao tránh khỏi bệnh tật. Bởi vậy, chúng tôi nói: Bệnh tật là do con người mang đến cho con người.

Chúng tôi nhớ cách đây 40 năm, trong gia đình ông bác của chúng tôi, có bác gái bệnh lao mà chết, kế đó là đứa con trai đầu lòng cũng bệnh lao mà chết, rồi lần lượt các anh chị em con của ông bác đều chết vì bệnh lao, khi tuổi còn rất trẻ. Vì lúc bấy giờ, người ta bảo dòng họ bên bác gái của chúng tôi có nòi giống bệnh lao di truyền. Theo chúng tôi nghĩ: bệnh lao không có di

truyền, mà do không giữ gìn vệ sinh môi trường sống. Vì thế, nhà có người bệnh lao mà không biết giữ gìn vệ sinh, đựng dậu khạc nhổ đó thì những người trong gia đình đều bị truyền nhiễm vi trùng lao.

Theo chúng tôi nghĩ: Bệnh lao là do vi trùng lao, nó truyền nhiễm theo đường hô hấp. Vì vậy, trong bụi bẩn vẫn mang theo nhiều loại vi trùng trong đó có vi trùng lao. Vi trùng lao là do người bệnh lao khạc nhổ bừa bãi, không nơi chốn. Trong đờm có rất nhiều vi trùng lao, do đó chúng bay theo bụi và theo đường hô hấp xâm chiếm vào cơ thể con người.

Cho nên, nhà có một người bị bệnh lao thì phải ăn riêng, ngủ riêng, dùng khạc nhổ bậy bạ, thì mới bảo vệ được mọi người thân trong gia đình không bị bệnh lao.

Bệnh lao không có di truyền, mà có truyền nhiễm. Nói chung, tất cả bệnh tật của con người phần lớn là do vi trùng.

Môi trường sống ô nhiễm là một môi trường đầy rẫy cát bụi, trong cát bụi đầy rẫy vi trùng bệnh tật. Cho nên, sự giữ gìn môi trường sống trong sạch rất cần thiết cho sức khỏe của con người. Và con người muốn sống trên hành tinh này được an ổn, yên lành, hạnh phúc thì sự bảo vệ

và vệ sinh môi trường sống là quan trọng cho chúng ta nhất.

Muốn bảo vệ môi trường sống không ô nhiễm, đó không phải là việc làm của một người. Phải không hỡi các bạn?

Hiện giờ, con người thiếu đạo đức vệ sinh môi trường sống, vì thế môi trường sống càng ngày càng thêm ô nhiễm, môi trường sống càng ngày càng thêm ô nhiễm thì bệnh tật của con người càng ngày càng tăng trưởng và sự khổ đau con người phải chịu lấy nhiều hơn.

THIỆT ĐẠO ĐỨC VỆ SINH MÔI TRƯỜNG SỐNG LÀ MANG ĐẾN SỰ KHỔ ĐAU

Môi trường và khí hậu ô nhiễm đã trở thành vấn nạn toàn cầu, tổn hại đến sức khỏe của cả hành tinh. (Mexico, Thủ đô của Mexico đã đi từ top những thành phố trong sạch nhất sang nhóm bẩn nhất thế giới chỉ trong một thế hệ, bởi khói bụi và chất thải công nghiệp độc hại - Ảnh trên Internet).

Khi bước chân vào bệnh viện Chợ Rẫy, các bạn thử quan sát một bệnh viện lớn ở miền Nam nước ta; người ta tới lui để trị bệnh giống như đi vào một siêu thị, nơi đây đầy đủ các thứ bệnh, phòng nào cũng đầy ắp bệnh nhân. Tại sao người ta lại bệnh nhiều như thế?

Người ta bệnh nhiều, vì người ta không biết giữ gìn đạo đức vệ sinh môi trường sống chung như chúng tôi đã nói ở trên. Không giữ gìn đạo đức vệ sinh môi trường sống chung trong sạch, thanh tịnh. Mà cứ luôn luôn mãi làm ô nhiễm và làm ô nhiễm nhiều hơn, vì thế bệnh đau càng nhiều hơn.

Ngay từ bây giờ, chúng ta hãy làm một cuộc sống có đạo đức vệ sinh, không làm khổ mình, khổ người nữa. Bằng cách xung quanh nhà chúng ta ở, đều nên lượm sạch những rác bẩn như: bọc ni lông, giấy báo rách, lon, hộp giấy, hộp thiết, v.v.. bỏ vào thùng đậy nắp kín, rồi chờ xe tải rác chở đến nơi qui định. Riêng vùng nông thôn, vật nào đốt được thì đem thiêu đốt, vật nào không đốt được thì bỏ có nơi có chỗ, rồi chôn kín đáo.

Trước nhà, sau nhà, trên đường lộ phía trước nhà đều phải lượm rác sạch sẽ, không được tiêu tiểu, khạc nhổ bừa bãi.

Tiêu tiêu thì phải có phòng vệ sinh, khạc nhổ thì phải trong lon có nắp đậy. Mọi nhà, mọi người đều phải làm như vậy thì môi trường sống sẽ sạch sẽ biết bao. Ở sông, ở rạch cũng không được đại tiểu tiện, khạc nhổ hoặc quăng ném rác bần xuống sông, kênh, suối, rạch, v.v.. Có như vậy, trông cảnh quan mới đẹp mắt, thảm cỏ mới xanh tươi. Hai bên lề đường, hai bên bờ sông, kinh, rạch, ao, hồ, v.v.. không còn thấy giấy, bọc ni lông, rác dơ bần mà chỉ toàn là màu xanh mát dịu của ngàn cây nội cỏ, của nước trong xanh như bầu trời xanh thắm.

Có môi trường sống như vậy thì làm gì con người bị bệnh đau. Môi trường sống thanh tịnh trong sạch không thể một người làm được, mà phải toàn dân trong cả nước; mà cũng không phải một nước làm được; mà phải tất cả mọi con người đang sống trên hành tinh này.

Cũng ngay từ bây giờ, đi đâu chúng ta cũng cẩn thận bắt cứ giấy, bọc ni lông, rác bần, vỏ trái cây, lon, hộp, mọi thứ phế thải chúng ta đều cho vào bọc mang về nhà bỏ vào thùng rác rồi đem thiêu đốt, còn những loại nào đốt không cháy chúng ta đem chôn kín đáo.

Cũng ngay từ bây giờ, bắt cứ đi đâu,

có khắc nhỏ chúng ta hãy khắc nhỏ trong khăn tay, trong bọc ni lông, để mang về nhà giặt giũ, thiêu đốt và diệt trừ mầm bệnh lây lan cho mọi người khác. Đó là chúng ta đã sống đúng đạo đức làm người, không làm khổ mình, khổ người.

Cũng ngay từ bây giờ, chúng ta đi tiểu tiện, đại tiện phải có nơi, có chốn, để giữ gìn vệ sinh chung cho môi trường sống. Không được đung đầu đại tiểu tiện bậy bạ làm ô nhiễm môi trường, mùi hôi thối khiến cho bầu khí quyển không trong sạch. Bầu khí quyển không trong sạch khiến cho người ta dễ bị bệnh tật khổ đau. Đó là chúng ta không sống đúng đạo đức làm người, nên thường vô tình làm khổ mình, khổ người. Chúng tôi có lần về thăm miền Bắc, nơi nguồn gốc của quê cha đất tổ. Trên đường đi, chúng tôi nghỉ xe lại tại đỉnh đèo Hải Vân để cho tài xế nghỉ ngơi. Một vùng rừng núi trùng trùng điệp điệp, thế mà mùi nước tiểu của hành khách bốc lên nghe nồng nặc, khai, hôi thối rất khó chịu. Chúng tôi thiết nghĩ, nơi đây nếu cơ quan nhà nước tại địa phương này lưu ý, xây dựng cho hành khách một dãy phòng vệ sinh thì tiện nghi biết mấy. Nếu có hành khách nào tiêu tiểu bên ngoài thì bắt phạt.

Cũng ngay từ bây giờ, giày dép, lớp

xe đạp hư hoặc những đồ phế thải khác, chúng ta cũng không được ném bừa bãi ra đường hoặc bất cứ nơi đâu, mà hãy bỏ vào thùng rác công cộng nếu ở thành phố. Còn ở nông thôn chưa có thùng rác công cộng, thì anh, chị, em, bà con, cô bác ở nông thôn hãy làm một cái thùng rác cá nhân, mỗi khi có rác bẩn hay đồ phế thải thì đem bỏ vào đó. Một tuần lễ đem ra đốt, vật nào đốt không cháy thì đem chôn kín đáo. Các bạn nên nhớ bọc ni lông, bao, vải, quần áo hiện giờ làm bằng chỉ ni lông nên không mục được, chỉ có đốt thiêu thì chúng mới thành đất.

Muốn giữ gìn môi trường sống trong sạch và thanh tịnh như vậy, thì có hai cách phải được áp dụng, các bạn cần nên nhớ:

1- Thiêu đốt.

2- Chôn kín đáo, như chúng tôi đã nói ở trên.

Vì sức khỏe của mọi người, Nhà nước phải ra một đạo luật, bắt buộc mọi người dân trong nước phải giữ gìn vệ sinh môi trường sống. Nếu ai xả rác làm dơ bẩn thì bị phạt tiền tùy theo mức phạt nặng nhẹ ở chỗ dơ bẩn nhiều hay ít, nhất là lề đường, mặt đường trước nhà của người nào có rác

bẩn thì bắt phạt tiền Trước nhà mọi người, ngoài đường lộ, nếu ai không giữ gìn vệ sinh, thấy rác, bọ ni lông, giấy dơ bẩn mà không lượm sạch sẽ thì người thi hành pháp luật bắt phạt họ rất nặng.

Trên đường lộ bất cứ nơi đâu, ai đại tiểu tiện hay khạc nhổ bậy bạ đều bị người thi hành pháp luật phạt tiền rất nặng. Có như vậy mới bảo vệ sức khỏe của mọi người.

Mỗi hộ công dân phải có hố tiểu tiện vệ sinh, kín đáo. Nếu nhà nào không có dù ở nông thôn hay ở thành thị hoặc ở trên núi hay bất cứ nơi đâu, hễ nhà nào không có thì được xem là vi phạm luật vệ sinh môi trường sống, đều bị phạt tiền rất nặng.

Trên xe khách, xe buýt mà thấy rác, thấy tàn thuốc ném xuống đường, thì người thi hành pháp luật phải bắt xe đó dừng lại, phạt tài xế không nhắc nhở hành khách giữ gìn vệ sinh môi trường sống, và đối với người hành khách nào vi phạm là phải phạt tiền rất nặng.

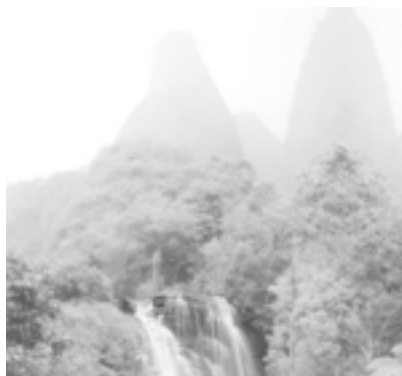
Khi nhà nước cho phép mở trạm xăng, thì phải bắt buộc chủ trạm xăng xây phòng đại tiêu tiểu để hành khách đại tiểu tiện vừa kín đáo lại vừa giữ gìn được đạo đức vệ sinh môi trường sống. Hành khách không được đại tiểu tiện bên lề đường dù là nơi

vắng vẻ, mà phải vào trạm xăng.

Những xe tải rác ở các đô thị, thị trấn, các chợ búa thì phải di chuyển trong lúc chợ búa chưa nhóm họp, hoặc trong lúc đêm khuya để giữ vệ sinh chung cho mọi người. Nếu ai phạm luật lệ này thì bị phạt tiền.

Các nhà máy công nghiệp, kỹ nghệ phải giữ gìn vệ sinh chung cho môi trường sống của mọi người. Nhà máy thải ra những chất khí độc thì phải làm như thế nào để hủy hoại chất khí đó, để giữ gìn môi trường sống trong sạch; để bảo vệ sức khỏe của mọi người. Và nhà máy thải ra những chất độc thừa cặn, không được cho xuống dòng sông, kênh, rạch, mương, suối, hồ, ao, khiến cho nước sông, kênh, rạch, v.v.. ô nhiễm, gây nhiều bệnh cho người và thú vật.

MÀU XANH QUÝ GIÁ CỦA RỪNG GIÀ

Màu xanh của rừng là lá phổi của Trái đất. Nếu ngày nào màu xanh này biến mất, thì đó là ngày loài người bị diệt vong. (Rừng già - Ảnh trên Internet).

Đồng thời, vừa phạt những người vi phạm không giữ gìn môi trường sống trong sạch, thì vừa phải phổ biến đạo đức vệ sinh môi trường sống đến tận mọi người dân trong cả nước, có như vậy mới bảo vệ sức khỏe cho toàn dân trong cả nước. Đó là một việc cần thiết phải được bắt đầu ngay bây giờ, không thể còn chần chờ, càng kéo dài thời gian thì sự mất mát của nhân dân càng nhiều. Vì phải bệnh tật, vì phải tai nạn giao thông, vì thiếu lòng yêu thương mà sinh ra nhiều trộm cắp, cướp của, giết người, hiếp dâm, v.v..

Tóm lại, đạo đức vệ sinh môi trường sống là một bài học có ích lợi thiết thực cho đời sống của con người, cho nên mọi người cần phải học tập cho thông suốt. Thông suốt rồi cần phải biết cách áp dụng hằng ngày để trở thành những người có đạo đức; để trở thành những con người biết thương mình thương người; để trở thành những con người thật sự là con người, không còn mang bản chất của loài cầm thú sống dơ bẩn. Nếu ai đã sống và giữ gìn đạo đức vệ sinh môi trường sống, khiến cho môi trường trong sạch thì người ấy đã thoát ra khỏi bản chất của loài thú vật, không còn nửa người nửa thú. Phải không hở các bạn? Cuộc đời là phải rõ ràng người là

người, thú là thú.

Tập sách này có ba đạo đức rất cần thiết cho xã hội hiện giờ. Nếu được phổ biến và áp dụng rộng rãi vào các tầng lớp dân chúng, thì chúng tôi tin rằng nhân dân Việt Nam sẽ có nhiều hạnh phúc mà chúng ta không thể ngờ được. Vì chúng tôi tin rằng con người chứ không phải gỗ đá. Một khi họ biết mình sai thì chắc ai cũng cố gắng sửa đổi. Phải không các bạn?

LỜI KÊU GỌI CÁC BẠN

Kính gửi các bạn thân mến!

Tập sách Đạo Đức Làm Người được ra đời vào đầu thiên niên kỷ thứ ba và mãi đến hôm nay cuối năm 2001, đầu năm 2002, nó mới được in thành sách (tập 1).

Đạo đức làm người là một bước tiến về tinh thần, làm sáng tỏ nền đạo đức của dân tộc Việt Nam nói riêng, nói chung là của loài người. Nó được hình thành và được trao tận tay đến mọi nhà, mọi người khắp cùng trên thế gian này là phải nhờ vào những lòng hảo tâm của các bạn khắp năm châu.

Chúng tôi chỉ là những người ghi lại đạo đức này của các bạn, chứ chúng tôi không có chế biến, sáng tạo ra đạo đức. Vì đạo đức này đã có sẵn ở trong mỗi con người. Với bất cứ một người nào chỉ cần chịu khó ghi lại những điều này, thì cũng có thể làm được một cách dễ dàng.

Tuy được ghi chép thành sách, nhưng nếu không có sự góp sức, góp tài của các bạn thì nó cũng chẳng thành sách được. Và tập sách này chẳng bao giờ ra đời, nó chỉ còn là một bản thảo vô dụng.

Thưa các bạn! Đạo đức không thể đem bán, mà chỉ có đem cho. Phải không các bạn? Cho nên, sách đạo đức không thể phát hành buôn bán như các loại sách khác được.

Vì lợi ích cho mọi người, cho xã hội, cho đất nước, cho thế giới, thì con người cần phải có một cuộc sống đạo đức. Muốn có cuộc sống đạo đức như vậy, mong các bạn hãy trợ lực với chúng tôi. khi các bạn đọc xong tập sách Đạo Đức Làm Người này, xét thấy nó có lợi ích thiết thực cho đời sống của con người như thật, thì chúng tôi xin các bạn: Từ các em học sinh đến nông dân, công chức, công tư chức, tiểu thương gia, đại thương gia, quân đội, công an, cảnh sát, các đoàn thể v.v.. cùng với chúng tôi giúp công, giúp của để tập sách đạo đức này được in và được gửi đến biếu cho mọi nhà, mọi người trong cả nước, từ thành phố đến nông thôn, từ hang cùng đến ngõ hẻm. Để mọi người hiểu rõ cách thức sống có đạo đức làm người, để tránh đi những nỗi đau khổ mà mọi người phải gánh chịu hết sức vô lý.

Đây là các bạn cùng với chúng tôi đã đem đạo đức đến cho mọi người. Với việc làm này các bạn có sung sướng không? Khi thấy cô, bác, anh chị, em của chúng ta

sống có đạo đức không ai còn làm khổ cho ai, thì chúng ta sung

sướng biết bao. Phải không hỏi các bạn? Còn gì sung sướng cho bằng, khi thấy cô bác, anh, chị, em đều sống có đạo đức, gia đình có hạnh phúc, xã hội có trật tự, đất nước thì phồn vinh, thịnh vượng.

“Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao”, một người không thể làm được việc lớn, việc nặng. Nhưng nhiều người hợp sức thì biển cũng lấp đầy, núi cũng san bằng. Phải không các bạn?

Chúng tôi tin chắc rằng, con người đang cần đạo đức như người đang khát nước. Mọi sự đau khổ trên đời này chỉ vì thiếu đạo đức, nếu mọi người sống có đạo đức đầy đủ thì con người không còn đau khổ nữa.

Vậy thì việc phổ biến đạo đức rất cần thiết cho sự sống của con người như thực phẩm và nước uống. Vì thực phẩm và nước uống chỉ nuôi cơ thể, còn đạo đức là thực phẩm để nuôi tinh thần.

Đạo Đức Làm Người tập 1 được ra đời là để giải quyết ba nỗi bức xúc lớn của xã hội, mà con người đang phải gánh chịu một sự thương đau mất mát vô cùng to lớn. Rồi

kế tiếp tập 2, tập 3, tập 4 cho đến 10 tập nối tiếp nhau ra đời mong các bạn đón đọc.

Đạo Đức Làm Người tập 2 ra đời là để giải quyết những nỗi khổ đau trong gia đình của các bạn. Vợ chồng phải đối xử như thế nào để mang lại hạnh phúc cho nhau? Cha mẹ dạy con như thế nào để con cái trở nên một người tốt trong xã hội? Con cái phải sống như thế nào để trở thành những người con hiếu trong gia đình và những người công dân xứng đáng trong một đất nước? Vậy xin các bạn đón đọc. Tập 1 đến với các bạn thì tập 2 không lâu cũng sẽ đến. Vì trong mọi gia đình của các bạn đều có những sự khổ đau buồn phiền, mà các bạn không còn biết cách nào thoát ra mọi sự đau khổ buồn phiền đó, chỉ còn biết kham nhẫn chịu đựng, sống không có gì là an vui cả. Đạo đức tập 2 sẽ giải quyết cho các bạn những nỗi buồn phiền đó. Vì sự khổ đau của các bạn trong bốn biển năm châu. Cho nên, chúng tôi cố gắng làm việc ngày đêm để tập 2 được đến với các bạn sớm chừng nào tốt chừng nấy.

Cuối cùng, xin chúc các bạn sống trọn vẹn đạo đức không làm khổ mình, khổ người và khổ chúng sinh. Thân ái chào các bạn.

HẾT TẬP I

TRƯỞNG LÃO THÍCH THÔNG LẠC

**ĐẠO ĐỨC
LÀM NGƯỜI**

TẬP 2

PL: 2555 - DL: 2011

ĐẠO ĐỨC LÀM NGƯỜI

Ánh sáng mặt trời soi rọi đến đâu thì bóng đêm tăm tối sẽ tan biến mất đến đó, nó mang lại một sức sống mãnh liệt trên trái đất này. Đạo đức nhân bản - nhân quả làm người cũng vậy, khi nó đi đến đâu thì sự khổ đau cũng tan biến mất đến đó, nhường lại cho muôn loài vạn vật một sự sống bình an và hạnh phúc.

MỤC LỤC

Lời nói đầu	241
Chương 1:	245
Đạo Đức Không Làm Khổ Mình	
+ Luật Nhân Quả	247
+ Có Ba Nơi Xuất Phát	252
+ Luật Nhân Quả	252
+ Đạo Đức Thương Mình	256
+ Đức Từ Tâm	263
+ Rèn Luyện Đức Từ Tâm	268
Chương II: Chân Lý Sống Của	271
Loài Người Không Phải Là	
Tôn Giáo Và Triết Học	
+ Triết Học, Tôn Giáo Và Chân Lý	273
+ Bốn Sự Thật Của Con Người	279
+ Ý Nghĩa Của Mỗi Chân Lý	283
+ Xác Định Sự Thật Về Đạo Đức	294
Chương III:	302
Xây Dựng Đạo Đức Trong Cuộc	
Sống Của Con Người	
+ Đức Thương Mình	303
+ Đức Từ Tâm	306
+ Đức Bi Tâm	318
Chương IV: Hút Thuốc Lá	321
Là Một Hành Động Làm Hại Mình	
+ Hút Thuốc Lá	323

+ Uống Rượu Làm Hại Minh	329
+ Thuốc Phiện Làm Hại Minh	340
Chương V: Đức Không Tham Lam	359
+ Tham Lam	361
+ Là Một Hành Động Hại Minh	361
+ Tham Tiền Bạc Và Vật Chất	364
+ Đức Không Tham Danh	375
+ Đức Không Tham Sắc Dục	386
+ Đức Không Tham Sắc Dục	389
Với Phái Nữ	
+ Phụ Nữ Ăn Mặc Hở Hang	415
+ Đức Không Tham Sắc Dục	429
Với Các Bác, Các Chú	
+ Đức Không Tham Sắc Dục	438
Với Thanh Niên Và Thiếu Niên	
+ Nguyên Nhân Nào Sinh Những Tệ Nạn Xã Hội Như Vậy?	450
+ Tác Hại Của Phim Ảnh	456
Đòi Truy Độc Hại	
+ Vì Nguồn Lợi, Mà Không Thấy Tai Hại Tương Lai Tổ Quốc	461
+ Báo Chí	464
+ Bài Trừ Tệ Nạn Cờ Bạc Số Đè, Xây Dựng Cuộc Sống Mới	469
+ Cần Giáo Dục Đạo Đức	490
Không Tham Lam	
+ Những Tác Hại Do Hút Thuốc Lá	495

Lời Nói Đầu

Mãi đến hôm nay, Đạo Đức Làm Người mới đến tay quý bạn, để quý bạn chờ đợi là một điều bất đắc dĩ. Chúng tôi biết rằng mọi người đang trông chờ sách đạo đức làm người: không làm khổ mình khổ người như trời hạn trông mưa, nhưng chúng tôi biết làm sao hơn, khi công việc quá tất bật.

Đã hứa với các bạn là sẽ cho ra đời mười tập sách đạo đức nhân bản - nhân quả chúng tôi làm sao quên được. Phải không hỏi các bạn?

Hơn một năm, một năm trôi qua mà mọi công việc đến với chúng tôi quá nhiều, nên tập 2 có phần đến với các bạn chậm trễ. Xin các bạn vui lòng lượng thứ cho.

Chúng tôi sẽ cố gắng tiếp tục cho ra đời những đứa con tinh thần đạo đức nhân bản - nhân quả làm người để không phụ

Lòng mong đợi của quý bạn.

Ước vọng của chúng tôi là đem đạo đức nhân bản - nhân quả đến với mọi người, mọi gia đình, mọi quê hương đất nước, để quân bình một cuộc sống vật chất và tinh thần mà khoa học đang tiến triển hiện đại hoá đời sống. Chúng tôi cảm thấy đó là trách nhiệm, bổn phận của chúng tôi phải làm. Làm vì sự an vui cho mọi người, cho các bạn. Các bạn hãy chờ đợi chúng tôi, chúng tôi đang viết, đang ghi lại những dòng chữ nói về đạo đức nhân bản - nhân quả tức là chúng tôi đang ở bên các bạn và đang sẻ từng sự khổ đau, từng sự vui buồn với các bạn.

Để thực hiện được điều này, mỗi cuốn sách đạo đức ra đời, được đến tay của các bạn, đó là một niềm chia vui sẻ buồn cùng các bạn. Các bạn có biết chăng?

Tập 1 ra đời đã nói về đạo đức xã hội. Vì ba nỗi bức xúc đang diễn biến hàng ngày gây bao khổ đau, tang tóc và thương tâm cho sự sống của muôn loài trên hành tinh này, nhất là loài người.

Loài người có trí tuệ hiểu biết hơn các loài vật khác, nên sự khổ đau ấy càng

nhều hơn. Do đó cần phải có một giáo trình đạo đức nhân bản - nhân quả để giúp cho mọi người có một môn học đạo đức làm người và phải thực hiện ngay liền; để làm giảm bớt sự khổ đau mà mọi loài đang phải gánh chịu. Đó là đạo đức giao thông, đạo đức vệ sinh môi trường sống và đạo đức hiếu sinh.

Lẽ ra chúng tôi phải viết đạo đức về bản thân của mọi người trước. Nhưng vì không thể làm ngơ trước sự mất mát quá lớn lao mà loài người phải chịu một cách oan uổng và thương tâm.

Bắt đầu tập 2, chúng tôi biên soạn đạo đức tự bản thân mỗi người. Bởi vì chính mình chưa sống có đạo đức với mình thì mong gì mình sống có đạo đức với mọi người. Mình chưa thương mình mà mình nói mình thương người khác là một lời nói chưa đúng đắn. Phải không hở các bạn?

Qua lời dạy đạo đức của Tổ Tiên chúng ta đã chịu ảnh hưởng Nho Giáo "Tiên học lễ, hậu học văn". Với đạo đức này thuộc về hình thức bên ngoài rất rõ nét, nhưng về nội tâm là có sự áp đặt rất kỹ lưỡng, khiến cho con người không thoải

mái, thường tự ức chế thân tâm làm khổ mình, để chịu đựng làm vui lòng người. Đó là nền đạo đức quân tử xây dựng trên bản ngã của loài người để “tề gia, trị quốc, bình thiên hạ”.

Đạo đức này được xem là nền đạo đức xã giao, đối xử trong gia đình cũng như ngoài xã hội để tỏ mình là anh hùng, là người có học thức (sỹ phu) hơn mọi người, chứ không phải đạo đức nhân bản - nhân quả không làm khổ mình.

Tập 2 xác định rõ đạo đức đối với bản thân của mình, để mọi người ai cũng nhìn thấy và hiểu rõ: ai là người có đạo đức và ai là người không có đạo đức đối với mình. Kẻ nào đã tự làm khổ mình là kẻ ấy thiếu đạo đức làm người với bản thân mình.

Vậy muốn biết mình có đạo đức với mình hay không thì nên đọc tập 2 Đạo Đức Làm Người quý bạn sẽ rõ.

Kính ghi

Tu viện Chơn Như

Chương 1

**ĐẠO ĐỨC
KHÔNG LÀM
KHỔ MÌNH**

LUẬT NHÂN QUẢ

Trước khi học và rèn luyện đạo đức thương mình, tức là đạo đức nhân bản - nhân quả làm người, chúng ta cũng cần phải hiểu biết về luật nhân quả.

Luật nhân quả là một phép tắc, được quy định theo sự hoạt động tự nhiên của vũ trụ, để quân bình trật tự an toàn của các hành tinh trong không gian.

Nếu không có luật nhân quả quy định trật tự thình các hành tinh trong không gian này sẽ bị đảo lộn và như vậy muôn vật sống trên các hành tinh sẽ bị tiêu diệt.

Luật nhân quả không phải do con người quy chế hay một đấng tạo hóa nào lập ra, mà chính do các “**hành**” hoạt động theo sự vận hành vô minh tự nhiên của bản chất vạn vật mà lập thành.

Từ khi có các hành vận chuyển trong vũ trụ, tạo thành những duyên mới, những duyên mới này phối hợp với các duyên khác sanh ra duyên mới khác nữa và cứ như thế tiếp tục mãi mãi. Sự tiếp tục vận hành này chính đó là nguồn

gốc sanh ra vạn vật, chứ không có “**Đấng Tạo Hóa**”, như trên chúng tôi đã nói. Sự vận hành là một sự sinh diệt của vạn vật trong vũ trụ. Khi có vạn vật xuất hiện lại tiếp tục vận hành tạo thành một môi trường sống, môi trường sống phù hợp cho loài sinh vật nào thì loài sinh vật ấy xuất hiện. Mãi đến khi môi trường sống phù hợp với loài người thì loài người mới xuất hiện. Khi có loài người xuất hiện mới biết phân định các hành ra làm hai phần:

1. Hành thiện.
2. Hành ác.

Nhưng con người cổ sơ chỉ biết thiện, ác, nhân quả mà chưa phân định luật nhân quả như thế nào đúng và như thế nào sai. Vì thế, “**đạo đức nhân bản - nhân quả**” đã biến thành “**triết thuyết định mệnh**” của người xưa. Mãi đến khi Đức Thích Ca Mâu Ni xuất hiện, tính từ ngày sinh của Ngài cho đến ngày nay là 2550 năm. Ngài ra đời phân định được luật nhân quả đúng và sai, từ đó giáo lý của Ngài, nền đạo đức nhân bản - nhân quả trở thành chân lý của loài người (**Đạo Đế**).

Nếu thân, miệng, ý của chúng ta hành động thiện, thì đó là sự hoạt động đem lại sự no ấm, an ổn, yên vui, hạnh

phúc cho sự sống của mình và của vạn vật sinh linh trên hành tinh này, gọi là **“nhân thiện”**.

Nếu thân, miệng, ý của chúng ta hành động ác, thì đó là sự hoạt động đem lại sự bất công, bất an, đau khổ v.v... cho sự sống của mình và của vạn vật sinh linh trên hành tinh này, gọi là **“nhân ác”**.

Bây giờ, chúng ta đã hiểu rõ được nhân thiện và nhân ác qua những hành động thân, miệng, ý của chúng ta.

Vậy nhân quả là gì?

Nhân quả theo chữ Hán có nghĩa là hạt giống và bông trái. Ở đây chúng ta nên hiểu nghĩa nhân quả là hành động và kết quả của hành động.

Để dễ hiểu chúng tôi cho một ví dụ: Nếu chúng ta lấy một hạt cam gieo trồng xuống đất, hạt cam lên thành cây cam, cây cam lớn lên cho ta những quả cam ngọt đó là nhân và quả của cây cam.

Nếu ta lấy một hạt chanh đem ươm trồng, hạt chanh lên thành cây và cho những trái chanh chua đó là nhân và quả của cây chanh.

Hai ví dụ trên cho chúng ta thấy nhân nào thì quả nấy, hạt cam sẽ cho

trái cam ngọt, hạt chanh sẽ cho trái chanh chua.

Hành động của chúng ta cũng vậy, nếu hành động ác là nhân ác, kết quả của hành động ác thì chúng ta sẽ phải thọ chịu quả khổ đau như chúng tôi đã nói ở trên. Ngược lại hành động thiện sẽ mang đến hạnh phúc, an vui cho chúng ta. Để làm sáng tỏ luật nhân quả chúng tôi xin lập lại:

Nếu chúng ta làm một điều ác thì kết quả sẽ đem đến không những cho chúng ta, mà còn cho những người khác những sự khổ đau, phiền muộn, tức giận, hận thù, oán ghét, tạo ra nhiều điều tội lỗi v.v...

Nếu chúng ta làm một điều thiện thì kết quả sẽ mang đến không những cho chúng ta mà còn cho những người khác sự an vui, hạnh phúc.

Do hành động chúng ta làm ra, thì chúng ta phải chịu lấy trách nhiệm về hành động đó, nên gọi là luật. Chứ ở đây không có một đấng tạo hóa, một ông Ngọc Hoàng, Thượng đế hay một con người nào chế ra định luật nhân quả này, bắt buộc chúng ta phải thi hành.

Luật nhân quả, không có người thi

hành bất bớ, phạt vạ hoặc giam cầm tù tội ai cả, nhưng nó phán xét rất công minh và xử phạt rất công lý do tòa án lương tâm của mỗi người. Vì thế luật nhân quả rất công bằng, không thiên vị một ai. **“Ai làm ác thì phải gặt lấy quả khổ đau”**. Khi thời tiết nhân duyên đến.

Luật nhân quả này không có một người nào bắt buộc chúng ta thi hành được, mà chỉ có sự khổ đau và sự an vui của chúng ta mới bắt buộc chúng ta phải thi hành nó.

Bởi vì, con người ai cũng muốn sống an vui, hạnh phúc, chứ không có mấy ai muốn sống khổ đau bao giờ. Vì thế, chúng ta tự bắt buộc chúng ta làm thiện, sống thiện để sống được an vui, hạnh phúc. Chính vì vậy chúng ta mới thấy được lòng người sợ khổ, ưa vui. Còn nếu ngược lại chúng ta ta không làm thiện, không sống thiện thì sự an vui, hạnh phúc sẽ không đạt thành và vì vậy chúng ta phải sống khổ đau.

Luật mà không có ai có quyền thi hành bắt buộc phạt vạ mình, mà mình phải chịu sự trừng phạt của luật ấy rất công minh chánh trực như trên chúng tôi đã nói: **“Luật nhân quả là một phép tắc được quy định theo sự hoạt động tự nhiên**

của vũ trụ, để quân bình trật tự an toàn của các hành tinh trong không gian”. Vì thế luật nhân quả là một đạo luật của vũ trụ được đặt ra để quân bình trật tự vạn vật trong vũ trụ.

CÓ BA NƠI XUẤT PHÁT LUẬT NHÂN QUẢ

Một người muốn sống đúng đạo đức nhân bản - nhân quả, thì phải đề cao cảnh giác ba nơi trong thân của chúng ta:

1. Ý thức
2. Miệng
3. Thân

Ba nơi này thường xuất phát luật nhân quả. Đó là ba nơi hoạt động trên cơ thể của con người, quyết định được sự khổ, vui của đời người.

Ý thức gồm có ba hành động ác gốc:

1. Tham tức là lòng ham muốn.
2. Sân tức là lòng giận hờn.
3. Si tức là tâm mê mờ, không hiểu biết, không sáng suốt.

Miệng lưỡi gồm có bốn hành động ác gốc:

1. Nói lời không thật.
2. Nói lời hung dữ.
3. Nói lời thêm bớt.
4. Nói lời lật lọng.

Thân gồm có ba hành động ác gốc:

1. Giết hại chúng sanh, ăn thịt chúng sanh.
2. Trộm cắp, cướp giựt của người khác.
3. Dâm dục.

Từ những hành động ác gốc này sanh ra vô lượng hành động ác khác và cứ thế tiếp diễn mãi mãi, nên gọi là các pháp trùng trùng duyên khởi và trùng trùng duyên sanh. Sinh khởi theo ác pháp nên khiến cho sự sống trên hành tinh bất an như: thiên tai, động đất, lũ lụt, bão tố, hỏa hoạn, chiến tranh, mưa không thuận, gió không hòa, sâu rầy phá hoại mùa màng v.v...

Ví dụ: “**Nhân**”, do con người tham sắc dục, tham rượu chè, tham ăn thịt chúng sanh thì “**quả**” sẽ có chiến tranh,

bằng chứng lịch sử loài người đã xác định và chứng minh điều này. Thời đại nào nhà vua ham mê tử sắc hoang dâm vô độ thì đất nước ấy sẽ có chiến tranh. Vua là người lãnh đạo mà còn ham mê tử sắc thì nhân dân nước đó cũng không có khác gì. Vì thế đất nước đó sẽ bị ngoại xâm. Cho nên, muốn xâm chiếm một nước nào thì nên quan sát nhân dân nước đó, thấy nhân dân nước đó ham mê cờ bạc, rượu chè, thịt cá và sắc dục thì biết nước đó suy yếu và đánh chiếm rất dễ dàng.

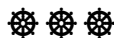
“**Quả**”: lũ lụt, bão tố, hỏa hoạn là do “**nhân**” con người tham lam chặt phá, đốt rừng, săn bắn chim, thú hoặc lưới chài cá, tôm v.v... Trên đây chúng tôi nêu lên một vài ví dụ để các bạn suy ngẫm và để nhận thấy rõ con người do sống thiếu đạo đức mà tự tạo ra nhân quả thiện ác. Để rồi phải tự mình gánh chịu sự khổ đau ấy, chứ không phải là một sự ngẫu nhiên trùng hợp hoặc có một vị Thánh Thần nào làm ra chiến tranh, lũ lụt, bão tố, hỏa hoạn v.v...

Đó là sự bất an do luật nhân quả tác động, chi phối từng mọi loài vật trên các hành tinh trong vũ trụ không riêng gì ở hành tinh trái đất của chúng ta mà còn ở các hành tinh khác. Cho nên luật nhân

quả là một đạo luật chung trong vũ trụ xử phạt phân minh không thiên vị một ai.

Vì quân bình trật tự an ổn cho muôn loài vạn vật trên hành tinh này. Đạo đức nhân bản – nhân quả ra đời đồng thời với vạn vật, ngõ hầu giúp cho mọi người mọi vật biết phương cách để tạo một sự sống bình đẳng, yêu thương nhau, đùm bọc lấy nhau v.v... Do đó tất cả hành động ác đều được chấm dứt, còn hành động thiện được duy trì và tăng trưởng thêm mãi. Nhờ thế luật nhân quả luôn tác động trên những từ trường thiện, lập thành, an bài một sự sống yên lành, an ổn cho muôn loài.

Tóm lược đại khái để mọi người hiểu biết sơ lược về luật nhân quả một cách tổng quát. Nhưng đến khi học tập và tu sửa những điều bất thiện và có thể đi sâu về đạo đức nhân bản – nhân quả thì chúng tôi sẽ triển khai từng hành động đạo đức ấy, để mọi người ai ai cũng biết cách thực hiện một cuộc sống cho đúng những hành động đạo đức làm người: không làm khổ mình khổ người.

ĐẠO ĐỨC THƯƠNG MÌNH

Trên đời này, ai cũng bảo rằng: trong cuộc sống chung của mọi người, không ai thương mình bằng chính mình. Phải không hỏi các bạn?

Đúng vậy, dù đó chính là cha mẹ, người đã sanh thành dưỡng dục, chịu cực khổ muôn vàn để nuôi dạy chúng ta khôn lớn, để trở thành những người có ích cho mình, cho xã hội. Tuy lòng thương yêu của cha mẹ đối với con cái như vậy, có thể ví cao lớn như núi Thái Sơn, rộng rãi mênh mông như biển Thái Bình Dương, nhưng cũng không bằng chính mình thương mình.

Nhưng thương mình như thế nào đúng và như thế nào sai? Thì chưa có ai đã xác định được rõ ràng cho chúng ta biết. Nếu đã có một người xác định được rõ ràng cho chúng ta biết cách thức thương mình như thế nào đúng và như thế nào sai, thì đó chính là người đã xây dựng, thành lập cho chúng ta một nền tảng vững chắc về đạo đức nhân bản - nhân quả, làm người không còn làm khổ mình, khổ người, và khổ chúng sanh nữa. Và như vậy, người ấy giúp cho mọi người thoát khỏi vòng tay đau khổ của cuộc đời, chính người ấy là một ân nhân của nhân loại. Nhờ có nền

đạo đức như vậy, thì không ai còn thương mình một cách lầm lạc như từ xưa đến nay nữa.

Hiện giờ ai cũng xác định mình thương mình, nhưng thương như thế nào thì ai cũng chẳng biết. Theo chúng tôi biết mọi người thường làm khổ mình, hại mình, chứ không thương mình.

Hầu hết mọi người ai cũng nghĩ rằng: mình thương mình, nhưng lại làm hại mình, làm khổ mình mà không biết. Làm khổ mình, làm hại mình mà cứ nghĩ mình thương mình. Thật là điên đảo, ngu si và mê muội. Điều này xác quyết chắc chắn không sai. Phải không hỡi các bạn? Các bạn cứ suy nghĩ lại đi thì sẽ rõ!

Mọi người luôn đều nghĩ rằng: mình thương mình, và thương mình nhiều nhất. Nhưng vì chính thương mình nhiều nhất mà lại làm khổ mình nhiều nhất. Làm khổ mình nhiều nhất chỉ vì thương mình mà không biết cách thức thương mình như thế nào cho đúng, nên tự làm khổ mình. Vì thế, chúng tôi bảo: **“Con người đang sống hiện tại là sống trong điên đảo tình, điên đảo tưởng, điên đảo kiến v.v...”**.

Bởi vậy, mọi người đang sống trong

điên đảo, vô minh, ngu si mà không biết, tự làm khổ mình mà không hay. Cứ nghĩ rằng: con người là trí tuệ, là thông minh, thường khám phá và phát minh ra những điều chưa từng biết, những vật chưa từng có, để nâng cao trình độ hiểu biết của con người, để phục vụ đời sống vật chất của con người ngày càng đầy đủ hơn, nhưng cũng vì thế, với những điều này mà con người càng khổ hơn. Cho nên chúng tôi khẳng định: **“Cái trí tuệ thông minh của con người là cái vô minh để đưa con người vào sự khổ đau tận cùng trong cuộc sống và có thể đi vào chỗ chết trong sự văn minh ấy”**. Vì thế, con người đang sống một đời sống vô đạo đức đối với mình mà không biết.

Thương mình như thế nào? Mọi người ai cũng không hiểu rõ, họ thường hiểu một cách lơ mờ lăm lặc, hiểu thương mình bằng một cách quá nông cạn, quá hời hợt.

Thương mình mà có việc gì nghịch ý, trái lòng lại tức giận ngay liền. Tức giận ngay liền là một sự khổ đau, là một điều vô đạo đức đối với mình. Biết vậy, thế mà không ai tránh khỏi, không ai ngăn chặn được lòng tự ái của mình. Cho nên, thương mình, lại càng tức giận hơn, lại càng làm

mình khổ hơn. Phải không hỏi các bạn?

Thương mình có nghĩa là bảo vệ mình, khi bị ai xâm phạm danh dự, tài sản thì phải chống trả lại.

Nhưng chống trả lại bằng cách nào???

Chưa ai biết cách thức chống trả như thế nào mà không làm khổ mình khổ người. Chống trả mọi nghịch cảnh mà không làm khổ mình, khổ người thì mới thật sự là đạo đức nhân bản – nhân quả.

Ở đời thương mình bằng cách ai động đến mình là ăn thua đủ, có nghĩa người ta chửi mắng mình, thì mình chửi mắng lại người ta; người ta đánh mình, thì mình đánh lại người ta..Mình không chịu thua ai hết, đó là mình thương mình. Thương mình như vậy ai cũng làm được và làm được một cách dễ dàng. Nhưng thương mình theo kiểu đó thì chính mình lại làm hại mình, làm khổ mình thêm, chứ không phải là thương mình chút nào cả. Cách thức thương mình như trên là cách thức chịu ảnh hưởng của những người xưa cho đến ngày nay.

Theo quan niệm này, từ xưa đến nay ai cũng cho hành động như vậy là thương mình; hành động như vậy là bảo vệ mình, là đúng. Nhưng chúng tôi nghĩ

rằng: đó là một quan niệm hết sức sai lầm; một quan niệm sai lầm đã trở thành một nếp sống; một nếp sống đau khổ, vô đạo đức, khó bỏ. Vì quan niệm sai lầm như vậy đã thành một thói quen, nên hề có những việc gì xảy ra đụng đến danh, lợi của họ là có sự tức giận, phiền não, la hét, thù oán, đánh nhau, không lại người khác thì tự cào xé cơ thể mình để gây thương tích, hầu làm chứng cứ vu oan người khác để kiện thưa. Có khi quá căm tức nhưng vì sức yếu thế cô, nên tự sát mình v.v... để chứng tỏ mình trả đũa bằng cách mình thương mình, thương mình hơn ai hết.

Thưa các bạn! Hành động ăn thua trả đũa như vậy có đúng là mình thương mình không? Các bạn hãy trả lời đi!

Xin thưa các bạn! Còn theo quan niệm đạo đức nhân bản - nhân quả không làm khổ mình khổ người thì chúng tôi cương quyết xác định và luôn luôn giữ vững lập trường này: **“Hành động thương mình như vậy là không đúng các bạn ạ!”**

Thương mình theo kiểu này là làm khổ mình, làm hại mình. Làm khổ mình, làm hại mình tức là vô đạo đức với mình. Có phải vậy không hỡi các bạn?

Thương mình mà làm khổ mình, biến mình trở thành một con thú vật ngu si, một người điên khùng, có khi đi đến tự sát mình. Một con người tự làm khổ mình đến cùng tận như vậy, thì còn có nghĩa lý gì? Đạo lý làm người là gì nữa. Phải không hềi các bạn?

Lời nói của chúng tôi trên đây có thể đụng chạm rất nhiều người, nhưng chúng tôi không có thể nói khác được. Nói thẳng, nói thật, nói để giúp cho mọi người nhận thấy được những thói quen sai trái, ngu ngốc của mình đối với mình. Từ nhận thấy được thói quen tức giận là thói quen sai trái của mình, để rồi mới cố gắng khắc phục tâm mình, để tâm mình trở thành thói quen không sân hận, tức giận nữa. Khi tâm không sân hận tức giận là mình đã trở thành người tốt với mình. Khi mình là người tốt với mình thì mình mới là người tốt với mọi người. Phải không hềi các bạn?

Tóm lại sống có đạo đức thương mình thì không nên có những hành động trả đũa như trên. Vì những hành động trả đũa như trên là những hành động không thương mình; là vô đạo đức với mình; là làm khổ mình; là làm hại mình v.v...

“Hận thù diệt hận thù

Đời này không thể có”

Lời Thích Ca Mâu Ni

Lấy sự oán ghét, thù hận, chửi mắng, đánh đập lẫn nhau mà dẹp oán ghét, thù hận, chửi mắng, đánh đập lẫn nhau thì làm sao dẹp được. Phải không hỡi các bạn?

Muốn sống có đạo đức thương mình, thì phải sống có lòng thương sự sống của muôn loài.

“Từ bi diệt hận thù

Là định luật thiên thu”

Lời Thích Ca Mâu Ni

Đúng vậy, hãy lấy lòng thương yêu, sự tha thứ, đức nhẫn nhục, tính tùy thuận, hạnh buông xả đối với những người đang oán ghét, đang thù hận mình, đang chửi mắng và đang đánh đập mình; đang mạ nhục và đang cố tâm muốn giết chết mình v.v... Chỉ có những đức tính trên đây mới hóa giải và tiêu diệt được hận thù và tất cả các ác pháp.

Có sống đúng như vậy mới thấy lối sống cao thượng người đời ít ai nghĩ đến. Lối sống an lạc, hạnh phúc cho mình cho người rất là tuyệt vời. Một lối sống xưa

nay ít ai làm được; một lối sống đầy tình thương yêu mình và mọi người, một lối sống cao quý của con người thật là người mà không ai ngờ.

Bốn câu kệ trên đây của Thích Ca Mâu Ni dạy con người thể hiện một đời sống đạo đức nhân bản – nhân quả không làm khổ mình khổ người và khổ tất cả chúng sanh. Lời dạy này thật là hy hữu, tuyệt vời.

ĐỨC TỪ TÂM

Người có tính hay “sân” là người thiếu “**đức từ tâm**” với mình, với người. Lời nói này xin các bạn cứ suy nghĩ kỹ rồi mới phê phán đúng, sai. Lời nói của chúng tôi thật là lời nói chân thành từ tâm huyết thương yêu mọi người mà chúng tôi nói ra. Lời nói của chúng tôi không có ý chỉ trích hay châm biếm nói xấu ai cả, mà có mục đích xây dựng nền đạo đức nhân bản - nhân quả, để giúp cho mọi người thấu triệt đạo đức làm người không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sanh.

Người có tính hay sân là người hay

giận dữ. Người giận dữ gương mặt đỏ bừng lên hoặc tái xanh, miệng thì la hét, chửi mắng, nói lời thô lỗ, cộc cằn, tay chân múa máy, đập phá lung tung, đung vật gì đập vật nấy, cào nhà, xô cửa, gằm hét, kêu khóc lộng lộn như con thú dữ. Đánh đập vào mình mà không thấy đau nhức, thậm chí họ còn lấy thuốc độc uống, hoặc lấy dây thắt cổ, hoặc nhảy xuống sông, xuống giếng, xuống ao; hoặc lấy dao tự đâm mình để tự tử v.v... Những hành động trên là những hành động thiếu đạo đức, kém văn hóa với mình, với người, mà trong đời này không ai tránh khỏi. Phải không hỡi các bạn?

Trong cơn giận dữ họ đã làm khổ họ đủ mọi điều. Họ hành hạ xác thân và tâm hồn họ khổ đau tận cùng. Thật là kinh khủng, kiếp đẫm, ghê sợ v.v...

Trong lúc giận dữ trí tuệ minh mẫn sáng suốt của họ không còn, họ giống như một người điên khùng, một người mất trí; họ làm bất cứ một việc gì, bất cần ác thiện, tù tội; bất cần xấu hổ, tội lỗi; bất cần đạo đức đúng sai, phải trái; bất cần bản thân họ khổ đau hay sống chết ra sao v.v...Họ chỉ còn biết làm mọi cách để thoải mãn cơn giận dữ trong họ mà thôi. Thật là đại dột!

Khi trông thấy một người đang cơn giận dữ, họ đã làm cho họ đau khổ bằng mọi cách; họ không thương họ chút nào; họ vô trách nhiệm với bản thân của họ; họ đang dằn vò sự sống... Thấy người, nghĩ mình, khi gặp trường hợp này đối với bản thân mình, mình phải làm như thế nào, để thoát khỏi cảnh khổ đau này?

Chúng ta hãy suy nghĩ về thân phận của mình? Hay chúng ta cũng giận dữ như họ? Nếu giận dữ như họ thì chúng ta có khác gì họ đâu! Phải không hỡi các bạn?

Thấy xe trước lọt hố mà xe sau không tránh là quá ngu si. Biết vậy sao các bạn không tránh mà cứ giẫm lên vết xe cũ như vậy? Tránh, chắc ai cũng muốn, nhưng tránh bằng cách nào bây giờ? Làm sao tránh?

Chắc chắn cơn giận dữ thì ai cũng giống như ai. Phải không hỡi các bạn?

Nhưng chúng ta phải làm gì khác hơn, để thoát ra mọi sự tự hành hạ khổ đau cho chính mình. Muốn thoát ra mọi sự khổ đau ấy, duy nhất chúng ta chỉ có sống đúng đạo đức nhân bản - nhân quả.

Từ xưa đến nay, mọi người đều cứ rập khuôn theo sự tự hành hạ thân tâm mình trong cơn giận dữ, mà không tìm phương

cách gì để thoát ra.

Ông, cha giận dữ thì con cháu sau này cũng vậy. Cha truyền con nối sự nghiệp khổ đau này mãi mãi không bao giờ dứt. Mặc dù thời đại của chúng ta là thời đại khoa học văn minh, thời đại mà kiến thức được phổ cập, nhưng bản chất giận dữ của con người cũng không thay đổi, vẫn như ngày xưa, như khi con người mới có mặt trên hành tinh này. Xem chừng như con người thời nay còn giận dữ hơn người xưa nữa.

Và như vậy chúng ta có thể xác định: Trên thế gian này dù những người vô học, dốt nát như con thú vật cho đến những người có học thức cao sâu; có trình độ văn hóa như các nhà thơ, nhà văn, nhà báo v.v...; có địa vị cao nhất trong xã hội như vua chúa, quan chức; có hiểu biết rộng rãi như các nhà bác học, những nhà nghiên cứu siêu tầm, phát minh mọi đề tài vật chất để phục vụ đời sống con người rất đầy đủ tiện nghi, nhưng họ cũng không tránh khỏi cơn sân của họ. Mà không tránh khỏi cơn sân, thì họ cũng chỉ là người thiếu đạo đức với chính bản thân họ. Đã thiếu đạo đức với chính mình thì đừng bảo rằng mình sẽ có đạo đức với ai. Phải không hở các bạn?

Thấy người giận dữ, chúng ta xót xa và thương cảm cho họ, nhưng cũng thương cảm cho chính bản thân mình, rồi đây mình cũng như họ, cũng sân hận như vậy, mình cũng là người thiếu đạo đức với mình, mình cũng là người làm cho mình khổ như họ vậy.

Nền đạo đức nhân bản - nhân quả trên thế gian này chưa có ai xây dựng và lập nên. Vì thế con người chưa hiểu biết “**ĐẠO ĐỨC TỪ TÂM**” là như thế nào? Vì không hiểu biết đạo đức từ tâm nên loài người trên thế gian này thường sống vô đạo đức với mình, thường làm khổ mình khổ người như trên chúng tôi đã nói.

Từ sự hiểu biết điên đảo tình của loài người, vì thế người ta sống thiếu đạo đức với mình, nên đã tạo ra biết bao nhiêu nỗi thống khổ của kiếp làm người và làm ảnh hưởng xấu cho mọi người xung quanh trong hiện tại, từ người này đến người khác, truyền thừa về tương lai từ thế hệ này đến thế hệ kia.

Tóm lại người biết thương mình thì không nên giận dữ, giận dữ là làm khổ mình. Người giận dữ không khác gì là một con thú vật, một người mất trí khùng điên. Xin các bạn nên lưu ý điều này và cố

gắng giữ gìn đừng nên giận dữ. Muốn được vậy thì các bạn hãy tập luyện đức thương mình. Tức là **“ĐỨC TỪ TÂM”**.

RÈN LUYỆN ĐỨC TỪ TÂM

Muốn rèn luyện **“ĐỨC TỪ TÂM”** thì chúng ta thường tập quan sát mọi sự sống trên hành tinh này, từ những loài thảo mộc cỏ cây cho đến những loài động vật, từ con vật lớn nhất đến con vật nhỏ nhất. Chúng ta biết rằng: không có loài vật nào là không muốn sống, cho đến những cây cỏ cũng còn muốn sống hưởng là những loài động vật. Phải không hỏi các bạn?

Quan sát muôn loài vật, rồi suy tư về mình, mình cũng muốn sống như muôn loài vật khác.

Ví dụ: khi chúng ta nhổ một cây cỏ ném vào bóng mát dưới một tàn cây ẩm ướt, vài hôm sau chúng ta đến xem lại, rễ non của cây cỏ màu trắng mọc ra, cố tìm đất để sống. Người nông dân nhổ mạ bó lại để trong bóng mát vài hôm sau, rồi mới đem ra ruộng cấy xuống đất, khi chúng ta cầm bó mạ chưa được cấy lên

xem, thấy rễ chúng mọc trắng, tức là cây mạ cố mọc rễ tìm đất để sống. Quan sát xem như vậy chúng ta mới thấu suốt mọi vật sống trên hành tinh này không có vật nào muốn chết cả. Vì thế, muôn loài vạn vật đồng có một tâm niệm muốn sống. Vậy chúng ta thương sự sống của mình thì hãy thương sự sống của muôn loài vật khác. Bởi vì, **“Mọi vật đều ước muốn có một sự sống như nhau”** Phải không hở các bạn?

Có thương nhau chúng ta mới dễ tha thứ cho nhau, có thương nhau chúng ta mới không làm khổ cho nhau; có thương nhau chúng ta mới không cướp lấy sự sống của nhau; có thương nhau chúng ta mới không chà đạp lên sự sống của nhau; có thương nhau chúng ta mới không dùng lời nói hung dữ; có thương nhau chúng ta mới không nói xấu cho nhau; có thương nhau chúng ta mới không lừa đảo dối gạt nhau; có thương nhau chúng ta mới không giết hại lẫn nhau; có thương nhau làm sao nở nhẫn tâm ăn thịt nhau. Phải không hở các bạn?

Máu chốt đem lại sự bình an hạnh phúc cho muôn loài vạn vật trên hành tinh này là **“Đức Từ Tâm”**.

Đức từ tâm sẽ giúp cho chúng ta

khắc phục được tâm giận dữ, khiến cho chúng ta không còn giận hờn phiền não, đau khổ v.v...Nói chung là không còn làm khổ mình, khổ người nữa. Muốn được vậy chỉ cần có sự quan sát và sự tư duy về sự sống của mọi loài, từ đó lòng thương yêu chân thật nơi đức từ tâm của chúng ta lưu xuất. Khi đức từ tâm lưu xuất thì các đối tượng nghịch ý trái lòng không còn là nghịch ý trái lòng nữa. Từ nơi đức từ tâm nó sẽ hóa giải mọi sự khổ đau, mọi oan trái, mọi thù hận trong lòng mọi người; từ nơi đức từ tâm đem lại cho mọi người một tâm hồn thanh thản, an lạc, một cuộc sống tràn đầy hạnh phúc biết chia sẻ ngọt bùi cay đắng v.v...

Chương II

CHÂN LÝ SỐNG CỦA LOÀI NGƯỜI KHÔNG PHẢI LÀ TÔN GIÁO VÀ TRIẾT HỌC

TRIẾT HỌC, TÔN GIÁO VÀ CHÂN LÝ

Muốn sống được **ĐỨC TỪ TÂM**, trước hết chúng ta phải hiểu và phân biệt cho rõ ràng về tôn giáo, triết học và chân lý của loài người.

Trước khi học đạo đức thương mình thì các bạn cần nên hiểu biết về chân lý sống của con người. Nói đến chân lý thì xin các bạn đừng hiểu lầm chân lý là triết lý, là tôn giáo, là khoa học ...

Chân lý là một điều đã được xác định bản chất sự sống của loài người một cách cụ thể và thực tế, không cần thêm bớt, dù bất cứ ở thời nào, nó cũng hợp thời chứ không có lỗi thời. Những điều nói ra đúng như thật mới được gọi là chân lý, còn chưa đúng như thật thì không được gọi là chân lý. Loài người điên đảo vì những nỗi thống khổ của kiếp người, nên có nhiều nhà trí thức hiểu biết phát minh và đưa ra nhiều triết thuyết như: triết thuyết này, triết thuyết kia; tôn giáo này, tôn giáo kia. Mục đích đưa ra là để mưu cầu hạnh phúc cho loài người. Nhưng họ không ngờ cho nên đã lầm lạc một chút, là vì những triết thuyết và những tôn giáo của họ là tưởng tri, chứ không phải liễu tri. Họ tưởng rằng những triết thuyết và tôn

giáo của họ sẽ đưa con người đi đến một cuộc sống hạnh phúc, an vui, nhưng nào ngờ nó đi ngược lại. Đi ngược lại, nên triết thuyết thường hay sửa đổi và thêm bớt.

Khi đã đưa ra bao nhiêu triết thuyết, bao nhiêu tôn giáo thì loài người bị phân chia ra nhiều ý thức hệ, ra nhiều phe nhóm, ra nhiều tôn giáo...Từ đó, con người chấp nhận trên phe nhóm của mình, chấp nhận trên ý thức hệ tư tưởng triết lý về đời sống và về tôn giáo của mình. Từ sự chấp nhận đó, họ giày xéo chà đạp lên nhau và đôi khi còn giết hại nhau. Giày xéo, chà đạp, giết hại lẫn nhau bằng ngôn ngữ, bằng mưu mô thủ đoạn xảo trá, bằng vũ lực để bảo vệ ý thức hệ; để bảo vệ tôn giáo; để bảo vệ quyền lợi phục vụ giai cấp của họ.v.v. như trên chúng tôi đã nói.¹

Từ đó đạo đức nhân bản - nhân quả đã bị đánh mất. Ý thức hệ tôn giáo tranh chấp này càng ngày càng gay gắt hơn. Do đó họ lấy bản thân của họ để làm lá chắn, làm vật hy sinh cho ý thức hệ triết học

1 Trải qua một thời gian dài lịch sử của loài người, đã chứng minh những điều chúng tôi nói trên đây là một sự thật về tôn giáo và triết học, chứ không phải chúng tôi có ý chỉ trích tôn giáo và triết học, xin quý các bạn hiểu cho. Đó là một sự thật hiển nhiên mà không thể phủ nhận được.

và tôn giáo của họ, để luôn luôn chống đối lại ý thức hệ và tôn giáo của người khác. Trước cảnh phân chia tranh chấp, đấu tranh tôn giáo và các hệ tư tưởng triết học, khiến cho con người đã khổ đau lại còn khổ đau hơn, nên có một số người muốn hòa giải những sự tranh chấp ấy. Họ dung hợp những điểm tương đồng và bỏ lờ qua những điểm sai khác của các triết học và tôn giáo để hòa đồng lại các hệ tư tưởng triết học và tôn giáo thành một khối. Lấy mục đích đỉnh cao của mọi tôn giáo và triết học học cho rằng: chỗ cuối cùng đều giống như nhau không khác.

Việc làm này cũng chẳng đi đến đâu lại sinh ra một tôn giáo mới **“Hòa đồng tôn giáo”**. Với một cái tên... nghe rất kêu. Nhưng sự hòa đồng tôn giáo, sự thống nhất các hệ phái cũng chẳng giải quyết những nỗi khổ đau của con người. Đó cũng chỉ là cách hòa giải làm giảm bớt sự căng thẳng chông đối giữa các tôn giáo và giữ các hệ phái, để thực hiện những giấc mơ an ủi tinh thần trong thế giới siêu hình, chứ kỳ thực con người vẫn khổ và khổ mãi mãi.

Trên cuộc đời này lịch sử loài người về tôn giáo và triết học đã chứng minh

cho chúng ta biết những cuộc đấu tranh đẫm máu tôn giáo và tư tưởng triết học rất là thảm khốc mà con người phải gánh chịu. Thật là đau lòng. Phải không hỡi các bạn?

Nhìn chung, về tôn giáo hay về triết học thì chưa có một tôn giáo nào hay một triết học nào là hoàn hảo, đúng đắn để đưa sự sống của con người và muôn loài thoát khổ.

Tham vọng của con người quá to lớn lợi dụng tư tưởng tôn giáo này hay triết học kia rồi chấp vá manh mún để chia chẻ ra nhiều tôn giáo, ra nhiều hệ phái, ra nhiều ý thức hệ triết học, triết lý khác nhau để thỏa mãn danh lợi cá nhân bản thân họ. Nhưng nào ngờ với việc làm này thì tai họa sẽ giáng xuống đầu của loài người và muôn loài vạn vật. Bởi vì con người hiện giờ chỉ còn biết ý thức hệ và tôn giáo của mình là trên hết như trên chúng tôi đã nói. Nên cuộc chiến tranh hận thù hủy diệt loài người cũng sẽ xuất phát từ nơi những tư tưởng hận thù ấy.

Từ những ý tốt để phục vụ sự an lành hạnh phúc cho loài người, nhưng ngược lại là đem sự đau khổ cho loài người nhiều hơn. Cho nên các nhà tôn giáo, các nhà triết học phải sáng suốt nhận định

cho đúng đắn, đừng vì danh, vì lợi mà thành lập tôn giáo này, tôn giáo nọ, hệ phái này, hệ phái nọ, triết học này, triết học nọ, mà gây chia rẽ, làm đau thương cho loài người.

Tôn giáo và triết học chưa hẳn là chân lý của loài người. Xin các bạn hãy nghiên cứu lịch sử về tôn giáo và triết học của loài người thì các bạn sẽ hiểu rõ hơn.

Vì lợi ích cho loài người, chúng ta là những nhà tôn giáo, là những nhà triết học, mỗi lần chúng ta muốn đưa ra một giáo pháp, một giáo điều, một triết lý nào đó thì chúng ta cần phải có đầy đủ kinh nghiệm và thấu suốt về bản chất đời sống của con người có áp dụng vào đời sống của họ được hay không? Nếu được thì giáo pháp, giáo điều và triết lý ấy sẽ không bị phản ứng ngược trở lại, không bị sống trong ảo tưởng, trừu tượng, mơ hồ hoặc không bị trở thành mê tín, dị đoan v.v... Do đó nó đem lại sự an vui hạnh phúc cho loài người thật sự, thì giáo pháp, giáo điều và triết lý đó là chân lý, còn nếu chưa áp dụng được như vậy thì giáo lý, giáo điều và triết lý đó không phải là chân lý. Cho nên chúng ta cần phải cân nhắc kỹ lưỡng rồi mới đưa ra. Nếu đưa ra thiếu sự cân nhắc kỹ

lượng là tai hại rất lớn và làm cho loài người khổ đau nhiều hơn.

Các nhà làm tôn giáo và các triết gia dùng lấy con người làm thí nghiệm cho giáo lý, giáo điều và triết lý của mình. Con người vốn sinh ra quá khổ đau mà lại bị nhồi nhét thêm những loại tư tưởng tôn giáo, triết lý mơ hồ ảo giác, khiến cho nền đạo đức của con người bị mất đi. Vì thế, cuộc sống của con người càng khổ thêm thì rất tội cho họ. Biến đời sống của họ trở thành một đời sống mơ mộng, trừu tượng, ảo tưởng, sống không thực tế, sống mất tự chủ, sống chỉ nhờ vào tha lực của thần quyền ảo giác rất uổng phí của một đời người mà chẳng có lợi ích gì thiết thực cả. Khổ đau càng chồng chất khổ đau hơn.

Triết lý và tôn giáo chỉ là những phương thuốc mới chế tạo, mới đem ra thí nghiệm, nó chưa phải là một thứ thuốc đặc trị bệnh khổ đau của loài người. Vì thế, loài người uống nhầm thuốc thí nghiệm này đã không hết bệnh mà lại bệnh nhiều hơn(bệnh ảo tưởng, bệnh mê tín). Còn chân lý mới thật sự là một phương thuốc thần dược trị bệnh của nhân loại. Cho nên, muốn trị bệnh loài người thì phải biết rõ bệnh và thuốc trị của loài người. Loài người thường hay bị bệnh

gì? Và thuốc gì để trị?

Tóm lại những giáo lý của các tôn giáo là những triết lý, nó chưa phải là chân lý. Đó đó nó chưa phải là một loại thuốc đặc trị bệnh khổ của con người. Vì thế con người khi muốn ra khỏi sự đau khổ của kiếp người thì không nên vội tin chúng, cần phải quan tâm nghiên cứu tường tận các tôn giáo và triết học. Chúng không phải là chân lý của con người, có nghĩa chúng chưa phải là sự thật và cũng chưa đáp ứng được những nhu cầu tinh thần bình an và hạnh phúc cho loài người. Vì thế, muốn dùng thuốc triết học và tôn giáo thì phải cân nhắc kỹ lưỡng, đừng để **“tiền mất tật mang”**

BỐN SỰ THẬT CỦA CON NGƯỜI

Để thực hiện **“Đức Từ Tâm”** chúng ta hãy xem xét cho tận cùng và xác định thực chất, thiết thực, đúng đắn kiếp sống của con người trên chân lý nào? Nhờ thấu rõ chân lý chúng ta mới xây dựng nền tảng đạo đức nhân bản-nhân quả trên đó. Có được như vậy mới đem lại cho con người một cuộc sống an vui và hạnh phúc chân thật.

Trong cuộc sống của con người có bốn chân lý, tức là có bốn sự thật. Vậy bốn sự thật của loài người như thế nào? Bốn sự thật của loài người gồm có:

1. CHÂN LÝ THỨ NHẤT

Chân lý thứ nhất “Khổ”: gồm tất cả các loại khổ, gọi chung là khổ. Làm người không ai là không khổ, không khổ điều này thì khổ điều khác. Nhưng không ngoài bốn sự đau khổ chính: sanh, già, bệnh, chết. Đó là một sự thật của đời người.

Đã sinh ra làm người thì không ai thoát ra khỏi bốn sự đau khổ này, ngoại trừ những bậc tu chứng theo đúng lộ trình Phật giáo “Bát Chánh Đạo”, còn nếu tu tập không đúng lộ trình này thì cũng chỉ hoài công vô ích mà thôi. Khổ đau vẫn hoàn khổ đau.

2. CHÂN LÝ THỨ HAI

Chân lý thứ hai “Nguyên nhân”: Nơi tập hợp sinh ra những sự đau khổ. Đó là **“lòng ham muốn của con người”**. Lòng ham muốn của con người là một sự thật. Làm người không ai là không có lòng ham muốn, đến như loài cỏ cây còn có sự ham muốn (ham muốn sống).

3. CHÂN LÝ THỨ BA

Chân lý thứ ba “Cuộc sống với tâm thanh thản, an lạc, vô sự”: Đó là trạng thái của một con người hết khổ đau. Cuộc sống với tâm hồn thanh thản, an lạc và vô sự là một sự thật. Bởi vì con người ai cũng nhận ra được những trạng thái của tâm, khi các ác pháp không tác động vào được nó.

4. CHÂN LÝ THỨ TƯ

Chân lý thứ tư “Tám phương cách”: Tám phương cách rèn luyện đạo đức không làm khổ mình khổ người. Tám phương cách gồm có:

1. Cách nhìn vào một sự kiện, khiến tâm mình tâm người khác không khổ đau.
2. Cách suy nghĩ vào một sự việc khiến tâm mình và tâm người khác không khổ đau, phiền não.
3. Cách dùng lời diễn tả một sự việc không làm khổ mình khổ người.
4. Cách chọn lấy hành động và nghề nghiệp sống không làm khổ mình, khổ người và khổ chúng sanh
5. Cách thức nuôi mạng sống của

mình không làm khổ mình, khổ người và khổ chúng sanh.

6. Hằng ngày phải siêng năng thực hiện năm phương cách này thì cuộc sống sẽ được an vui hạnh phúc.

7. Thường đẩy lui các chướng ngại pháp trên mọi cảm thọ nơi thân tâm của mình để đem lại sự thanh bình, an vui cho cuộc sống.

8. Thân tâm bất động trước các pháp và các cảm thọ.

Tám phương cách này áp dụng vào đời sống của con người thì mọi người ai cũng làm được và cũng được sự an ổn hạnh phúc như nhau, không có khó khăn, không có mệt nhọc. Còn nếu có khó khăn mệt nhọc là do lòng còn ham muốn ảo ảnh vật chất thế gian chưa từ bỏ. Cùng một sự việc, một hoàn cảnh trong cuộc sống của con người, có hai cách nhìn:

1. Nhìn theo lối thông thường thì mọi người ai cũng biết, đó là cái nhìn mang đến sự khổ đau cho mình, cho người và cho tất cả chúng sanh.

2. Nhìn theo tám phương cách sống như thật trên đây. Đó là cái nhìn mang đến sự an vui hạnh phúc cho mình cho

người và cho tất cả chúng sanh.

Tám cách nhìn trên đây là một sự thật của con người, chứ không phải là triết lý, giáo điều, kinh tạng, chú thuật..v.v... Tám cách nhìn trên đây là tám cách nhìn thuộc về đạo đức làm người, không làm khổ mình, khổ người, khổ chúng sanh.

Trên đây là bốn sự thật đã xác định cụ thể về cuộc sống của con người, để con người biết cách khắc phục mình bằng đạo đức nhân quả; để con người vượt qua khỏi mọi sự khổ đau của kiếp làm người; để mọi người sống một đời sống đạo đức không làm khổ mình, khổ người và tất cả chúng sanh; để mọi người mang lại cho nhau một tình thương yêu rộng lớn vô bờ bến.

Ý NGHĨA CỦA MỖI CHÂN LÝ

Vậy mỗi chân lý mang theo ý nghĩa đối với kiếp sống của loài người như thế nào?

1. CHÂN LÝ THỨ NHẤT: “Khổ”

Khổ là chân lý thứ nhất của loài người. Sống trên đời này không ai là không khổ. Đó là một sự thật chắc chắn

không thể có ai nói khác được. Vậy trạng thái khổ như thế nào?

Trạng thái khổ đau của con người gồm có bốn khổ gốc: sanh², già, bệnh, chết.

Sanh khổ

Sanh nghĩa là gì? Sanh là cuộc sống của chúng ta nhưng nói đến cuộc sống thì cần phải nói đến những vật chất như: thực phẩm, y phục, nhà ở, đồ đạc, tiền bạc, đất đai, ruộng vườn v.v... Những vật này để phục vụ cho đời sống. Những vật chất này làm ra phải do sức lao động bằng chân tay hoặc bằng trí óc. Do sức lao động bằng trí óc hay tay chân làm ra vật chất thì phải chịu nhiều vất vả, cực khổ nhọc nhằn, gian nan ... Vả lại đời sống còn cần phải xã giao và giao tiếp với mọi người mọi vật, nên có lắm điều sinh ra nghịch ý, trái lòng, bất toại nguyện v.v... Đó gọi là sanh, sanh là một sự khổ như thật, không thể có ai chối cãi và phủ nhận đời sống con người là không khổ. Do mọi người đều chấp nhận nó là sự thật nên nó là chân lý.

Già khổ

Già khổ là như thế nào? Già khổ là

2 Sanh là cuộc sống, đời sống, chứ không có nghĩa sanh đẻ

cơ thể suy yếu, đi đứng không vững vàng, tay chân run rẩy, thường mệt nhọc, khó thở, tâm trí lẫn lộn hay quên, muốn làm việc gì cũng làm không được, ngồi một mình thì cô đơn buồn khổ v.v...Đó là già khổ như thật, không ai chối cãi và phủ nhận được.

Già khổ là một sự thật hiển nhiên mà mọi người đều phải chấp nhận. Do mọi người đều chấp nhận nó là sự thật, nên nó được gọi là chân lý của con người.

Bệnh khổ

Bệnh khổ là gì? Bệnh khổ là cơ thể bệnh tật đau nhức khó chịu như: đau bụng, nhức đầu, ngứa ngáy, mệt mỏi, bất an, nóng, lạnh, tê, chóng mặt... v.v... Đó là bệnh khổ như thật, không ai chối cãi và phủ nhận được.

Bệnh khổ là một sự thật hiển nhiên mà mọi người đều phải chấp nhận. Do mọi người đều chấp nhận nó là sự thật, nên nó được gọi là chân lý của con người.

Chết khổ

Chết khổ là gì? Chết khổ là sự dừng hơi thở, nhưng trước khi dừng hơi thở thì con người phải thọ lấy những sự khổ đau tận cùng của thân và tâm: Tâm thì lo âu

cho những người thân: anh, chị, em, con, cháu... lo lắng những việc làm chưa xong còn bỏ dở... nuối tiếc lúc phân ly hay rất sợ hãi trước cái chết... Còn về cơ thể bị bệnh đau nhức, bất an, trần qua, trở lại, vật vã người, mệt nhọc khó thở v.v... cho đến khi kiệt sức mới chịu dừng hơi thở, dừng hơi thở tức là chết... Đó là chết khổ như thật, không ai chối cãi và phủ nhận được.

Chết khổ là một sự thật hiển nhiên mà mọi người đều phải chấp nhận. Do mọi người đều chấp nhận nó là sự thật, nên nó được gọi là chân lý của mọi người.

Bây giờ quý bạn đã hiểu sanh, già, bệnh, chết là một sự khổ như thật. Vì thế nó thuộc về chân lý khổ. Khi đã xác định kiếp làm người là phải chịu khổ như vậy, có nghĩa là làm con người thì không ai ra khỏi qui luật này. Ngoại trừ những người nào đã tự xây dựng cho mình một nền đạo đức nhân bản - nhân quả trên thân tâm của họ thì qui luật ấy không còn tác động vào thân tâm họ được.

2. CHÂN LÝ THỨ HAI: “Nguyên nhân sanh khổ”

Nói đến những hiện tượng đau khổ sanh, già, bệnh, chết thì không còn ai mà không biết, nhưng nói đến nguyên nhân

sinh ra khổ đau thì ít ai biết đến. Vậy nguyên nhân nào sinh ra sanh, già, bệnh, chết?

Nguyên nhân sinh ra sanh, bệnh, chết, chính là “lòng ham muốn” của con người. Khi sinh ra đời không có người nào là không có lòng ham muốn, ham muốn nhiều hay ham muốn ít, nhưng mọi người khéo che đậy, chứ tâm ham muốn thì người nào cũng giống như người nào, không có khác nhau.

Lòng ham muốn là chân lý thứ hai, nơi sinh ra muôn thứ khổ đau hay nói cách khác là nguyên nhân tập hợp mọi sự khổ đau của kiếp làm người. Chân lý này đúng như thật, nhưng mấy ai đã lưu ý đến nó. Đời sống đau khổ của con người không còn có một nguyên nhân nào khác hơn nữa, ngoài nguyên nhân này. Cho nên làm con người thì không ai là không có lòng ham muốn. Vạn vật sinh tồn trên quả đất này đều có một nguyên nhân ham muốn này mà thôi(ham muốn sống). Ham muốn sống là một chân lý như thật, không còn có ai chối cãi được.

3. CHÂN LÝ THỨ BA: “Tám phương cách”

Đó là phương cách để sống đạo đức

nhân bản - nhân quả. Đau khổ của con người là một loại bệnh nghiệp do hành động nhân quả của mỗi con người tạo ra cho chính mình. Bệnh do chính mình tạo ra cho mình, chứ không ai ban tai họa, giáng bệnh.

Vậy có phương thuốc nào trị hết bệnh nghiệp khổ đau của con người chăng?

Bệnh nghiệp nhân quả do chính từ hành động của mình mà có, nên con người cũng có một phương thuốc bằng hành động của chính mình đối trị và chuyển hóa bệnh nhân quả rất là thần hiệu. Nhờ đó mà con người hoàn toàn hết bệnh, hay nói cách khác là làm chủ mọi sự khổ đau của kiếp người.

Đó là phương thuốc có tám vị hợp lại thành một toa thuốc **“Đạo đức nhân bản - Nhân quả, không làm khổ mình khổ người”**

Trên cuộc đời này kẻ nào sống không làm khổ mình khổ người là kẻ đã làm chủ được bốn chỗ đau khổ: sanh, già, bệnh, chết. Cho nên phương thuốc đạo đức này, nếu ai chịu uống thuốc thì bệnh khổ sẽ chấm dứt. Còn ai không chịu uống thuốc thì không có một vị thầy thuốc nào cứu mình được, dù là thần y, thánh dược

cũng chỉ vô phương cứu chữa. Bởi vì, bệnh do nghiệp nhân quả ác thì chỉ có phương thuốc tám vị nhân quả thiện, tức là đạo đức nhân bản- nhân quả mới cứu được bệnh nhân. Nếu bệnh nhân không chịu uống thuốc này thì không có Ông Trời, ông Thánh nào cứu được. Bệnh nhân quả ác là do chính mình tạo ra như trên chúng tôi đã nói, thì phải do chính mình uống thuốc nhân quả thiện mới trị được.

Phương thuốc đạo đức nhân bản- nhân quả không làm khổ mình khổ người là chân lý thứ ba của kiếp người. Nó xác định và hóa giải sự khổ đau của kiếp người, giúp cho con người có một đời sống thanh thản, an vui và hạnh phúc như thật. Những hành động đạo đức cao quý tuyệt vời này, mà trên đời không thể lấy gì so sánh được. Chính vì nó không làm khổ mình khổ người, luôn đem lại sự an vui và hạnh phúc chân thật cho mình, cho mọi người, nên nó mới thật sự là chân lý cao quý và cao thượng. Đó là một chân lý như thật, không còn ai phủ nhận được.

Nếu có người bảo rằng: còn có một phương thuốc đặc trị khác trị được bệnh nghiệp khổ này thì chúng tôi căn cứ vào thời gian lịch sử của loài người mà

xác định rằng: không có phương thuốc nào khác ngoài phương thuốc tám vị đạo đức nhân bản - nhân quả.

Tại sao chúng tôi dám xác định như vậy?

Từ khi con người có mặt trên hành tinh này phát minh ra nhiều triết thuyết và ra nhiều tôn giáo. Trong mỗi tôn giáo có giáo điều và giáo lý, nhưng không giải cứu được bốn bệnh khổ này. Nghĩa là con người vẫn phải chịu qui luật nhân quả sanh, già, bệnh, chết.

Có bao nhiêu tôn giáo đã dạy con người tu tập có thần thông phép thuật, có luyện thuốc trường sanh bất tử, nhưng cuối cùng đến ngày nay con người vẫn chưa thoát ra khỏi qui luật sanh, tử, luân hồi...

Trên hành tinh này có một người thoát khỏi bốn chỗ khổ đau. Đó là Thích Ca Mâu Ni, Ngài biết dùng loại thuốc đặc trị nhân bản- nhân quả này. Vì thế loại thuốc này trở thành chân lý như thật của loài người, mà không còn ai dám phủ nhận.

4. CHÂN LÝ THỨ TƯ: “Một trạng thái thanh thản, an lạc và vô sự của tâm”

Đó là một trạng thái thanh thản, an lạc và vô sự của tâm. Một người biết sống trong đạo đức không làm khổ mình khổ người, tức là biết cách sống đúng như chân lý thứ ba, thì người ấy thân tâm thường có trạng thái thanh thản, an lạc và vô sự. Luôn luôn lúc nào tâm hồn cũng bất động trước mọi chướng ngại pháp. Đó là chân lý thứ tư của con người.

Chân lý thứ tư đã xác định rõ ràng một cuộc sống đầy đủ một trạng thái thân tâm trong sáng, hồn nhiên, thanh thản, thoải mái và dễ chịu rất là hạnh phúc. Một trạng thái sống như vậy, là con người không ai mà không nhận ra được nó, Cho nên nó là một chân lý như thật, không thể nào có ai nói khác được.

Trên đây là bốn chân lý thật sự của kiếp người. Nó không phải là triết lý mà cũng không phải là tôn giáo. Cho nên khi con người có mặt thì chân lý ấy cũng có mặt trên hành tinh này và đến bây giờ chân lý ấy cũng không thay đổi. Dù sau này con người có sống đến vô lượng thế kỷ thì chân lý ấy cũng vẫn như vậy. Mặc dù con người có nâng cao trình độ kiến thức, khoa học và công nghệ có phát triển cùng tột đến đâu, thì chân lý ấy cũng không lỗi thời. Tại sao vậy?

Vì nó là chân lý của con người, con người còn là chân lý còn, con người mất là chân lý mất. Vì thế, không ai còn có thể thêm bớt một điều gì được cả vào trong chân lý đó. Chính không thêm bớt gì được vào thì không thể gọi là chân lý. Cho nên tôn giáo và triết lý thường người sau phát triển thêm thắt đó đã xác định cho chúng ta biết rằng tôn giáo và triết lý không phải là chân lý.

Vì con người duy chỉ có bốn chân lý sự thật này, mới xác định đúng là con người. Ngoài ra thì không còn một chân lý nào khác nữa để xác định con người là đúng đắn cả. Triết lý và tôn giáo không phải là chân lý nên nó có rất nhiều lý thuyết trừu tượng, ảo tưởng. Và vì thế nó luôn luôn phải sửa đổi cho hợp thời. Nếu không sửa đổi thì nó lỗi thời, không theo kịp sự tiến hóa của thời đại con người. Nhất là con người đang phát triển mạnh về khoa học và công nghệ tiên tiến.

Tóm lại, bài này xác định chân lý của con người không phải là triết lý và tôn giáo. Có nhiều người đã hiểu sai lầm triết lý và tôn giáo là chân lý của con người. Xin các bạn nên lưu ý và suy xét kỹ lại vấn đề này: **Chân lý là một sự liễu tri thật sự bản chất của con người,**

nó không bao giờ có sự thay đổi và không ai thay đổi được nó, nó luôn luôn hợp thời với bất cứ thời điểm nào. Còn ai dám cả gan thay đổi bốn chân lý này thì người ấy biến nó trở thành triết lý, chứ không còn là chân lý nữa.

Triết lý là tưởng tri trừu tượng của con người, nó đang áp dụng và thăm dò con người, nó đang áp dụng và thăm dò con người, nên nó thường thay đổi để đáp ứng kịp thời. Cho nên chúng tôi xác định nó không phải là chân lý của con người.

Tôn giáo cũng vậy và còn hơn thế nữa, vừa tưởng tri trừu tượng, vừa ảo tưởng mê tín khiến cho con người sống trong điên đảo tâm v.v... Làm mất hết sức tự lực, luôn dựa vào Thần, Thánh và thế giới ảo tưởng siêu hình, Tưởng khi theo tôn giáo đó, là sau này có chết đi, linh hồn cũng sẽ được tiếp độ vào cõi đó.

Thường triết học và tôn giáo thường chạy theo đuôi con người, có nghĩa là hoàn cảnh đó sản xuất ra triết học và tôn giáo để đáp ứng giải quyết sự khổ đau trong lúc đó, để đem lại cho mọi người sống được bình an. Nhưng khi hoàn cảnh hay thời

đại đó qua rồi thì nó lỗi thời, không còn áp dụng vào con người được nữa. Cho nên nó thường phải chỉnh sửa cho phù hợp với thời đại của con người. Vì vậy nó không phải là chân lý.

XÁC ĐỊNH SỰ THẬT VỀ ĐẠO ĐỨC

Trên đây là chúng tôi đã xác định về chân lý của loài người, để các bạn thấu rõ triết lý và tôn giáo không phải là chân lý.

CHÂN LÝ THỨ NHẤT “Đời người là khổ, khổ vì sanh, già, bệnh, chết”.

Chân lý này được đưa ra và đã được xác định thực tế, cụ thể, rõ ràng để mọi người biết rằng: một sự thật hiển nhiên khổ đau của kiếp người, không còn ai có thể chối cãi được nữa.

Vì thế, nó không còn là một triết học dò dẫm mà là một sự thật của loài người, ngoài bốn nỗi khổ gốc này thì không còn có cái khổ nào khác nữa.

Tất cả mọi trạng thái khổ, mà xảy ra trên thân tâm của con người thì cũng đều do từ bốn góc khổ này mà thôi. Làm người thì không ai thoát ra khỏi bốn sự đau khổ này, nên nó mới được gọi là chân lý thứ

nhất của loài người.

CHÂN LÝ THỨ HAI là nguyên nhân sinh ra bốn sự đau khổ trên. **“Đó là lòng ham muốn của con người”**. Do lòng ham muốn của con người mà con người phải gánh chịu vô vàn sự khổ đau. Ham muốn nhiều thì sự khổ đau nhiều, ham muốn ít thì sự khổ đau ít. Nhiều hay ít là do lòng ham muốn mà ra.

Chân lý này được đưa ra và đã được xác định thực tế, cụ thể, rõ ràng trong đời sống của con người để mọi người biết rằng: Một sự thật hiển nhiên là nguyên nhân sinh ra đau khổ của con người.

Ở đây chúng ta được xem nó là một triết lý mang tính chân thật của con người mà không ai có thể chối bỏ và bắt bẻ được, nên nó là chân lý như thật của con người.

CHÂN LÝ THỨ BA là trạng thái thân tâm thanh thản, an lạc và vô sự, bất động trước mọi pháp.

Đạo đức nhân bản - nhân quả không làm khổ mình khổ người, được xây dựng trên nền tảng trên chân lý sống của kiếp người. Vì chỉ có chân lý mới nói lên được sự thật của loài người. Lấy sự thật của con người mà gieo trồng đạo đức trên đó

thì đạo đức sẽ đem lại hạnh phúc an vui cho loài người thiết thực rõ ràng và cụ thể hơn bất cứ một tôn giáo hay một triết lý nào.

Còn nếu chúng ta lấy tư tưởng triết lý tôn giáo mà gieo trên chân lý con người thì do đó biến con người mất hết ý chí tự lực, tự cường, chỉ còn biết dựa lưng vào thần quyền, trở thành người mê tín, lạc hậu, thường sợ hãi trước những biến cố. Còn lấy triết học gieo trồng trên chân lý của con người thì triết học đó sẽ đưa con người đi vào cuộc sống ảo giác, ảo tưởng trừu tượng. Nhưng cuối cùng cũng chỉ là một cuộc thí nghiệm tư tưởng con người mà thôi. Người nào ngu si tin tưởng theo triết lý bằng thứ ngôn ngữ lý luận, bỏ cả cuộc đời, phí công sức, phí tiền của v.v... mà chẳng ích lợi gì cho mọi người mà ngay chính bản thân người ấy cũng chẳng hưởng được gì.

Trong một thời gian trải dài lịch sử của loài người, đã chứng minh cho chúng ta thấy những triết lý và những tư tưởng tôn giáo là những thứ hư tưởng không thật. Khi chúng ta ném vào thì chẳng có mùi vị ích lợi gì thiết thực trong thực tế của cuộc sống, chỉ toàn là mùi vị sống trong ảo tưởng và mê tín quá rõ ràng.

Bởi vì, bốn chân lý này được phối hợp lại chặt chẽ đúng cách, biến thành một cuộc sống cao đẹp, tuyệt vời của kiếp con người. Đó chính là đạo đức nhân bản - nhân quả của loài người.

Vì thế chúng ta biết triết lý chỉ là ảo tưởng của loài người mà thôi. Triết lý đưa ra phương cách sống thiếu thực tế khiến loài người đến với nó thì gặp sự khổ đau, sự xung đột và có thể giết hại lẫn nhau như trên chúng tôi đã nói. Ngược lại chân lý của loài người được xây dựng trên nền tảng đạo đức nhân bản- nhân quả khiến loài người thương yêu đùm bọc lẫn nhau, sống không làm khổ mình, khổ người.

Tôn giáo cũng vậy chỉ là sự mê tín, ảo giác, huyền bí của con người tạo ra. Tôn giáo đưa ra những giáo điều và phương pháp tu tập để đạt những năng lực phi thường, siêu việt(thần thông phép thuật), và hội nhập vào bản thể vạn hữu hay về với các cõi Thần, Thánh, Tiên, Phật, Niết Bàn. v.v... Những điều trên đây khiến cho con người ham mê, do ham mê nên phí công, phí sức, phí tiền của, nhưng cuối cùng chẳng làm ích lợi thiết thực gì cho mình, cho người mà còn làm hao phí của cải tài chánh và công sức của mọi người một cách nhắm nhí vô ích. Xin các bạn

nên lưu ý những điều chúng tôi nói trên đây, nếu đúng thì các bạn nên buông bỏ nó xuống và thực hiện đạo đức làm người cho trọn vẹn, còn không đúng như ý bạn thì chẳng có sao hết, bạn cứ theo ý bạn an vui hạnh phúc thì bạn nhờ, khổ đau hay hao tổn tiền của nhằm nhí thì bạn chịu, còn chúng tôi chỉ biết nói sự thật để ai có đủ duyên thì tránh được một sự sống ảo giác này.

CHÂN LÝ THỨ TƯ là hành động sống hàng ngày không làm khổ mình khổ người, nó là đạo đức làm người, một thứ đạo đức nhân bản tuyệt vời **“bằng tám phương cách”**. Để chúng ta tự chỉnh sửa mình trở thành một con người xứng đáng là một con người biết thương mình thương người. Tám phương cách sống này gồm có:

1. Hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, hằng giây phải siêng năng tập luyện thấy các thiện pháp, không nên thấy các ác pháp, dù bất cứ pháp nào cũng phải tư duy đúng lý nhân quả thiện ác để ngăn diệt ác pháp và luôn luôn sống trong thiện pháp. Còn thấy đúng sai phải trái thì không thương mình thương người. Không thương mình thương người thì mọi sự khổ đau sẽ đến thăm viếng và như vậy

sống thiếu đạo đức làm người.

2. Hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, hằng giây phải siêng năng suy tư các thiện pháp, không được suy tư các ác pháp. Phải suy tư đúng nhân quả thiện ác, chứ không được suy tư đúng sai phải trái. Khi suy tư đúng sai phải trái thì chính mình không thương mình thương người. Không thương mình thương người thì khổ đau sẽ đến ngay liền tức khắc. Và như vậy là sống không đạo đức với mình, với người.

3. Hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, hằng giây khi nói ra là phải nói những lời thiện, không được nói những lời hung ác, không được nói chuyện có, nói không, chuyện không, nói có. Nói được như vậy tức là sống đúng đạo đức nhân bản-nhân quả thì hạnh phúc sẽ đến ngay liền. Còn nói ngược lại là không thương mình thương người thì khổ đau sẽ đến ngay liền tức khắc. Và như vậy là sống không đạo đức với mình, với người.

4. Hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, hằng giây phải siêng năng làm các điều thiện, không được làm các điều ác. Làm các điều thiện là không làm khổ mình khổ người và như vậy là sống đúng đạo đức thương mình thương người. Còn làm ngược lại là không thương mình thương

người thì khổ đau sẽ đến ngay liền tức khắc. Và như vậy là sống không đạo đức với mình, với người.

5. Hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, hằng giây phải siêng năng nuôi mạng sống bằng những thực phẩm thiện, không nên nuôi mạng sống bằng những thực phẩm ác. Có nghĩa là hằng ngày không nên ăn thịt chúng sanh vì ăn thịt chúng sanh là đem sự đau khổ vào thân, cho nên thân bệnh đau hay tai nạn này tai nạn khác, đều do nuôi mạng sống trong sự khổ đau của loài vật.

6. Hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, hằng giây phải siêng năng ngăn diệt ác pháp. Có nghĩa là luôn luôn lúc nào cũng phải sống đúng đạo đức nhân bản - nhân quả để đem lại cho mình, cho người một niềm vui chân thật. Còn làm ngược lại là không thương mình thương người thì khổ đau sẽ đến ngay liền tức khắc. Và như vậy là sống không đạo đức với mình, với người.

7. Hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, hằng giây phải siêng năng đẩy lui các chướng ngại trên thân và tâm. Nghĩa là trên các cảm thọ của cơ thể như: đau nhức, ngứa... phải tìm mọi cách để làm cho nó không còn đau khổ nữa. Còn tâm của

bạn cũng vậy, khi tâm phiền não, tức giận, buồn khổ phải tìm mọi cách làm cho nó không còn đau khổ nữa, Người có đầy lui được các chướng ngại pháp trên thân, tâm của mình như vậy là người biết thương mình thương người. Còn làm ngược lại là không thương mình thương người thì khổ đau sẽ đến ngay liền tức khắc. Và như vậy là sống không đạo đức với mình, với người.

8. Hằng ngày, hằng giờ, hằng phút, hằng giây phải siêng năng xa lìa lòng ham muốn và tất cả các pháp ác. Có nghĩa là tâm phải bình tĩnh sáng suốt làm chủ trên mọi hành động nghiệp lực nhân quả của mình để mọi ác pháp không tác động vào được. Nhờ sống được như vậy là sống trọn vẹn đạo đức thương mình. Thương mình mà không bị ác pháp lừa dối.

Trên đây là tám cách thức thực hành nếp sống đạo đức nhân bản - nhân quả không làm khổ mình khổ người, để thương mình như thật mà không bị ác pháp che đậy làm cho mình cứ nghĩ thương mình mà làm hại mình không biết.

Chương III

**XÂY DỰNG ĐẠO ĐỨC
TRONG CUỘC SỐNG
CỦA CON NGƯỜI**

ĐỨC THƯƠNG MÌNH

Biết rõ chân lý của con người, từ đó chúng ta phải xây dựng đạo đức nhân bản trên đó

Đạo đức thương mình phải thực hiện ngay trong **“chân lý khổ”** của cuộc đời, thì đời mới hết khổ, mới tìm thấy hạnh phúc an vui.

Chân lý đời người là khổ, đó là một định luật chung của loài người, nếu ai nói ngược là phi chân lý. Bởi con người sinh ra đều thọ nhận mọi sự khổ đau, do nguyên nhân lòng ham muốn của nó. Cho nên không khổ điều này, thì cũng phải khổ điều khác, không ai tránh khỏi khổ đau của kiếp người.

Trong sự đau khổ ấy không cho phép chúng ta tránh né và trốn chạy, dù có tránh né và trốn chạy bất cứ nơi đâu, bay lên trời hay chui xuống đất cũng không thoát khỏi nó.

Mọi người không hiểu định luật nhân quả tự nhiên này của vũ trụ, nên những học thuyết của các tôn giáo ra đời thường xây dựng những thế giới ảo tưởng Thiên Đàng, Cực lạc, Niết bàn v.v... Đó là mục đích tham vọng của loài người, sản

xuất ra nó, để trốn chạy và tránh né sự khổ đau như thật của kiếp người ở thế gian này. Còn các triết gia đưa ra những triết thuyết, mục đích cũng để phục vụ loài người, ngõ hầu để đem lại sự an vui, hạnh phúc, ấm no cho họ. Nhưng vì là triết lý được xây dựng trên một cuộc sống trong ảo tưởng hạnh phúc ấm no, cho nên nó không thực tế với bản chất của loài người. Vì thế, nó chỉ giải quyết và đáp ứng được trong mọi sự việc và hoàn cảnh hiện tại. Còn về tương lai thì nó không bắt kịp thời thế. Vì thời thế luôn thay đổi theo định luật nhân quả, thế nên nó phải được thay đổi liên tục để đáp ứng kịp với hoàn cảnh và sự phát triển của con người. Khi con người bắt đầu thực hiện và sống theo triết lý đó, tưởng là hạnh phúc ấm no công bằng, công lý đâu không thấy mà lại thấy đầy đầy sự bất công, sự đau khổ nhiều hơn, có khi đưa con người đến một cuộc sống cuồng loạn dục vọng vật chất hiện sinh. Khiến con người mất hết đạo đức làm người, mất hết lương năng và lương tri, biến dần con người trở thành những ác thú. Cho nên bao nhiêu triết thuyết, bao nhiêu tôn giáo đã biến con người cuồng tín chống đối và giết hại lẫn nhau. Lịch sử loài người còn ghi lại những vết thương đau đậm nét ấy.

Ngay cả thời đại văn minh khoa học hiện đại của chúng ta, trình độ hiểu biết của con người khá cao. Thế mà, hiện giờ sự cuồng tín của tôn giáo đã giết biết bao sinh mạng của con người vô tội mà chẳng chút xót thương (nhiều cuộc khủng bố đã xảy ra trên thế giới, khiến nhiều người vô tội chết một cách oan uổng và biết bao gia đình khổ đau).

Chính vì thế, cuộc sống của con người là một sự khổ chân thật, đó là một điều quyết chắc, không ai có thể nói khác được. Vì biết chắc đời sống con người là khổ, cho nên mọi người cần phải được trang bị sự hiểu biết và phương cách sống về đạo đức không làm khổ mình khổ người, thì mới mong hy vọng con người thoát kiếp lầm than, đầy khổ lụy như từ xưa đến nay.

Tóm lại, mỗi con người cần phải được trang bị cách thức sống về đạo đức làm người: không làm khổ mình khổ người thì thế gian này là Thiên Đàng, Cực Lạc không còn là trong giấc mơ của các tôn giáo nữa.

ĐỨC TỪ TÂM

Phương cách sống về đạo đức không làm khổ mình khổ người, thì trước tiên chúng ta phải sống có đạo đức với mình. Sống có đạo đức với mình tức là phải sống có **“Đạo Đức Từ Tâm”**. Vậy Đạo Đức Từ Tâm nghĩa là như thế nào?

Đạo Đức Từ Tâm là chữ Hán có nghĩa là đường lối dạy lòng thương yêu sự sống của muôn loài. Nếu chỉ định nghĩa suông như vậy, chúng tôi e rằng các bạn sẽ hiểu sai và đánh mất ý nghĩa của bốn chữ này.

Đạo Đức Từ Tâm có nghĩa là phương cách dạy mỗi hành động của bạn không bao giờ đụng chạm và làm cho chúng sanh đau khổ.

Đạo Đức Từ Tâm còn có ý nghĩa là dạy bạn luôn luôn nhìn và suy nghĩ về mọi sự việc và về mọi đối tượng đều trong thiện pháp, không hề có một chút ác pháp nào. Nếu còn một chút ác pháp, như đất trong móng tay thì chưa phải là Đạo Đức Từ Tâm.

Bây giờ các bạn đã hiểu được Đạo Đức Từ Tâm, chỉ còn biết cách tập luyện và áp dụng vào đời sống của các bạn thì đó

là các bạn sống có đạo đức với mình.

Khi áp dụng vào cuộc sống của bạn thì Đạo Đức Từ Tâm là đạo đức biết thương mình. Vậy thương mình thì phải sống như thế nào mới gọi là thương mình thật sự? Mới gọi là Đạo Đức Từ Tâm?

Thương mình thì trước mọi hoàn cảnh xảy đến nghịch ý, trái lòng, thì không nên giận hờn, buồn phiền là làm cho mình khổ đau. Làm cho mình đau khổ là mình không thương mình, và như vậy mình thiếu đạo đức với mình. Người thiếu đạo đức với mình thì đừng mong mình có đạo đức với ai. Phải không hỡi các bạn?

Đứng trước mọi sự việc xảy ra nghịch ý, trái lòng mà không giận dữ, buồn phiền, đau khổ, thì đó là mình đã thực hiện được đạo đức không làm khổ mình. Muốn được vậy thì các bạn hàng ngày phải thực hiện sống với lòng yêu thương mọi sự sống của muôn loài thì các bạn mới dễ dàng tha thứ cho những người đã làm cho bạn buồn phiền, tức giận, khổ đau v.v... Còn nếu không làm được vậy thì bạn khó lòng mà sống không làm khổ bạn.

Muốn thực hiện sống đời đạo đức thương yêu ấy thì các bạn cần phải có sự

suy nghĩ chân chánh.

Suy nghĩ về đối tượng làm khổ bạn: Khi người ấy dùng lời nói chửi mắng hay có những hành động làm khổ bạn, thì bạn nên suy nghĩ: “Họ là những người đã làm khổ đau họ trước khi họ chửi mắng và làm đau khổ bạn”. Họ là những người vô đạo đức với họ, họ là những người khùng điên, những người ngu si”. Khi suy tư như vậy bạn có còn giận hờn họ để làm gì. Phải không hỡi các bạn?

Do lòng oán ghét, tức giận bạn. Họ không kham nhẫn, không chịu đựng được nên mới tìm bạn chửi mắng hoặc đánh bạn cho đã cơn giận, tức là làm cho hết cơn khổ đau tức tối trong lòng. Bạn cứ suy nghĩ lại đi có phải đúng như vậy không?

Khi một người oán ghét tức giận một người khác thì người ấy là người đang chịu khổ đau đầu tiên; là người ôm giữ ác pháp vào lòng; là người sống trong điên đảo tình (Nếu vì con cái người thân... của họ mà làm cho họ phiền muộn, tức giận); điên đảo tâm (nếu vì của cải vật chất nhà cửa ruộng đất... mà sanh ra buồn phiền, tức giận); điên đảo kiến (nếu vì ý kiến, ý thức hệ bất đồng giữa họ và các bạn v.v...). Người điên đảo như vậy là người đáng thương sao ta lại ghét họ?

Một người đang sống trong điên đảo tình, điên đảo tâm, điên đảo tướng, điên đảo kiến, họ là người đang sống trong đau khổ tận cùng. Người như vậy là kẻ đáng thương hơn là đáng ghét như chúng ta đã nói ở trên. Phải không các bạn?

Người ta đang sống trong điên đảo, đang mất trí điên khùng mà ghét giận họ có đúng không? ghét giận những người như vậy làm gì cho mệt xác. Phải không hỏi các bạn?

Tại sao câu này chúng tôi lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy? Có tư duy nhiều lần như vậy trong đầu óc chúng ta, thì nội lực sân hận trong ta mới tan biến như mây khói. Nếu không chệ khó tư duy nhiều lần như vậy thì đời đời kiếp kiếp ta sẽ làm khổ cho ta, mà ta khó giải quyết được cơn sân trong ta, nó sẽ tích lũy từ vô lượng kiếp.

Người ta đang sống trong đau khổ thì mình phải thương chứ sao! Khi suy nghĩ quán xét biết họ là người đang khổ đau như vậy, thì chúng ta còn phiền não tức giận họ nữa không? Chắc là không. Phải không hỏi các bạn?

Nếu tư duy đúng như vậy thì chúng

ta thoát khổ, chúng ta thoát khổ là chúng ta biết thương mình, không làm hại mình. Một sự cần hiểu biết đơn sơ như vậy đã hóa giải được tâm chúng ta không đau khổ, đó là một hành động hiểu biết sống về đạo đức thương mình. Đạo đức thương mình rất đơn giản các bạn ạ! Chỉ cần có hiểu đúng nhân quả là đã biến chúng ta thành người có đạo đức cao thượng.

Một người đang giận dữ chửi mắng chúng ta, chúng ta biết ngay họ là người đang đau khổ, biết ngay họ là người đang đau khổ thì chúng ta có tức giận buồn phiền họ không? Chắc chắn chúng ta hết giận, hết giận là hết đau, hết khổ đau tức là có đạo đức với mình.

Khi chúng ta hiểu biết như vậy thì không tức giận buồn phiền họ mà còn thương xót họ. Sự thương xót như vậy là **“Đạo đức Từ Tâm”**. Đức Từ Tâm xuất phát từ sự tư duy chân chánh, từ sự hiểu biết khổ đau của người khác như thật. nên tự nơi sự hiểu biết chân thật đó là phát khởi lòng thương yêu người đang chửi mắng mình, người thù hận mình một cách chân thật, chứ không phải thương yêu một cách giả vờ để nén tâm chịu đựng sự bức tức trong mình.

Đạo Đức Từ Tâm ở đâu thì sự tu

duy chân chánh ở đó, sự tư duy chân chánh ở đâu thì đạo đức từ tâm ở đó. Đạo Đức Từ Tâm chính là sự tư duy chân chánh, sự tư duy chân chánh tức là Đạo Đức Từ Tâm. Đạo Đức Từ Tâm làm cho sự sống cao thượng, sự sống cao thượng là hành động của Đức Từ Tâm.

Người đời không có sự tư duy chân chánh này, thường phản ứng tự nhiên theo bản năng hung dữ của loài động vật. Khi họ tức giận chửi mắng mình thì mình tức giận mắng chửi lại họ; khi họ tức giận đánh mình thì mình tức giận đánh trả lại. Hai con người trong cơn giận dữ không khác nào là hai con ác thú đang cố giết hại lẫn nhau.

Con người cũng chỉ là một loài động vật, khi gặp chuyện nghịch ý trái lòng thì bản tính hung dữ của loài động vật bùng khởi lên, khó ai ngăn được. Khi cơn giận dữ khởi lên như vậy thì sự duy chân chánh không có. Sự tư duy chân chánh không có thì đạo đức cũng không có, đạo đức không có thì con người tự làm khổ cho nhau mà hằng ngày trên thế gian này chúng ta đã từng chứng kiến mọi sự xảy ra một cách đau xót và thương tâm. Những gì chúng tôi nói trên đây, các bạn

cứ suy tư thì các bạn sẽ thấu rõ: Chính mình làm khổ mình các bạn ạ!

Là con người chúng ta phải làm gì đây? Hay cứ trơ mắt nhìn con người xâu xé nhau như những con thú vật. Vì miếng ăn, vì manh áo; vì vật chất, danh lợi mà xâu xé nhau, chà đạp lên nhau, giết hại lẫn nhau một cách bản thủ.

Nếu con người muốn có tâm hồn bình an, yên ổn, không còn giận hờn phiền não, khổ đau thì phải sống đúng đạo đức từ tâm. Đạo Đức Từ Tâm tức là lòng thương yêu mình.

Muốn thương yêu mình thì phải có lòng yêu thương người **“Thương người như thể thương thân”** (lời dạy của Nguyễn Trãi). Thương yêu người bằng sự tu duy chân chánh, đó là để thương mình; để giúp mình thoát ra mọi sự khổ đau, chứ không phải thương yêu người trong tà tư duy, trong tình cảm mù quáng để bị người lợi dụng mình làm danh, làm lợi, làm tình, làm tay sai, làm vật hy sinh cho họ và để cuối cùng mình phải gánh chịu mọi thứ khổ đau. Thương người như vậy là thương người trong ngu si, không trí tuệ, không chân chánh tư duy, không suy nghĩ đúng đắn.

Đạo đức nhân bản - nhân quả làm người không chấp nhận mình làm vật hy sinh cho người khác, mặc dù mình tự nguyện. Hy sinh cho người khác tức là tự mình chực nhận lấy sự khổ đau thay cho người khác.

Đạo đức quân tử thường ca ngợi lòng dũng cảm hy sinh ấy, cho người hy sinh là anh hùng, là quân tử, là Thánh nhân. Ngược lại đạo đức nhân bản - nhân quả không làm khổ mình khổ người, thì lòng hy sinh của những người ấy được xem là những người làm khổ mình. Người làm khổ mình là người thiếu hiểu biết về đạo đức làm người; người không có tư cách đạo đức làm người. Họ là người vô minh, người không khôn ngoan, người thiếu suy nghĩ chân chánh, người hiếu danh, người nuôi lớn bản ngã đồ sộ. Khi chúng ta hy sinh mình cho một tôn giáo thì tôn giáo ấy ca ngợi mình là Thánh tử vì đạo.

Không lẽ một vị Thánh mà tâm hồn còn đầy ấp tham, sân, si, mạn, nghi. Hằng ngày sống chưa có đầy đủ những oai nghi Thánh hạnh, mà chỉ cần có hy sinh mạng sống cho một tôn giáo thì được gọi là Thánh, là anh hùng, là quân tử, Như vậy Thánh anh hùng và quân tử chỉ có gan dạ dám chết, chứ đâu cần phải có trí tuệ, có

oai nghi đức hạnh, có một đời sống như Thánh?

Theo chúng tôi nghĩ rằng: một vị Thánh là phải thực hiện đạo đức thương mình thương người, còn thương người mà mình chịu khổ, chịu chết thì không thể gọi là Thánh. Thánh sao còn ngu si quá vậy, nhận sự khổ đau cho mình để được danh tiếng thì còn có nghĩa gì làm người, làm Thánh.

Anh hùng cũng vậy, phải thắng mình thắng người thì mới gọi là anh hùng, còn anh hùng mà chỉ có thắng giặc bên ngoài mà không thắng mình thì đạo đức nhân bản không chấp nhận: **“Thắng trăm trận không bằng thắng chính mình”** (lời dạy của Đức Thích Ca Mâu Ni).

Tóm lại, Đức Từ Tâm là đạo đức thương mình. Người chưa có đạo đức thương mình thì đừng hòng có đạo đức thương người, cho nên người đời nói thương người là thương danh của mình. Vì cầu cho mình có được danh tiếng mà làm bất cứ một việc gì gọi là lợi ích cho mọi người, dù có hy sinh mạng sống của mình cũng chỉ để được danh. Danh Thánh, danh anh hùng, danh quân tử v.v... Một người đã chết rồi, dù có danh Thánh, danh anh hùng hay danh gì đi nữa thì còn

có nghĩa lý gì! Phải không hỡi các bạn? Chúng ta còn sống thì còn danh còn lợi, khi đã chết rồi danh lợi chỉ là mây khói mà thôi, chúng không còn ý nghĩa đối với người chết.

Một người còn tâm tham, sân, si, mạn, nghi mà bảo rằng thương mình thì chúng tôi không tin và biết chắc rằng họ nói không thật. Một người còn tâm tham, sân, si, mạn, nghi mà nói thương người thì điều đó là nói không thật. Chưa thương mình sao lại thương người. Điều này không thể có.

Đức Từ Tâm là một hành động biết thương mình, thương mình thì không tham, sân, si, mạn, nghi, do có từ tâm nên tham, sân, si, mạn, nghi không có. Như vậy **Đức Từ Tâm** rất quan trọng cho sự sống của chúng ta hằng ngày.

Muốn thương mình hằng ngày phải rèn luyện theo phương cách sống từ tâm. Khi từ tâm có thì cuộc sống của chúng ta là Thiên Đàng. là Cực Lạc, vì không có làm khổ mình khổ người nữa.

Để kết luận Đạo Đức Thương Mình bằng một câu chuyện để các bạn suy ngẫm: “Ngày xưa, một ông vua giàu có nọ, có bốn người vợ. Ông rất sủng ái người

vợ thứ tư nên ban nhiều phần son, lụa là. Nhà vua yêu thương người vợ thứ ba rất nhiều nên luôn tự hào đưa nàng ra mắt các vương quốc láng giềng. Ông cũng rất thích người vợ thứ hai. Nàng là tri kỷ và luôn ân cần, nhẫn nại đối với ông. Những khi có tâm sự cần giải bày, ông lại tìm đến nàng. Còn vợ cả của nhà vua là một người chung thủy, giúp ông rất nhiều trong việc cai trị vương quốc. Nhưng bà không được nhà vua sủng ái.

Thế rồi nhà vua lâm bệnh nặng. Biết còn rất ít thời gian, ông nghĩ đến cuộc sống đế vương và lo sợ phải cô độc sự khi qua đời. Nhà vua hỏi người vợ thứ tư: “Nàng là người ta sủng ái nhất và đã ban cho rất nhiều trang phục. Nay ta phải sắp rời xa cõi đời này, nàng sẽ đi cùng ta chứ?”. “Không đâu!” - Người vợ thứ tư trả lời rồi quay bỏ đi. Câu nói như một nhát dao cứa vào tim. Nhà vua tìm đến người vợ thứ ba nhưng cũng nhận được lời đáp: “Không! cuộc đời này còn rất đẹp, thiếp sẽ tái giá”. Quá đau buồn, ông tìm đến vợ thứ hai: “Nàng đã luôn bên cạnh mỗi khi ta cần đến. Vậy khi ta nhắm mắt nàng sẽ theo ta chứ?”. Người vợ hai đáp: “Xin nhà vua lượng thứ, lần này thiếp không thỏa ý chàng, thiếp chỉ có thể đưa

chàng tới nơi an nghỉ mà thôi”. Câu nói như sét đánh ngang tai, khiến tinh thần nhà vua hoàn toàn suy sụp. Chợt có một giọng nói cất lên: “Thiếp nguyện sẽ theo chàng bất cứ nơi nào chàng đến”. Nhà vua nhìn lên, thì ra là người vợ cả với dáng vẻ gầy gò. Ông đau lòng nói: Lẽ ra ta phải chăm sóc nàng khi có cơ hội!

Cuộc đời của chúng ta cũng tương tự như thế, đều có bốn người vợ. Người vợ thứ tư ví như cơ thể của chúng ta. Dù cho bạn bỏ ra bao nhiêu công sức và thời gian để tô điểm, nó vẫn rời xa khi bạn qua đời. Người vợ thứ ba ví như là của cải và địa vị, một khi ta mất đi tất cả sẽ được chuyển sang người khác. Người vợ thứ hai ví như gia đình, bạn bè của chúng ta. Cho dù yêu quý và thân thiết thế nào thì điều tốt nhất họ có thể làm là tiễn ta đến nơi an nghỉ cuối cùng. Còn người vợ cả ví như chính tâm nghiệp lực (thói quen) của chúng ta. Tâm nghiệp lực thường bị phó mặc, khi bạn theo đuổi sự giàu sang, quyền lực và những mong muốn đời thường. Nhưng tâm nghiệp lực chính là người duy nhất sẽ theo bạn đến bất cứ nơi nào.

Bởi vậy, Đạo Đức Thương mình là thương tâm nghiệp lực của mình, đừng

phó mặc cho tâm nghiệp lực của chúng ta ra sao mặc kệ, mà hãy thương nó thật sự các bạn ạ! Thương nó thì phải chịu khó rèn luyện sửa sai từng chút, thương nó thì đừng làm khổ nó, phải giúp nó luôn sống trong thiện pháp. Chính nó có sống được trong thiện pháp thì nó mới được an ổn yên vui. Và như vậy chúng ta mới không làm khổ nó, mới thương yêu nó.

ĐỨC BI TÂM

Muốn thực hiện đạo đức làm người để không làm khổ mình khổ người mà không rèn luyện Đức Bi Tâm thì chúng ta cảm thấy như còn thiếu sót một hành động cao thượng nào đó mà một người có đạo đức không thể bỏ qua được. Vậy Đức Bi Tâm nghĩa như thế nào?

Đức Bi Tâm là chữ hán có nghĩa là lòng thương yêu tha thiết nhiệt tình với sự sống của muôn loài. nếu chỉ định nghĩa suông như vậy, chúng tôi e rằng các bạn sẽ hiểu sai và đánh mất ý nghĩa của ba chữ đạo đức này.

Đức Bi Tâm có nghĩa là mỗi hành động của các bạn bao giờ cũng vượt ve, an

ủi và xoa dịu những vết thương đau của chúng sanh từ loài thảo mộc đến loài động vật khiến cho mọi loài đang sống trên hành tinh này đều được bình an, yên ổn.

Đức Bi Tâm còn có ý nghĩa nữa là bạn luôn luôn nhìn và suy nghĩ về mọi sự việc và về mọi đối tượng đều trong thiện pháp, không hề có một chút ác pháp nào. Nếu còn một chút ác pháp, như đất trong móng tay bạn, thì đó chưa phải là Đức Bi Tâm.

Bây giờ các bạn đã hiểu được Đức Bi Tâm, chỉ còn biết cách áp dụng vào đời sống của các bạn thì đó là các bạn sống có đạo đức với mình.

Khi áp dụng vào đời sống thì Đức Bi Tâm còn có nghĩa là những hành động không làm hại mình. Người có những hành động không làm hại mình là người luôn luôn giữ gìn thân tâm bất động trước các ác pháp. Người mà tâm mình bất động trước các ác pháp, là người không làm hại mình, không làm hại mình là người có đức bị tâm.

Nghe lời nói trên đây sao mà ngược ngạo thế? Xưa nay chưa từng có ai đại dột mà tự làm hại mình bao giờ. Làm

hại mình chỉ so người khác, chứ làm gì mình lại hại mình. Phải không hỡi các bạn?

Thưa các bạn! Chúng tôi nói trên đây là một sự thật. Vì hằng ngày chúng tôi đã từng chứng kiến hầu hết mọi người không có một người nào mà không tự làm hại mình. Trước khi muốn biết lời nói trên đây của chúng tôi có đúng hay không, thì cần phải hiểu biết những hành động làm hại mình như thế nào?

Một người có rất nhiều hành động tự làm hại mình mà không biết. Chính vì những hành động tự làm hại mình và biến mình thành một người vô đạo đức với mình mà không biết. Chúng tôi sẽ cố gắng nói rõ để quý bạn dễ hiểu và hiểu một cách rõ ràng hơn. Chính vì nền đạo đức nhân bản - nhân quả chưa từng có ai đem ra nhắc nhở và xây dựng cho chúng ta một lối sống đạo đức. Vì thế, con người có mãi mê lầm lạc làm hại mình mà không biết.

Chương IV

**HÚT THUỐC LÁ
LÀ MỘT HÀNH ĐỘNG
LÀM HẠI MÌNH**

HÚT THUỐC LÁ

Một người hút thuốc lá, thuốc Lào đó là hành động tự họ làm hại họ. Một hành động này có thể xảy ra rất nhiều tai hại cho họ, mà họ đâu ngờ:

1- Hại thứ nhất: Khiến thân họ nghiện ngập, mỗi lần cơ thể lên cơn nghiện, làm cho họ khổ sở. Các bạn hãy đến hỏi những người đang nghiện thuốc lá, thuốc Lào khi cơn nghiện lên như thế nào? Họ sẽ nói cho bạn rõ.

2- Hại thứ hai: Nhựa thuốc lá, thuốc Lào rất độc khiến cho cơ thể dễ sanh bệnh tật hiểm nghèo như bệnh **“lao phổi”** v.v...

Trải qua gần suốt cuộc đời, năm nay chúng tôi 76 tuổi đã từng chứng kiến những người thân của chúng tôi, người nào hút thuốc lá, thuốc Lào là không có người nào tránh khỏi bệnh phổi, hen, suyễn... Nếu không tin lời chúng tôi thì các bạn cố lưu ý những người hút thuốc lá thuốc Lào thì sẽ biết rất rõ.

3- Hại thứ ba: Làm hao tổn tiền bạc một cách vô ích (mua thuốc lá, thuốc Lào). Thay vì số tiền mua thuốc lá, thuốc Lào trên hành tinh này tiết kiệm đừng chi tiêu vào thuốc lá, thuốc Lào, thì số tiền

ấy sẽ cứu trợ giúp đỡ cho những người bất hạnh nghèo khó trong các nước chậm tiến thì có lợi ích biết dường nào.

Thưa các bạn! một hành động hút thuốc lá, thuốc lào là một hành động tự làm hại thân bạn. Bạn có biết chằng? Có ba giai đoạn khổ đau xảy đến cho bạn như chúng tôi đã nói ở trên. Bạn hãy suy xét và nghĩ lại kỹ đi! Một hành động hút thuốc lá, thuốc lào vô tình như vậy, bạn có biết rằng bạn đang sống tiêu xài xa xỉ, hoang phí tiền làm bằng mồ hôi nước mắt của bạn không? Có vất vả làm ra tiền bạc, bạn mới thấy giá trị của đồng tiền. Và khi cầm tiền mua thuốc lá, thuốc lào hút thì đồng tiền ấy còn có giá trị gì nữa bạn? Người mua thuốc lá, thuốc lào hút là người chưa biết sử dụng đồng tiền đúng giá trị của nó. Đó là người không hiểu giá trị đồng tiền, là người vô minh. Dem sức ra làm để có tiền, có tiền để tiêu pha một cách nhắm nhí vô ích. Trong khi thuốc lá, thuốc lào mang đến cho bạn nhiều sự khổ đau và làm phiền lụy những người xung quanh, ngay cả những người thân của bạn như vợ và con cái vì mùi hôi và khói thuốc lá, thuốc lào. Họ sống bên bạn họ phải chịu đựng như vậy. Bạn có vui không? Bạn có nhận thấy điều này không?

Bạn có thương con thương vợ không? Hay vợ con bạn cũng sẽ nghiện thuốc lá thuốc Lào như bạn.

Ở nông thôn chúng tôi đã chứng kiến biết bao nhiêu gia đình, cha hút thuốc lá, thuốc Lào thì con cái cũng nghiện hút thuốc lá, thuốc Lào theo. Một truyền thống độc hại, bệnh tật khổ đau mà phần đông không không gia đình nào tránh khỏi, nhất là thanh niên. Trong số gia đình ấy cũng có vài gia đình, cha nghiện thuốc lá, thuốc Lào mà con cái không nghiện thuốc lá, thật là kỳ lạ “Cha mẹ cú sinh con tiên”.

Thưa các bạn! Không có kỳ lạ gì cả, những cháu này được cha mẹ cho đi học nên xa lìa môi trường nghiện ngập của gia đình, khi tiếp nhận những kiến thức trong nhà trường. Các cháu mới hiểu ra thuốc lá, thuốc Lào là những độc dược sinh ra nhiều bệnh tật. Vì thế các cháu tránh xa những loại độc dược này.

Thuốc lá, thuốc Lào là một thứ độc dược tai hại như vậy, thế mà trong những cuộc xã giao tiếp khách, người ta đem thuốc lá, thuốc Lào mời hút. Hành động xã giao như vậy có đúng không? Thưa các bạn! Xin các bạn cho một ý kiến để chúng ta cùng hội ý để bỏ đi những truyền thống

phong tục tai hại cho mình, cho người, để dựng xây lại những gì tốt đẹp hơn cho con cháu của chúng ta mai sau.

Một người có văn minh, có lịch sự thì không bao giờ cầm điếu thuốc lá hút, thuốc lào hút phải khói mịt mù khiến cho mọi người chung quanh rất khó chịu; một người có đạo đức với mình thì không bao giờ cầm điếu thuốc lá, thuốc lào hút, vì hút thuốc lá là đem bệnh khổ vào thân, làm hại mình; một người chỉ cần có một ít trí khôn ngoan thì chẳng đời nào cầm điếu thuốc lá hút, thuốc lào hút, vì họ biết thuốc lá là tai hại. Người hút thuốc lá, thuốc lào giống như trẻ con chưa hiểu biết lửa nóng nên chúng ngu si bốc lửa mới bị phỏng tay. Người cầm điếu thuốc lá, thuốc lào hút cũng giống như trẻ con bốc lửa vậy.

Ai bắt buộc các bạn phải hút thuốc lá, thuốc lào? Chính bạn là người chủ mưu hại bạn, bắt buộc bạn hút thuốc lá, thuốc lào để bạn trở thành người nghiện ngập, người bệnh tật, người khổ đau. Và như vậy chính bạn là người hại bạn. Bạn cứ suy nghĩ lại đi có đúng không? Đừng đổ thừa tại xã hội mọi người đều hút thuốc lá, thuốc lào mà bạn phải chịu ảnh hưởng theo. Theo không theo là quyền của bạn,

chứ không ai có quyền bắt buộc bạn.

Cho nên khi nghe chúng tôi nói: **“Mình làm hại mình”**, thì các bạn không bao giờ tin. Bây giờ các bạn đã tin lời nói của chúng tôi chưa? Lời nói của chúng tôi là lời nói chân thật. Nói vì lợi ích cho các bạn, chứ không phải nói xấu hay bài bác sự hút thuốc lá, thuốc lào của các bạn để làm gì? Đúng như vậy, các bạn là người hút thuốc lá thuốc lào thì các bạn hãy tự xác định lại mình, mình là người như thế nào? Các bạn có phải là người vô đạo đức nhân bản - nhân quả với các bạn chẳng? Có đúng vậy không hỏi các bạn?

Các bạn có biết hiện giờ toàn cả thế giới đang chi phí một số tiền rất lớn về thuốc lá không? Những hãng và công ty thuốc lá trên toàn cầu với một số công nhân rất đông đảo và thuốc lá đang phát triển mạnh. Chúng tỏ như vậy người nghiện thuốc lá trên hành tinh này rất đông. Nếu thống kê đầy đủ thì số tiền tiêu thụ về thuốc lá hàng năm đã thiêu hủy hàng tỷ đô la.

Chúng tôi nghe chương trình thế giới bài trừ bệnh lao mà không bài trừ thuốc lá thì chúng tôi e rằng: bệnh lao phổi không bao giờ bài trừ chấm dứt được. Còn thuốc lá là còn bệnh lao phổi.

Nguyên nhân sinh ra bệnh lao thì ai cũng biết do vi trùng lao, nhưng người ta quên rằng, khi phổi mọi người không yếu thì vi trùng lao không tác hại được. Người hút thuốc lá dễ bị phổi yếu, do đó vi trùng lao dễ xâm chiếm.

Vậy các nước trên thế giới muốn bài trừ lao thì hãy bài trừ thuốc lá, thuốc lào. Bài trừ thuốc lá, thuốc lào thì phải cấm trồng và sản xuất thuốc lá, thuốc lào thì có lợi ích rất lớn cho mọi người trên thế gian này:

1/ Thứ nhất là tiết kiệm được một số tiền rất lớn cho mọi người, mọi gia đình.

2/ Thứ hai là bìa trừ những bệnh ngặt nghèo do thuốc lá, thuốc lào gây ra.

Nếu thuốc lá, thuốc lào được bài trừ như thuốc phiện thì thuốc lá và thuốc lào dễ bài trừ hơn nhiều, thuốc lá và thuốc lào gây tác hại vào thân như chuột gặm, còn thuốc phiện gây tác hại vào thân như hổ ăn.

Thưa các bạn! Chúng ta sinh ra đời mang thân người là khổ, khổ vì miếng cơm manh áo; khổ vì bệnh tật tai nạn; khổ vì sinh ly tử biệt; khổ vì già yếu lẫn lộn, quên trước quên sau; khổ vì những nghịch ý, trái lòng. Thế mà chúng ta lại

hút thuốc lá, thuốc lào. Hút thuốc lá, thuốc lào là làm cho thân chúng ta khổ thêm. Phải không hỡi các bạn?

Thuốc lá, thuốc lào là một tên sát nhân giết người và nó đã giết nhiều người khắp nơi trên thế giới. Vậy mà nó vẫn còn sống ở ngoài vòng pháp luật. Hiện giờ nó đang được tự do và tiếp tục giết người. Thế mà loài người không có một biện pháp nào mạnh mẽ, một đạo luật nghiêm minh, để lên án và trừng trị tên giết người này. Theo chúng tôi nghĩ: tội của nó phải bị kết án tử hình. Có sử phạt như vậy thì vĩnh viễn loài người mới được bảo vệ bình an

Chúng a hãy làm gì đây? Cho đời sống chúng ta sống được an vui, hạnh phúc, nếu không tập sống một đời sống đạo đức nhân bản - nhân quả thì chẳng bao giờ tìm thấy được chân hạnh phúc của cuộc đời này.

UỐNG RƯỢU LÀM HẠI MÌNH

Uống rượu làm hại mình, đó là một hành động vô đạo đức với mình. Rượu gây tác hại vào thân, khiến cho nhiều sự khổ

đau xảy ra như:

1- Hại thứ nhất: Rượu khiến cho cơ thể nghiện ngập, khi cơn nghiện khởi lên thì người nghiện rượu bắt đầu ói mửa, khạc nhổ, cơ thể họ khó chịu, họ không còn làm ăn bất cứ một việc gì được nữa. Muốn biết rõ cơn nghiện rượu khởi lên hành hạ cơ thể như thế nào thì chúng ta nên đến gặp những người đã nghiện rượu mà hỏi họ thì họ sẽ kể lại cho chúng ta nghe rất cụ thể.

2- Hại thứ hai: Rượu có chất độc kích thích thần kinh khiến ta nhớ lại chuyện cũ năm xưa. Cho nên người uống rượu say có khi khóc than thương tiếc một điều gì đã xảy ra trong quá khứ lâu xa. Nhưng cũng có khi lại tức giận, sân hận, la hét, đánh đập, hăm dọa, chửi mắng người khác, làm động làng, động xóm; có khi lại nói lảm bảm trong miệng giống như một người điên; có khi đụng đầu nằm đó ngủ, không cần biết dơ sạch, chuồng gà chuồng heo, chuồng bò, đều vào nằm ngủ như thường; có khi lại nằm ngủ theo vệ đường, ói mửa hôi hám, bần thủ, quần áo xốc xếch, múa chân múa tay, chân đi ngã tới ngã lui không vững vàng; có khi lại hát nghêu ngao v.v...

Người say rượu không còn trí sang

suốt minh mẫn, không phân biệt thiện ác, tù tội. Nên khi say rượu họ cầm dao giết người dễ như chơi. Đó là hành động tự làm khổ họ, tự làm hại họ mà họ đâu có biết.

3- Hại thứ ba: Bản thân, vợ và con là những người họ thương yêu nhất. Nhưng khi đã nghiện rượu rồi thì họ bất kể... Họ tuyên bố: “Thà bỏ vợ chứ không bỏ rượu”. Coi như họ đã tự hủy hoại chính bản thân, rồi dám phế bỏ cuộc đời của vợ và cả tương lai con cái. Họ không còn là một người có nhân nghĩa nữa. Người uống rượu tự hạ phẩm cách của mình như vậy, cho nên không còn đủ tư cách của một người chồng, người cha nữa. Từ đó vợ con họ không còn nể nang, không thể nghe lời dạy dỗ, những lời bắt nạt, những lời thiếu sáng suốt ấy. Do vậy, hạnh phúc của họ bị chôn vùi, vợ và con cái của họ luôn sống trong cảnh chán trường, mặc cảm. Việc học tập của con cái, các công việc trong gia đình họ đều thua sút mọi người, vì người là rường cột trong gia đình đã... hư hoại.

Trong xã hội, chúng ta đã từng chứng kiến quá nhiều cảnh bức xúc tột độ của những người vợ khốn khổ, có chồng say xỉn... Vì sống không chịu nổi cảnh chồng

say xỉn, đánh đập, chửi mắng... nên người thì muốn đi tự tử; người thì nhiều lần làm đơn ly dị; người thì đã ra hòa giải và ra tòa... rượu đã làm gia đình tệ hơn địa ngục. Nếu nhà ước vì thương dân, ra lệnh cấm rượu và thuốc lá... thì đó là niềm vui thật sự của toàn dân (Những người nghiện cũng chỉ khổ có một thời gian ngắn thôi, cai nghiện là hết khổ. Khi ấy họ cũng sẽ cảm ơn nhà nước).

4- Hại thứ tư: Hao tổn tiền bạc một cách không ích lợi (mua rượu uống). Nếu mọi người trên thế gian này đừng uống rượu, thì số tiền tiết kiệm đó sẽ dành được cứu giúp cho những nước chậm phát triển còn nghèo đói thì có thể thế giới sẽ xóa đói giảm nghèo dễ dàng.

5- Hại thứ năm: Người uống rượu phần đông cơ thể sinh ra bệnh như: phù nề, bệnh xơ gan, bệnh tim v.v... Tuổi thọ bị giảm. Trong gia đình chúng tôi có nhiều người uống rượu, chết tuổi còn trẻ và những bệnh mà chúng tôi đã nói ở trên.

Thưa các bạn! Một hành động vô trách nhiệm đối với bản thân mình, tự làm hại mình đủ mọi cách đau khổ như vậy. Thì các bạn nghĩ sao? Có nên lên án kết tội những người uống rượu chăng? Trên đời này không có pháp luật nào kết

tội những người tự làm hại mình bằng cách uống rượu say. Người uống rượu làm hại mình chỉ có tòa án lương tâm mới kết tội trạng cầu họ.

Hỡi các bạn uống rượu! Ai là người làm hại các bạn? Chính các bạn đã làm hại các bạn một cách tận cùng đau khổ của kiếp người. Các bạn có biết chăng? Các bạn hãy lên án tử hình rượu, rượu là những kẻ giết bạn chết trong đau khổ, chết trong dần mòn.

Ở trên đời này, người ta rất sợ mình vô minh. Vì mình vô minh, mình mới làm hại mình, mới hút thuốc lá, thuốc lào, mới uống rượu để rồi tự thuốc lá, thuốc lào và rượu sẽ giết chết dần mòn cơ thể của các bạn. Các bạn có biết chăng?

Chính mình vô minh biến mình thành người vô đạo đức, gây ra bao nhiêu tội ác cho mình, cho người khác. Các bạn có thấy chăng? Có hiểu chăng?

Vì say rượu các bạn không còn trí khôn ngoan, do đó các bạn có thể làm bất cứ một điều gì: giết người, trộm cướp, hiếp dâm, nói dối, hung dữ, tàn ác v.v... Các bạn có thấy những điều đó xảy ra ở một người say rượu chưa? Chắc chắn là trong đời của các bạn, không những một lần mà

đã nhiều lần chứng kiến một người say rượu đánh đập vợ con, chửi mắng cha mẹ, anh chị em và ngay cả xóm giềng bà con. Khi say rượu các bạn đã thành một người đạo đức với các bạn và với mọi người... Vì thế, các bạn giống như một con chó điên, đung đầu cắn đó, chẳng biết đâu là ke trộm đâu là chủ nhà.

Này các bạn! Rượu là những thứ độc dược, có thể giết các bạn chết, chết trong sự dần mòn, chết trong sự bệnh tật khổ đau.

Khi rượu thấm vào thân bạn, có thể làm cho các bạn trở thành người điên khùng mất trí, trở thành người ngu si, đại dột. Vậy các bạn nên tránh xa, nên từ bỏ và từ bỏ một cách vĩnh viễn. Thấy rượu như thấy rắn độc, như thấy một loài vật nguy hiểm nhất cho đời các bạn.

Người uống rượu say lè mê, đi ngã tới ngã lui, giọng nói ú a, ú ớ, lè nhè lập đi lập lại một câu nói chẳng ra gì mà vẫn bảo rằng: “Rượu lễ, rượu nghĩa”, thì thật là đau lòng. Phải không hỡi các bạn?

Lễ nghĩa gì? Khi một người say rượu thì phẩm hạnh đâu còn. Giá trị đạo đức của một người say rượu còn đâu mà nói nữa. Phải không hỡi các bạn? Chính người

say rượu họ đã tự chà đạp lên giá trị phẩm hạnh, đạo đức của họ, thì còn ai kính trọng họ? Khi gặp một người say rượu người ta thường bảo nhau như thế nào? **“Đồ say rượu”**. Chữ **“đồ”** dùng ở đây như một thứ đồ bỏ. Người ta tránh xa người say rượu như tránh xa một con chó điên.

Người ta lợi dụng lễ nghĩa để uống rượu một cách thoải mái, nếu có ai bảo uống rượu như thế này, như thế khác thì họ bảo rằng: rượu lễ rượu nghĩa, rượu xã giao thì còn ai dám nói đến những người uống rượu, động đến họ là động đến lễ nghĩa văn hóa truyền thống của dân tộc.

Nghiện rượu và thuốc lá đã giết chết biết bao nhiêu người trong đất nước này, quê hương này và còn hại biết bao nhiêu tuổi trẻ thanh thiếu niên rượu chè bài bạc, phí mất cả tuổi thanh xuân, chẳng làm lợi ích cho mình, cho gia đình, cho xã hội, cho đất nước quê hương.

Con người chưa hiểu biết về đạo đức làm người thì làm sao thấy rượu là một thứ độc dược? Các nhà y học bảo: “Uống rượu nhiều sanh ra bệnh tật”. Một thứ độc dược dễ kích thích thần kinh khiến cho những chàng thanh niên sức sống đang lên, đi vào đường tội lỗi.

Nhờ rượu kích thích thần kinh, các chàng trai này mới quậy phá xóm làng bất an, khiến cho mọi người ăn không yên bữa, ngủ không ngon giấc. Thật là đau lòng nhìn con cháu chúng ta mà không cầm được giọt nước mắt thương tâm! Tương lai đất nước sẽ ra sao đây!

Đừng nghĩ rằng rượu có thể gợi hứng những đề tài thơ văn hoặc làm cho vui bớt những nỗi buồn phiền khổ đau trong lòng. Nghĩ như vậy không đúng các bạn ạ! Các bạn hãy suy nghĩ lại đi, đừng hiểu một cách lầm lạc như vậy. Hiểu lầm lạc như vậy thơ văn của bạn sẽ không có giá trị.

Còn nghĩ rằng: các bạn đã tự uống rượu và hút thuốc lá để giải sầu thì các bạn đã tự giết chết mình rồi, các bạn đã tự đem bệnh khổ vào thân. Các bạn có biết chằng?

Giá trị phẩm hạnh của các bạn chỉ một lần say rượu thôi! Cũng đủ chôn vùi dưới lớp bùn nhơ hôi thối. Chỉ một lần say rượu thôi! Các bạn là người có lương tâm. lương tri thì các bạn cũng chẳng dám nhìn mặt ai. Nhất là cha mẹ vợ con. Còn nếu các bạn là người mặt chai mày đá thì mới thản nhiên nhìn mọi người được.

Nhà thơ, nhà văn mà nghĩ rằng:

lấy rượu và thuốc lá, thuốc Lào để gợi hứng nguồn thơ văn, nghĩ như vậy là sai. Thơ văn mà do thuốc lá thuốc Lào và rượu kích thích làm ra. Đó là một loại thơ văn tưởng. Nó chỉ ru ngủ cho những tâm hồn lãng mạn cùng với sự sống thiếu thực tế chỉ biết thương vay khóc mượn cho trí tưởng tượng. Đối với đạo đức nhân bản - nhân quả làm người, thì loại thơ văn này được xem là ác pháp, kêu gọi lòng thương nhớ buồn khổ cho mọi người, chứ chẳng đem lại cho họ sự an vui, hạnh phúc nào cả.

“Sóng gợn trường giang buồn điệp điệp” hay “Thuyền về bến cũ sầu muôn ngã”. Hai câu thơ này là do trí tưởng tượng làm ra. Người không buồn khổ đọc hai câu thơ này cũng cảm thấy trong lòng một nỗi buồn man mác.

Thơ văn viết ra là làm lợi ích lớn cho loài người, cho đời vì nó là những món an tinh thần. Cho nên những thơ văn viết bằng một sự tư duy chân chính do từ một khối óc biết thương yêu mình và mọi người, biết không làm khổ mình khổ người. Đó là những loại thơ văn không bị những loại độc dược rượu, thuốc lá và thuốc Lào kích thích. Những loại thơ văn ấy là những loại thơ văn làm lợi ích cho đời, mang lại

cho đời những niềm vui chân thật trong một cuộc sống bình an, hạnh phúc.

Thơ văn do rượu, thuốc lá và thuốc phiện gợi cảm hứng là loại thơ văn đồi trụy, trụy lạc đầu độc tư tưởng thanh thiếu niên đi vào dục vọng tội lỗi.

Thơ văn ảo tưởng đưa con người xa rời thực tế. Thơ văn lãng mạn gợi lên lòng người những nỗi sầu đau, thương vay khóc mướn v.v... Đó là những loại thơ văn không đúng đắn tạo ra nhiều khổ đau cho loài người.

Thưa các bạn! Chính các bạn dùng rượu, thuốc lá và thuốc phiện để làm vơi bớt sự buồn phiền trong lòng, thì đó là một lối tránh né, trốn chạy v.v... Do sự tránh né, trốn chạy như vậy, các bạn là những người hèn nhất. Một người không dám chủ động đương đầu với một sự thật của cuộc đời mình, không dám chuyển hóa nhân quả mà chỉ than khóc, chỉ biết làm cho mình khổ thêm, chỉ biết uống rượu, hút thuốc lá, thuốc phiện cho say để quên đi nỗi lòng cay đắng, sầu muộn. Đạo đức nhân bản - nhân quả không dạy chúng ta làm những điều ngu ngốc hèn nhất đó; mà dạy chúng ta biết nhìn thẳng, nhìn vào một sự thật. Luôn dạy chúng ta đương đầu với sự thật. Nhờ có đương đầu với sự

thật ta mới dùng sự suy nghĩ chân chánh quan sát nhân quả để hóa giải và đem lại sự bình an cho mình, cho người.

Trở lại vấn đề người có đức bi tâm là người không làm hại mình; không làm hại mình là người không bao giờ hút thuốc lá, thuốc lào và uống rượu.

Từ xưa đến nay có những người không hút thuốc lá, thuốc lào và không uống rượu, nhưng vô tình họ không biết rằng họ là những người không làm hại họ, họ là những người sống có đạo đức thương mình, thương mọi người.

Đến nay bộ sách đạo đức làm người ra đời đã vạch ra một sự thật, một sự thật mà mọi người không ngờ đến, một sự thật rất lạ nhưng không lạ, một sự thật chính mình lại phũ phàng với mình, một sự thật để mọi người biết rõ những cái lỗi lầm xưa nay của mình, do mình tự làm hại mình, tự mình vô đạo đức với mình, tự mình làm khổ mình, tự mình làm khổ cả những người thân và cuối cùng tự mình giết chết mình mà không biết, không hay một chút nào cả.

Rượu là một tên sát nhân giết người và nó đã giết nhiều người khắp nơi trên thế giới. Vậy mà nó vẫn còn ung dung

sống ngoài vòng pháp luật. Hiện giờ nó đang được tự do và tiếp tục giết người. Thế mà loài người không có một biện pháp nào mạnh mẽ, một đạo luật nghiêm minh, để lên án và trừng trị tên giết người này. Theo chúng tôi nghĩ: tội của nó phải bị kết án tử hình. Có sử phạt như vậy thì vĩnh viễn loài người mới được bảo vệ bình an.

THUỐC PHIỆN LÀM HẠI MÌNH

Kính thưa các bạn thân mến! thuốc phiện là loại độc dược thứ tư trong nhóm rượu, thuốc Lào và thuốc lá. Nó độc hại hơn rượu, thuốc Lào và thuốc lá nữa.

Người hút thuốc phiện là người làm hại mình, đó là một hành động vô đạo đức với mình. Thuốc phiện gây tác hại vào thân, khiến cho nhiều sự khổ đau xảy ra như sau:

1- Hại thứ nhất: Thuốc phiện khiến cho cơ thể nghiện ngập, khi cơn nghiện khởi lên thì người nghiện thuốc phiện bắt đầu uốn mình như một con rắn, cơ thể họ khó chịu, vật vã đau nhức từng thớ thịt v.v... họ không còn làm ăn bất cứ một việc gì được nữa. Muốn biết rõ cơn nghiện

thuốc phiện khởi lên hành hạ cơ thể như thế nào thì các bạn nên đến gặp những người đã nghiện thuốc phiện mà hỏi họ thì họ sẽ kể lại cho chúng ta nghe rất cụ thể và rõ ràng khi **“Nữ phù dung nhập xác”**

2- Hại thứ hai: Thuốc phiện có chất độc kích thích thần kinh tưởng tạo ra cho chúng ta có cảm giác khoái lạc lâng lâng như đang sống trong cảnh thần tiên. Cho nên người hút thuốc phiện, hai mắt lim dim, nằm mơ màng nhìn theo khói thuốc, tâm hồn bay bổng và chìm đắm trong cõi mộng.

Người nghiện thuốc phiện tâm trí không còn tự chủ, không còn trí sáng suốt minh mẫn, không phân biệt thiện ác, tù tội v.v... Nên khi cơn nghiện lên họ làm bất cứ một việc gì miễn là có thuốc phiện hút. Cho nên họ có thể trộm cắp, cướp giựt, giết người dễ như chơi, họ không còn sợ hãi ai cả, ngay cả cha mẹ, vợ con của họ, họ cũng không kể. Đó là hành động tự làm khổ họ, làm khổ mọi người; tự làm hại họ tận cùng mà họ đâu có biết.

3- Hại thứ ba: Hao tổn tiền bạc một cách không ích lợi (tiền mua thuốc phiện). Thuốc phiện người ta ví giá trị nó như

vàng, cho nên gọi nó là vàng đen. Vì nó quá đắt chứ nếu nó rẻ như thuốc lá, thuốc Lào và rượu thì không biết tai họa cho loài người sẽ đi về đâu.

Nếu mọi người trên thế gian này đừng hút thuốc phiện, tiền tiết kiệm đó sẽ để dành cứu giúp cho những nước còn nghèo đói, thì có thể thế giới sẽ xóa đói giảm nghèo một cách dễ dàng.

4- Hai thứ tư: Người hút thuốc phiện phần đông cơ thể sinh ra những bệnh ngặt nghèo, nguy hiểm nhất v.v... Tuổi thọ bị giảm thường chết yểu, chết trong lúc tuổi còn xuân xanh. Trong gia đình chúng tôi có một đứa cháu trai, con của một người anh đã nghiện thốc phiện, chết tuổi còn trẻ, để lại một người vợ trẻ và một đứa con thơ dại. Ngày đưa cháu đến nơi an nghỉ cuối cùng, trông thấy cảnh này chúng tôi không thể cầm được nước mắt “Người vợ trẻ và đứa con thơ này sẽ ra sao?” Nhất là cháu bé, nếu người mẹ bước thêm một bước nữa thì cháu bé sẽ bơ vơ giữa đường đời! Cha mất, mẹ cũng không còn. Thật đáng thương tâm.

Khi cháu mới chết cha mẹ cháu buồn khóc nức nở, mỗi lần về thăm mộ cháu là mỗi lần nước mắt đầm đìa. Cảnh trẻ già khóc măng. Thật đau lòng phải không

hỡi các bạn trẻ? Trông cảnh này các bạn nghĩ gì? Hãy thương mình, thương cha mẹ mình, và thương vợ con mình các bạn ạ! Người suốt đời đã khổ vì con cái quá nhiều, chúng ta không nên làm cho họ khổ thêm nữa. Phải không hỡi các bạn trẻ?

Thưa các bạn! Một hành động vô trách nhiệm đối với bản thân mình, tự làm hại mình đủ mọi cách đau khổ như vậy. Thì các bạn nghĩ sao? có nên lên án kết tội thuốc phiện chẳng? Trên đời này đã có pháp luật kết tội những người đi buôn thuốc phiện thì sao? Họ là những người làm hại họ, làm khổ cha mẹ và vợ con quá nhiều. Vậy pháp luật kết tội họ ra sao? Họ chỉ có tòa án lương tâm mới kết tội trạng của họ. Nếu đợi lương tâm của họ kết tội họ thì những thanh niên trên thế gian này sẽ chết vì thuốc phiện không biết bao nhiêu mà kể.

Chương trình bài trừ thuốc phiện khắp nơi trên thế giới, Nhưng đến giờ này thuốc phiện vẫn còn tồn tại. Tại sao vậy?

Biết rằng thuốc phiện đã giết hại bao nhiêu con người trên thế giới, từ tuổi thanh thiếu niên đến tuổi trung niên làm cho thế giới phải lo ngại và báo động. Hiện giờ các nước trên thế giới đều mở chiến dịch bài trừ thuốc phiện, nhưng

bài trừ bằng cách nào cho tận gốc?

Muốn bài trừ cho tận gốc thuốc phiện thì chúng ta hãy truy tìm nước nào trồng và sản xuất thuốc phiện. Khi biết rõ nước nào, liền đề nghị Liên Hiệp Quốc mở một cuộc họp bàn quốc tế về thuốc phiện. Đặt ra một đạo luật chung cho cả thế giới: **“Cấm trồng và sản xuất thuốc phiện dưới mọi hình thức, nếu nước nào vi phạm thì theo luật quốc tế trừng trị”**.

Vì sức khỏe, hạnh phúc và sự bình an cho loài người trên hành tinh này. Những nước chuyên trồng và sản xuất thuốc phiện phải đình chỉ ngay liền, tiêu diệt loại cây độc hại đó. Dù loại cây đó có đem lại nhiều lợi tức cho đất nước, cho dân tộc bao nhiêu cũng không bằng sức khỏe của mọi người, cũng không bằng sự an vui hạnh phúc của mỗi người.

Ở trên đời này, người ta rất sợ mình vô minh. Vì mình vô minh, mình mới làm hại mình, mới hút thuốc lá, thuốc lào, mới uống rượu, mới hút thuốc phiện, để rồi tự thuốc lá, thuốc lào, rượu và thuốc phiện sẽ giết chết dần mòn cơ thể của các bạn. Các bạn có biết chăng?

Chính mình vô minh biến mình thành người vô đạo đức, gây ra bao nhiêu

tội ác cho mình, cho người khác. Các bạn có thấy chẳng? Có hiểu chẳng?

Vì lên cơn nghiện thuốc phiện các bạn không còn trí không ngoan, do đó các bạn có thể làm bất cứ một điều gì: Giết người, trộm cướp, hiếp dâm, nói dối, hung dữ, tàn ác v.v... Để đạt được mục đích có tiền mua thuốc phiện hút tiếp. Các bạn có thấy những điều đó xảy ra ở một người nghiện thuốc phiện chưa? Chắc chắn trong đời các bạn, không những một lần mà đã nhiều lần chứng kiến một người nghiện thuốc phiện đánh đập vợ con, chửi mắng cha mẹ để đòi tiền đi hút, và cũng có thể trộm cắp tiền bạc của anh chị em và ngay cả xóm giềng bà con, nếu ai để ra hờ hênh vật gì thì lấy trộm ngay, miễn là bán được có tiền để hút.

Khi hút thuốc phiện, các bạn đã trở thành một người vô đạo đức với các bạn và với mọi người... Vì thế, các bạn trở thành một người ăn cắp, ăn trộm tiền bạc của cha mẹ, anh chị em.

Này các bạn! Thuốc phiện là những thứ độc dược, có thể giết các bạn chết, chết trong sự dần mòn, chết trong sự bệnh tật khổ đau, chết trong khi người bạn co rút lại, trông thấy thật là ghê gớm và thảm thương.

Thuốc phiện thấm vào người bạn, khi cơ thể khởi lên cơn nghiện làm cho các bạn trở thành người điên khùng mất trí, trở thành người ngu si, đại dột, trở thành người hung dữ. Vậy các bạn nên tránh xa, nên từ bỏ và từ bỏ một cách vĩnh viễn. Thấy thuốc phiện như thấy rắn độc, như thấy một loài vật nguy hiểm nhất cho đời các bạn.

Đừng nghĩ rằng: Thuốc phiện hút chơi cho biết, chứ ăn thua gì mà sợ. Khi đã vướng vào thì bỏ rất khó. Một số học sinh khoảng 15, 16 tuổi bị vướng vào thuốc phiện là vì hút thử chơi, để muốn biết mùi vị thuốc phiện. Khi biết được mùi vị thuốc phiện thì đã phải trả một giá quá đắt, một đời người. Phải không hỏi các bạn trẻ?

Hỡi các bạ thanh thiếu niên! Tuổi các bạn là tuổi còn đi học, các bạn cần phải trau dồi kiến thức cho thật nhiều, để ngày mai các bạn đem khả năng đó ra phục vụ cho quê hương xứ sở của các bạn, để đem lại sự bình an, hạnh phúc cho mọi người, cho mọi vật trên hành tinh sống này. Các bạn có biết chẳng? Bao nhiêu tuổi trẻ thanh thiếu niên vì vui chơi với thuốc phiện, rượu chè, thuốc lá, mà phí mất cả tuổi thanh xuân, làm thiệt hại thân mình.

Chẳng làm lợi ích cho mình, cho gia đình, cho xã hội, cho đất nước quê hương, mà còn làm thêm một gánh nặng cho gia đình, cha mẹ, vợ con, xã hội, đất nước. Các bạn suy nghĩ lại đi! và có dịp các bạn hãy đến thăm các trường cai nghiện thì các bạn sẽ thấy một thực trạng đau lòng.

Các bạn có biết chằng? Khi các bạn nghiện thuốc phiện, cơn nghiện phát khởi, người bạn vật vã, quần quai khổ đau thì cha mẹ của các bạn đã khóc vì các bạn, biết bao nhiêu lần và biết bao nước mắt. Khi cha mẹ khổ đau khóc thương cho bạn. Các bạn nghĩ gì? Các bạn có xứng đáng là người con biết thương cha mẹ không? Thương cha mẹ sao các bạn vô tình đến thế? Lại nhẫn tâm đến thế? Những người thân nhất của bạn là ai? Các bạn có biết không? Nếu các bạn vô tình làm cho những người đó buồn khổ thì các bạn không đáng làm con người trên thế gian này bạn ạ!

Chín tháng mang thai, đi đâu mẹ bạn như người gánh nặng. Khi sinh ra bạn, mẹ bạn đau đớn không xiết kể, thập tử nhất sinh. Và lại, khi sinh ra bạn, ba năm đầu chịu vô vàn cực khổ nuôi dưỡng, lúc bồng bế cho bú, cho ăn uống, lúc bạn bài tiết

mẹ bạn phải chịu hôi thối, lúc ấm đầu sổ mũi, đau bệnh mẹ bạn thức suốt đêm với bạn. Bạn có biết chăng? Những sự cực nhọc khổ đau này!

Vì theo bè bạn vui chơi ích kỷ, thỏa mãn cá nhân, bạn đã quên mọi ân nghĩa quá lớn, mà làm người ai cũng phải thọ ân ấy. Cuộc đời nhiều cam bẫy, nhiều sự cám dỗ quyến rũ, lỡ để cho thân bạn nghiện ngập thuốc phiện hay sa ngã vào đường tội lỗi nào, là bạn đã để cho người ân sinh thành dưỡng dục của bạn khổ đau vô cùng tận. Bạn có biết chăng?

Hỡi các bạn trẻ! Cuộc đời nhiều chông gai và ác pháp, các bạn chưa từng trải thì các bạn hãy dè dặt cẩn thận, đừng chạy theo lòng ham muốn của mình mà ôm lấy khổ đau sẽ hối hận không kịp, Cháu T... trước khi chết, trong cơn quằn quại đau nhức, cháu thì thào nói với người cha thân thương đang chăm nom mình: “Con hối hận quá đã làm cho ba mẹ khổ đau, đến giờ này quá muộn, ba mẹ hãy tha thứ cho con”.

Dù người chưa hiểu biết về đạo đức làm người thì không ai mà không biết thuốc phiện là một thứ độc dược? Người có kinh nghiệm về đời sống của cuộc đời nghe đến thuốc phiện là họ quá sợ hãi,

như sợ một loài rắn độc. Thuốc phiện là một thứ độc dược dễ kích thích thần kinh, khiến cho những chàng thanh niên sức sống đang lên, đi vào đường tội lỗi.

Thuốc phiện kích thích thần kinh, ngấm dần vào từng thớ thịt, từ những chàng trai lực lưỡng da thịt hồng hào, đã trở thành những con người da đen mặt nám thân hình tiêu tụy, mình mẩy bần thủ hôi hám, thường trộm cắp tiền bạc của cha mẹ hoặc của người khác để có tiền hút chích. Vì thế trong xóm làng có năm, mười bạn trẻ nghiệm ngập thì xóm làng bất an, khiến cho mọi người ăn không yên bữa, ngủ không ngon giấc. Thật là đau lòng khi nhìn con cháu của chúng ta mà không cầm được giọt nước mắt thương tâm.

Ai đã làm ra nông nỗi này? Ai đã làm cho tuổi trẻ hư hoại như thế này? Thuốc phiện, rượu, thuốc lá đâu phải từ trên trời rơi xuống mà chính do con người. Con người trồng và sản xuất ra thuốc phiện, rượu và thuốc lá để rồi hại con người. Một tai hại ghê gớm.

Nếu chúng ta thống kê lại xem toàn cả nước Việt Nam của chúng ta, có bao nhiêu gia đình và chúng tôi tin chắc rằng không có một gia đình nào thoát ra khỏi

bốn loại độc dược này, thì cũng dính loại độc dược khác. Nhất là thuốc lá và rượu. Có nghĩa là không uống rượu thì cũng hút thuốc lá, thuốc lào, không hút thuốc lá, thuốc lào thì cũng uống rượu, có khi còn thêm hút thuốc phiện nữa.

Nếu vô tình các bạn không hiểu biết tai hại về rượu, thuốc lá, thuốc lào và thuốc phiện. Và không hiểu biết về đạo đức làm người; không hiểu biết đức bi tâm thì các bạn sẽ hút thử cho biết mùi vị dục lạc thế gian thì các bạn đã tự mắc bẫy của chúng. Khi đã mắc bẫy rồi thì các bạn như: “Cá cắn câu biết đâu mà gỡ, chim vào lồng biết thuở nào ra”. Nếu mà gỡ ra được thì các bạn phải tốn biết bao nhiêu nước mắt và biết bao nhiêu công lao của mọi người thân và xã hội.

Trong xã hội loài người, có rất nhiều người nghiện ngập rượu, thuốc lá, thuốc lào, xì ke, ma túy, thuốc phiện v.v... các bạn có nhìn thấy chẳng? Biết bao nhiêu người từ thiếu niên, thanh niên cho tới những cụ già vẫn bị những loại độc dược gây tác hại vào cơ thể, cuộc đời dở sống, dở chết. Thật là khổ đau vô cùng, không những bản thân họ khổ đau mà chính những người thân trong gia đình họ cũng rất khổ đau. Nước mắt của những người

thân của họ đổ xuống, nhất là người mẹ đã khóc cho những đứa con mình nhiều lần. Có một bậc vĩ nhân nói rằng: “Đời là khổ, nước mắt chúng sinh nhiều hơn nước biển” Đúng vậy, lời nói người ta tưởng chừng như sai, nhưng không ngờ quá đúng. Khổ không phải từ đâu đến, mà từ nơi ngu si của chúng ta. Chúng ta làm hại chúng ta mà không biết. Phải không hỡi các bạn?

Ai xúi dục các bạn hút thuốc lá, uống rượu, xì ke, ma túy, thuốc phiện v.v...?

Kẻ xúi dục các bạn chính là tâm vô minh, tâm thiếu hiểu biết về đời sống đạo đức làm người. Tâm vô minh là gì các bạn?

Tâm vô minh là lòng ham muốn của các bạn. Bởi vì có sự ham muốn là có sự vô minh. Vô minh ở đâu là ham muốn ở đó, ham muốn làm tăng thêm vô minh, vô minh làm tăng thêm ham muốn.

Để xác định cho mọi người hiểu rõ sự vô minh. Ví dụ: có một danh từ **“Độc cư”**³ mà biết bao nhiêu nhà giảng sư

3 Mượn hai chữ “độc cư” để chỉ cho sự vô minh của con người, không hiểu mà cứ ngỡ mình hiểu. Chính sự ngu si này làm hại mình, làm hại người mang đến sự khổ đau cho nhau.

dạy nghĩa của hai chữ này trong lúc chúng tôi còn là một học Tăng. Nên các giảng sư dạy như thế nào thì chúng tôi hiểu như thế này.

Hai chữ **“Độc cư”** mà có người giảng thành một tập sách, một cuộn băng v.v... Nghe giảng sao thì chúng tôi tin vậy: Độc cư theo danh từ chữ Hán, có nghĩa là **“sống cô đơn một mình”**. Mãi đến sau này tu xong chúng tôi mới hiểu nghĩa độc cư.

Độc cư là một phương pháp tu hành của nhà Phật, đó là pháp môn phòng hộ sáu căn: Mắt, tai, mũi, miệng, thân và ý, chứ không có nghĩa sống một mình như lời giảng dạy của các nhà học giả.

Cho nên cái không hiểu mà giải thích như vậy là vô minh chồng lên một lớp vô minh nữa. Các bạn có hiểu câu nói này không? Câu nói này có nghĩa là cái không biết lại chồng lên cái không biết nữa, thì lại trở thành mù mịt. **“Biết thì thưa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe”**.

Người **“Vô minh”** mà chấp như mình là người **“Minh”**. Thì làm hại mình rất lớn. Phần đông mọi người trong thế gian là vậy. Bởi vì trong vô minh mà biết mình

vô minh thì mình không làm hại mình. Còn không biết mình vô minh nên đã làm hại mình mà còn làm hại nhiều người khác nữa. Đức Thích Ca Mâu Ni dạy:

**“Người ngu mà nghĩ mình ngu,
nhờ vậy thành có trí
Người ngu tưởng có trí
Thật xứng gọi chí ngu”**

Con người sinh ra là một loài động vật thông minh hơn tất cả những loài động vật khác. Nhưng cái thông minh ấy chính là cái thông minh tai hại các bạn ạ! Cái thông minh ấy vẫn nằm trong cái vô minh tham vọng. Như chúng tôi đã vạch ra ở trên cho các bạn hiểu: Chính các bạn đã tự làm hại các bạn bằng sự thông minh dục vọng, Cho nên các bạn mới nghiện thuốc lá, rượu, xì ke, ma túy, thuốc phiện v.v... Các bạn có hiểu biết điều này chăng?

Cái thông minh của các bạn hiện giờ chưa phải là cái thông minh vô dục, mà là cái thông minh tham dục. Các bạn ạ!

Các bạn muốn chinh phục không gian, có nghĩa là các bạn muốn bay lên trời như loài chim. Các bạn suy tư mọi cách và chế tạo ra một loại dụng cụ dùng

để bay.

Khi các bạn đã chinh phục được không gian bằng chiếc máy bay, lúc đó... các bạn thấy hài lòng và rất sung sướng. Phải không hỡi các bạn? Đó là cái thông minh tham dục của các bạn. Chắc chắn cái thông minh tham dục này sẽ đem đến cho bạn khổ và nhiều người khác khổ.

Nhưng các bạn quên rằng: Cái thông minh tham dục của các bạn đang làm hại các bạn. Các bạn có biết không?

Chính vô minh tham vọng của loài người, người ta mới sử dụng chiếc máy bay của bạn chở bom đạn đi đánh chiếm nước khác để làm bá chủ toàn cầu. Lúc bấy giờ xương máu của con người đổ chảy ra trên mảnh đất hành tinh này.

Vậy ai làm hại con người? Các bạn hãy trả lời đi!!!

Những quả bom đầu tiên chế tạo ra là để bắn đá làm đường lộ cho mọi người đi lại được dễ dàng. Những quả bom ấy trở thành giết con người cũng không mấy khó khăn. Phải không hỡi các bạn? Chiến tranh thế giới thứ I và thứ II, và gần đây chiến tranh Việt nam chúng ta đã chứng kiến bom đạn giết hại biết bao nhiêu anh chi em của chúng ta đã ngã xuống trên

mảnh đất thân yêu này.

Bởi vậy sự hiểu biết trong **“minh dục vọng”** là một tai hại rất lớn cho loài người. Nếu muốn quân bình sự sống trên hành tinh này thì phải trang bị cho loài người một sự hiểu biết **“minh vô dục”**. **Nhờ có sự hiểu biết minh vô dục sẽ quân bình được minh tham dục, có nghĩa là đạo đức nhân bản nhân quả sẽ hợp tác cùng khoa học kỹ nghệ an định được sự sống của con người và muôn vật trên hành tinh này.**

Nếu chỉ có khoa học và công nghệ thì con người và muôn vật sẽ bị hủy diệt; còn nếu chỉ có đạo đức nhân bản - nhân quả thì cuộc sống về chất con người không được phát triển và nhờ vậy là lạc hậu.

Cho nên đạo đức nhân bản, khoa học và công nghệ phải được trang bị cho loài người đầy đủ thì thế giới sẽ hòa bình, chiến tranh chấm dứt, không có nước lớn ăn hiếp nước nhỏ; người mạnh ăn hiếp người yếu v.v...

Đức bi tâm đó là những hành động đạo đức nhân bản - nhân quả để mọi người hiểu rõ mà tránh đi những hành động tự làm khổ mình, tức là những hành động vô đạo đức, thiếu sự yêu thương.

Kính thưa các bạn! Hôm nay các bạn đã hiểu rõ thuốc lá, rượu, xì ke, mà túy, thuốc phiện v.v... là những thứ độc hại làm cho các bạn đau khổ rất nhiều và cướp đi biết bao nhiêu những người bạn thân yêu của chúng ta, chúng đã cướp đi trong lúc tuổi họ còn xuân xanh.

Vừa rồi chúng tôi có đến chia buồn với một người bạn. Có một người con tuổi chừng 20 mới bị mà túy đã cướp mất đi. Thật là đau lòng! Người cha và mẹ của cháu đã nức nở đưa cháu đến nơi an nghỉ cuối cùng, với bao nhiêu nước mắt sầu khổ.

Trước cảnh thương tâm này chúng tôi khuyên các cháu đừng hút thuốc lá, rượu, xì ke, mà túy, thuốc phiện v.v.. Hãy thương mình các cháu ạ! Đừng hại mình và đừng làm hại những người thân thương của các cháu nữa. Đời là một chuỗi ngày đau khổ! Các cháu đừng gây thêm sự đau khổ cho họ nữa. Hãy đứng lên mạnh dạn diệt lòng tham dục thuốc lá, rượu, xì ke, ma túy, thuốc phiện. Cha mẹ, vợ con, anh chị em của các cháu đang khổ lắm, vì còn phải vật lộn với cuộc sống miếng cơm manh áo mà còn khổ thêm vì con cái, vì phải gánh mang các cháu nghiện ngập thì họ làm sao sống được nữa.

Ước vọng của chúng tôi khi viết những

lời này mong các bạn trẻ từ bỏ, xa lìa những thứ dục nghiệm rượu, thuốc lá và thuốc phiện trên hành tinh này.

Muốn đình chỉ những loại độc dược này không phải khó, chỉ có những nhà lãnh đạo quốc gia ra lệnh cấm triệt để rượu, thuốc lá, xì ke, ma túy, thuốc phiện thì ngay tức khắc không còn thấy người nghiện nữa.

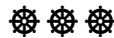
Theo chúng tôi nhận xét: “Đốt pháo” cũng là một tục lệ truyền thống lâu đời. Thế mà Đảng và nhà nước ra lệnh cấm đốt pháo, thì trong những ngày Tết, ngày lễ, ngày ma chay, ngày cưới hỏi đều vắng bật không còn tiếng pháo nổ. Nhà nước cấm đốt pháo đã tiết kiệm một số tiền rất lớn cho nhân dân, tránh khỏi những vụ hỏa hoạn, những tai nạn do cầm pháo đốt gây ra và bài trừ được những chất độc hại do pháo nổ làm ô nhiễm môi trường. Môi trường sống được trong sạch, không bị ô nhiễm nữa. Số người bị tai nạn chết do pháo hằng năm đã chấm dứt.

Nếu các nước trên hành tinh này muốn không còn trộm, cướp, du côn, du đảng, gái mại dâm, cờ gian, bạc lận, nạn ăn đứt lót, hối lộ v.v... thì phải đình chỉ rượu, thuốc lá, thuốc lào, xì ke, ma túy, thuốc phiện. Lệnh cấm sản xuất nghiêm

ngặt như lệnh cấm đốt pháo thì chúng tôi tin rằng: đất nước này và cả thế giới sẽ bình an, trộm cướp sẽ không còn, nạn tiêu cực ăn đút lót không có.

Bởi vậy, rượu, thuốc lá, thuốc phiện v.v... là những tên giặc lớn của loài người. Nếu loài người không thấy chúng là giặc mà thấy chúng là bạn thì thế gian này không bao giờ được bình an và con người mãi mãi sống trong khổ đau.

Nếu cuốn sách này đến tay của các bạn, mà các bạn đang cố gắng khắc phục những cơn nghiện ngập của mình, bằng một nghị lực kiên cường, thì lúc bấy giờ chúng tôi đang ở bên các bạn, chia sẻ sự khó khăn, khổ đau của bạn với một tâm thành thiết tha trợ giúp các bạn sẽ vượt qua một cách anh dũng và bình an. Khi cai nghiện các bạn gọi chúng tôi nhé!

Chương V

**ĐỨC KHÔNG
THAM LAM**

THAM LAM

LÀ MỘT HÀNH ĐỘNG HẠI MÌNH

“THAM LAM” là một hành động tự làm hại mình. Các bạn có tin lời nói của chúng tôi chẳng? Nếu bây giờ các bạn không tin thì các bạn cứ theo dõi những trang sách này thì sẽ thấu rõ. Tâm tham lam sẽ đem đến cho các bạn rất nhiều tai hại và khổ đau, có khi tù tội, mất mạng v.v...

Tham lam có năm cách:

1. Tham tiền bạc, vật chất
2. Tham danh
3. Tham sắc dục (phụ nữ)
4. Tham ăn
5. Tham ngủ

Trong năm cái tham này, cái tham nào cũng đem đến tai hại cho các bạn cả. Chúng tôi sẽ lần lượt giải thích giúp cho các bạn hiểu. Vậy tham lam là gì?

Tham lam là một hành động ham muốn của tâm còn gọi nó là “dục”. Dục có nghĩa là lòng ham muốn của mọi người. Như có lần chúng tôi nói với các bạn ở

những trang sách trên: “Lòng ham muốn của con người là nguyên nhân sinh ra muôn thứ đau khổ”. Nó là một trong bốn chân lý của loài người.

Dục có hai phần:

1. Dục thiện (đạo đức)
2. Dục bất thiện (vô đạo đức)

Có một tôn giáo chủ trương diệt dục ác, tăng trưởng và nuôi dưỡng dục thiện, nhưng người sau không hiểu ý nghĩa này, nên tưởng giải cho tôn giáo này chủ trương diệt dục, tức là diệt cả dục thiện và dục ác. Diệt cả dục thiện và ác, đó là một triết thuyết ảo tưởng của người sau, không thực tế, thiếu chân thật.

Chính con người do mình tham dục mới đưa ra thuyết diệt dục. Diệt dục để đem lại hạnh phúc cho con người, nhưng không ngờ diệt dục là diệt con người, làm cho con người như đất đá. Con người sống mà như đất đá thì còn nghĩa lý gì là con người nữa. Diệt con người thì còn gì là hạnh phúc của con người nữa (chữ hạnh phúc ở đây chúng tôi muốn chỉ cho tâm thanh thản, an lạc và vô sự, chứ không phải theo nghĩa hạnh phúc của dục lạc trai gái đôi lứa hay sự hoà thuận trong gia đình, cha mẹ nói con cái vâng lời, trên

dưới hoà hợp không chống trái nhau).

Bản chất con người là dục, vì thế con người không thể diệt dục mà diệt dục ác pháp hay nói dung nghĩa là diệt dục ác. Chính con người thường khổ đau là vì dục ác.

Dục là một bản chất tốt. Người ta làm thiện, muốn cho mình không khổ, ấy là dục tốt, dục không làm hại mình hại người là dục tốt; dục không tham, sân si là dục tốt; dục không giết hại chúng sanh, không ăn thịt chúng sanh là dục tốt; dục không tham lam, không vọng ngữ, không tà dâm, không nói thêu dệt, không nói lời hung dữ, thô ác đó là dục tốt. Đạo đức nhân bản nhân quả là dục tốt. Muốn làm chủ sinh, già, bệnh, chết là dục tốt...

Ở đây chúng ta không diệt dục thiện, vì dục thiện là đạo đức làm người, mà diệt dục ác, dục ác à vô đạo đức, làm khổ mình, khổ người.

Có một tôn giáo dạy chúng ta **“ngăn ác diệt ác pháp, sanh thiện tăng trưởng thiên”**. Đó là dạy chúng ta diệt dục ác và nuôi dưỡng dục thiện. Nếu không đọc kỹ câu này thì chúng ta sẽ hiểu lầm tôn giáo đó là tôn giáo diệt dục thì rất oan cho tôn giáo đó. Lời dạy trên đây rất tuyệt

vời, nếu con người muốn sống an vui hạnh phúc thì duy nhất chỉ có lòng ham muốn sống trong thiện pháp (tức là đạo đức làm người) thì mới mong toại nguyện.

Trong cuộc sống con người chỉ vì những hành động ác mà làm khổ cho nhau. Như vậy muốn thoát ra

Mọi sự đau khổ thì cần phải thấu rõ hành động nào thiện, hành động nào ác. Thấu rõ được thì hành động ác không làm mà luôn làm hành động thiện. Do sự vô minh không rõ thiện ác nhân quả mà chúng ta sống thiếu đạo đức làm khổ mình khổ người, khổ tất cả chúng sanh, nhất là làm khổ mình.

Tóm lại không diệt dục mà chỉ cần diệt ác pháp. Ngăn diệt ác pháp là đem lại sự an vui cho mình, cho người. Diệt ác pháp tức là đình chỉ các hành động vô đạo đức nơi thân tâm của mình. Đó chính là đức ly tham.

THAM TIỀN BẠC VÀ VẬT CHẤT

Tiền bạc và vật chất là cuộc sống của con người. Có người bảo rằng: “Tiền bạc là huyết mạch của con người”. Lời nói

này không sai, nhưng tiền bạc phải làm ra bằng mồ hôi nước mắt của mình, bằng trí óc, bằng sức lao động, thì tiền bạc ấy mới xứng đáng là huyết quản trong cơ thể chúng ta.

Còn tiền bạc làm bằng những thủ đoạn gian xảo, lừa đảo, ăn đút lót, bắt chẹt sức lao động của người khác, cân non, đo thiếu, lường lặn v.v... để có nhiều tiền bạc, để cho cuộc sống của mình trở thành đế vương trên mồ hôi nước mắt và sức lao động của mọi người, thì tiền bạc và vật chất đó sẽ làm hại mình và không biết bao nhiêu tai họa sẽ đến với mình mà không ngờ và không đề phòng được.

Dù tham tiền bạc bằng sức lao động của mình, nhưng cũng vẫn phải làm khổ mình rất nhiều, cần nên phải lưu ý: Vốn lòng tham không đáy, do đó tiền bạc có biết bao nhiêu cho vừa, cho đủ. Vì chưa biết đủ nên phải cố gắng đem hết sức lao động bằng trí óc hoặc bằng chân tay ra làm. Do tham tiền bạc này tốt, nhưng phải biết dừng, không biết dừng thì chúng ta trở thành nô lệ cho tiền bạc.

Còn tham tiền bạc do mách khéo thủ đoạn gian xảo, lừa đảo, trôm cắp, cướp giật, ăn đút lót, bóc lột sức lao động v.v... Tham tiền bạc theo kiểu này là làm hại

mình rất lớn.

Ví dụ: Minh Phụng, Trần Đàm, Năm Cam... đều do tham tiền bạc, dùng đủ loại mánh khéo thủ đoạn để cướp của nhà nước, của nhân dân và giết người bịt đầu mối, nên bị tù tội chung thân, án tử hình. Tham tiền bạc đưa đến những tai hại rất lớn cho đời sống của mình, cả gia đình và cả xã hội đất nước.

Một người lính cảnh sát kinh tế bị móc ngoặc hoặc ăn đút lót hối lộ, cho hàng lậu thuế vào trong nước gây nên kinh tế đất nước bị xáo trộn. Nếu ăn đút lót hối lộ cho thuốc phiện, xì ke ma túy vào trong nước thì gây tác hại cho thanh niên, thiếu niên. Đó là một tai hại rất lớn cho đất nước. Một đất nước mà thanh niên và thiếu niên nghiện ngập thì tương lai đất nước ấy không còn sáng tỏ. Đó là do tham tiền mà tạo ra sự khổ cho nhiều người, nhiều gia đình. Nếu sau này bị phát giác ra được thì phải tù tội chung thân, mang án tử hình không thể tránh khỏi.

Một cảnh sát giao thông ăn đút lót hối lộ để người lái xe phạm luật đi đường, gây tai nạn giao thông, có khi mình chết người khác chết; có khi bị thương trở thành người tàn tật và tài sản bị hư hao nặng khiến cho nhiều người khổ đau.

Người cảnh sát hải quan ăn đút lót hối lộ cho nhập vào những văn hóa phẩm đồi trụy, sách vở phim ảnh khêu dâm đã gây ảnh hưởng không tốt cho tuổi trẻ thanh thiếu niên hư hỏng trụy lạc. Khiến cho nền đạo đức quê hương lần lần thoái hóa. Đó là một tai hại rất lớn cho đất nước, mà người cảnh sát tham tiền bạc đã gây tạo nên những sự xấu xa cho quê hương Tổ quốc.

Những người cảnh sát này sau khi được cấp trên phát hiện sự ăn hối lộ như vậy, thì họ đồng rủ nhau đi ở tù. Những hành động làm sai này khiến tâm hồn của những người cảnh sát luôn luôn sống trong lo sợ phập phồng. Chính tâm hồn lo lắng sợ sệt là nỗi khổ đau. Cho nên tham tiền bạc là một hành động làm hại mình.

Tham tiền bằng cách lừa đảo người, cân non đo thiếu, đồ tốt trao đồ xấu. Đó là những hành động làm hại mình mà không biết.

Việc làm non thiếu, trao trở như vậy làm sao tránh khỏi tai họa cụt tay, cụt chân. Chỉ một tai nạn giao thông xảy ra là có thể thiếu hụt tay chân một cách dễ dàng.

Có khi bệnh tật xảy ra khiến đui mù hoặc tai điếc làm cho sáu căn không đầy đủ. Người thông tật nguyên trở thành người tật nguyên. Đôi khi người tham không xảy những tai họa trên, nhưng lại chính người thân trong gia đình họ như con cái sanh ra tật nguyên chân dài, chân ngắn, chột mắt gù lưng... Đó là hành động gian tham tiền bạc mà xảy ra tai họa như vậy.

Từ hành động làm tiền không chân chánh, tưởng có nhiều tiền là hạnh phúc là trên hết. Nhưng nào ngờ luật nhân quả không tha thứ cho một ai. Làm những điều không phải thì phải gánh lấy sự không phải. Đừng tưởng có tiền mua là Tiên cũng được. Không đâu, có tiền nhiều là có tai họa nhiều. Người xưa có lời khuyên bảo chúng ta: “Tiền bạc là con rắn độc, cần nên tránh xa nó”. Nhưng người đời có mấy ai tránh xa nó đâu. Thấy tiền bạc là lao đầu tới.

Cho nên tham tiền bạc nhiều là làm hại mình nhiều, làm hại mình nhiều thì cũng làm khổ mình nhiều.

Lòng tham tiền bạc nhiều thúc đẩy chúng ta làm những điều gian xảo bất chánh, khiến tai họa đến làm cho đời sông chúng ta càng khổ nhiều hơn. Tâm

hồn lúc nào cũng bất an, vì sợ mọi người biết việc làm bất chánh.

Dù chúng ta tham tiền bạc chân chánh thì cũng còn phải ra công sức làm việc ngày đêm mới có tiền bạc. Đối;ấy tiền bạc bằng sức lao động cực nhọc như trên chúng tôi đã nói.

Cho nên càng tham tiền bạc nhiều thì càng phải cực nhọc và lo lắng nhiều. Vì tham tiền bạc nên tâm trí đâu được nghỉ ngơi, đâu có được phút giây an lạc thanh thản, vô sự của tâm hồn.

Vì thế, tham tiền bạc là làm hại mình. Làm hại mình như vậy thì không bao giờ có đức bi tâm.

Tham tiền bằng cách cướp giết của người bằng cờ bạc gian lận. Hàng ngày chúng ta đọc báo chí trong nước. có nhiều băng nhóm cướp giết của người khác hoặc tổ chức cờ gian, bạc lận hàng tỷ bạc. Nhưng những băng nhóm này có tồn tại mãi đâu. Cuối cùng thì rủ nhau đi ở tù và lãnh án tử hình. Của cải tài sản bị nhà nước tịch thu.

Như vậy tham tiền là làm hại mình. Các bạn có thấy đúng không?

Có tiền bạc nhiều ăn ngủ không yên

giấc vì lo sợ trộm cướp; có tiền bạc nhiều ăn ngủ không yên giấc vì con cái phá hoại của cải, tài sản; có nhiều tiền bạc tâm dục sinh ăn chơi cờ bạc. rượu chè be bét v.v... Các bạn suy nghĩ những điều này có đúng không?

Có của cải tài sản nhiều cũng là một nỗi khổ, nhưng không có của cải tài sản cũng là một nỗi khổ. Cho nên giàu sang cũng khổ, mà nghèo đói cũng khổ. Đó là một quy luật của cuộc đời, làm người không ai tránh khỏi. Chỉ có những người biết sống đạo đức nhân bản - nhân quả thì mới thoát ra khỏi quy luật này.

Ở đây chúng tôi nói về lòng tham tiền bạc là làm hại mình, làm khổ mình. Thế mà trong đời có mấy ai hiểu điều này để mà tự ngăn chặn lòng tham tiền bạc, để không làm hại mình. Người hiểu được điều này rất ít, nhưng người làm được điều này lại càng không có.

Bởi khi chúng ta muốn làm một điều gì thì phải cân nhắc kỹ lưỡng, để tránh hậu quả làm khổ mình, làm hại người. Nhất là về tiền bạc, vì nó là nguyên nhân mang đến cho ta nhiều sự khổ đau.

Ngày xưa có một nhà tu hành, khi nhìn thấy vàng bạc châu báu ở dưới một

góc ruộng lúa, thì họ vội vàng tránh xa nơi đó. Có người hỏi nhà tu hành:

Sao ông thấy vàng bạc châu báu mà vội vàng rời bỏ nơi đó. Vậy có ý nghĩa gì?

Nhà tu hành đáp:

- Đó là loại rắn độc nhất ông ạ!

Chúng ta hãy suy nghĩ lời nói này, tiền bạc càng gần chúng ta thì tai họa và sự khổ đau càng nhiều.

Vì cuộc sống, chúng ta cần phải lao động để sống không nên ăn bám vào người khác, chứ đừng nên tham muốn tiền bạc nhiều, nó sẽ đưa chúng ta vào chỗ làm hại chúng ta, nó sẽ đưa chúng ta vào con đường tội lỗi.

Đạo đức không làm khổ mình không chấp nhận lòng tham muốn tiền bạc. Vì thế người có đạo đức nhân bản - nhân quả thì phải sống trong đức bi tâm, có sống trong đức bi tâm thì mới không làm hại mình, không tham muốn tiền bạc.

Trong xã hội loài người lòng ham muốn tiền bạc chắc ai cũng không tránh khỏi, nhưng nếu chúng ta để lòng ham muốn tiền bạc sai bảo chúng ta thì sẽ có những điều tội lỗi mà chúng ta không thể từ chối được.

Một bác sĩ móc ngoặc với bệnh nhân về phòng mạch của mình. Đó cũng là lòng tham tiền.

Một thầy giáo móc ngoặc với học sinh về mở lớp dạy thêm cũng là cách thức tham tiền.

Tham tiền bạc như ông bác sĩ và ông thầy giáo đã đánh mất lương tâm nghề nghiệp cao quý của mình.

Thật ra trên đời này lòng tham tiền bạc đã đánh mất giá trị đạo đức làm người.

Một người phụ nữ vì tham tiền bạc, phải lấy ông già tuổi hơn cha mẹ, như vậy là đạo đức gì?

Một cô gái vì ham tiền bạc phải bán thân làm nghề mãi dâm thì giá trị đạo đức làm người đã bị đánh mất. Những cô gái Việt Nam vì tham tiền bạc nên lấy chồng ngoại quốc, nhưng không ngờ cuối cùng làm nô lệ, tôi tớ lau chùi quét dọn nhà cửa và chăm sóc cho một ông già bệnh bán thân. Tham tiền bạc đã đưa con người đi đến những nơi cơ cực, phũ phàng của kiếp làm người, mất hết cả quyền sống tự do.

Một dấu ấn tham tiền bạc trong đầu mọi người, nhất là người phụ nữ này, họ

đáng “**thương hại**” hay đáng “**khinh bỉ**”.
Thưa các bạn?

Một nhà làm tôn giáo vì tham tiền bạc đã biến tôn giáo ấy thành một nghề nghiệp làm ra tiền như bao nghề nghiệp khác trong xã hội. Nghề làm tôn giáo trông có vẻ tôn kính, oai nghiêm, trịnh trọng hơn tất cả các nghề khác, nhưng lại ệ hại hơn các nghề khác, là vì làm nghề tôn giáo là nghề nghiệp phi đạo đức, vì gieo rắc trong đầu óc mọi người một thế giới siêu hình ảo tưởng, một sự mê tín ngàn đời đã trở thành một nếp nhăn khó bở trong đầu của mọi người. Khiến cho con người chết cứng trong thế giới ấy. Còn một tai họa ghê gớm hơn nữa, đó là gieo vào lòng mọi người một đam mê huyền lực siêu việt (thần thông). Đến giờ này hễ ai nói đến tôn giáo là người ta liên tưởng đến thần thông.

Thực tế thần thông chẳng đem lại lợi ích gì cho con người cả, chỉ là một trò ảo thuật giải trí, chứ không áp dụng làm lợi ích cho sự sống của loài người.

Vì thế các nhà làm tôn giáo thường biểu diễn thần thông, đó là một thủ thuật lừa đảo con người.

Thật sự thần thông chỉ là một

năng lực của tướng ẩn trong ngũ ẩn của một con người, khi một nhà làm tôn giáo thường tập luyện làm cho năng lực tướng phát triển để dùng nó tạo ra thế giới siêu hình và những trạng thái lạ lùng. Nhờ đó lừa đảo dụ dỗ người khác tin tưởng gia nhập theo tôn giáo của mình có một thế lực để đương đầu với mọi thế lực khác. Thế lực chỉ phục vụ danh và lợi cho cá nhân của giáo chủ. Chẳng bao giờ chúng ta thấy sự bình an ảo tưởng trong tinh thần của chúng ta mà thôi.

Ví dụ: Có bao giờ một tôn giáo đem thần quyền ra dẹp giặc ngoại xâm bao giờ chưa? Hay phải biết bao xương máu của người dân tộc nước ấy đổ xuống kiên cường chống ngoại xâm. Lịch sử của mỗi dân tộc đã chứng minh điều này.

Đất nước Tây Tạng huyền bí tập trung về những thần thông kỳ lạ ở xứ này. Nhưng khi giặc đến xâm chiếm đất nước này thì chính Phật Sống Lạt Ma đã bỏ chạy nước lưu vong xứ người.

Phật giáo Tây Tạng là thần thông đệ nhất. Sao các nhà sư không đem ra giải cứu quê hương của mình. Vậy những người tu tập theo Phật Giáo Tây Tạng có thần thông để làm gì?

Xem thế chúng ta biết rằng thần thông chỉ là một trò ảo thuật biểu diễn giải trí, chứ chẳng có lợi ích gì cho dân cho nước. Phải không hỡi các bạn?

Đạo đức nhân bản - nhân quả không chấp nhận những trò lừa đảo, bất cứ những sự lừa đảo nào, dưới những danh hiệu nào? Một khi ngầm chứa bên trong một điều phi đạo đức thì lần lượt nhân quả sẽ làm tan vỡ những tấm bình phong, để mọi người thấy rõ bản chất gian xảo lừa đảo của tôn giáo.

Tóm lại, tham tiền bạc, vật chất sẽ thúc đẩy chúng ta làm những điều gian xảo và tội lỗi gây ra biết bao nhiêu đau khổ cho chính bản thân mình. Nhất là điều quan trọng, chúng ta đã đánh mất lương tri, lương tâm đạo đức làm người. Khiến chúng ta giống như một loài ác thú, chỉ còn biết làm ra tiền bạc để phục vụ ăn uống là trên hết.

ĐỨC KHÔNG THAM DANH

“DANH” là một điều cám dỗ lòng người cũng không thua tiền bạc, vật chất.

Trong đời này con người ai cũng thích

khen, khi được người khác khen tặng, ca ngợi mình thì lòng hân hoan, vui mừng, sung sướng v.v... Đó là **“danh”**.

Danh có nhiều góc độ, nhưng bản chất hiếu danh thì không có người nào khác người nào, hiếu danh ít nhiều là do sự khéo che đậy. Muốn xác định rõ điều này bất kỳ một người nào, khi bị chúng ta chê, là họ buồn bã, không vui, mất thiện cảm với mình. còn khi được khen tặng thì người nào cũng có vẻ vui mừng, có thiện cảm ngay với người khen.

Trạng thái mừng vui, buồn bã khi được khen hay chê, đó là tâm ham danh. Tâm ham danh thường làm hại chúng ta.

Do lòng háo danh khiến chúng ta dễ bị người khác lợi dụng bằng sự khen, tặng, thăng quan, tiến chức v.v... Cho nên người háo danh ham lợi là những người dễ làm tay sai cho kẻ khác, cho giặc.

Khi đất nước chúng ta bị chiến tranh xâm lược, những người nhân dân bán nước phần đông là những người tham danh, đảmlợi, còn lại một số người bị giặc tuyên truyền đánh lạc hướng theo chúng mà thôi.

Người ham danh, đảmlợi là những người thích vào luồn ra cúi, hầu hạ kẻ

trên người trước, thường dùng những lời nói linh bợ ton hót. Những tiến xưng hô vâng, vâng, dạ, dạ, thật là ngọt ngào.

Những hành động họ làm như vậy là họ đã làm hại họ, họ làm cho người khác coi rẻ họ, xem thường họ, khinh bỉ họ. Họ đã đánh mất bản chất của một con người có đạo đức tự trọng, họ đã biến họ thành một tên nô lệ, một tôi tớ trung thành và còn tệ hơn nữa là một con thú vật nuôi trong nhà.

Rõ ràng tâm háo danh là làm hại chúng ta, làm mất bản chất đạo đức tự trọng làm người, nhưng không được cầu danh mà phải luôn cúi để mọi người khinh dễ ta. Người ta khen tặng mình, là mình có tài, có đức thật sự.

Đạo đức làm người dạy chúng ta luôn luôn phải biết đứng thẳng trên đôi chân của mình, biết tùy thuận, nhẫn nhục, bằng lòng nhưng không bị lôi cuốn vào ác pháp, chứ không phải luôn lách cầu cạnh người khác.

Một người tham danh đi mua bằng cấp nhưng khả năng hiểu biết và chuyên môn không có nên không làm nên việc lớn chỉ là một hư vị. Khi mọi người phát giác ra được thì rất xấu hổ, đó là hành

động làm hại mình, làm mất mặt với mọi người.

Một học sinh háo danh đêm ngày chuyên cần học gạo, học tử để thi đậu, khi nhận được bằng cấp nhưng khả năng làm việc thường sa sút kém cỏi làm việc không biết sáng tạo phát minh. Đó là hành động học tập háo danh làm hại mình.

Bằng cấp là một chứng chỉ xác định khả năng kiến thức hiểu biết vay mượn của mình, chứ không phải bằng cấp là một danh dự lớn lao gì cả. Song bằng cấp là một tờ giấy xác định kiến thức hiểu biết vay mượn của chúng ta ở trình độ đó, chứ không phải nó danh dự gì cả cho ta, thế mà người đời thường lấy bằng cấp làm danh cho mình.

Tham danh là một việc làm hại mình hại người rất lớn.

Một nhà làm tôn giáo háo danh không nghĩ đến sự lợi ích của tín đồ. Tự kiến giải kinh sách một cách bừa bãi theo quan niệm riêng tư của mình bằng tưởng giải, lý luận chấp vá, vay mượn tư kiến của người khác để lèo bịp thiên hạ, rằng mình là người có tài, có trí. Tài, trí gì? Những kiến giải ấy có làm lợi ích gì cho

ai đâu? Tu tập gần chết có đạt được những gì? Tài trí đó là thứ danh hão. Làm cho bao nhiêu người phải hao tổn công sức và tiền của rất nhiều để xây dựng những ngôi đền vĩ đại gọi là di sản văn minh văn hóa của loài người.

Lòe bịp như vậy để làm gì? Để tạo cho mình một danh lớn các bạn ạ!

Cho nên những kinh sách kiến giải phát triển sau này không phải làm cho tôn giáo đó trở thành tốt hơn, trở thành hợp với thời đại hơn. Mà làm cho tôn giáo biến thái mất gốc, mất hướng đi đúng đắn của tôn giáo đó. Với việc làm vô trách nhiệm này cũng chỉ vì lòng tham danh, tham lợi mà thôi.

Đời có danh đời, đạo có danh đạo, phần nhiều các trường Đại học tôn giáo đào tạo những ông Tiến sĩ để lãnh đạo tôn giáo. Đó là đem miếng mồi danh lợi văng câu. Chứ thực ra những người tu hành để cầu giải thoát thì rất ngao ngán và sợ hãi miếng mồi danh lợi. Vì nơi đâu có danh lợi là nơi đó có khổ đau; nơi đâu có danh lợi nơi đó có chiến tranh; nơi đâu có danh lợi nơi đó không có lòng thương yêu chân thật.

Tôn giáo là nơi lừa xa danh lợi, thế

mà tôn giáo lại thả mỗi danh lợi để câu móc mọi người thì tôn giáo ấy đâu còn nghĩa tôn giáo nữa. Phải không hỡi các bạn?

Hiện giờ nhìn miếng mỗi danh lợi trong tôn giáo mà chúng ta bắt buộc phải suy ngẫm lại. Nếu tôn giáo cũng là nơi danh lợi thì không nên gọi là tôn giáo. Tôn giáo là nơi tượng trưng là xa danh lợi, còn ngược lại thì chúng tôi tin rằng tôn giáo ấy không còn là tôn giáo nữa, mà là một nhóm người buôn Thần, bán Thánh để ngồi trong mát ăn bát vàng. Nếu tôn giáo là nơi danh lợi thì còn gì là đạo đức của con người nữa? Nếu tôn giáo cũng là nơi danh lợi thì trên đời này tìm chỗ nào không danh lợi. Phải không hỡi các bạn?

Tôn giáo tượng trưng cho đạo đức, thế mà tôn giáo đầy dẫy danh lợi, thì đạo đức còn ở đâu?

Vì tham lam danh lợi mà loài người trên hành tinh này sống bất an, đầy dẫy khổ đau và ngang trái. Tham danh lợi là một tai họa rất lớn cho loài người.

Vì danh lợi mà thế giới không bao giờ dứt chiến tranh; vì danh lợi mà con người trở thành mù quáng, sống trong ảo

tưởng, mê tín lạc hậu, khiến con người hao công tốn sức và tốn của cải tài sản một cách nhảm nhí; vì danh lợi mà con người giày xéo chà đạp lên nhau chẳng có chút lòng yêu thương nhau.

Người tham danh, tham lợi mà không đạt được thì tâm hồn rất là khổ đau. Sau những năm tháng dùi mài kinh sử chờ đến ngày đi thi, lại thi trượt. Người học sinh ấy quá dẫu khổ, có khi đi đến tự tử. Đó là chạy theo danh mà khổ như vậy. **“Thi không ăn ốt thế mà cay”**.

Người ở đời muốn cho được công thành danh toại. Nhưng khi công không thành, danh không toại thì đau buồn chán ngán cuộc đời, thường nói ra những lời mỉa mai cay đắng:

“Ta dại ta tìm nơi vắng vẻ

Người khôn người đến chốn lao xao”

Nguyễn Bình Khiêm, một danh nhân nước Việt Nam mà tâm hồn còn tiêu cực yếm thế đến như vậy, thì đủ biết danh lợi khó co ai thoát khỏi nanh vuốt của nó.

Xem thế danh lợi đã làm hại và làm khổ đau cho loài người rất lớn. Nhưng ai là người đã nhìn thấy được lẽ đúng này?

Danh lợi ghê gớm quá. Nhưng trên

đời này từ giới tri thức thượng lưu, sang giàu đến những người bình dân, cùng đĩnh đều tham danh, đấm lợi, chưa có một người nào thoát khỏi đường danh, nẻo lợi.

Nếu trong cuộc đời này ai cũng ý thức được rằng: **“Danh lợi làm hại mình, hại người”**, thì chắc chẳng còn ai chạy theo nó. Cho nên khi đi học không phải học vì danh lợi mà vì học để có tài, có đức. Học để trở thành người có đức cho mình, cho người và cho xã hội. Có nghĩa là học không phải vì bằng cấp mà vì đức hạnh làm người; vì nghề nghiệp tinh thông để làm lợi cho mình, cho người và cho xã hội, đất nước. Mục đích học như vậy là học chánh đáng. Bằng cấp chỉ là một vấn đề phụ trong vấn đề rèn luyện tri thức và nghề nghiệp.

Từ xưa đến nay trong các trường học, có những học sinh học dốt, không tài, thiếu đức mà lại thi đậu có bằng cấp này, bằng cấp nọ. Nhưng khi ra làm việc thì những hạng người này là một hạng người làm nguy hại cho xã hội, cho đất nước. Suốt một chặng đường dài lịch sử của mỗi dân tộc trên khắp hành tinh này, nơi đâu cũng có hạng người mua quan, bán chức đã chứng minh rõ ràng, họ đã hại dân,

hại nước. Đó là những người tham danh đắm lợi, thường là những người một nước sâu dân.

Cho nên chúng ta cần phải biết, vấn đề học thức không phải vì bằng cấp mới học. Bằng cấp chỉ là một mảnh giấy ghi lại khả năng hiểu biết do học tập của mình đạt được ở một mức độ nào đó, nhưng chưa trắc mảnh giấy ấy đã ghi chép tài năng trung thực của mình.

Học thức là để bồi dưỡng thêm kiến thức hiểu biết của mình và tay nghề tinh xảo hơn để không trở thành kẻ ăn bám vào người khác, vào xã hội, mà phải tự mình vươn lên cuộc sống để xứng đáng làm người có lợi cho mình, cho người.

Khi những sinh viên tốt nghiệp đại học ra trường, đều được cấp chứng chỉ hay bằng cấp khả năng học lực của họ, chỉ còn lại một số ít chưa đủ điểm đậu, nhưng rồi cũng ra trường đầy đủ chứng chỉ học lực.

Trong số sinh viên được cấp chứng chỉ hoặc bằng cấp không phải người nào cũng có thực tài. Hầu hết những sinh viên có thực tài rất là ít, còn số đông khả năng bình thường.

Ví dụ: trong một lớp học trung cấp có

sáu mươi em học sinh, nhưng không phải sáu mươi em đều học giỏi cả. Số đông như vậy nhưng chỉ có 5, 10 em học giỏi, còn bao nhiêu học sinh trung bình và kém hơn. Còn xét về đạo đức tron vẹn, nhất là thời đại này thì tìm một em cũng rất là khó. Như vậy tìm một người thực tài, thực đức rất là khó. Nhưng tìm người tham danh, tham lợi thì dễ dàng rất nhiều.

Trong cuộc chiến đấu chống ngoại xâm, mỗi chiến sĩ tài sản chỉ có cây súng và chiếc ba lô trên vai. Cho nên sống chết có nhau, thương nhau hơn anh em ruột thịt một nhà. Nhưng khi giải phóng xong đất nước, có một số anh em thoái hóa, vì chức quyền, danh lợi nên có thể tìm mọi cách hạ thủ nhau để tranh quyền, tranh vị. Thật là đau lòng. Phải không hỏi các bạn?

Danh lợi thật là ghê gớm nhưng bản chất của con người lại thích danh lợi. Do đó danh lợi dễ cuốn lôi họ vào đường tội lỗi.

Vì bản chất hiếu danh tham lợi nên ít có ai thấy tội lỗi của mình. Có ai chỉ lỗi mình sai là mình không thích họ liền. Ai khen mình đúng thì thích ngay liền.

Xưa trong thời phong kiến các nhà

vua đều ưa thích nịnh bợ. Do đó trong triều nào cũng có nịnh thần. Nhà vua thiếu anh minh, nịnh thần lộng quyền, tôi trung phải chịu chết oan, nhà nước đảo điên, dân gian đói khổ, trộm cướp khắp nơi.

Cho nên đạo đức không tham danh rất cần phải được học tập tu sửa lại thâm tâm của mọi người.

Muốn tu sửa được thì phải học tập, có một cái nhìn thấu suốt danh và lợi. Một cuộc sống không tham danh, tham lợi là một cuộc sống cao thượng, biết sống cho mình, cho người. Như thế mình và mọi người sống được an vui và hạnh phúc.

Sống không tham danh tham lợi tâm hồn mới có những phút thanh thản an lạc và vô sự.

Nếu không thấu triệt danh lợi, để tâm còn tham đắm là một tai họa rất lớn cho loài người, thì sự khổ đau không thể tránh khỏi. Do danh lợi mà loài người sống trên hành tinh này biết chừng nào mới có bình an và yên ổn.

Bản chất tham danh thường ngấm ngầm trong lòng của mọi người và đang nghiền nát mọi người trở thành cát bụi. Làm người chúng ta nên cẩn thận và tránh xa danh lợi thì mới được an ổn.

ĐỨC KHÔNG THAM SẮC DỤC

Sắc dục có một sự thu hút lôi cuốn rất mạnh với người mọi người. Phần đông những nhà đạo đức thường nhắc nhở mọi người: **“Phải biết độ sắc dục để bảo trọng sức khỏe”** Trong các tôn giáo đều có sự chủ trương **“diệt sắc dục”**. Vậy sắc dục là gì? Đây là đối tượng của tâm tham sắc dục? Tại sao lại phải tiết độ sắc dục? Và tại sao lại phải diệt sắc dục? Nó mang đến những tai hại gì?

Sắc dục là danh từ chữ Hán, có nghĩa Sắc là hình thể của thân người nam hay hình thể của thân người nữ. Dục là lòng ham muốn. Vậy sắc dục có nghĩa là thấy thân hình của người khác phái sanh ra lòng ưa thích ham muốn kề cận bên nhau.

Để xác định nghĩa này cho rõ ràng hơn chúng ta hãy lắng nghe Đức Thích Ca Mâu Ni nói: **“Ta không thấy một sắc nào khác, xâm chiếm và ngự trị tâm người đàn ông như sắc người đàn bà. Ta cũng không thấy một sắc nào khác xâm chiếm và ngự trị tâm người đàn bà như sắc người đàn ông”**. Lời dạy này để cảnh giác chúng ta, sắc dục có một sức mạnh phi thường lôi cuốn và

xâm chiếm tâm con người, khiến cho họ không còn sáng suốt.

Sắc dục thường mang đến cho kiếp sống con người một sự thống khổ rất lớn. Nhưng mấy ai đã để ý và thấy sự thống khổ này. Chỉ vì vô minh nên mọi người đắm đuối trong dục lạc sắc dục. Có những người cũng hiểu biết những hành động sắc dục giống như hai con thú vật giao hợp. Hành động giao hoan như vậy là làm khổ mình, khổ người, và khổ mãi mãi từ kiếp này đến kiếp khác. Nhưng hiểu biết là một việc mà cần phải thường xuyên cảnh tỉnh tâm mình, để hướng nó đi về một con đường cao thượng hơn. Vì sắc dục là một hành động hết sức tội lỗi mà mấy ai đã lưu ý. Người ta cứ ngỡ tưởng trai gái ôm nhau hưởng thụ khoái lạc là hạnh phúc, nhưng khoái lạc chỉ là một cảm giác nghiệm ngập cấp thời của cơ thể. Nó là một cái lực của nhân quả cám dỗ và thúc đẩy đưa con người vào quỹ đạo sinh tử luân hồi khổ đau. Khổ đau suốt cuộc đời khi hai người thành vợ chồng. Sự khổ đau ấy không phải chỉ một người, hai người mà nhiều người con cháu sau này nữa (con cháu nối tiếp).

Biết hành động sắc dục giống như hai con thú vật, nhưng con người vẫn mê

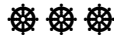
muội lao đầu vào chỗ bất tịnh, uế trước, hôi thối, bản thủ đó. Do hiểu một cách lầm lạc như vậy, nên từ xưa đến giờ, từ những nhà trí thức bậc học đến những hạng bình dân ngu dốt đều không ai thoát khỏi nanh vuốt của sắc dục. Có người cho đó là một vấn đề sinh lý bình thường, nên họ tìm đến những nơi mua bán mãi dâm để giải quyết.

Ôi thật là ngu ngốc! Một phút truy hoan sắc dục là đã đánh mất đi một năng lực vô giá quý báu trong thể xác và tinh thần của con người. Người đời thường tham đắm sắc dục nên trí óc thông minh lần lần lụi bại. Một nhà phát minh mà tâm còn tham sắc dục thì không thể phát minh những việc vĩ đại được. Một nhà tu hành mà tâm còn tham mê sắc dục thì sự tu hành chỉ phí công, chẳng bao giờ có đủ năng lực làm chủ sự sống chết luân hồi.

Tâm sắc dục tai hại như vậy, nhưng người ta si mê tham dục lạc của nó mà quên đi bổn phận và trách nhiệm đạo đức phải biết thương mình, thương người.

Sau cuộc truy hoan sắc dục, cái gì khổ đau sẽ mang đến cho những người trong cuộc, không thể nghĩ lường được, dù thuận

hay nghịch cảnh vẫn phải ôm lấy những sự khổ đau này.

ĐỨC KHÔNG THAM SẮC DỤC VỚI PHÁI NỮ

Người phụ nữ là người phải chịu thiệt thòi nhiều thứ đau khổ nhất trong cuộc truy hoan này, họ phải gánh chịu gấp trăm ngàn lần khổ đau hơn người nam:

1/ Cái khổ thứ nhất của người phụ nữ:

Ngày xưa, thời phong kiến người phụ nữ khi lén lút với người nam lỡ có thai thì cả làng xã trói chặt cô gái này, đem bỏ trên một cái bè, thả trôi sông. Chiếc bè không người lái trôi dạt theo dòng nước, mang theo một người con gái vô phước bị trói chặt, trời nắng nóng như thiêu đốt, đói khổ vô cùng, cô gái này phải chết. Chết trong sự hành hạ quá khổ đau. Nhưng trước khi thả bè trôi sông, cô gái này còn bị mọi người chửi mắng, sỉ nhục thậm tệ và còn bị đánh đập nữa không chút sót thương. Bên nước Ấn Độ có một tục lệ hành hạ người phụ nữ quan hệ bất

chánh cho đến chết bằng cách ném đá. Ở đó người ta bắt người phụ nữ ấy trói chặt vào một trụ cây, rồi mọi người cứ lấy đá ném vào người con gái cho đến khi chết mới thôi. Đây các chị em phụ nữ đã thấy chưa? Khi nam nữ gần nhau hạnh phúc đâu không thấy mà thấy toàn sự khổ đau, mà người phụ nữ lại gánh chịu hết mọi sự khổ đau ấy một mình.

Còn người nam thì sao? Như các bạn đã biết thời xưa người ta: **“Trọng nam khinh nữ”**. Cho nên làng xã cũng chỉ phạt lấy có mà thôi. Các bạn sẽ thấy luật pháp của ngày xưa không có công bằng chút nào cả. Hai người nam nữ đồng phạm vào một tội lén lút sắc dục, mà người nữ bị kết tội **“khổ nhục tử hình”**, còn người nam bị đánh mấy chục roi mà thôi. Đạo đức thời xưa thật là bất công. Phải không hỏi các chị em phụ nữ? Nam, nữ sinh ra cũng là con người như nhau. Tại sao đối xử tàn tệ như vậy? Nếu lịch sử loài người không có những bậc anh thư thì người phụ nữ ngày nay sẽ ra sao? Con người đối xử với con người mà còn như vậy, huống là đối xử với các loài động vật khác.

Hiện giờ tuy nam nữ được bình đẳng như nhau, nhưng bản chất con người dù

nam hay nữ vẫn còn mang đầy bản ngã tự phụ phi đạo đức làm người, nên cảnh gia đình thường hay có sự rầy rà, bất an. Đây cũng là những điều đau khổ, chứ hạnh phúc gì đâu?

Thưa các bạn! Các bạn có thấy trên đời này có đôi vợ chồng nào không rầy rà, không giận hờn, sống hạnh phúc bên nhau cho đến khi đầu bạc răng long mà không có sự buồn phiền chẳng?

Còn bây giờ thì sao? Làng xã người ta không hành hạ các bạn như xưa, nhưng người ta vẫn cười chê các bạn ạ! Khi gặp các bạn người ta không nói ra thẳng mặt, nhưng người ta không còn quý trọng và cũng không muốn thân cận các bạn. Nếu các bạn gặp những người đàn ông có máu “ba mươi lăm” thì họ dùng những lời lẽ sỗ sàng, thô lỗ, tục tĩu hoặc những hành động thiếu văn hóa, kém đạo đức trêu ghẹo bạn. Một phút đắm say sắc dục thì giá trị phẩm hạnh đạo đức của các bạn bị đánh mất đi. Phải không hở các bạn?

Ngày xưa nhờ sự cực hình của làng xã nghiêm khắc như vậy mà các cô gái thời xưa mới giữ mình trọn vẹn. Cho nên các bạn gái phải nhớ: **“Một phút truy hoan mà sự khổ đau ngàn trùng phải**

chịu lấy một mình”.

Còn thời nay các bạn tự do hơn, không còn bị hành hạ khổ đau bằng mọi sự áp bức nữa, nhưng các bạn phải nhận lãnh những sự khổ đau khác. Lỡ có thai, các bạn đi nạo thai. Nạo thai cũng là một sự hành hạ khổ đau ghê gớm từ thể xác lẫn tinh thần (tội ác giết con). Sự nạo thai nhiều lần thì gây ra những bệnh phụ khoa mà các bạn phải chịu nhận lấy tràn đầy những sự khổ đau ấy suốt cuộc đời của bạn. Các bạn có biết chằng?

2/ Cái khổ thứ hai của người phụ nữ:

Người ta nói rằng: **“Ngày đám cưới là ngày vui nhất, hạnh phúc nhất đời của người con gái”**. Sự thật có như vậy không? Thật sự không phải vậy. Một đám cưới làm cho trang trọng, cỗ bàn linh đình, để hãnh diện với xóm làng thì phải tốn hao rất nhiều bạc, có khi phải đi vay nợ. Các bạn cứ suy nghĩ đi! Ngày đám cưới xong mà mắc nợ thì làm sao mà gọi là ngày vui nhất được. Phải không hỏi các bạn? Nhà không nợ, khi cưới vợ con phải nợ nần thì ai mà không rầu lo. Các bạn nghĩ sao khi cha mẹ nợ nần do đám cưới của các bạn, như vậy thì các bạn có vui không?

Còn về phần các bạn khi đám cưới xong các bạn sẽ đi hưởng tuần trăng mật. Tuần trăng mật các bạn có biết không? Người ta thường bảo tuần trăng mật rất là hạnh phúc, chứ ít ai dám nói sự thật, chứ sự thật là sự đau khổ các bạn ạ! Vừa mệt nhọc đau khổ cả về thể xác lẫn tinh thần. Những người nào đã có hưởng tuần trăng mật rồi, thì lời nói của chúng tôi không sai. Cho nên mọi người lầm tưởng đó là ngày hạnh phúc biết bao? nhưng không phải vậy hỡi các bạn?

Chưa phải là hạnh phúc đâu các bạn ạ! Trong sách “Ái Tình Bửu Giám” nói: Khi người phụ nữ giao hợp với người nam lần đầu tiên là người phụ nữ phải chịu khổ đau rất nhiều. Như vậy ngày đám cưới là ngày hạnh phúc nhất là ở chỗ nào. Rõ ràng chúng ta sống trong tưởng, chứ sự thật là một sự khổ đau mà người phụ nữ phải gánh chịu một mình. Rồi đây cảnh mẹ chồng nàng dâu, chị chồng, em chồng. Biết chừng nào cho hết nỗi khổ đau này. Tưởng đám cưới là ngày vui và hạnh phúc nhất đời, nhưng không ngờ ngày ấy là ngày bắt đầu thân cá chậu chim lồng, mọi sự khổ đau đang trói chặt không còn cách nào thoát ra được như: **“Cá cắn câu biết đâu mà gỡ, chim vào**

lồng biết thừa nào ra”.

Người phụ nữ từ đây đã khép mình vào trong lồng kín, không còn như cánh chim trời lộng gió. Cuộc đời của người phụ nữ bắt đầu từ đây chịu khổ muôn ngàn cay đắng. Vậy mà bảo rằng: **“Ngày đám cưới là ngày vui nhất, hạnh phúc nhất đời người con gái”.**

Theo chúng tôi nghĩ: lời nói trên đây là không đúng sự thật. “Khi người phụ nữ bước lên xe hoa về nhà chồng là ngày bắt đầu khổ đau nhất cuộc đời”. Các bạn phụ nữ, hãy suy nghĩ lại đi, lời chúng tôi nói có đúng không?

3/ Cái khổ thứ ba của người phụ nữ:

Khi mới mang thai, ăn uống thường bị ói mửa, ăn uống không được, người xanh xao, vàng vọt... mệt mỏi vô cùng đấy là cái khổ mà có ai thấy được, gánh được cho người phụ nữ này, chỉ có người phụ nữ phải chịu ôm lấy sự khổ đau này một mình. Các bạn cứ suy ngẫm lại đi có đúng không? Thế mà người phụ nữ chịu khổ mà còn lại bảo rằng: **“Đó là thiên chức sắp làm mẹ của người phụ nữ”.** Tại sao không bắt người đàn ông lãnh thiên chức này. Hai người đồng

trời truy hoan mà lại bắt một người chịu biết bao sự đau khổ. Vậy mà còn gọi là thiên chức. Như vậy thiên chức có công bằng hay không?

Người phụ nữ quá yếu hèn, rụt rè e sợ, không dám vươn lên, giữ vững tay lái **“đức không tham sắc dục”**, để chiến đấu với sự bất công của mặt trận sắc dục, để đòi lại sự công bằng cho mình, mà chỉ biết tự an ủi mình bằng câu: **“Phụ nữ thường có khuynh hướng cống hiến và hy sinh”**. Một câu nói tiêu cực để muôn đời âm thầm chịu khổ một mình với thiên chức làm mẹ. Để rồi bao nhiêu giọt lệ khóc thương cho đời người con gái bạc phận. Một phút không giữ tâm tham sắc dục mà phải chịu khổ suốt đời. Phải không hỡi các bạn?

Cái thế giới này, các bạn có nghe thấy chẳng? Tiếng nói của một người phụ nữ Việt Nam oai hùng, còn vang vọng mãi từ ngàn xưa cho đến ngày hôm nay trên mặt trận sắc dục: **“Cưỡi sóng to chém cá kình nơi biển Đông, một đời không cúi đầu làm nô thiếp cho người”**. Người có lời nói này mới thật sự là có khuynh hướng cống hiến và hy sinh mình cho Tổ quốc, quê hương. Chứ cống hiến và hy sinh cho sắc dục, cho con

đường sanh tử luân hồi và tiếp nối sự khổ đau mãi mãi thì còn có nghĩa lý gì nữa? Phải không hỡi các bạn?

Còn về sắc dục chúng ta không tự chiến thắng mình để sa ngã, chỉ một phút giây hoan lạc mà suốt đời chịu khổ đau. Khi chịu khổ đau không biết than thở và chia sẻ cùng ai, nên tự an ủi mình bằng **“Thiên chức làm mẹ”** hoặc **“cống hiến hy sinh”**. Thiên chức làm mẹ, cống hiến và hy sinh cho con cái. Điều này có đúng không các bạn? Con cái là gì các bạn?

Con cái là nợ nhân quả đấy các bạn ạ! Vay nợ thì phải trả sao gọi là thiên chức, cống hiến và hy sinh?

Nếu tâm không tham sắc dục thì làm sao có vay nợ con cái. Không có vay nợ thì làm sao có thiên chức, cống hiến và hy sinh. Như vậy cống hiến và hy sinh cho con cái tức là cống hiến và hy sinh cho tâm tham sắc dục. Nhưng tâm sắc dục là một cuộc truy hoan nơi bất tịnh, uestrước, hôi thối, thấp hèn thuộc về cá nhân nam nữ của hai người. Dâm dục có gì cao cả đâu mà phải cống hiến và hy sinh. Đúng là chúng ta đang sống trong điên đảo, tự làm khổ mình mà không biết, đang bị luật nhân quả chi phối tác động tâm, khiến

cho chúng ta mê muội say mê sắc dục để lần bước theo con đường khổ đau cùng tận và tiếp nối hành trình luân hồi tái sanh.

Sinh ra làm thân người nữ, với thiên chức gì mà phải chịu khổ đau như vậy. Thật là đau buồn. Phải không hở các bạn?

Nếu các bạn không tự chiến thắng tâm sắc dục thì các bạn phải chịu muôn vàn khổ đau ***“Đàn ông đi biển có đôi, đàn bà đi biển mồ cô một mình”***

4/ Cái Khổ thứ tư của người phụ nữ:

Khi mang thai phải chịu nặng nề chín tháng mười ngày, hai chân thường bị phù nề to lớn như chân voi, đi đứng rất khó khăn. Và lại lúc ấy đang làm con dâu, nên dâu dám nghỉ ngơi. Mà nếu có được sự nghỉ ngơi thì lại sợ con trong bụng quá to lớn, khi sinh sẽ gặp nhiều khó khăn, có khi mất mạng, nên phải cố gắng làm không dám nghỉ. Từ ngày đám cưới cho đến ngày mang thai có bao giờ người phụ nữ sung sướng được đâu. Vui thì chỉ có một chút xíu như cát trong dầu móng tay mà khổ thì đau vô cùng vô tận. Vậy mà bảo: ***“Vui nhất, hạnh phúc nhất đời của người con gái”***.

5/ Cái khổ thứ năm của người phụ nữ:

Ngày khai hoa nở nhụy là ngày mừng vui nhất vì “**NHẬN THIÊN CHÚC LÀM MẸ**” Người ta gán cho người phụ nữ năm chữ “**NHẬN THIÊN CHÚC LÀM MẸ**” Để rồi từ đây người phụ nữ phải gánh chịu những sự nhọc nhằn đau khổ chỉ có riêng mình.

Cái khổ đau trước tiên mà người phụ nữ phải chấp nhận, đó là cái đau đón mười phần chết, chỉ còn một phần sống là ngày sinh nở. Ngày sinh nở là ngày đau khổ nhất trần ai của người phụ nữ thập tử nhất sanh. Ai có một lần đau đẻ mới có biết sanh đẻ là khổ đau tận cùng của nhưng cái đau khổ khác.

6/ Cái khổ thứ sáu của người phụ nữ:

Khi sinh con ra phải đêm ngày bồng bế nuôi dưỡng con, cực khổ trăm bề... Các bạn có thấy chẳng? Một phút truy hoan, cả đời khổ ải.

Một đứa bé sinh ra phải có sự bài tiết, nhưng nó có biết dơ sạch gì đâu, nên khi bài tiết nó bài tiết ngay tại chỗ nằm, chỗ ăn chỗ ngủ v.v... Lúc bấy giờ người mẹ phải chịu hôi, chịu thối, lo hốt dọn, lau

chùi, tắm giặt quần áo cho con. Sự cực khổ như vậy mà phải chịu đựng suốt ba, bốn năm trời, chờ con lớn khôn biết bài tiết có nơi có chỗ.

Đó là nói đứa con không đau bệnh, còn nó bệnh đau, thì người mẹ phải chịu cực khổ gấp trăm ngàn lần. Người mẹ phải ôm con thức suốt đêm ru và hát cho con ngủ, nhưng nào nó có ngủ đâu, vì bệnh đau nó khóc suốt đêm, thì người mẹ cũng khóc với con suốt đêm. Các bạn có thấy chẳng?

Từ khi bước lên xe hoa, làm dâu, làm vợ và làm mẹ, thì hạnh phúc đâu không thấy, mà chỉ thấy toàn là những sự khổ đau. Khổ đau nào dám than thở với ai, chỉ lấy con cái làm nguồn vui cho mình, nhưng cuối cùng con cái nói những lời cay đắng phũ phàng. Thật là, đời là một biển khổ vô cùng, vô tận. Phải không hở các bạn?

7/ Cái khổ thứ bảy của người phụ nữ:

Cực khổ như vậy chưa hết đâu các bạn ạ! Hằng ngày các bạn còn lo cho con bú, cho ăn, cho mặc rồi dạy tập nói, tập đi... Cho đến khi được lớn hơn một chút, được cấp sách đến trường thì phải lo việc học hành của con, tiền học phí,

tiền sách vở, tiền quà tiêu vật cho con hằng ngày, lo toan cả trăm thứ chi phí. Thường ngày phải luôn nhắc nhở con cái phải ráng học hành, siêng năng, nhiều khi người mẹ phải ngồi dạy con suốt cả buổi. Phải nói rằng người mẹ đang học bài với con. Những hành động cực khổ vô vàn này nào ai có biết; nào có ai chia sẻ những nỗi khổ cực này chẳng. Phải không hỏi các bạn?

Khi đi học, thấy con về muộn người mẹ lo sợ từng phút, từng giây, chừng nào thấy mặt con về đến nhà thì mới hết nơm nớp lo âu. Đây là những nỗi khổ chứ hạnh phúc chỗ nào đâu. Phải không hỏi các bạn?

Nếu con cái không nghe lời cha mẹ, trốn học đi chơi với bạn bè hư thân mất nết, sa ngã xì ke, ma túy, thuốc phiện hoặc bị bệnh Aids, Cida, HIV v.v... thì cứ rớt khiến cho cha mẹ đau khổ vô cùng. Như vậy là hạnh phúc chỗ nào đâu? Người phụ nữ sinh ra đời là chịu lấy muôn vàn sự khổ đau. Phải không hỏi các bạn? Mọi người nói ngày đám cưới là ngày vui nhất là để an ủi số phận của chúng ta, che lấp những sự khổ đau, để chúng ta an phận mà sống trong từng tiếng nức nở **“Cống hiến và hy sinh”**.

8/ Cái khổ thứ tám của người phụ nữ:

Như vậy còn chưa hết khổ đâu các bạn ạ! Phải lo cho con học hành có nghề nghiệp để tự nuôi sống thân nó, để tự nó bao bọc gia đình nó. Khi nó đã có nghề nghiệp thì phải lo dựng vợ gả chồng, nếu vợ chồng con cái của nó hòa thuận thì thôi bằng bất hòa thì một nỗi khổ của cha mẹ rất lớn. Ai có con cái thì sẽ thông cảm được điều này.

Nuôi con lớn khôn công lao của người mẹ kể sao cho hết. Vậy mà khi lớn khôn nó làm theo ý muốn của nó, cãi lại cha mẹ, còn bảo cha mẹ là áp đặt con cái từ việc học hành đến việc hôn nhân...

Cha mẹ áp đặt con cái để làm gì thưa các bạn? Chỉ vì thương con mình, muốn con mình trở thành người tốt, cuộc sống luôn được an vui và hạnh phúc, không bị ai lừa đảo gạt gẫm. Ngược lại con cái không hiểu công lao cực nhọc của cha mẹ trăm ngàn lần khó nhọc, lỡ nói ra những lời nói bất hiếu, bất nghĩa phũ phàng công ơn, khiến cho cha mẹ buồn khổ vô cùng. Con cái bất hiếu như vậy rồi đây luật nhân quả sẽ phải trả quả báo ấy cho mà xem. Nhưng con cái bị trả quả khổ đau, thì cha mẹ cũng chẳng vui gì. Phải không

hỏi các bạn?

9/ Cái khổ thứ chín của người phụ nữ:

Bên cạnh việc ngày đêm chăm sóc, dạy dỗ con cái, mà còn phải lo tranh thủ là một người nội chợ đảm đang: đi chợ, nấu ăn, dọn dẹp, giặt giũ cho chồng cho con. Nếu ở nông thôn người phụ nữ còn phải phụ chồng con chăn nuôi, trồng trọt, cấy cày, gặt hái v.v... Lại còn phải mang nông phẩm, rau quả... hoặc gà, vịt, cá, tôm... ra chợ bán buôn, đi sớm về trưa, dù con còn bé. Đó là cảnh đầu tắt mặt tối ở riêng, còn cảnh ở chung với cha mẹ chồng, chị chồng, em chồng thì sao?

Ôi! Ngày xưa, cảnh làm dâu người phụ nữ phải chịu nhiều cay đắng do mẹ chồng, chị chồng, em chồng, họ quá khắc nghiệt và áp đặt mọi việc, người phụ nữ làm dâu giống như một tôi tớ trong nhà, thức khuya dậy sớm quét dọn nhà cửa, hầu hạ cơm nước... làm việc quần quật suốt ngày không hở tay. Nghĩ đến cảnh làm dâu con mà người phụ nữ quá sợ hãi, nhưng ngày nay không còn nữa.

Cảnh khổ này chưa hết đâu bạn ạ! Khi gia đình cơm không lành, canh không ngọt... chồng say xỉn... kinh tế thiếu trước

hụt sau thì các bạn nghĩ sao? Ôi, khổ tận cùng!?! Mỗi cái khổ đều đổ trên đôi vai bé nhỏ của bạn. Bạn có biết không?

Chỉ vì một quan niệm sai lầm, nhưng quan niệm ấy đã ăn sâu vào cốt tủy của con người, rất khó bỏ. Đó là ở đời sống phải có đôi, có bạn. Bậc làm cha mẹ tuy biết đời mình đã khổ, nhưng không còn cách nào hơn là phải lo cho con có đôi bạn rồi chết mới an tâm. Còn về phần người con thì sao? Đa số họ đều nghĩ: Có vợ mới lo làm ăn được, hoặc có chồng để nương tựa vào nhau mà sống, chia vui sẻ buồn, tránh cảnh cô đơn buồn tẻ và để có con nhờ về sau. Đa số họ rất sợ cảnh độc thân, cô đơn, già yếu ốm đau không ai lo... nhất là sợ mọi người ăn hiếp... Đó là một nỗi lo xa của mọi người, chứ sự thật không phải vậy đâu!?! Vì mọi người chưa hiểu luật nhân quả.

Trong cuộc đời này đã xác định rất rõ ràng: Hãy vào thăm những nhà dưỡng lão thì các bạn sẽ rõ. Biết bao nhiêu ông già, bà cả đã từng có chồng, có vợ, có con cái hãnh hoi, thế mà hôm nay lại sống cô đơn nơi đây chỉ có một mình với lòng thương hại của mọi người bốn phương.

Chúng tôi xin trở lại vấn đề: Đã muôn vàn cực khổ nuôi con lớn khôn. Tuổi tác

đã già yếu nhưng vẫn còn lo cho đời cháu, đời chắt khi chúng nó ấm đầu sổ mũi. Như vậy người phụ nữ sinh ra là để chịu khổ muôn vàn, từ khi bước lên xe hoa cho đến ngày xuống lòng đất, ai biết được điều này. Phải không hỡi các bạn?

Bởi chạy theo tâm sắc dục người phụ nữ phải thọ chịu sự khổ đau nhiều nhất như trên chúng tôi đã nói, tục ngữ có câu **“Đàn ông đi biển có đôi, đàn bà đi biển mồ côi một mình”**. Đúng lắm các bạn!

Cái khổ của tâm sắc dục thì vô cùng tận, nhưng cái lạc thì rất ít như đất trong đầu móng tay:

Xét cho cùng lý của tâm sắc dục vừa làm khổ, lại vừa làm tiêu hủy một năng lực rất lớn của con người. Người đắm chìm trong sắc dục cơ thể thường bệnh tật. Sắc dục là một điều tai hại nhất của con người. Các bạn đừng tưởng rằng: nó là hạnh phúc chân thật của đời người, nên các bạn chạy theo để thỏa mãn dục vọng đó. Dục vọng của con người không bao giờ thỏa mãn được, nó giống như người nghiện thuốc lá, thuốc lào, thuốc phiện v.v...

Ở tâm sắc dục, tìm cầu hạnh phúc đâu không thấy, mà chỉ thấy toàn là một

sự mệt nhọc đau khổ nối tiếp nhau. Nhất là mọi người không ngờ những hành động truy hoan đó lại là một sự nối tiếp luân hồi tái sinh. Trong sự luân hồi tái sinh là sự khổ đau bất tận từ kiếp này, đến kiếp khác. Các bạn ạ.

Theo luật nhân quả trả vay thì đây là một chuỗi dài thời gian thống khổ ghe gớm từ đời này sang đến đời khác, nối tiếp nhau và luân hồi mãi mãi không bao giờ dứt. **“Đó chính con đường sắc dục”**, con đường tái sinh của muôn loài. Các bạn có nhận ra con đường này chưa? Khi đã nhận ra, các bạn phải làm gì? Hay cứ bỏ trôi đời mình theo dòng nước đục nhân quả, như cánh lục bình trôi trên dòng sông nước.

Người ta đâu biết rằng: giữa những hành động hạnh phúc lứa đôi nam nữ âu yếm nhau, là những hành động đang bị luật nhân quả chi phối, tác động, điều khiển khiến cho đôi lứa nam nữ đắm đuối mê say, để rơi vào chạm bẫy nhân quả. Trên đời này ít có người nào hiểu biết uy lực này, nên không có một người nào thoát ra khỏi định luật nhân quả được. Do đó tất cả vạn vật trên hành tinh này đều phải chịu chi phối điều hành của luật nhân quả như vậy.

Đó là một sự sinh tồn nối tiếp nhau để sống của vạn vật, nên mọi vật phải chịu chung dưới một qui luật của nhân quả. Chỉ có những người nào sống trọn vẹn đạo đức nhân bản - nhân quả thì mới ra khỏi qui luật này.

Cái khổ triền miên bất tận của luật nhân quả luân hồi này chưa có ai ngăn chặn đứng được. Muốn ngăn chặn đứng sự khổ đau này, chỉ duy nhất có đạo đức nhân bản - nhân quả ra đời, để cho mọi người thấu hiểu những hành động không làm khổ mình khổ người, thì mới có thể đình chỉ những cuộc sống truy hoan sắc dục thấp hèn. Trong những hành động đạo đức không làm khổ mình khổ người, có một hành động dạy chúng ta không tham sắc dục tức là **“Đức không tham sắc dục”**.

Muốn thực thiện **“Đức không tham sắc dục”** thì phải thực hiện đời sống **“độc thân”**. Đời sống độc thân có lợi gì? Có hại gì?

Thưa các bạn! Theo quan niệm của mọi người từ xưa, đến nay nghĩ rằng: Độc thân là một cuộc sống cô đơn buồn chán, trước sau quanh quẩn, chỉ có một bóng, một hình, trông dễ sợ. Khi già yếu, đau bệnh không ai lo cơm nước, thuốc thang...

Và sống một mình luôn sợ mọi người ăn hiếp... như trên chúng tôi đã nói.

Thưa các bạn! Các bạn đừng nghĩ như vậy. Nghĩ vậy là các bạn đang sống trong tưởng tri. Chỉ vì người ta chưa biết sống độc thân như thế nào đúng và như thế nào sai? Người ta thường chứng kiến những người sống độc thân vì hoàn cảnh bắt buộc, chứ họ chẳng bao giờ thích sống độc thân. Những người hoàn cảnh bắt buộc họ phải sống độc thân như vậy, nên tâm hồn họ cô đơn, buồn chán, khổ đau... như trên các bạn nghĩ tưởng.

Thưa các bạn! Sống độc thân là một cuộc sống trọn vẹn không làm khổ mình khổ người; một cuộc sống giữ tròn đức hạnh cao thượng tuyệt vời, thoát ra mọi sự ràng buộc của năm đối tượng dục lạc. Năm đối tượng dục lạc là gì?

1/ Danh, quyền thế, chức vị, ngôi cao, lời khen tặng, lời ca ngợi...

2/ Tiền bạc, của cải, tài sản, vật chất...

3/Sắc dục, phụ nữ

4/ Ăn uống

5/ Ngủ nghỉ

Người sống độc thân mà không biết cách sống độc thân thì tâm thường bị ngũ dục lạc lôi cuốn và cám dỗ. Ngũ dục lạc lôi cuốn và cám dỗ mà cố ức chế chịu đựng, không hưởng thụ, thì người ấy phải chịu khổ vô cùng, vô tận. Còn người biết cách sống độc thân lần lượt họ khắc phục tâm mình sống đúng đức hạnh làm người xa lìa năm điều tai hại hèn hạ của ngũ dục lạc. Lần lượt chúng tôi sẽ dạy các bạn đủ năm đức hạnh làm người, như các bạn đã học: ***Đức không tham danh, đức không tham lợi, đức không tham sắc dục...*** Và bây giờ các bạn đang học ***đức không tham sắc dục***. Sự học hiểu này giúp cho các bạn mở mang trí tuệ có tâm nhìn thẳng vào sự thật cuộc sống của chính bạn, hơn nữa nó còn giúp cho các bạn sống không mơ mộng hão huyền theo ngũ dục lạc thế gian. Ngũ dục lạc là cái bóng hạnh phúc hão huyền, là miếng mồi của nhân quả cầu nử để các bạn sa lưới, mắc câu luân hồi sinh tử mãi mãi muôn đời chịu khổ đau.

Xét cho cùng tận người sống độc thân được an ổn và hạnh phúc nhất đời, vì không có đối tượng quấy rầy, không có người làm cho bạn buồn phiền, bất toại nguyện, thương ghét, sợ hãi, lo lắng,

phiền não, giận hờn, cay đắng, thù hận, khổ đau v.v... và không tiêu hao khí lực trong những cuộc truy hoan sắc dục. Sống độc thân là một cuộc sống tâm hồn thanh thản, an vui và vô sự. Sống hòa mình trong vũ trụ với sự sống của muôn loài mà không có người hay vật nào làm cho ta bận tâm được thì đó mới chính là mình đã sống độc thân.

Sống độc thân chính là ta sống cho muôn loài vạn vật với tình thương bao la rộng lớn vô bờ bến, sống với vạn hữu trong môi trường sống mà duy nhất chỉ có một tâm hồn bất động. Còn sống có nhiều người như trong một gia đình thì phải có nhiều điều nghịch ý trái lòng, phải có lời qua tiếng lại, phải có buồn phiền, giận hờn, to tiếng cãi nhau v.v... Sống độc thân làm sao có chuyện ấy được. Phải không hỏi các bạn?

Sống độc thân mà không độc thân vì xung quanh ta còn có nhiều người bạn thân thương, đó là cây cỏ đất đá núi sông và các loài động vật nữa, còn sống có gia đình khổ lắm các bạn ạ! Nhất là người phụ nữ. Các bạn nghĩ lại xem có đúng không?

Các bạn thường nghĩ rằng: sống độc thân, đến khi già yếu, bệnh tật không ai

lo, chết trong cô đơn buồn tẻ một mình v.v... Vì nghĩ như vậy, nên khi con cái lớn khôn thì lo dựng vợ gả chồng, để sống có đôi, có bạn, có nương tựa vào nhau, giúp đỡ nhau khi già yếu, khi bệnh tật, khi chén cơm, manh áo, khi ly nước, thuốc thang v.v...

Nhưng khi hai người nam nữ, sống chung nhau, đã đem lại cho nhau muôn trùng sự khổ đau và còn nhiều cảnh trái ý nghịch lòng, mà chúng tôi đã nói trong sách này. Sống không làm khổ mình khổ người là sống độc thân, sống độc thân không có nghĩa là ta sống ích kỷ riêng cho ta.

Vì thế, người sống độc thân là người biết sống những đức hạnh cao quý làm người. Biết sống những đức hạnh cao quý làm người là biết vượt ra khỏi bản tính dục lạc của loài động vật. Nếu loài người không vượt ra khỏi ngũ dục, dục lạc này thì cuộc sống chỉ là những loài động vật mà thôi.

Sắc dục là một định luật sinh tồn, vạn vật trong luật nhân quả mà chúng tôi đã nói ở trên. Từ loài cỏ cây thảo mộc thực vật cho đến những loài bò, bay, đi, chạy, nhảy, động vật nói chung đều chịu qui luật sắc dục sinh tồn, để sinh sôi nảy

nở.

Cho nên con người thực hiện đức không tham sắc dục là làm cho định luật nhân quả đình chỉ. Luật nhân quả này đình chỉ thì toàn bộ ác pháp trên thế gian này cũng sẽ không còn nữa và như vậy thế gian sẽ hết khổ đau. Cuộc sống của con người đã trở thành cuộc sống Thiên Đàng.

Như chùng tôi đã nói ở trên: sắc dục là qui luật sinh tồn của vạn vật, nếu biết tiết độ nó ở mức bình thường thì loài người ít khổ. Còn ngược lại, nếu sắc dục thái quá thì gây tai hại cho loài người cho xã hội. Và như vậy sắc dục thái quá nó mang đến những tai hại gì?

1- Bản thân bệnh tật. Bệnh tật thường truyền nhiễm qua đường sinh dục như: vi trùng bệnh Dương Mai, vi trùng bệnh HIV, vi trùng bệnh Aids và các loại bệnh phụ khoa khác ngày càng nhiều hơn v.v...

2- Gia đình bất an. Có nghĩa là chồng lấy vợ người này vợ lấy chồng người khác, khiến cho đạo nghĩa chung thủy gia đình một vợ, một chồng mất đi, gây nên tình trạng thương tâm cho con cái xa cha hoặc mất mẹ.

3- Tệ nạn mãi dâm khắp nơi trong xã hội. Một đất nước mà nơi đâu cũng có gái mãi dâm là một đất nước chưa có văn hóa, văn minh lành mạnh, giá trị người phụ nữ qua thấp kém, nói đúng hơn là đất nước đó thiếu đạo đức làm người.

4- Dân số đông, dân trí kém và tệ nạn xã hội quá nhiều (Do hàng loạt đa số con cái được sinh ra từ khoái lạc của tâm sắc dục, chứ không từ sự ý thức tiết độ tình dục, không từ sự nhận thức rõ trách nhiệm của cha mẹ là: Nuôi con đúng tiêu chuẩn và dạy bảo con nên người hữu ích). Trình độ học thức của con cái trong giai đoạn đất nước đang phát triển khoa học công nghệ hiện đại, thì sự học của con cái phải được cha mẹ chăm sóc kỹ lưỡng để học tập đến nơi đến chốn, mới theo kịp mọi người, mới làm lợi ích cho gia đình và xã hội. Hiện giờ tình trạng học thức của trẻ em chung cả nước chưa đạt tiêu chuẩn kiến thức phổ thông. Thường thường cấp trung học phổ thông có 12 lớp, nhưng trẻ em mới học đến lớp 9, sĩ số học sinh giảm đi rất nhiều vì học lực, vì hoàn cảnh. Đó là những nỗi lo của bậc làm cha mẹ, của những nhà lãnh đạo đất nước. Vì thế, đức không tham sắc dục cần phải được giữ gìn nghiêm chỉnh. Nhất là mọi người

phải sáng suốt thấy trách nhiệm và bổn phận ngăn chặn những hành động khêu dâm gợi dục của mình và của những người khác. Vì dâm dục là một hành động không biết thương mình, làm hại mình. Gây tổn thương giá trị đức hạnh của người phụ nữ chung cả nước.

Gái mãi dâm là những phụ nữ chỉ biết sống có tiền, không biết giá trị phẩm hạnh đạo đức bản thân của mình; không biết giữ giá trị chung cho giới phụ nữ Việt Nam; không biết noi gương những bậc anh thư Trưng Vương, Triệu Ẩn, Ý Lan v.v... Những bậc này luôn luôn giữ gìn giá trị phụ nữ quê hương tổ quốc của mình.

Một phụ nữ làm gái mãi dâm là đã làm sỉ nhục cho giới phụ nữ nước đó. Giới phụ nữ nước đó bị sỉ nhục là nước đó bị sỉ nhục. Các bạn phụ nữ có biết chăng?

Hỡi các bạn phụ nữ! Các bạn có biết chăng? Dưới mắt một người khác phái, phụ nữ mãi dâm, chỉ là một công cụ giải trí cho nam giới. Là một con người có giá trị như bao nhiêu người khác, mà quý bạn đã tự biến mình thành một món đồ chơi cho kẻ khác thì còn có nghĩa lý gì là một con người nữa. Phải không hỡi các bạn?

Thưa các chị em phụ nữ! Chúng ta sống không phải chỉ có tiền bạc mới sống được. Còn có nhiều cách sống cao thượng hơn, không phải tiền bạc vật chất, mà ở tinh thần tự lực tự cường, biết đứng thẳng trên đôi chân của mình; biết vươn lên và vượt qua những nỗi khó khăn gian khổ của cuộc đời. Chứ không phải vì cảnh nghèo đói mà đi bán thân nuôi miệng; chứ không phải vì cảnh nghèo đói mà đi làm thuê thiếp hầu hạ cho người.

Những cô gái lam lũ đầu tắt mặt tối tay làm hàm nhai nhưng giá trị người phụ nữ ấy không bị chà đạp, không bị ai coi rẻ. Còn chị em son phấn lòe loẹt, quần áo đẹp đẽ, giày dép cao sang, nhưng giá trị của người phụ nữ này, coi chừng đứng không đúng vị trí và khả năng của mình, thì sẽ bị chôn vùi dưới lớp bùn như hôi thối. Chị em có biết chăng? Đó là những gái mãi dâm, gái bán bia ôm, gái bán cà phê ôm, gái nhảy ở các vũ trường v.v...

Đạo đức làm người không chấp nhận những phụ nữ ăn mặc bầy da, hở thịt, hoặc bó sát người kêu gọi dâm dục. Người phụ nữ ăn mặc như vậy là gọi lòng sắc dục của người khác phái, đó là một hành động thiếu đạo đức và văn hóa là người. Hành động đó làm sỉ nhục quê hương Tổ

quốc. Các chị em phụ nữ có biết chăng?

PHỤ NỮ ĂN MẶC HỎ HANG

Đạo đức làm người không chấp nhận những người phụ ăn mặc bày da, hở thịt, hoặc bó sát người, kêu gọi dâm dục. Người phụ nữ ăn mặc như vậy là gọi lòng sắc dục của người khác phái, đó là một hành động thiếu đạo đức và văn hóa làm người. Hành động đó làm sỉ nhục quê hương Tổ quốc. Các chị em phụ nữ có biết chăng?

Cách ăn mặc và trang điểm cầu gái mãi dâm là họ đã tự tố cáo chính họ: ***“Tôi là những người tham tiền nhất và cũng là thèm khát sắc dục nhất”***. Đó là gây sự chú ý và mong mỗi nhiều ***“Khách”*** đến để thỏa mãn những dục lạc trên. Chính những điều này mà các chị em bị mọi người khinh rẻ và xem thường là loại vi trùng độc mang đến nhiều bệnh tật cho xã hội. Các chị em có thấy điều này chăng?

Còn những cháu gái nhà lành, những học sinh, những thiếu niên nhi đồng mới lớn lên thì sao? Họ cũng chạy theo thời trang, bắt chước thói ăn mặc hở hang

và trang điểm như vậy thì với dụng ý gì? Khó phân biệt?! Theo chúng tôi nghĩ: Đây cũng là chịu ảnh hưởng xấu của xã hội mà thôi. **“Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”**. Lối ăn mặc và trang điểm đó không những tác dụng tâm sắc dục cho người khác phái bên ngoài mà chính nó cũng còn tác dụng tâm sắc dục bản thân của các cháu gái nữa. Từ đó cá cháu dễ mạnh dạn lao vào con đường chồng vợ để thỏa mãn tâm thèm khát sắc dục ấy, để rồi chước lấy vô vàn khổ đau.

Các chị em đừng chạy theo **“mode”** hở hang trang điểm của thời đại khoa học các nước Tây Phương mà biến mình thành một người kém văn hóa, vô đạo đức theo tinh thần đạo đức của người Á Đông. Chị em phụ nữ là những người có nét đẹp để đạo đức âm thầm, kín đáo, sâu sắc, khả kinh tâm hồn của người Đông Phương, thì hãy chấp nhận những **“mode”** ăn mặc kín đáo, lịch sự, cao quý và đẹp sang, để theo gương những bậc anh thư của dân tộc Việt Nam. **“Cưỡi song to, chém cá kình nơi biển Đông, một đời chẳng cúi đầu làm thê thiếp”**. Đúng vậy, người phụ nữ Việt Nam, thà chết chứ không vì tiền bạc mà làm thê thiếp cho người; mà làm gái mãi dâm; mà làm trò vui chơi lãng lòn

cho người khác phái. Phải không hỡi chị em?

Các chị em đừng thấy những người phụ nữ ngoại quốc vào Việt Nam ăn mặc hở hang, cho là đẹp, là tốt. Đó là lối ăn mặc khêu gợi dâm dục, biến họ trở thành con thú vật lỏa lồ cơ thể, để cho người khác phái có cái nhìn thèm thuồng ham muốn dục vọng hạ tiện. Chính những người thanh niên ngoại quốc họ đã nói với chúng tôi: Những hình ảnh ăn mặc hở hang, bó sát của phụ nữ, đã làm cho họ chán ngán. Không bằng phụ nữ Việt Nam ăn mặc kín đáo, trông trang nhã và thanh lịch. Nghe những lời nói này, khi ăn mặc hở hang, bó sát người thì chị em nghĩ sao. Có thấy mình xấu hổ không? Có tủi nhục không?

Một con thú vật không có trí thông minh như con người, nên khi dâm dục có thời tiết. Còn con người dâm dục không có thời tiết mà cứ khêu dâm gợi dục như vậy thì một tai họa rất lớn, ảnh hưởng cho sức khỏe và tuổi thọ. Nhờ có trí thông minh nên con người biết cách ăn mặc kín đáo, tiết độ dâm dục, giữ gìn đức không tham sắc dục.

Ngày xưa ông bà, cha mẹ của cha mẹ chúng ta đều ngủ riêng, không ngủ chung

một giường, một chõng như ngày nay. Đó là sự tiết sộ dâm dục rất hay. Ngày nay chúng ta cũng nên noi theo gương hạnh này, để giữ gìn sức khỏe và tuổi thọ, để hạn chế sự sinh đẻ, để kế hoạch hóa gia đình một cách tuyệt vời.

Này các chị em phụ nữ! Đức hạnh phẩm giá của người phụ nữ Việt Nam phải được gìn giữ trong sạch, Thanh khiết như những tâm hồn của những bà mẹ anh hùng liệt sĩ vì chồng, vì con, vì nước chung lưng đấu cật với nam giới chống lại giặc ngoại xâm. Dù cho máu đỏ thịt rơi vẫn không chùn bước, làm **“me Tây, me Mỹ”**.

Bia ôm, cà phê ôm vũ trường là một loại quán mãi dâm trá hình buôn bán nước uống. Cho nên những cô gái buôn bán trong quán này thường ăn mặc hở hang, nhảy múa hoặc ca hát khiêu vũ theo tiếng trống đàn xập xình, hoặc ngồi âu yếm, vuốt ve bên những chàng trai điếm đàn, du đãng v.v... thậm chí họ thu hút cả những ông già tuổi tác lớn hơn cha mẹ, những người nam lương thiện, chất phác và cả những hạng người sang giàu có tâm cỡ thì vào những quán thanh lịch hơn, những khác sạn kín đáo hơn, tiện nghi hơn, có nhiều phương tiện dẫn đến thỏa mãn tâm sắc dục hơn như: máy điều hòa,

âm nhạc, tắm gội, xoa bóp, massage, rượu bia, thuốc lá đầy đủ với sự tiếp đón, hầu hạ của các cô gái...

Thế mà các cô gái này trơ trẽn, cợt dợt, nũng nịu, sờ rấm mặt mày, đầu cổ v.v... giữa ban ngày. Đó là những hành động khêu dâm gợi dục vô văn hóa, vô đạo đức, buôn bán dâm ô thật là xấu hổ và đau lòng cho những bậc làm cha mẹ có những đứa con gái hư thân, mất nết làm như vậy.

Hỡi các chị em phụ nữ! chúng ta là dân tộc Việt Nam. Có những trang sử oai hùng bất khuất của những bậc anh hùng, anh thư. Có một nền đạo đức đẹp đẽ thâm kín của người Đông Phương. Vậy chúng ta hãy làm gì cho xứng đáng với quê hương này, với dân tộc này?

Đừng để cho những dân tộc khác trên thế giới xem thường và khinh dễ dân tộc chúng ta, nhất là phụ nữ Việt Nam. Phải không hỡi các chị em?

Kính thưa các chị em! Những hành động trong những quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường như vậy có đúng là những hành động của người phụ nữ Việt Nam không? **“Cưỡi sóng to, chém cá kinh nơi biển Đông, chẳng cúi đầu làm thê thiếp”**. Chị em có nghe tiếng nói của

Triệu Âu: người phụ nữ Việt Nam từ ngàn xưa còn vang vọng mãi trong lòng người Việt Nam chăng? Hay chị em chỉ là một món đồ chơi để khêu dâm gợi dục cho người khác phái, để truy hoan một cách nhớ nhục bản thủ.

Các chị em có thấy hai con thú vật giao cấu với nhau không? Những con vật không phải là con người, chúng không có trí tuệ như chúng ta, nên khi cơ thể chúng động dâm là chúng chạy như điên, như khùng để giải quyết cơn động dâm đó, chứ đâu phải cơn động dâm là hạnh phúc gì đâu? Tại sao con người lấy dâm dục là hạnh phúc?

Còn chúng ta là con người sao lại gợi dâm, khêu dục để rồi có những hành động như một con thú vật động dâm?

Kính thưa các chị em! Như trên chúng tôi đã nói: “**sắc dục**” là một định luật sinh tồn của muôn loài, nó không phải là một món đồ chơi để loài người dùng nó giải trí. Các chị em có thấy chăng? Khi chị em dùng nó làm một nghề để sống thì chị em phải trả một giá quá đắt:

1- Tất cả bệnh tật khổ đau về phụ khoa mà người phụ nữ phải gánh chịu một mình

2- Đánh mất giá trị phẩm hạnh đạo đức của người phụ nữ

3- Từ khi có chồng cho đến khi chết, chị em là những người chịu cực nhọc và khổ đau nhất trên đời.

Những việc làm như vậy các chị em có buồn tủi, xấu hổ thân phận mình không? Cuộc đời của quý chị em từ nơi trong sạch, khi cha mẹ sinh ra chưa một vết nhơ bần nào, như tấm vải trắng tinh khiết. Ai đã làm nó dơ bẩn? Có phải tự quý chị em làm chẳng? Quý chị em đã tự chôn mình nơi uế trược, bần thỉu, hôi thối và còn tự để cho kẻ khác giày vò lên thân xác của mình.

Kính thưa quý chị em! Tiền bạc đâu phải là một vật tối tôn cho cuộc sống này. Tiền bạc càng nhiều thì càng khổ đau. Có ai giàu mà không khổ đau bao giờ. Phải không hỡi các chị em?

Sắc dục tăng trưởng là đưa xã hội loài người đi đến rối loạn, trộm cướp, bất an, thoái hóa mất đạo đức làm người, biến con người tệ hơn loài thú vật. Do đó chị em có thấy chẳng? Tệ nạn hiếp dâm trẻ em xảy ra rất nhiều. Một nỗi đau của mọi người mà không có gì hàn gắn vết thương đau này được nữa. Phải không hỡi các chị em?

Bởi loài vật sắc dục có thời tiết hẳn hoi như chúng tôi đã nói ở trên, còn con người không có thời tiết, nên phải biết tiết độ trong sắc dục. Vì thế, ăn mặc phải cẩn thận kín đáo, không được bày da hở thịt, không được bó sát người tạo hình dáng... kích thích tâm sắc dục!

Người phụ nữ có quyền ăn mặc Âu phục rộng rãi như nam giới để được gọn gàng trong lao động, nhưng không nên mặc quần áo quá chật tạo hình dáng khô dâm gợi dục là không tốt. Phải sửa sai ngay lối ăn mặc này!

Người phụ nữ ăn mặc bó sát người tạo hình dáng khô dâm gợi dục, là có ý độ dâm dục nơi tâm mình. Lấy hình dáng dục của mình để chinh phục người khác phải chạy theo tâm dục. Nhưng chạy theo dâm dục xác thịt như vậy thì lòng yêu thương chân thật của nam nữ đối với nhau trong tinh thần không còn là chân thật nữa, mà chỉ có tình yêu trong dâm dục xác thịt. Nhưng khi tình yêu dâm dục xác thịt được thỏa mãn thì tình nghĩa vợ chồng không được chọn vẹn. Cho nên vợ chồng thường lục đục rầy rà, gia đình bất an. Nếu không có cha mẹ đôi bên khéo léo cứng rắn dàn xếp thì vợ chồng sẽ keo rã hồ tan (ly dị). Một trăm cặp vợ chồng

mới lập gia đình, nếu cha mẹ nghe theo con cái thì một trăm gia đình đều ly dị cả.

Thường có những gia đình do chồng hay vợ ngoại tình đều do tâm sắc dục mà ra, khiến cho gia đình bất an, con cái đau khổ và đau khổ mãi mãi. Bởi tâm sắc dục khiến cho con người lỗi đạo nghĩa làm người và còn đem đến biết bao nhiêu là sự đau khổ, thế mà người ta không nhận rõ cứ mê muội tưởng sắc dục là hạnh phúc. Thật là ngu si, điên đảo.

Này các chị em phụ nữ! Khi viết đến đây chúng tôi không cầm được giọt nước mắt thương tâm. Vì chúng tôi đã thấy rất tường tận luật nhân quả về thân phận người phụ nữ. Họ sinh ra làm thân nữ giới là phải gánh chịu mọi sự khổ đau của kiếp làm người. Chính ngay bản thân của họ từ khi sinh ra là đã có sẵn một sức lực vô hình thúc đẩy khiến họ trang điểm làm dáng, làm đẹp mặc dù chưa có ai dạy họ điều này. Cho nên người ta thường nói rằng: đó là bản chất tự nhiên của người phụ nữ.

Thưa các chị em phụ nữ! Đó không phải là bản chất tự nhiên của các chị em, mà đó là ***qui luật của nhân quả tác động cấu tạo cơ thể của các chị em có những tế bào hoạt động những phận***

sự này. Do đó trong tuổi ngây thơ vô tình các chị em vẫn thấy thích trang điểm hơn phái nam, còn phái nam biết trang điểm lúc cơ thể phát triển. Mục đích của luật nhân quả là kết hợp các duyên, cấu tạo cơ thể của người nam cũng như của người nữ có một cơ chế tác động rất mạnh mẽ về tình dục, để tạo ra một lộ trình sinh tử luân hồi và trên lộ trình ấy không có một loài vật nào thoát ra khỏi mọi sự khổ đau do chính từ trường thiện ác của hành động do chính loài vật đó tạo ra. Khi nhận ra được những điều này chúng tôi quá sợ hãi, vì chính hành động của các chị em, lại làm khổ cho chính mình.

Thưa các chị em phụ nữ! Điều mà chúng tôi muốn nói ở đây: Các chị em cũng là một con người như nam giới, nhưng trên đường sinh tử luân hồi này, tại sao chị em phụ nữ lại chịu khổ gấp trăm ngàn lần hơn nam giới? Như vậy, luật nhân quả có công bằng hay không?

Thưa các chị em! Luật nhân quả rất công bằng, không có thiên vị một người nào cả và cũng không ăn đứt lột của ai. Các chị em mang thân người nữ chịu thọ khổ nhiều là do hành động thân, miệng, ý của các chị em tạo ra. Xin các chị em vui lòng đón đọc Đạo Đức Làm Người tập III

thì sẽ hiểu rõ qui luật nhân quả qua bản tính thiếu đạo đức về ngôn ngữ, đạo đức về tư duy, đạo đức mỗi hành động của cơ thể mà phải thọ thân người nữ để chịu những quả khổ nhiều hơn

Tóm lại, chúng tôi xin có một lời khuyên và đưa ra một phương pháp giúp cho các chị em phụ nữ để vượt qua những cơn thúc đẩy của sắc dục quá mạnh, khiến cho các chị em không đủ sức bình tĩnh, sáng suốt trấn áp thân tâm mình.

Muốn chiến thắng được tâm sắc của thân tâm mình thì hàng ngày các chị em nên quán sát thân phận của mình sinh ra mang thân nữ nhi khổ như thế nào? Đọc tám điều khổ trong sách này thì chị em sẽ rõ. Và khi đã rõ thì mỗi khi tâm sắc dục vừa mới khởi lên thì chị em nên nhớ lại tám điều khổ này và nhắc tâm mình: “Sắc dục là con đường đau khổ nhất của người phụ nữ, tôi đừng nên chạy theo nó, phải chấm dứt ngay liền!” Nếu câu này nhắc nhở không có kết quả thì chị em nên nhắc câu khác: “Tôi là một con người đứng đắn, nhất định phải chiến thắng bản năng sinh lý của mình! Không để tâm dục ấy phát triển tự do như bản năng loài thú vật”! Với những câu tác ý này: “Hít” khi tác ý hít xong thì hít vô,

khi hít xong tác ý “Thở”. Khi tác ý thở xong thì thở ra và cứ tác ý như vậy và trong vòng một phút đến năm phút tâm sắc dục sẽ biến mất. Đây là một phương pháp cấp thời chặn đứng tâm sắc dục, chị em nên cố gắng tập luyện, nó có lợi ích rất lớn.

Để đối trị tâm sắc dục về lâu dài thì chị em nên tư duy về thân phận người phụ nữ, từ khi bước lên xe hoa cho đến ngày chết, sự khổ đau đeo theo chị em như hình với bóng, cho nên khổ đau lại càng khổ đau hơn...

Đức Thích Ca Mâu Ni dạy: “Thân người dù nam hay nữ đều hôi thối, uế trước, bất tịnh như nhau” Khi quán sát như vậy để chúng ta hiểu rõ về thân phận con người không có gì quý báu, đẹp đẽ, cao cả. Thân người chỉ là những chất bất tịnh hợp lại lập thành, bên ngoài phủ lên một lớp vải che đậy, Nếu không tắm giặt và dùng nước hoa để làm mất mùi hôi thối thì thân người không khác một đống rác bẩn thỉu.

Đức không tham sắc dục là một đức hạnh thanh khiết giúp cho mọi người vượt thoát con đường sinh tử luân hồi. Cho nên áp dụng nó vào cuộc sống con người không phải là một việc dễ làm, dễ

chiến thắng. Vì áp dụng nó vào đời sống, là đi ngược nhân quả, hay nói cách khác là đi ngược lại dòng đời. Do điều này nó đã chỉ định hai nẻo rất rõ ràng:

1- Con đường của những bậc Thánh đi

2- Con đường của phàm phu đi

Vậy bây giờ chúng ta nên chọn con đường nào đây? Chúng ta đang sống trong một thế giới chao đảo không quân bình, nó không phải đầy hoa tươi cỏ đẹp, mà cũng không phải toàn gai góc. Với ai lạc quan cho thế giới này là tuyệt đối vui tươi là sai, không đúng, mà ai bi quan cho thế giới này toàn là khổ đau thì cũng sai nốt. Bởi vì khổ, vui chính do lòng ham muốn của con người tạo ra. Lòng ham muốn mà đạt được thì vui; lòng ham muốn mà không đạt được thì khổ. Khổ vui là sự vô thường cho nên nó không vui hoài mà cũng không khổ hoài. Do không thường hằng nên vui cũng là khổ. Vì thế, đời là một chuỗi ngày dài đau khổ, nhất là người phụ nữ, sinh ra là để gánh mọi sự khổ đau trong cuộc đời này. Và lại, mang thân người phụ nữ hàng tháng phải chịu tanh hôi thối từ thân của mình bài tiết ra.

Suy tư cho thấu suốt thân phận

con người, chúng ta nên chọn con đường Thánh hiền mà đi. Con đường Thánh Hiền đi thì không bao giờ có tâm sắc dục. Sự khoái lạc của tâm sắc dục chỉ như cát trong đầu móng tay. Có nghĩa là con đường phàm phu đi sự an lạc chỉ có một chút xíu, tức là thời gian an lạc ấy rất ngắn ngủi, mà phải chịu khổ đau vô lượng cho đến khi chết, nhưng chết chưa phải là hết khổ. Rồi tiếp tục thân khác, trải qua vô lượng kiếp khổ đau như vậy. Đó là lộ trình của người phàm phu đi. Còn con đường Thánh nhân đi, thì sự an lạc của thân tâm thanh thản, vô sự như cát đại dương. Có nghĩa là sự an lạc sẽ được kéo dài mãi mãi vô tận thời gian. Vì không có một chướng ngại pháp nào tác động vào được trong thân của người ấy. Nếu tâm hồn bất động trong một trạng thái an lạc như vậy thì họ không còn tương ứng với bất cứ một ác pháp hay một thiện pháp nào trên thế gian này, nên họ không còn tái danh luân hồi. Tại sao vậy?

Vì tâm họ bất động không còn bị các pháp thế gian cám dỗ và xâm chiếm. Ở trạng thái tâm bất động này sẽ tương ứng với mùa xuân vĩnh cửu. Vì thế mới gọi là con đường Thánh Hiền đi, con đường này không còn một chút xíu tâm sắc dục.

Thưa các chị em! Muốn không còn đau khổ nữa thì tâm sắc dục phải được đoạn trừ. Đoạn trừ bằng cách nào?

Xin các chị em nên tiếp tục đọc trọn bộ sách Đạo Đức Làm Người sẽ có một phương pháp dạy tập luyện trau dồi thân tâm hằng ngày. Và cuối cùng sẽ đoạn diệt được tâm sắc dục, tâm phiền não, tâm sân hận, tâm lo lắng và sợ hãi v.v...

ĐỨC KHÔNG THAM SẮC DỤC VỚI CÁC BÁC, CÁC CHÚ

Hỡi các bác và các chú! Các bác các chú đã nghĩ gì mà bước chân vào vũ trường, quán bia ôm, quán cà phê ôm? Nơi đó là nơi mua bán mãi dâm? Nơi đó là nơi không phải giải trí lành mạnh; nơi đó là nơi không phải các bác, các chú vào; nơi đó là ổ bệnh tật nan y như: Giang mai, Aids, Sida, HIV v.v... nơi đó là nơi sản xuất ra những kẻ ăn chơi trác táng, đồi trụy, du côn, du đảng v.v... Những tay anh chị, những đàn em đầu trộm đuôi cướp cũng xuất phát từ nơi đó. Những người này đã làm những việc cho mọi gia đình đau khổ,

cho xã hội mất trật tự, an ninh; nơi đó các cháu gái mua bán bia ôm, cà phê ôm, lấy văn nghệ ca hát nhảy múa khiêu vũ che đậy trá hình buôn bán dâm. Tuổi tác các cháu ấy nhỏ hơn con cháu của các bác, các chú. Các bác, các chú có biết chăng?

Cớ sao các bác và các chú lại vào quán ngồi uống bia hoặc cà phê rồi cạ dựa với những cô gái nhỏ tuổi hơn con cháu của mình. Làm như vậy các bác, các chú có thấy được không? Có xấu hổ không? Có nhục nhã với tuổi tác của mình không?

Đạo đức làm người, nhất là đức không tham sắc dục không chấp nhận những hành động này. Các bác, các chú có biết không? Những hành động này là những hành động vô đạo đức. Các cháu gái này như con cháu của các bác, các chú, thế mà ngồi bên nhau cạ dựa như vậy là khêu dâm gợi dục, các bác các chú có tránh khỏi không? Hay là ôm con cháu của mình truy hoan sắc dục. Như vậy các bác, các chú nghĩ sao? Tuổi tác của các bác, các chú như thế này mà hành động như thế kia thì chẳng khác nào là một con thú vật, chứ đâu phải là một con người nữa. Phải không hỡi các bác, các chú?

Tuổi tác của các bác, các chú là tuổi tác chừng chạc của một con người đã từng

nếm vị cuộc đời nhiều cay đắng và khổ đau. Không lẽ các bác, các chú không hiểu sao? Lại truy hoan với các cháu tuổi còn nhỏ hơn con cháu của mình thì các bác, các chú có thấy nhục nhã không?

Đời sống của con người đang bị đi xuống dốc. Ngày nào cũng xảy ra và đem đến cho con người biết bao nhiêu là thống khổ, cay đắng. Thế sao các bác, các chú lại nở nhả tâm diệt đạo đức nữa? Năm mươi sáu mươi tuổi rồi mà còn truy hoan với một cô gái tuổi nhỏ hơn con cháu của mình, đó là hành động phá hoại đạo đức làm người. Các bác, các chú có biết không? Các bác các chú có biết đạo đức là gì không?

Đạo đức là những hành động không làm khổ mình; làm khổ cho mọi người; không làm khổ cúng sanh; không làm cho gia đình tan nát; không làm nhục cho bản thân mình; không làm trò cười chê nhạo báng cho thiên hạ. Đạo đức là những hành động thường được mọi người chấp nhận ca ngợi và tán thán.

Kính thưa các bác, các chú! Người có tuổi tác lớn như cha mẹ, như ông bà thì phải sống đúng nghĩa làm bậc cha mẹ, ông bà, chứ không thể có những hành động truy hoan với các cháu như vậy, thì coi

sao được và còn nghĩa lý gì là chú, là bác, là ông bà nữa v.v... Một người lớn tuổi phải sống cho ra người lớn tuổi, phải đúng đạo đức làm người lớn tuổi, đừng để con cháu xem thường, khinh chê v.v... **“ông già này, ông già nọ”**. Nhất là các bác, các chú phải làm gương tốt về đức hạnh cho con cháu soi. Có được như vậy các cháu mới tôn trọng và cung kính các bác, các chú. Chứ các bác, các chú có những hành động **“ba mươi lăm”** thì làm sao các cháu kính trọng và tôn quý được. Phải không hỡi các bác, các chú?

Thưa các bác và các chú! Tất cả các cháu gái cũng như các cháu trai trong đất nước Việt Nam nói riêng và cả thế giới nói chung là con cháu của các bác, của các chú. Vậy thì các bác, các chú phải đối xử như thế nào? Thương yêu như thế nào? An ủi giúp đỡ các cháu như thế nào là đúng nghĩa và trách nhiệm bổn phận của các chú, các bác?

Đời là một chuỗi ngày dài đầy đau khổ mà mọi người phải chiến đấu từng giây, từng phút để giữ gìn đạo đức làm người, không làm khổ mình khổ người. Cho nên đời sống của con người có gì là hạnh phúc đâu? Không lẽ cuộc đời chưa từng dạy các bác, các chú một bài học,

để hiểu thế nào **“đời là khổ”** sao? Vậy mà các bác, các chú lại còn chui vào quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường huyền ảo, mơn trớn với những cháu gái bé nhỏ này. Hình ảnh này để lại trong tâm hồn của các cháu một vết nhơ vô đạo đức khó quên **“Già không nên nét”**.

Đức không tham sắc dục không chấp nhận một ông già gần chết mà lấy một người vợ trẻ. Tại sao vậy? Tại vì mang đến cho đời nhiều tội lỗi khổ đau như:

1/ Vô đạo đức nhất. Sau khi ông chết để lại một cô vợ trẻ tuổi còn đôi mươi và như vậy phải chịu suốt đời góa chiếc, chẵn đơn.

2/ Vô đạo đức thứ hai. Nếu vợ cả còn sống thì nổi đau khổ, cay đắng, thù hận của hai người phụ nữ này biết chừng nào quên?

3/ Vô đạo đức thứ ba. Một ông già sành đời lớn tuổi như cha mẹ, khéo léo dụ dỗ, làm mê hoặc con gái của người ta, khiến cho cha mẹ đau khổ và cả gia đình cô gái buồn phiền bất an.

4/ Vô đạo đức thứ tư. Tuổi tác lớn như cha mẹ mà ôm lấy một cô gái như con, cháu của mình, thì lương tâm trách nhiệm bỏn phận đạo đức làm người ở

chỗ nào chấp nhận được nữa?

Nếu muốn bảo rằng tình yêu không ranh giới ở tuổi tác, thì đó là lối lý luận tâm ngu si đang đấm đuổi si mê sắc dục giữa nam nữ. Vậy tình yêu là gì?

Nếu muốn hiểu biết hai chữ tình yêu cho đúng nghĩa, thì chúng ta nên sét về nhân quả. Nếu không có nhân quả thì không nhân duyên gặp nhau, không có nhân duyên gặp nhau thì làm sao gọi là tình yêu.

Tình yêu chẳng qua chỉ là nhân duyên của nhân quả. Một trò đùa trên sân khấu của nhân quả, chứ tình yêu có nghĩa lý gì đâu mà gọi yêu đương. Trang Tử đã hiểu được một nửa nghĩa này do bà vợ phụ bạc. Nên khi vợ chết, Ông ngồi võ trống cơm vừa hát: **“Vợ chết trước là vợ mình, vợ chết sau là vợ người ta”**. Đúng vậy. tình yêu ở chỗ nào? Vì đạo lý Nho Giáo áp đặt quá khắt khe với nữ giới **“Chính chuyên một chồng”** hay **“Tại gia tòng phu, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử”**. Đó là lối áp đặt của chế độ phong kiến, chứ con người thì không phải vậy.

Ngày nay đạo đức Nho giáo áp đặt của chế độ phong kiến được cởi bỏ, mà nền đạo đức nhân bản - nhân quả chưa

được thay thế vào, thì có thể một tai họa rất lớn cho con người. Bằng chứng nam nữ được bình quyền như nhau, nên trai gái ôm nhau nhảy múa, ngồi sát bên nhau cười cợt hôn hít không như ngày xưa: **“Nam nữ thụ thụ bất thân”** Có nghĩa là trai gái không được gần nhau. Gần nhau thì như **“Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”**. Những lời dạy này không sai. Hiện giờ nam nữ truy hoan sắc dục một cách bừa bãi gây ra một tệ nạn xã hội to lớn mà các nhà lãnh đạo phải nhúc óc, đau đầu. Vì tuổi trẻ là mầm non của Tổ Quốc.

Trong cuộc sống hằng ngày, trai gái yêu nhau cũng chỉ làm theo qui luật của nhân quả để thực hiện con đường sinh tử luân hồi qua sự cảm dỗ khoái lạc tình dục, chứ chẳng có gì là yêu thương. Yêu thương là những danh từ chỉ cho tình cảm nam nữ gắn bó trong tình dục để thụ thi qua sự hôn phối theo luật pháp thế gian để trói buộc nam nữ thành chồng thành vợ. Nhờ có nhiều người chứng kiến nên tránh cảnh ly dị hoặc nay chồng này mai vợ khác.

Cho nên nói tình yêu không ranh giới tuổi tác là một cái lý để áp đặt người phụ nữ chịu thiệt thòi nhất **“Trai năm**

thê, bạ̉y thiệ́p, gạ́i ch́nh chuyện ṃt cḥng”.

Một người phụ nữ già khó tìm một người chồng trẻ, ngược lại một ông già tìm nhiều người vợ trẻ rất dễ dàng. Cho nên nói tình yêu không ranh giới tuổi tác là sai.

Không có tình yêu mà chỉ có sự mê muội say đắm lầm lạc trong qui luật của nhân quả. Khi luật nhân quả đi qua rồi, là để lại một hậu quả cay đắng và phũ phàng của kiếp người mà không thể chuộc lại được như thừa ban đầu của con người chưa nhiễm ô tình dục.

Còn bảo rằng có tình yêu chân thật của tuổi trai gái mới lớn lên, thì điều này cũng không đúng, đó là những mối tình lãng mạn của trai gái tuổi còn đôi mươi bông bột chưa chín chắn trong cuộc đời, cho nên gặp những điều gì trắc trở dám sống dám chết với nhau. Đó là thứ tình yêu mê muội lãng mạn. Trên đời này không có ai yêu thương mình bằng chính mình, vậy mà mình còn chưa yêu thương mình mà bảo rằng tình yêu chân thật đối với người khác thì làm sao ai tin được. Phải không hỏi các bác, các chú?

Các cháu gái này tuổi còn trẻ dại,

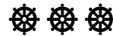
chưa biết và chưa hiểu đời là một chuỗi ngày đau khổ của kiếp người, tưởng rằng: đời chỉ có tiền là hạnh phúc, là muốn gì cũng được **“có tiền mua tiên cũng được”**. Vì ý nghĩ nông cạn như thế, nên tham tiền bạc bán thân nuôi miệng; vì tham tiền mà lấy một ông chồng già tuổi lớn hơn cha; vì tham tiền bạc nên làm một nghề bán thú, tội tệ, hèn hạ nhất trong các nghề. Nghề bán chôn nuôi miệng không phải là một nghề nghiệp mà là một hành đồng tham sắc dục và tham tiền bạc. Cho nên các bác, các chú phải làm gương sáng đạo đức cho các cháu soi, chứ lẽ đâu các bác các chú có những hành động **“ba mươi lăm”** với các cháu nhỏ như vậy thì còn ra gì!

Thưa các bác, các chú! Đất nước ta là một đất nước hiền lành nằm dọc theo biển Thái Bình Dương. Dân tộc ta là một dân tộc anh hùng. Lịch sử đã ghi chép lại những trang sử oai hùng chống giặc phương Bắc, dẹp giặc phương Nam, đuổi giặc phương Tây như Trưng Vương, Triệu Ẩu, Ngô Quyền, Lý Thường Kiệt, Trần Hưng Đạo, Quang Trung Nguyễn Huệ và thời hiện tại là Hồ Chí Minh. Đất nước anh hùng như vậy thì các bác và các chú phải làm sao cho xứng đáng quê

hương xứ sở này, với tổ tiên của chúng ta, thì chúng ta mới không hổ thẹn mặt với những người xưa.

Vì thế, đạo đức là người các bác và các chú phải thực hiện cho bằng được. Nhất là đức không tham sắc dục để các bác các chú có một tâm hồn được trong sạch và không lầm lỗi, để không đánh mất danh dự của bản thân, danh dự của đất nước mình. Phải không hở các bác các chú?

Các bác và các chú làm được điều này là một tấm gương sáng cho cháu, con. Cháu con xin hứa: Nguyễn mãi mãi noi theo gương sáng của các bác và các chú, sống một đời sống giữ gìn đức không tham sắc dục, để các độ tuổi của cháu con từ thiếu niên, thanh niên, trung niên đều được vui trong sức khỏe, trẻ trong tâm hồn, hồn nhiên trong cuộc sống hiện tại và mai sau.

ĐỨC KHÔNG THAM SẮC DỤC VỚI THANH NIÊN VÀ THIẾU NIÊN

Hỡi các bạn trẻ thanh thiếu niên! Các bạn là những mầm non của Tổ Quốc, các

bạn là sức mạnh để bảo vệ và xây dựng đất nước, quê hương này. Các bạn có biết không? Cớ sao các bạn nghĩ gì mà bước chân vào những vũ trường, quán bia ôm, cà phê ôm v.v... nơi nhạc xập xình với đèn xanh, đèn đỏ mờ mờ, ảo ảo khêu dâm gợi dục; nơi đó là nơi mua bán mại dâm; nơi đó là những nơi bệnh tật nan y; nơi đó không phải là nơi giải trí lành mạnh; nơi đó là nơi biến các bạn thành kẻ ăn chơi trác táng, truy lạc, đàng điếm; nơi đó biến các bạn thành những tên du côn, du đãng; nơi đó là nơi biến các bạn thành những tay, đầu trộm đuôi cướp, quậy xóm, phá làng, làm rối trật tự an ninh xã hội; nơi đó sẽ đưa các bạn vào tù ra khám; nơi đó biến các bạn trở thành kẻ say sưa giấc mả nằm đường, ngủ chợ; nơi đó biến các bạn trở thành những con nghiện ngập thuốc lá, thuốc lào, xì ke, ma túy, thuốc phiện v.v... Các bạn có thấy chằng?

Hỡi các bạn thanh niên và thiếu niên! Các bạn là mầm non của Tổ Quốc, là rường cột của nhà nước. Tổ Quốc đang trông chờ các bạn đấy. Sức sống và tương lai của các bạn đang lên. Để làm tròn trách nhiệm và bổn phận của người thanh niên đối với gia đình, cha mẹ và đất nước, quê hương, thì các bạn phải cố gắng học tập để trang

bị cho mình một kiến thức hiểu biết và một nghề nghiệp chuyên môn để không phụ lòng cha mẹ và quê hương đang mong chờ các bạn. Các bạn có hiểu nỗi lòng này chăng?

Tại sao con người của các bạn đang trong sạch, thanh khiết, đang trau dồi những kiến thức đạo đức, văn hóa, khoa học kỹ nghệ, y học, pháp luật v.v... đang trở thành những người học trò giỏi, những người thợ lành nghề, những đứa con hiếu thảo; những công dân tốt v.v... mà lại chui đầu vào những chỗ ô nhiễm, bẩn thỉu, bất tịnh cầu giới ăn chơi, đàn đấm, đĩ thõa, cờ gian. bạc lận v.v... Các bạn có biết chăng? nơi đó là nơi nguy hiểm đối với các bạn. Nó sẽ giết chết đời sống của các bạn. Tương lai của các bạn sẽ mịt mù.

Bước chân vào những nơi này, nơi mà khêu dâm gợi dục nam nữ ngồi kề cận bên nhau hoặc ôm nhau, hoặc nhảy theo tiếng nhạc, đàn ca kích động, thì làm sao tránh khỏi tuổi trẻ như các bạn không sa ngã vào đường sắc dục. Mà đã sa ngã vào đường sắc dục thì cũng giống như người nghiện thuốc lá, thuốc phiện, thuốc lào, rượu v.v... Làm sao bỏ được hỡi các bạn? cai nghiện là một điều rất khổ đau.

Từ con đường nghiện ngập sắc dục sẽ đưa các bạn vào con đường nghiện khác như: thuốc lá, thuốc lào, thuốc phiện, xì ke, ma túy, bài bạc v.v... qua dễ dàng.

Các bạn hãy vào thăm những trường cai nghiện xì ke, ma túy, thuốc phiện v.v... Rồi mới nhìn thấy thực trạng đau lòng của tuổi trẻ thanh niên, thiếu niên nam nữ đang vật mình trong cơn nghiện. Thân hình của các bạn ấy tiều tụy, gầy ốm, gương mặt thiếu não. Thật là đáng thương! Các bạn có biết không? Ai đã làm cho các bạn ra nông nỗi này? Một phút vui chơi lầm lạc mà phải ôm hận cả đời. Các bạn có biết chăng? Cha mẹ của các bạn đã không còn nước mắt khóc cho các bạn nữa.

Có khi nào các bạn thanh niên, thiếu nữ đã bước vào thăm bệnh viện phụ khoa chưa? Trong các bệnh viện phụ khoa thường nạo thai cho các bạn tuổi còn học sinh, đó là một hiện tượng vô đạo đức, người giết người mà chính là người mẹ trẻ, người mẹ giết con. Thật là đau lòng nhất. Phải không hỡi các bạn? Tội lỗi này thuộc về ai???

Hiện giờ hầu hết thanh niên và thiếu niên nam nữ tuổi còn học trò mà vẫn sa ngã vào đường sắc dục, chỉ vì những

người làm cha mẹ, cô bác lớn tuổi thiếu ý thức về đạo đức làm người, mà chỉ biết lợi nhuận quá lớn, gợi đúng tâm lý sắc dục của tuổi thanh niên, thiếu niên nam nữ, nên đua nhau mở vũ trường, quán bia ôm, quán cà phê ôm và những nơi ăn chơi cờ bạc trác táng, khiến cho thanh niên, thiếu niên nam nữ như con thiêu thân lao đầu vào chỗ chết mà không biết. Trách nhiệm này về ai hỡi các bác, các chú? Nếu chúng ta không làm thì trách nhiệm này thuộc về ba hạng người trong xã hội phải chịu:

- 1- Những nhà lãnh đạo đất nước
- 2- Những người làm cha mẹ
- 3- Cá nhân của mọi người.

Ra đường, bất cứ nơi đâu cũng thấy phụ nữ ăn mặc hở hang, ăn mặc bó sát người khêu gợi sắc dục và quán lều bia ôm, cà phê ôm mọc lên không một làng nào, xã nào mà không có. Do tình trạng khắp mọi miền đất nước như vậy. Nên thảo nào thanh niên và thiếu niên nam nữ làm sao không hư thân mất nết được? Làm sao không trở thành du côn, du đảng được? Làm sao không sa ngã làm gái mãi dâm được? Làm sao không nghiện ngập rượu chè, xì ke, ma túy, thuốc phiện, thuốc

lá, thuốc Lào được v.v...? Làm sao không mắc bệnh Giang mai, Sida, Aids, HIV...?

Chánh quyền, nhà nước phải đau đầu nhức óc. Vì mầm non tương lai của Tổ Quốc. Phải làm sao đây? Và bảo vệ như thế nào? Còn gia đình cha mẹ chỉ biết buồn khổ, chứ cũng chẳng nghĩ ra cách nào để giải quyết được, khi con cái đã rơi xuống hố thẳm nghiện ngập.

Hiện giờ công an phải vất vả dẹp từ băng nhóm này chưa xong, thì lại phải dẹp băng nhóm khác. Từ ngày đuổi giặc ra khỏi đất nước, thống nhất Bắc, Trung, Nam một nhà, những thanh niên, thiếu nữ sa ngã vào đường ăn chơi trụy lạc hư thân mất nết ngày càng nhiều hơn, khiến cho những người có lòng yêu đất nước thương dân phải đau lòng xót dạ.

Tham sắc dục làm hại mình và làm hại xã hội, biến con người tệ hơn loài thú vật. Ngày xưa trong thời phong kiến, nhà vua nào tham sắc dục thì đất nước bất an, giặc giã và trộm cướp nổi lên khắp nơi, thiên tai lũ lụt, động đất mưa gió không thuận hòa, khiến mùa màng thất bại v.v... Các bạn có thấy không? Lịch sử trung hoa còn ghi lại: Trụ Vương mê Đắc Kỷ nhà Thương bị diệt vong; U Vương mê đắm Bao Tự mà nhà Châu bị

xóa tên; Đường Trung Tông Lý Trị mê Võ Tắc Thiên mà nhà Đường bị mất v.v...

Bước chân đến một đất nước nào đó, mà thấy phụ nữ ăn mặc hở hang thì biết ngay đất nước đó không có đạo đức làm người. Thường người dân đất nước đó sống không chung thủy, vợ chồng hay ly dị, con cái hay đau khổ vì thiếu tình thương và sự chăm lo chu đáo của cha mẹ.

Sống khêu dâm gợi dục như vậy thì văn hóa nước đó sẽ đồi trụy, dân tộc nước đó sẽ có nhiều bệnh tật về đường sinh dục khổ đau. Nước đó dù có nền kinh tế phát triển, nhưng vẫn không mang lại cho đất nước đó một nền đạo đức tốt đẹp hơn. Nước đó dù có một nền văn minh tột đỉnh, thì sự văn minh ấy cũng chỉ là một tai họa lớn cho đất nước đó mà thôi, chứ chưa phải là một hạnh phúc chân thật cho dân nước đó.

Cuộc sống của con người đã chứng minh cho ta thấy tâm tham sắc dục là tai hại, nếu không biết hạn chế được tâm sắc dục, thì tham vọng cũng từ đó phát triển to lớn. Tham vọng càng to lớn thì đạo đức càng triệt tiêu thì sự sống của con người phải chịu nhiều cay đắng khổ đau. Nếu con người tâm tham vọng nhiều, thì có thể đi đến tận diệt sự sống trên

hành tinh này. Tại sao vậy?

Như chúng tôi đã nói ở trên, tâm sắc dục là con đường sinh tử. Sống khêu dâm gợi dục là dọn cho con đường sinh tử mở cửa. Con người có tính tham đắm tâm sắc dục nhiều là con người sắp đi vào cõi chết.

Người tham sắc dục cũng như người lấy sắc dục làm nghề nuôi sống, là một điều tai hại nhất cho bản thân họ. Hậu quả họ phải gánh chịu ở ngày mai.

Người tham sắc dục tuổi thọ kém dần, sức khỏe suy yếu như trên chúng tôi đã nói, đầu óc không sáng suốt. trong thời phong kiến các vua chúa đắm mê sắc dục đều yếu tử. Việt Nam có một vị vua đắm mê sắc dục nên khi hội triều ông không thể ngồi được, thường nằm nên gọi ông là Ngọa Hoàng Triều Đế.

Người tham mê sắc dục, tinh lực bị hao mất, do tinh lực bị hao mất nên ý chí nghị lực cũng không còn. Do đó, người tham sắc dục không bao giờ làm nên và duy trì việc lớn, chỉ là phường ăn chơi, trác táng... Quậy làng phá xóm, khiến cho mọi người sống bất an.

Do ý chí nghị lực không có, người tham sắc dục sẽ không làm nên và duy trì

được những việc lớn nào cả, tâm tính họ thường ích kỷ, nhỏ mọn, hẹp hòi v.v...

Muốn thắng được giặc sinh tử luân hồi Phật Giáo cấm triệt để đệ tử của mình: **“Phải đoạn tiết tâm sắc dục”**. Có đoạn tiết được tâm sắc dục thì tu hành mới mong có thể tu hành chứng quả A La Hán. Quả A La Hán không dành cho những người tâm còn sắc dục, dù chỉ còn sắc dục một chút xíu như hạt cát trong đầu móng tay thì quả A La Hán kia cũng khó mà hưởng được mùi vị.

Chúng tôi xin nhắc lại quả vị A La Hán của Đạo Phật là một quả vị tu hành gian khổ trải qua nhiều thử thách, vì thế nó có khả năng làm chủ mọi sự đau khổ của kiếp người.

Cho nên quả vị A La Hán là một quả vị rất khó làm. Đòi hỏi người làm được việc này thì phải chấm dứt tâm sắc dục. Nếu không chấm dứt tâm sắc dục thì tinh lực bị hao mòn, tinh lực bị hao mòn thì không đủ sức tu tập chứng quả A La Hán.

Do đó chúng ta xét thấy người còn tâm sắc dục khó mà làm nên việc lớn của bậc vĩ nhân như trên chúng tôi đã nói.

Đạo đức nhân bản - nhân quả, không

làm khổ mình khổ người, nói thì dễ nhưng mà sống thực hiện làm cho đúng là một điều rất khó. Khó, nhưng không phải là không phải là không làm được. Làm được nó thì đem lại cho đời sống chúng ta một hạnh phúc to lớn vô cùng.

Như chúng ta đã biết tâm tham sắc dục sẽ đưa đến tai hại rất nhiều cho chúng ta, vừa làm cho vật chất tinh lực của cơ thể hao mất và vừa làm cho tinh thần suy yếu mất hết nghị lực kiên cường. Biến chúng ta thành những người tiêu cực, yếm thế, chán đời bạc nhược v.v...

Do sự hiểu biết lợi hại của tâm sắc dục như vậy, chúng ta phải cân nhắc kỹ lưỡng. Đầu tiên về tâm sắc dục chúng ta nên ngăn chặn và hạn chế, không cho nó phát triển quá trớn. Vì thế, nên tránh xa nơi có phụ nữ ăn mặc hở hang, tránh xa xem phim ảnh đồi trụy; không nên xem hình ảnh phụ nữ lỏa thể, tránh xa những món ăn kích thích dâm dục; tránh xa những lời nói tục tĩu, thô lỗ, khêu dâm gợi dục; tránh xa những loại sách báo văn chương đồi trụy khêu dâm gợi dục như thơ Hồ Xuân Hương v.v...

Muốn lợi ích cho bản thân cho tinh thần của mình luôn sáng suốt và khỏe mạnh thì phải ngăn ngừa như trên chúng

tôi đã nói, thì mới thực hiện được **“Đức không tham sắc dục”**. Đức không tham sắc dục được giữ gìn trọn vẹn thì chúng ta phải dùng tư kiến tư duy về sắc dục, thấu suốt lý về khổ đau của tâm sắc dục, thấu suốt lý nhân quả hấp thu nam nữ đi đến tâm say đắm sắc dục.

Khi tư duy về sắc dục là phải tư duy nơi thân bất tịnh, ế trước hôi thối, nơi bài tiết những chất bẩn thỉu. Thân người nam cũng như thân người nữ, không có thân nào là sạch sẽ tốt đẹp cả, chỉ toàn là chất bất tịnh nhất trong thân. Thân người cũng ví như một thùng rác, nơi chứa những đồ bất tịnh, ế trước.

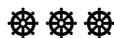
“Đức không tham sắc dục” giúp cho chúng ta không làm hại chúng ta, giúp chúng ta một đời sống thanh tịnh trong sạch; giúp cho chúng ta thực hiện đạo đức thương mình, không đem tai họa, bệnh khổ vào thân.

Nếu giữ gìn được đức không tham sắc dục thì có lợi ích lớn cho mình, cho người và cho xã hội...

Có những triết học hiện sinh quan niệm cuộc sống con người chỉ có hiện tại và chết là hết, nên cho rằng **“Sống là để hưởng thụ”**. Vì thế khuyến khích thanh

niên nam nữ lẫn xả vào cuộc sống hiện sinh để hưởng thụ cho thỏa mãn, cho “xả láng” cuộc đời. Nhưng các bạn có biết chăng? Nhà triết học này chưa hiểu tâm tham dục của con người là tâm không đáy. Cho nên hưởng thụ xả láng để được thỏa mãn dục vọng, nhưng làm sao thỏa mãn dục vọng được. Cuối cùng nhà triết học này chẳng đạt được thỏa mãn nên ôm chân ngựa khóc, không ngờ con ngựa đá ông ta chết. Đấy các bạn có thấy gương hiện sinh hưởng thụ xả láng của nhà triết học này chăng? Phải đi đến chỗ chết một cách rất oan uổng và thảm thương.

Cuộc đời này đã chứng minh cho chúng ta thấy: “Người nào sống để hưởng thụ cho thỏa mãn dục vọng của mình thì cuối cùng thân tàn ma dại, khổ đau tận cùng”. Chẳng bao giờ tìm sự an vui hạnh phúc trong dục vọng mà có được. Nếu đời sống con người không có ý thức về đạo đức nhân bản không tham sắc dục thì thế gian này loài người khó được an vui - dứt khổ.

NGUYÊN NHÂN NÀO SINH NHỮNG TỆ NẠN XÃ HỘI NHƯ VẬY?

Những bối cảnh tạo nên tâm tham sắc dục gồm có: quán bia ôm, quán cà phê ôm, vũ trường; phim truyện không lành mạnh; tranh ảnh lố thể; 80% là những bài hát, điệu nhảy múa kích động tình yêu nam nữ; các chất kích thích: rượu, thịt, thuốc lá, ma túy; sự thiếu kín đáo, thiếu gương mẫu của cha mẹ; sự thiếu giáo dục của nhà trường, chưa hề truyền dạy đạo đức nhân bản- nhân quả: Đức không tham sắc dục. Sự thiếu cương quyết truy quét văn hóa đồi trụy, truy quét tệ nạn xã hội.

Các nhà lãnh đạo đất nước cần phải quan tâm những trò giải trí vui chơi không lành mạnh đang được phổ biến rất rộng rãi khắp cùng trong đất nước. Thứ nhất là quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường, các sòng bạc, ca nhạc, kích động nhạc, phim ảnh, quảng cáo, truyền thanh, truyền hình v.v... Vậy ảnh hưởng ca nhạc, kích động nhạc, phim ảnh, quảng cáo, các loại quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường v.v... Có tác dụng tẩm sắc dục tuổi trẻ như thế nào?

Tại sao ngày xưa tuổi trẻ thanh niên,

thiếu niên nam nữ không bị sa ngã vào đường sắc dục nhiều như hiện nay? Trong thời đại văn minh khoa học ngày nay, điều này cũng không phải khó hiểu. Vì ngày xưa, ăn mặc kín đáo, không có những ca nhạc, kích động nhạc khêu dâm gợi dục, không có những quán cà phê ôm, quán bia ôm, vũ trường như trên chúng tôi đã kể. Vì thế, người xưa không có lối sống đồi trụy như thanh thiếu niên ngày nay. Nhất là ở nông thôn lại càng không có thanh niên, thiếu niên đồi trụy.

Thời đại văn minh khoa học kỹ nghệ phục vụ cho con người đầy đủ vật chất, nên những nơi và những phương tiện giải trí cần phải được các nhà lãnh đạo đất nước có trách nhiệm, bổn phận chỉ đạo cho những người có trình độ đạo đức cách mạng, đạo đức con người, nghiên cứu kỹ lưỡng, rồi mới cho phép mở mang những nơi giải trí lành mạnh có đạo đức. Có như vậy thì thanh niên và thiếu niên nam nữ mới không sa ngã vào con đường đồi trụy mãi dâm, rượu chè hút xách, nghiện ngập xì ke, ma túy, thuốc phiện...

Phần đông người ta chỉ biết có nguồn lợi tức lớn, không nghĩ đến tương lai của Tổ Quốc, nên mở mang nhiều khu

giải trí thiếu tính đạo đức như: những quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường thường phụ nữ nơi đó ăn mặc hở hang hoặc ăn mặc bó sát người tạo hình dáng... Kích thích tâm sắc dục, nên đưa đến tình trạng thanh thiếu niên nam nữ hư hỏng.

Tờ báo **Công An** TP Hồ Chí Minh, thứ bảy 10-5-2003, có đăng một tin tức về thiếu niên hư hỏng như sau:

KHI HỌC TRÒ VÀO CUỘC... NHẬU

“Hôm mới đây, người đi đường chúng kiến cảnh tượng đau lòng, khi thấy ba thiếu niên đuổi đánh một người đàn ông đáng tuổi bố mình trên đường Bà Huyện Thanh Quan gần ngã tư Điện Biên Phủ - Quận 1 (TPHCM). Tìm hiểu nguyên nhân đơn giản chỉ vì người đàn ông vô ý quệt vào tay một thiếu niên, khi cả ba đang tản bộ dưới lòng đường. Người đi đường xúm lại can ngăn, ba thiếu niên hầm hè cảnh cáo rồi mới “tạm tha” cho người đàn ông. Nhìn dáng đi xiêu vẹo, lão đảo của ba thiếu niên trong màu áo học trò, mặt mày non choẹt, đỏ bừng, hơi rượu phả ra nồng nặc, ai cũng lắc đầu. Mọi người thốt lên: “Bọn này mới đi nhậu về, học trò mà hư đến thế đấy!”.

“Tại các con đường tập trung quá

nhều quán nhậu “đặc sản” như lẩu bò đường Thị Sách; lẩu cá kèo đường Bà Huyện Thanh Quan, lẩu dê đường Lê Văn Sỹ, sò huyết đường Bình Giã... người ta dễ dàng bắt gặp học trò, trên ngực dính phù hiệu, cụng ly trăm phân trăm, một cách điệu nghệ. Lý do để gây độ nhậu rất đơn giản như: có xe mới, mua cái áo mới, đôi giày mới hoặc mới quen một em “hơi bị chiến”... thế là rủ nhau ra quán nhậu khao. N.T.H học sinh lớp 11 trường Lê Quý Đôn - Q1 nói: “Em mua cái áo chỉ có hơn 100 ngàn đồng mà tiền “rửa” áo đã đi đứt 250 ngàn”. Còn H.D.T học sinh lớp 12 trường Bùi Thị Xuân - Q1 có vẻ bi đát hơn khi gia đình tậu cho chiếc xe future để đi học: “Đám bạn em bắt khao mà phải ở làng nướng và uống bia Heiniken, hóa đơn thanh toán gần 2 triệu đồng, báo hại em phải để xe lại cho gia đình lên chuộc về”. Đó là đối với những quý tử con của gia đình khá giả, còn đối với học trò là con nhà bình dân, lao động thì các bữa ăn nhậu có phần “giảm ga” hơn. N.T.M.K học sinh trường Nguyễn Trãi - Q4 kể: “Hôm nào có tiền bon em uống bia hơi, còn hẻo quá thì vào quán cóc làm xị để với con mực hoặc trái xoài cũng xong”...

“Khi được hỏi, vì sao các em đang ở

tuổi học sinh lại tập tành uống bia, rượu? Một số học sinh trường Bùi Thị Xuân cho biết: “Do bạn bè nói khích, do muốn thử cảm giác say rượu...” và muôn vàn lý do khác. Nhưng xét trên góc độ tâm lý, các em đang ở tuổi thành hình nhân cách, luôn muốn tự khẳng định mình, hơn nữa trong vài năm trở lại đây, do đời sống kinh tế ngày một cao, để phục vụ cho nhu cầu giải trí, ăn uống cho mọi người, các quán nhậu, các nhà hàng mọc ra nhan nhản cộng với một nguyên nhân nữa, theo tôi tác động không nhỏ đến tâm lý của các em, đó là các bộ phim Hàn Quốc chiếu hàng ngày trên các kênh truyền hình, hình ảnh các thanh niên Hàn Quốc thất tình hoặc buồn bã thường mượn rượu để giải sầu, hầu như phim nào cũng có”.

“Trong độ tuổi tâm lý các em phát triển chưa ổn định hay bất chước và chưa ý thức hết được việc làm của mình thì việc các em tập tành đua đòi cũng là điều dễ hiểu và liệu điều gì sẽ xảy ra các em, khi các em không còn làm chủ được bản thân? Men rượu cộng với tính khí bốc đồng của tuổi trẻ dễ dẫn các em vào những việc làm, hành vi sai trái, có thể gây xấu đến trật tự, an ninh xã hội. Trong khi các em vẫn còn đang độ tuổi thiếu niên, chưa

đủ năng lực để chịu trách nhiệm về hành vi của mình trước pháp luật, hậu quả sẽ không lường hết, nếu các em bị bọn xấu lợi dụng”.

“Mặc dù chưa là hiện tượng đáng báo động, nhưng phòng bệnh hơn chữa bệnh, giải khuây bằng rượu trong học sinh là một dấu hiệu mạnh nha tại một số trường học, tiềm ẩn nhiều nguy cơ gia tăng thành lối sống thiếu lành mạnh, có hại đối với tuổi học trò. Gia đình và xã hội cần quan tâm hơn nữa đến việc dạy dỗ con em mình. Nhà trường cần đẩy mạnh việc giáo dục bồi dưỡng nhân cách đạo đức cho học sinh, tăng cường các hoạt động phong trào. Đoàn viên thanh niên giúp các em ý thức được việc gì nên làm và không nên làm. Mối quan hệ nhà trường - gia đình - xã hội cần thường xuyên chặt chẽ, bằng tấm lòng và ý thức quan tâm đến giáo dục, rèn luyện nhân cách đạo đức và lý tưởng sống cho các em. Có như vậy chúng ta mới mong muốn đào tạo được một lớp kế thừa trẻ trung, năng động đầy nhiệt huyết trong sự công nghiệp hóa - hiện đại hóa đất nước”.

Bùi Thanh Sơn

Trên đây là bại báo xác định một sự thật đã xảy ra ở TPHCM. Theo chúng tôi

được biết, không những ở thu đô Hà Nội, TPHCM mà ở các thị xã, thị trấn các tỉnh huyện và ngay trong thôn ấp thanh niên và thiếu niên vẫn tập tành rượu chè chặn đường chặn xá xin tiền, cướp giật hoặc trêu chọc các cô gái, dùng những lời nói và hành động thiếu văn hóa đạo đức... để cảnh báo gia đình - học đường - xã hội cần phải quan tâm đến con em của mình để giúp đỡ chúng ý thức được sống như thế nào là đúng và như thế nào là sai. Làm hại mình hại người và làm hại cho xã hội. Lúc này mọi người không thể làm ngơ mà phải thấy trách nhiệm bổn phận của mình đối với mầm non của Tổ Quốc.

TÁC HẠI CỦA PHIM ẢNH ĐÔI TRUY ĐỘC HẠI

Muốn bài trừ những tệ nạn xã hội, nhất là tệ nạn mại dâm. Tệ nạn này đã có từ ngàn xưa. Ngày nay vật chất đầy đủ và du nhập lối ăn mặc hở hang của Tây Phương, nên nó lại phát triển quá mạnh, khiến cho trẻ em thanh thiếu niên tuổi mới 13, 14 đến 18,

20 mà đã bị nhiễm ô tình dục, xảy ra nhiều bệnh tật nan y như HIV... Đó là một nỗi lo của gia đình và xã hội. Vì trẻ em là mầm non của đất nước. Nếu gia đình và xã hội không lo cho các em thì các em sẽ trở thành một gánh nặng. Bằng chứng những trường cai nghiện, trị bệnh Aids được thành lập, những cuộc truy quét gái mãi dâm để giáo dục và hướng nghiệp cho các chị em thì sự hao tốn những ngân khoản của nhà nước cũng không phải là ít. Dù thành lập những trường cai nghiện, trị bệnh Aids; dù truy quét và giáo dục hướng nghiệp như vậy, nhưng tệ nạn xã hội vẫn còn mãi và có chiều còn gia tăng hơn nhiều. Tại sao vậy?

Bài trừ tệ nạn xã hội thì phải bài trừ nơi gốc của nó, chứ bài trừ nơi ngọn thì làm sao hết được. Vậy gốc của nó ở đâu?

Gốc của nó là chị em phụ nữ ăn mặc hở hang, ăn mặc bó sát người tạo hình dáng... khêu dâm gợi dục. Muốn bài trừ những tệ nạn xã hội mãi dâm thì trước tiên chánh phủ phải ra lệnh cấm phụ nữ không được ăn mặc hở hang, ăn mặc bó sát người tạo hình dáng. Nếu người nào ra đường ăn mặc không kín đáo bắt buộc phạt tiền người phụ nữ ngoại quốc đến Việt Nam ăn mặc hở hang cũng phạt tiền

như vậy. Trong những gian hàng buôn bán, người phụ nữ phải ăn mặc kín đáo nghiêm chỉnh, còn ăn mặc hở hang lôi thôi mà đứng bán hàng thì cũng phạt tiền. Trong các quán hay tiệm ăn uống, nhà hàng, khách sạn, câu lạc bộ v.v... Người phụ nữ đều phải ăn mặc kín đáo, nghiêm chỉnh, nếu ngược lại thì cũng phạt như trên.

Kế đến Bộ Văn Hóa - Thông Tin phải ra lệnh kiểm duyệt hủy bỏ văn hóa đồi trụy như: sách vở, phim ảnh, ca nhạc, nhạc kích động, bài hát, băng, đĩa v.v... có hình thức và nội dung xấu

Chúng tôi xin góp ý với Ban Biên Tập phim truyện dài truyền hình: Hiện giờ đạo đức con người đang trên đà xuống dốc. Nên trách nhiệm của đài truyền hình rất là quan trọng và to lớn đối với quê hương, đất nước. Vì là ngành thông tin và giáo dục khắp mọi miền đất nước. Cho nên phim ảnh trước khi được đưa lên đài phát sóng thì phải kiểm duyệt chặt chẽ, cắt bỏ toàn bộ những đoạn phim khêu dâm gợi dục. Bởi vì những hình ảnh khêu dâm gợi dục kích động rất mạnh thanh niên, thiếu niên nam nữ, khiến họ không còn sức làm chủ được mình, từ đó dễ đi đến chỗ sa ngã vào những con đường hư hỏng khác như: gái mại dâm, rượu, thuốc lá, thuốc

lào, thuốc phiện, xì ke, ma túy v.v... Mà nếu nghiện ngập như vậy thì phải có tiền, mà muốn có tiền thì phải bài bạc gian lận, từ bài bạc gian lận thì đưa đến những tên du côn, du đãng, trộm cắp, cướp giựt, giết người v.v... Hiện giờ ngành Công An hình sự phải ngày đêm truy lùng những băng nhóm gái mại dâm, băng nhóm cờ bạc gian lận, băng nhóm buôn thuốc phiện lậu, băng nhóm cướp của giết người, băng nhóm rượu chè say sưa quậy xóm, phá làng v.v... làm bất an xã hội.

Nhất là những đoạn phim quảng cáo, không nên đưa những hình ảnh cô gái ăn mặc hở hang, bó sát người tạo hình dáng, vì những hình ảnh đó là những hình ảnh khêu dâm gợi dục đối với những thanh niên và những thiếu niên khi tuổi mới lớn lên, chúng dễ bị ảnh hưởng và bắt chước. Chúng cho đó là những cái đẹp hợp thời, chứ đâu biết rằng đó là lối ăn mặc kém văn hóa, vô đạo đức. Theo chúng tôi thiển nghĩ quảng cáo không phải lấy hình ảnh phụ nữ ăn mặc hở hang, bó sát người tạo hình dáng mà quảng cáo ăn khách hàng được. Chúng tôi xin kêu gọi Ban Biên Tập phải biên soạn những hình ảnh quảng cáo trên các kênh truyền hình phải ý thức quảng cáo

như thế nào mà đạo đức làm người được thể hiện trong vẻ đẹp kín đáo, vừa quảng cáo mặt hàng làm kinh tế, vừa xây dựng nền đạo đức cho quê hương xứ sở. Ấy là một việc làm cao quý nhất trong ngành truyền thông tin tức và giáo dục khắp mọi tầng lớp nhân dân trong cả nước.

Các nhà làm phim trong nước, cũng như những phim ảnh của các nước khác du nhập vào Việt Nam, thì phải được cơ quan hữu trách kiểm duyệt chặt chẽ loại trừ những phim ảnh đồi trụy, những phim ảnh con heo theo kiểu Tây phương. Nếu những loại phim này không được loại trừ và đốt bỏ, thì sẽ ảnh hưởng rất xấu cho tuổi thanh niên và nhất là tuổi thiếu niên nam nữ, vì ở tuổi này tâm hồn các em còn trong trắng và ngây thơ. Về tâm lý rất hiếu kỳ, nhiều tính tò mò, cái gì cũng muốn biết, nên dễ bắt chước và dễ đắm nhiễm. Một khi đã đắm nhiễm, nghiện ngập thì cuộc đời đã hết.

VÌ NGUỒN LỢI, MÀ KHÔNG THẤY TAI HẠI TƯƠNG LAI TỔ QUỐC

Những người đầu cơ trục lợi về phim ảnh, họ rất khéo léo cho thuê, cho mượn bằng cách rỉ tai với các em, các em lại rỉ tai với các em nữa và như vậy loại phim đồi trụy được phổ biến khắp nơi. Theo chúng tôi được các cháu trẻ tuổi cho biết phim “Cô giáo Thảo” là hay nhất trong các phim đồi trụy. Đây là một loại phim Việt Nam do người Việt Nam đóng, chứ không phải phim ngoại quốc. Vậy chánh quyền các cấp nên lưu ý những nghệ sĩ điện ảnh này. Họ là những nghệ sĩ điện ảnh thiếu trách nhiệm bổn phận đối với quê hương Tổ Quốc, dám đóng phim đồi trụy như vậy để đầu độc những trẻ em mới chập chững bước chân vào đời.

Muốn bài trừ tệ nạn mãi dâm mà không bài trừ tận gốc nó, chỉ có truy quét gái mãi dâm cũng không bao giờ hết gái mãi dâm. Bằng chứng báo chí đăng tin tức hằng ngày. Công an mở những cuộc truy quét gái mãi dâm, nhưng càng ngày gái mãi dâm còn đông hơn.

Muốn truy quét gái mãi dâm tận gốc thì chính phủ ra lệnh: “Cấm phụ nữ ăn

mặc hở hang, ăn mặc bó sát người tạo dáng khêu dâm gợi dục, cấm các loại quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường, cấm các loại nhạc kích động, khiêu vũ, cấm những phim ảnh đồi trụy...” Đem đạo đức nhân bản - nhân quả - Đức không tham sắc dục dạy trong các trường học, từ cấp 1 đến đại học cho những học sinh và những sinh viên thấm nhuần đạo đức không tham sắc dục. Có như vậy thì tệ nạn mãi dâm sẽ chấm dứt.

Hiện giờ trong nước có nhiều nơi đang phổ biến những băng, đĩa phim ảnh đồi trụy lén lút bằng buôn bán hoặc cho mượn lậu, khắp nơi trên mọi miền đất nước.

Tệ hại nhất là từ khi điện khí hóa đi vào nông thôn và đường xá nông thôn được nâng cấp, cho nên những loại quán bia ôm, cà phê ôm mọc lên như nấm, thường trong thôn xóm có những quán mang tên nghe rất hấp dẫn như: Quán đồng quê, quán cây Mít, quán cây Dừa, quán cây Chanh, quán Gáo, quán cây Xoài... Những loại quán này phần nhiều phục vụ khách hàng là những cô gái ăn mặc hở hang và bó sát người tạo hình dáng khêu dâm gợi dục. Mãi dâm từ những quán trá hình này. Vì tương lai đất nước, chánh quyền các cấp tại mỗi địa phương cần

phải quan tâm và lưu ý những quán cà phê ôm, quán bia ôm... đèn xanh, đèn mờ.

“Mười năm trồng cây trăm năm trồng người”. Đó là nhiệm vụ của mỗi gia đình và xã hội. Gia đình cha mẹ phải gần gũi con cái răn dạy **“đức không tham sắc dục”**, nói sự lợi hại về sắc dục cho con cái hiểu, để tự bản thân nó cảnh giác đề cao. Vả lại bệnh Aids là bệnh thời đại rất nguy hiểm. Còn về phần xã hội trách nhiệm và bốn phạm chánh quyền các cấp từ Trung ương đến địa phương phải ra lệnh đình chỉ các quán bia ôm, cà phê ôm, vũ trường... Vì những nơi đó sinh hoạt không lành mạnh. Nhất là ngành Công An phải truy quét và phạt rất nặng những người mua dâm và gái mãi dâm.

Còn về phần học đường thì Bộ Giáo Dục cần phải cho những người chuyên môn biên soạn sách dạy về đạo đức nhân bản - nhân quả cho các em học sinh từ sơ cấp đến Đại học, nhất là đức ly tham sắc dục để các em hiểu biết về đường dâm dục rất là tai hại cho bản thân, gia đình và đất nước, khi chưa đúng tuổi lập gia đình mà lập gia đình quá sớm là rất tai hại cho sức khỏe và cuộc sống dễ bị tan vỡ.

BÁO CHÍ

Báo chí là một cơ quan thông tin cho toàn dân cả nước bằng hình ảnh và văn chương, cho nên báo chí rất quan trọng và những hình ảnh được đăng trên báo mà không thấy trách nhiệm và bổn phận quan trọng của những nhà làm báo đối với tương lai của đất nước, thì có thể nguy hại đến nền đạo đức của dân tộc, mà đạo đức bị nguy hại thì tệ nạn xã hội xảy ra không thể lường được.

Khi đọc báo chí hình ảnh trên báo sẽ đập vào mắt của độc giả trước nhất. Nếu hình ảnh phụ nữ ăn mặc hở hang khêu dâm gợi dục, thì phải biết tờ báo đó không đúng đắn, thiếu văn hóa, thiếu đạo đức, và đang làm một việc phá hoại nền đạo đức của dân tộc. Tại sao có những phong trào bài trừ tệ nạn xã hội trong đó có bài trừ gái mãi dâm? Muốn bài trừ gái mãi dâm thì phải bài trừ những hình ảnh khêu dâm gợi dục. Thế sao báo chí và truyền hình lại đưa hình ảnh phụ nữ ăn mặc hở hang, ăn mặc bó sát người tạo dáng khêu dâm gợi dục được đăng trên báo, được truyền trên các kênh? Vậy thì bài trừ chỗ nào?

Vì nền đạo đức nhân bản - nhân quả

của dân tộc; vì tương lai mầm non của Tổ Quốc; vì hạnh phúc của mỗi gia đình; vì đạo đức bản thân của mỗi người. Chúng tôi xin kêu gọi những nhà lãnh đạo đất nước hãy nghiên cứu, suy tư tìm ra những manh mối. Hiện giờ nên đặt ra những câu hỏi: tại sao và tại sao những phong trào bài trừ truy quét tệ nạn xã hội mà không chấm dứt được? Lại còn có thể phát triển nhiều hơn, nhất là tệ nạn gái mãi dâm, thanh thiếu niên rượu chè say sưa quậy phá xóm làng từ thành thị đến nông thôn, nạn xì ke ma túy, nhiễm bệnh HIV v.v... Nhìn chung khắp đất nước, nơi đâu cũng có quán bia ôm, cà phê ôm, hát ka-rao-kê, đèn xanh, đèn mờ thì nơi đó có gái mãi dâm, có du côn, du đãng v.v...

Phụ nữ ăn mặc hở hang, bó sát người tạo dáng khêu dâm gợi dục... là những hạng người ăn mặc giống các cô gái mãi dâm. Những nữ ca sĩ, những nữ diễn viên điện ảnh, những phụ nữ trình diễn các kiểu áo quần giày dép... thường ăn mặc hở hang, nhưng các nhà làm báo, đài truyền hình không lưu ý nên vô tình đưa hình ảnh khêu dâm gợi dục trên báo, trên kênh của mình làm cho tờ báo, đài truyền hình mất vẻ trang nhã, thanh lịch, kín đáo, đạo đức đẹp đẽ của Đông phương.

Nhất là những trang quảng cáo trên báo, trên lịch, trên kênh truyền hình thì báo nào, đài nào chúng tôi cũng thấy có hình ảnh phụ nữ ăn mặc hở hang. Do đó, bảo sao tệ nạn xã hội chấm dứt được? Ngày càng gia tăng nhiều hơn, đó là lẽ đương nhiên.

Cơ quan ngôn luận báo chí đang đóng một vai trò truyền thông tin tức không kém phần quan trọng. Như đài truyền thanh, truyền hình mà không thấy trách nhiệm bổn phận của mình đối với quê hương Tổ quốc hiện đại hóa, kỹ nghệ hóa đất nước, để theo kịp các nước tiên tiến trên thế giới. Chỉ cần truyền thông tin sai lệch một chút xíu là đạo đức dân tộc bị đánh mất. Bởi vì đất nước đang mở cửa đón nhận nền văn minh thế giới có những cái tốt nhưng cũng có những cái xấu. Nếu chúng ta không biết loại trừ những cái xấu ra, thì một hại cho mầm non của Tổ quốc sẽ sa ngã và nhiễm ô. Bằng chứng hiện giờ thanh niên và thiếu niên nam nữ tuổi còn thơ ngây, tuổi còn học sinh, mà đã sa ngã vào đường tình dục, rượu chè, xì ke, ma túy... Thì chúng ta là những hàng cha mẹ và ông bà của các cháu, chúng ta nghĩ sao và làm gì? Hay chúng ta đón nhận những văn hóa

đôi truy, kém đạo đức cả văn minh Tây Phương hay truy quét trên ngọn mà không truy quét tận gốc của nguyên nhân? v.v...

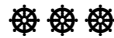
Hỡi các nhà lãnh đạo đất nước, các cấp, các ngành có thẩm quyền! Đừng vì lợi nhỏ của một nhà máy thuốc lá, những nhà máy rượu bia, những vũ trường, những quán bia ôm, cà phê ôm... mà để cho mầm non của Tổ quốc hư hoại, đạo đức Đông phương nhân bản - nhân quả mất đi, là một sự thiệt thòi rất lớn cho dân tộc quê hương xứ sở này.

Ví dụ: Nhạc kích động, nhạc trẻ là một loại nhạc Tây phương kích động dâm dục giữa thanh niên nam nữ. Phim ảnh Tây phương, Hàn Quốc v.v... trai gái ôm nhau hôn hít, ăn mặc hở hang, rượu chè say sưa... Khiến cho tuổi thanh niên và thiếu niên nam nữ mới lớn, tính tò mò dễ bắt chước, nên thường chạy theo những hình ảnh đó. Rồi cũng ăn mặc hở hang như những diễn viên điện ảnh, cũng bắt chước làm kiểu tóc giống như diễn viên điện ảnh. Thì thử hỏi các bạn nghĩ sao về tương lai đất nước của chúng ta? Nó sẽ đi về đâu?

Quê hương và dân tộc của chúng ta đã từng nếm mùi vị cay đắng khi đất nước

bị giặc xâm chiếm cai trị. Ngàn năm giặc phương Bắc, trăm năm giặc phương Tây. Biết bao nhiêu xương máu của tổ tiên, của ông cha và của anh chị em chúng ta phải đổ trên mảnh đất quê hương này, mới có được những ngày độc lập như hôm nay. Tại sao chúng ta lại dễ dàng chấp nhận những văn minh kém văn hóa, kém đạo đức nhân bản để đưa con em chúng ta vào con đường xấu xa tội lỗi làm khổ bản thân, làm khổ gia đình, làm suy đồi tương lai mầm non của đất nước.

Còn nhiều cái phi đạo đức nhân bản - nhân quả của các nước khác ùa vào đất nước chúng ta. khiến cho tệ nạn mãi dâm, hút, chích xì ke, ma túy... càng ngày càng gia tăng. Đó là một nỗi lo của các gia đình, bổn phận và trách nhiệm làm cha mẹ có con cái; đó là một nỗi lo của đất nước, bổn phận và trách nhiệm của các nhà lãnh đạo vì mầm non tương lai của Tổ quốc.

BÀI TRỪ TỆ NẠN CỜ BẠC SỐ ĐỀ, XÂY DỰNG CUỘC SỐNG MỚI

Những người được học đạo đức nhân bản - nhân quả, có trí tuệ biết thương mình, thương người, không làm khổ mình, không làm khổ người, mới không mắc dính vào trò chơi đánh cờ, đánh bài ăn tiền này. Còn thì đại đa số những người trên trái đất này, có máu đam mê cờ bạc đều bị đắm nhiễm.

Biết chỗ tâm tham tiền bạc của con người và đồng tiền là mạch sống mà ai cũng phải có, với lòng tham không đáy của con người, khi có một lại muốn có mười, có trăm, có nghìn, có vạn...

Do những chỗ yếu điểm này mà các nhà kinh doanh đồng tiền từ cổ xưa cho tới nay đã nghĩ ra các trò ăn tiền này và nó cứ phát triển lớn mạnh lên theo sự tiến hóa của loài người.

Chúng tôi xin đơn cử nêu ra một số trò chơi ăn tiền như là: trò chơi cờ tướng, trò chơi cờ vua, trò chơi cờ người, trò chơi cờ thế v.v... Về trò chơi đánh bài có: trò chơi tổ tôm, trò chơi đánh chắn, trò chơi đánh xóc đĩa, trò chơi đánh tam cúc, trò chơi đánh ba cây, trò chơi đánh tá lả, trò

chơi đánh đầu đít, xổ số, xổ số điện tử, bao lô và số đề.

Hai con vật giao đấu với nhau như: chọi gà, chọi chim, chọi cá, chọi đế v.v... và trò chơi cá cược trong trận giao đấu thể thao, nhất là những trận giao đấu tranh giải quốc tế như bóng đá, những trò chơi ăn tiền này nhiều cách như vậy, đang thịnh hành ở nước ta (VN) và đang diễn ra từng ngày từng giờ. Chưa nói đến các nước trên thế giới này còn có biết bao nhiêu trò chơi ăn tiền khác.

Những trò chơi ăn tiền nhiều và đa dạng như vậy cho nên người đời ghép lại gọi chung là **“Cờ bạc”**.

Người ham mê cờ bạc thân thường trộm cắp, lừa đảo, gian lận, lời nói thô thiển, tục tĩu, cộc cằn, lật lọng, có nói không không nói có. Ý nghĩ thì thâm hiểm, thường nghĩ ra mưu kế sâu hiểm để lừa đảo mọi người, giành phần thắng về mình, tâm địa độc ác, giết người không gớm tay.

Tệ nạn cờ bạc đang là một nỗi lo lắng cho tất cả mọi người có lương tri, không riêng gì cho các nhà lãnh đạo đất nước.

Nó đang lan tràn khắp mọi miền đất nước, từ thành thị đến nông thôn, từ miền

xuôi, đến miền ngược, tận trong cùng ngõ hẻm.

Cờ bạc đang, sẽ lan tràn, vào từng hộ gia đình, có cả gia đình ba thế hệ (ông bà cha mẹ và con cái) đều đánh cờ bạc bằng hình thức này, hay hình thức khác. Có gia đình không bố mẹ, các con đều tham gia chơi cờ bạc.

Cờ bạc trên các quán nước, các nhà hàng, người ta chơi xóc đĩa, người ta bày những bàn cờ trên vỉa hè, trên ngã ba, ngã bảy.

Cờ bạc lan tràn vào các trường học nơi công sở, nhà máy, xí nghiệp và các lực lượng vũ trang.

Cờ bạc ở đâu cũng thấy diễn ra, không hình thức này thì hình thức khác trên đoàn tàu hoả Thống nhất xuyên Bắc Nam. Các nhân viên ở đây cũng đánh bạc suốt đêm. Một lần đi trên tàu chúng tôi đã chứng kiến các nhân viên này ngồi chơi trò tá lả.

Thưa các bạn! Ai mà chẳng biết cờ bạc không hình thức này, thì hình thức khác. Trong cuộc đời mình có ai chẳng từng chứng kiến những người chuyên cờ bạc có làm giàu, làm có bao giờ không? Có ai chuyên cờ bạc mà được mọi người

tôn trọng và kính nể không? Hay bị mọi người khinh bỉ và xa lánh và gọi bằng cái tên **“kẻ cờ bạc”**.

Đất nước mất trật tự an ninh cũng từ tệ nạn này, nhiều thói hư tật xấu của con người cũng từ cờ bạc, ăn trộm ăn cắp cũng từ cờ bạc v.v...

Đạo đức làm người không còn, luân thường đạo lý làm người không có. Một khi đã ngồi vào sòng bạc, thì tình cha con anh em không còn nữa, “ngoài anh em trong cờ bạc”.

Chúng tôi xin nêu ra một mẩu chuyện để chứng minh cho lời nói trên: Ở phố Đội Cấn phường Cống Vị, Hà Nội ai chẳng biết ông Q, vì ông là tay nổi tiếng là người chơi cờ bạc. Một lần ông ngồi chơi xóc đĩa, có cậu con trai ngồi bên cạnh. Khi chủ xóc đĩa xong, cậu con trai bảo ông đặt tiền vào cửa cậu ta chỉ. Ông ta không nghe, khi chủ cái mở bát thì đúng cửa cậu ta chỉ và ông ta thì thua.

Cậu con trai tức giận và chửi ông Đ... mẹ bảo đặt cửa này lại không nghe. Các bạn có nghe thấy chẳng? Chỗ cờ bạc cha con đối sử nhau đâu còn đạo lý tình nghĩa gì. Phải không hỡi các bạn? Tan cửa nát nhà, con cái hư hỏng cũng vì cờ bạc.

Chúng tôi lại xin nêu ra mẩu chuyện thứ hai để các bạn suy ngẫm xem một gia đình này có cửa tan nhà nát hay không nhé!

Chúng tôi được biết ông S... ở phố Trần Nhân Tông, Hà Nội qua một người bạn. Ông S... hiện đang công tác tại bộ N, và được cử đi công tác tại nước ngoài, thường bớt chi tiêu, giành giùm tiền bạc gửi về cho vợ và các con. Nhờ số tiền đó vợ ông lo cho con cái ăn học đỡ vất vả.

Bà vợ ông là một cán bộ y tế đang công tác tại một bệnh viện. tính bà rất ham mê cờ bạc, sẵn tiền ông gửi về bà lao vào số đề, bao lô, xổ số. Ngoài việc ở cơ quan ra bà quên đi tất cả mọi việc, lao vào cờ bạc, quên luôn cả trách nhiệm làm mẹ, thay chồng đi vắng nuôi dạy con cái. Đứa con gái lớn của bà không ai kiểm chế học hành, nên ăn chơi quá trớn xa đà theo đám bạn bè hư thân mất nết, trở thành cô gái nhảy mãi đắm với người nước ngoài. Khi bà biết ôi thôi chuyện đã rồi! Mấy năm công tác ở nước ngoài nay ông S... trở về thấy cảnh vợ con như thế, cửa nhà xơ xác chẳng còn gì, chỉ còn là một căn nhà trống rỗng, lạnh lẽo, đầy khổ đau, bi đát của sự khốn cùng...

Thưa các bạn các bạn thử hình dung

xem tâm trạng của ông S lúc đó có giống tâm trạng nhân vật Từ Hải trong truyện Kiều của cụ Nguyễn Du chẳng?

“Cờ bạc là bác thằng bần

Cửa nhà bán hết cho chân vào cùm”

Câu ca dao này được truyền tụng từ ngàn xưa, từ thế hệ này đến thế hệ khác, nó được lưu truyền trong dân gian, để nhắc nhở những người ham mê cờ bạc, đừng có lao sâu vào con đường cờ bạc đỏ đen, thì không sao tránh khỏi vong gia bại sản và tù tội.

Ai cũng biết cờ bạc là tai họa cho mình, thế nhưng một khi cờ bạc ngấm sâu vào máu thịt, nó kích thích tâm tham lam thèm khát, nghiện ngập như là nghiện rượu, nghiện thuốc lá, thuốc lào, thuốc phiện... không làm sao bỏ được.

Thưa các bạn! Các bạn đã chứng kiến, dù chỉ là một lần người chơi cờ bạc mà lâm vào cảnh như câu ca dao trên mà chúng tôi đã nói, thì các bạn có còn tham đắm cờ bạc nữa không? Hay mặc kệ...

Chúng tôi xin nêu ra mẩu chuyện thứ ba này nữa để các bạn suy ngẫm tai hại lớn lao của việc mê cờ bạc: “Ở phố Trần Cao Vân độc nhất có một ngôi nhà

cao bốn tầng, nằm trong khu vực buôn bán lớn thứ hai, sau chợ Đồng Xuân Hà Nội.

Đó là ngôi nhà của gia đình chú M..., chú làm việc trong một công ty kinh doanh mà ai ở phố này cũng biết, vợ chú buôn bán tại nhà, gia đình kinh tế khá giả, do tài buôn bán của vợ chú. Thấy làm ăn buôn bán của vợ kiếm tiền bạc dễ dàng và chóng làm nên, nên chú xin thôi việc ở công ty kinh doanh, về cùng buôn bán với vợ.

Mấy năm làm ăn buôn bán gia đình chú trở nên giàu có, chú dùng đồ đạc trong nhà đều là đồ tốt, đồ “xin” xe gắn máy loại đắt tiền, đồng hồ Radô Thụy Sĩ thời thượng, hút thuốc lá ba số năm, Dul Hil. Ai mời chú thuốc khác chú bảo không hút được vì ho.

Còn vợ chú thì ăn mặc sang trọng như các bà quý phái, phấn son trang điểm cầu kỳ, mỗi khi đi đâu thì xe đưa, xe đón.

Thế rồi bất đi một vài năm không thấy chú đến chơi. Hôm nay thấy chú đi chiếc xe Sim Sơn của Đức sản xuất, quần áo mặc xuềnh xoàng, đầu đội mũ mềm, không còn chải chuốt nữa. Chú ghé vô thăm và nói chúng tôi biết: Hiện giờ chú không

còn ở phố Trần Cao Vân nữa, mà chuyển xuống ở Thanh Nhàn, và chuyển sang làm nghề xe ôm đưa đón khách để sinh sống và nuôi các cháu, số nhà không cho biết (chú có ý dấu). Còn vợ chú sau khi chuyển xuống Thanh Nhàn, không còn nghề buôn bán nữa và đã chuyển sang làm nghề quốc cấm. Đó là nghề buôn bán và tiêm chích xì ke, ma túy, thuốc phiện bị công an bắt và đang ở trong tù.

Nói tới đây thì có một ông khách đến thăm chúng tôi, sau khi chào hỏi nhau chúng tôi cùng ngồi, ông khách chìa bao thuốc lá Điện Biên đầu lọc mời chú, chú cầm một điếu trên tay, đầu cúi gục, còn tay kia cầm vành mũ kéo che mắt, vì những giọt nước mắt đang thấm ướt hàng mi...”

“Lô đề ra đề mà ở”, đây là trò chơi cờ bạc đang diễn ra hàng ngày cùng với xổ số, nó chỉ nghỉ ba ngày Tết Nguyên Đán trong năm. Cờ bạc đang là tệ nạn nhức nhối trong cả nước, từ thành phố đến nông thôn, từ miền xuôi đến miền ngược, từ người già đến các cháu, khi biết tiêu tiền đều ham thích, đắm nhiễm. Khi đã dính mắc vào thì rất khó bỏ. Tính hấp dẫn và lôi cuốn của cờ bạc làm cho những ai có máu tham tiền, vì bỏ 1000đ được

70.000đ (số đề) bỏ 1000đ được 80.000đ (bao lô).

Ngoài ra các nhà kinh doanh đồng tiền, còn nghĩ ra những câu ca dao để kích động lòng tham lam cờ bạc của con người **“sáng gieo chiều gặt”** v.v...

Thấy sự nguy cơ tệ nạn cờ bạc xoắn, lô đề này, đang là một tác hại không nhỏ, ngày một gia tăng và đây cũng là những đầu mối của những tội ác sẽ phát sinh, đưa con người ham mê lô đề, lâm vào cảnh màn trời chiếu đất cùng cực khổ đau...

Cho nên, người có lương tri đã kịp thời ngăn ngừa răn nhắc những người ham mê lô đề, nên tỉnh thức và bình tâm trở lại bằng câu ca dao của thời hiện đại mà chúng tôi đã nói ở trên.

Thưa các bạn! Chúng tôi xin hỏi: “Trong đời mình ai đã từng chứng kiến những người chơi lô đề, có ai làm giàu được không? Và có ai chơi lô đề phải ra đề ở chưa?”

Chúng tôi xin kể ra câu chuyện thứ tư này, để các bạn suy ngẫm về việc chơi lô đề. Nếu cứ tiếp tục không biết dừng lại thì tương lai sẽ ra sao? Còn bây giờ dừng lại thì chưa muộn các bạn ạ!

“Chúng tôi có cháu gái, con ông anh, cháu lấy chồng ở gần chợ Mơ cuối phố Bạch Mai Hà Nội. Hai vợ chồng cùng làm một xí nghiệp thuộc cục Nông nghiệp Hà Nội. Hai vợ chồng rất tâm đầu ý hợp chịu khó làm ăn. Nhưng cũng rất ý hợp tâm đầu về vấn đề cờ bạc, xổ số và lô đề. Mới đầu chỉ là chơi cho vui, sau thấy có lợi được, sinh ra ham, có lúc lại thua, sinh ra gỡ lại, và cứ tiếp tục như vậy theo ngày tháng trôi đi, lúc đầu còn có tiền, rồi các màu lô đề nó ngấm vào người lúc nào không biết. Hết tiền đi vay để đánh, lúc được, lúc thua các bóng dáng của lô đề nó hiện nó ẩn như ma quỷ...

Ngày qua, tháng lại nối tiếp nhau rồi một hôm bỗng chủ nợ xuất hiện và đưa ra ghi số nợ 5,7 chục triệu đồng, vợ chồng bàn nhau chỉ còn cách bán nhà để trả nợ. Và thế ngôi nhà được bán đi trả nợ.

Khi trả xong nợ số tiền còn lại cũng chỉ đủ thuê một chỗ ở trong ngõ cho bốn người, còn chút ít cháu làm vốn chạy chợ để nuôi sống bốn người qua ngày, cháu gái lớn con cháu đang tuổi đi học còn nhỏ cũng phải thôi học để giúp cho mẹ.

Cả hai vợ chồng đã không còn làm ở xí nghiệp nữa, chồng thất nghiệp, con thôi học. Cả nhà chỉ trông vào tài xoay

sở của cháu, buôn bán gì cho lại, những gì có đã làm mất đi, do ham mê lô đề. Trong lúc đạo đức con người đang xuống cấp, coi thương trường như chiến trường, giành giết đánh chửi nhau vì miếng cơm manh áo.”

Nếu vợ chồng cháu không biết dừng lại mà còn mải mê cờ bạc lô đề, và những người ham mê còn gia tăng mỗi ngày... thì sẽ nát cửa tan nhà, đất nước bất an.

Nhà nước không có biện pháp nghiêm cấm lô đề như nghiêm cấm đốt pháo, thì đoạn đê từ cầu Thăng long đến bến phà Khuyến Lương dài tới 20 cây số, đang chờ đón... và những con đê trong cả nước sẽ chờ đón họ. Phải không thưa các bạn?

Sự mê tín nảy sinh do những con bạc và chủ đề không phải là ít. Có con bạc nào lại không đến đền nọ, miếu kia để cầu Thần Thánh, Trời, Phật phù hộ cho trúng lô đề, trúng xổ số, dù chỉ là một lần thôi. Có chủ đề nào không đến đền nọ, miếu kia, chùa nọ, tháp kia, tháp nọ để cầu cho bản lô đề của mình ngày nào cũng trắng không?

Dù chỉ là một lần. Không các bạn! Họ không chỉ một lần mà nhiều lần. Phường, xã nào trong cả nước chẳng có

một vài chủ đề, hàng tháng cứ vào ngày mùng 1 và ngày 15 Âm lịch họ sắm sửa lễ vật đi đến đèn kia miếu nọ, chùa nọ, tháp kia để cầu Thần, cầu Thánh, cầu Trời, cầu Phật. Nhìn vào họ ai mà chẳng biết. Còn con bạc thì khỏi nói.

“Có một lần chúng tôi đến chùa Quang Hoa ở tỉnh Bắc Giang gặp sư bà trụ trì ở đây đang gieo hai đồng tiền (xin quẻ âm dương) thấy chúng tôi là khách, sư bà không có ý dấu diếm, nhìn vào cách làm của sư bà thuần thực và điêu luyện, một tay cầm chiếc đĩa, còn tay phải hai ngón tay được đặt lên hai đồng tiền cổ khi hai đồng tiền được tung lên nó bay lượn múa may rồi rơi xuống đĩa một đồng ngửa, một đồng xấp, cộng theo tiếng à của những người xung quanh sư bà B.

Sư bà phán: như thế này nhất âm, nhất dương, một lần xin được ngay, các ngài cho số... cứ thế về mà đánh, hôm nay trắc là trúng rồi.

Chúng tôi biết rằng: việc xin âm dương này thường diễn ra hàng ngày, ở đây người đến xin đều là những con bạc lô đề, xổ số. Có một người ở cạnh chùa nói chỏ với chúng tôi như vậy.”

Thưa các bạn! Đây là mẩu chuyện

thứ năm, chúng tôi xin kể ra các bạn suy ngẫm về sự mê tín trong cờ bạc. Nếu các bạn muốn chứng kiến cho tường tận ở miền Bắc vào dịp đầu năm và các ngày mùng 1, 15 Âm lịch hàng tháng. Mời các bạn về thăm đền Bà Chúa Kho ở tỉnh Bắc Ninh. Bà Chúa Xứ ở tỉnh An Giang Châu Đốc và Bà Đen ở tỉnh Tây Ninh miền Nam thì các bạn sẽ rõ sự mê tín cờ bạc làm hao tiền tốn của, của đồng bào dân chúng quá lớn, nếu tính ra có hàng tỷ tỷ bạc hàng năm.

Cờ bạc mê tín không những chỉ diễn ra ở trò chơi như chúng ôi nêu ở trên, mà nó còn diễn ra trong các cuộc thi đấu thể thao, nó không chỉ lan tràn ở trong nước, mà còn lan tràn khắp thế giới, tính sát phạt lẫn nhau thật to lớn và tàn bạo.

Nhất là trong các cuộc thi đấu bóng đá tranh cúp thế giới. Mỗi lần cá cược trong mỗi trận chung kết là một chiếc xe gắn máy Dream, hoặc vài bốn chục triệu là chuyện bình thường. Còn ở nước ngoài con số cá cược không thể tính được.

Trước khi vào cuộc cá cược, các con bạc này cũng rất mê tín, họ đến các chùa đền, miếu, đình thắp nhang đặt lễ vật rất cung kính cầu Thần, Thánh, Trời, Phật

phù hộ cho họ thắng cuộc.

Thưa các bạn! Các bạn đã có một lần chứng kiến cảnh này chưa? Chúng tôi xin nêu ra một mẩu chuyện cờ bạc cá cược trong thể thao, trong thi đấu tranh giải thế giới. Đây là câu chuyện thứ sáu để các bạn suy ngẫm và thấy cờ bạc là tệ nạn, nó không chỉ dừng ở xổ số, lô đề mà nó còn lan tràn trong mọi lĩnh vực.

“Cháu T. nhà ở phố Khâm Thiên Hà Nội, là con trai út của ông anh chúng tôi. Thấy cháu đi bộ đến thăm, dáng vẻ mệt mỏi và căng thẳng. Chúng tôi ngạc nhiên hỏi: Xe đâu mà cháu đi bộ? Cháu chỉ cười không trả lời và bước vào nhà. Chúng tôi mời cháu ngồi, nhưng cháu không ngồi chỉ lẳng lặng đi đến bàn thờ Phật, rất cung kính rút ba nén nhang châm lửa cắm vào bát nhang, rồi hai tay cháu chấp trước ngực xá lạy ba lần, rồi cầu nguyện chư Phật, Thần, Thánh, Trời phù hộ gì đó một hồi lâu, xong xá lạy lui ra. Ở chơi một lúc lâu, nhưng không thấy nói gì cả. Thấy tâm trạng lạ lùng và bất an như vậy nên chúng tôi cũng không hỏi. Sau đó cháu chào chúng tôi ra về. nhưng đêm đó cháu không về nhà. Sáng hôm sau cả nhà phân công nhau đi tìm các nơi mà cháu hay đến.

Chúng tôi trả lời: “Ba giờ chiều hôm qua cháu có đến đây, và kể lại cho mẹ cháu nghe những sự việc xảy ra như đã nói ở trên. Mẹ cháu đã bớt lo lắng, nhưng sự buồn rầu thì không thay đổi.

Sau khi uống một ngụm nước mẹ cháu hỏi chúng tôi: “Chú có xem trận bóng đá trên truyền hình hôm qua không?”

Chúng tôi trả lời: “Không, vì hôm qua bận nhiều công việc”.

Mẹ cháu nói: “Cứ mỗi lần có đá bóng nó lại xin tiền, khi thì vay tiền người này, người khác, rồi mang xe đi cờ bạc, cá cược, đã 5, 7 lần rồi, tôi đều phải đi chuộc lại, ít nhất cũng 5 triệu, có lần cả chục triệu. Lần này thì chắc là chiếc xe Dream mất hẳn. Nói đến đây, như không còn kìm giữ được nữa, mẹ cháu đã khóc, những giọt nước mắt chạy dài trên má... Chúng tôi chỉ còn biết an ủi: Thôi sự đã rồi, chị hãy bình tâm trở lại đi”.

Trong cờ bạc ai là người được mà ai là người thua? Đã là chơi cờ bạc thì ai cũng muốn là mình thắng, mình được, chứ chẳng có ai muốn mình thua, mình thất bại cả. Cho nên người chơi cờ bạc tìm mọi cách, miễn sao mình là người thắng được. Cho dù phải gian lận, dối trá, mê tín, đi

đoan đến cỡ nào cũng được. Bởi thế trong dân gian có câu: **“cờ gian bạc lận”** là thế.

Nên các con bạc thường đến đền này, miếu nọ, chùa kia, tháp ấy, để cầu xin, để cúng bái lễ lạy, để bói toán, xóc thẻ, xin âm dương (gieo tiền), xem ngày giờ tốt để đi đánh bạc, bói bài tây, bói Kiều. Người có học hành thì xem kinh dịch v.v... Cầu Thần Thánh, Trời, Phật để cho họ chúng xổ số, lô đề v.v...

Mỗi một con bạc thường đánh cờ bạc riêng theo ý thích, theo tính toán riêng, theo kinh nghiệm lâu năm, cờ bạc và sự bèn chí, mà ít có con bạc nào theo được.

“Ở gần nhà chúng tôi có ông S... ông là một người sành cờ bạc, tổ tôm, chắn cạ v.v... ông đều biết. Nhưng xổ số, số đề thì ông thích chơi hơn. từ khi có xổ số đề, tính đến nay có mấy chục năm. Gần như nửa cuộc đời ông gắn liền với nó. Ông đã nghĩ ra những cách đánh số đề độc đáo và sự bèn chí của ông các con bạc không theo được chỉ biết thán phục.

Ông có cách chơi số đề 10 số, trong 10 số đó ông tính toán số đầu có số không đến chín; số đuôi từ số chín lùi đến số 0. Trong 10 số thì có một số ông gọi là

“**chung thân**”, chơi đến khi nào ra số đó thì ông thay số khác, và số tiền ông tăng dần lên theo số ngày đánh số đó.

Ví dụ: ông đánh số chung thân là 28, ngày đầu là 1000đ, ngày hôm sau ông tăng lên 2000đ, cứ như thế ông tăng lên cho đến khi nào ra số 28 thì ông thay số khác, còn chín số kia ra ông thay số khác vào, ông gọi là: “lấy ngắn nuôi dài”.

Với cách chơi số đề như vậy, nên vật chất tiện nghi trong nhà một ngày nhiều lên, ông dùng toàn đồ “xịn”... Ông đã là một con bạc vang bóng một thời, các chủ đề nhìn thấy ông đều phải kiêng nể. Nhiều khi ông ra ghi số đề, các chủ đề chỉ ghi cho ông số tiền giới hạn, không dám ghi phóng tay.

Có ước vọng sẽ mua một chiếc Dream mới, ông sẽ đi đến tất cả những nơi ông đã ở và đã đi qua trong khắp các miền của đất nước, thăm bạn bè và những nơi danh lam thắng cảnh.

Với tâm trạng hồ hởi phấn chấn, ông S... bước vào trận, ông thay mười con số mới, con số “chung thân” mới sẽ là con số giúp ông thực hiện được ước vọng.

Ngày tháng cứ qua đi, đã qua một năm chín con số “lấy ngắn nuôi dài” của ông

đã thay thế nhiều lần mà con số “chung thân” của ông nó chưa ra, ông không nản. Rồi năm thứ hai cũng qua đi. Đã sang năm thứ ba con số “chung thân” vẫn chưa ra, các con số lấy “ngấn nuôi dài” của ông nó cũng ra thưa dần. Những chiếc nhẫn trên ngón tay của ông nó cũng rời khỏi, các đồ đạc trong nhà cũng bớt đi...

Có những hôm mà con số “chung thân” của ông, chủ đề đã ghi lên đến 100.000đ và ông cứ ghi lúc lên, lúc xuống như vậy không nản chí.

Thấy ông S... quá ham mê ngày một lao sâu, đã có người bạn thân tình nhắc khéo. Cứ cái đà này con số “chung thân” của ông còn lâu mới ra, đây chắc phải có “tiền tấn”.

Nhưng ông đâu có nghe và đã gần hết năm thứ ba chỉ còn một tháng là đến Tết cổ truyền mà con số “chung thân” của ông vẫn biệt tăm. Ông S... hoàn toàn hoang mang, không còn đủ sức, đủ lực để theo con số “chung thân”.

Tết cổ truyền qua đi đã một tháng và ông cũng từ biệt con số “chung thân” hơn hai tháng. Hôm nay bước sang năm thứ tư, chủ đề báo tin con số “chung thân” của ông hôm nay đã ra. Mời ông ra lấy

tiền (chế diếu).

Ông S... trong lòng uất hận, nuôi tiếc những tháng năm vàng son đã trải qua nửa cuộc đời lao vào cờ bạc xổ số và số đề. Hôm nay gần hết cuộc đời đang là những chuỗi ngày còn lại dài âm u...”

Thưa các bạn! Chúng tôi kể về mẩu chuyện thứ bảy này, để các bạn thấu rõ đánh cờ bạc, ai là người được và ai là người thua? Những người cờ bạc là những người bị kẻ khác lừa đảo, chứ không bao giờ người cờ bạc lừa được ai hết, người cờ bạc là người ngu nhất.

Người được 100% trong các canh bạc, bao giờ cũng là các **“sòng bạc”**, các **“chủ chứa”** và **“chủ đề, chủ lô”** v.v... còn các con bạc bao giờ cũng là kẻ thua, kẻ thất bại. Cho nên “Cờ bạc là bác thằng bần”, Phải không hở các bạn?

Người ham mê cờ bạc, xổ số, số đề, lô đề v.v... là những người không biết sống đạo đức làm người, nên đức thương mình với những người cờ bạc thì không bao giờ có. Nên họ nói thương họ chứ kỳ thực chứ họ chẳng thương họ chút nào.

Thương mình sao lại đi vào những sòng bạc, chủ chứa, để rồi lúc nào tâm trạng cũng nơm nớp, lo sợ bị công an bắt.

Thương mình sao lại đi vào các sòng bạc, chủ chứa cầm tiền bạc của mình, nếu được bạc trong người cầm vài chục triệu đồng, lúc nào cũng ở trong tâm trạng phải đề phòng, có khi mất mạng.

Thương mình sao lại vào các sòng bạc, chủ chứa đây đọa tẩm thân, thức thâu đêm suốt sáng, ăn uống thất thường, tiêu hủy trí tuệ, tiêu hủy thời gian để rồi chuốc tai họa vào thân “tiền mất tật mang”.

Những người chưa thương mình mà bảo thương người khác, thì đó là một điều phi lí làm sao tin được. Phải không hỏi các bạn?

Người ham mê cờ bạc là người chuyên làm khổ mình, khổ người “máu tham khi thấy hơi đồng là mê” (truyện Kiều). Chỉ vì máu mê cờ bạc tham lam trong phút chốc sản nghiệp của ông cha để lại, tiền bạc, của cải của mình làm ra bằng mồ hôi nước mắt khó khổ tan tành theo mây khói vào tay người khác. Trở về với hai bàn tay trắng, biến mình thành kẻ bụi đời gian dối, lừa đảo, bịp bợm, lưu manh, trộm cắp cướp giết.

“Cờ gian bạc lận”, lấy của cải tiền bạc sản nghiệp của người ta bằng mọi thủ

đoạn đê tiện. Khiến cho gia đình người ta lâm vào cảnh màn trời chiếu đất, con cái người ta đói khổ phải bỏ cả học hành.

Hôm nay thắng bạc, lấy của cải tiền bạc của người ta, gây ra tai họa cho người. Và như vậy là hành hạ làm khổ người. Rồi đây ngày mai sẽ có người khác lấy của cải tiền bạc, gây ra tai họa hành hạ mình, làm khổ mình, chứ ko bao giờ tránh khỏi.

Luật nhân quả công bằng và công lý dù cho trốn tránh nơi đâu, dù cho lấy cái chết để chạy trốn cũng không thể thoát được.

Chúng ta không thể lấy một nền kinh tế vay mượn, chấp vá không có nhân bản như xổ số, số đề hiện đang có trên các thành phố, các tỉnh trong toàn quốc. Xổ số, số đề chỉ là một trò chơi lấy túi nợ bỏ túi kia mà thôi. Các tệ nạn cờ bạc, cá cược, xổ số, số đề trong xã hội mà chúng tôi đã nêu ở trên, sẽ nảy sinh ra các tệ nạn khác như: trộm cắp, cướp của giết người hoặc những tệ nạn khác nữa như: rượu chè, thuốc lá, thuốc lào, xì ke, ma túy, mãi dâm, du côn, du đảng làm mất trật tự an ninh trong xã hội.

Chúng tôi kiến nghị mới Nhà Nước

cần kiên quyết dẹp bỏ những gì là nơi phát sinh ra tội phạm, dù có lợi cũng cần dẹp bỏ, như chúng ta đã dẹp bỏ tệ nạn đốt pháo.

CẦN GIÁO DỤC ĐẠO ĐỨC KHÔNG THAM LAM

Thưa các bạn! Đức không tham cờ bạc là một đức hạnh trong nhóm đức không tham lam. Tham lam là một tính xấu, tính muốn lấy của cải, tiền bạc của người khác làm của cải, tiền bạc của mình. Từ tính tham lam ấy mới sản sinh ra nhiều tính xấu khác như: tính tham mê cờ bạc, tính tham lam trộm cắp, tính tham lam ăn đút lót, tính tham danh, tính tham sắc dục, tính tham của cải tài sản, vật chất, tính tham ăn, tính tham ngủ, tính tham chơi, tính lười biếng v.v... đó là toàn bộ những tính xấu xa.

Từ những tính tham lam đó mới đưa con người vào con đường trụy lạc: rượu, thuốc lá, thuốc lào, thuốc phiện, xì ke, ma túy, mãi dâm v.v...

Từ những tính tham lam trụy lạc

đó mới đưa con người vào con đường tội lỗi, làm cho bản thân và gia đình đau khổ, xã hội bất an, nên gọi là tệ nạn xã hội.

Thấy xã hội bất an, mầm non của Tổ quốc đang bị lôi cuốn và sa ngã vào cảnh truy lạc. Các nhà lãnh đạo đất nước đang tìm mọi cách để bài trừ những tệ nạn này.

Nghành công an ngày đêm truy quét, nhưng bọn tổ chức cờ gian bạc lận, gái mãi dâm, buôn bán xì ke, ma túy ngày lại càng tinh xảo hơn...

Tệ nạn xã hội có như ngày hôm nay là nguyên nhân do tính tham lam của con người. Vậy muốn tệ nạn xã hội chấm dứt, thì phải truy quét tính tham lam của con người. Truy quét tính tham lam của con người phải như thế nào?

Xưa Bác Hồ dạy: “cần kiệm, liêm chính, chí công, vô tư”, đó là những đức hạnh của người cán bộ. Những đức hạnh của người cán bộ này nằm trong toàn bộ đức không tham lam. Cho nên truy quét tệ nạn xã hội là phải giáo dục đạo đức không tham lam. Muốn giáo dục đạo đức không tham lam thì phải soạn thảo một giáo trình đạo đức không tham lam.

Biến đạo đức không tham lam trở

thành một môn học cho trẻ em từ sơ cấp đến đại học. Như vậy cũng chưa đủ, đạo đức này còn phải được truyền dạy trong các trường giáo dục và đào tạo: Từ trường sư phạm mầm non đến (cao đẳng) đại học sư phạm. Các trường dạy nghề ở mọi ngành trong xã hội (sĩ, nông, công, thương)...

Như vậy môn đạo đức nhân bản - nhân quả làm người rất cần thiết cho mọi người. Vì thế, nó phải được phổ cập và học tập rộng rãi trong nhân dân. Có như vậy thì tệ nạn xã hội mới chấm dứt và chấm dứt tận gốc.

Hiện giờ, chỉ có truy quét tệ nạn xã hội bằng ngành Công An thì chiến sĩ công an phải vất vả vô cùng và đôi khi còn phải hy sinh mạng sống của mình với băng nhóm xã hội đen nữa. Bằng chứng báo chí đã đăng tin tức nhiều anh em chiến sĩ Công an đã hy sinh bảo vệ an ninh cho xã hội. Thật là đau xót vô cùng.

Theo chúng tôi thiển nghĩ nhà nước nên chia đều công cuộc truy quét tệ nạn xã hội cho ba ngành:

- 1- Ngành Công An
- 2- Ngành Giáo Dục

3- Ngành Văn Hóa - Thông Tin

Ngành Công An thì áp dụng vào luật pháp truy quét nghiêm khắc, xử phạt đúng đắn theo pháp luật hiện hành. Ra lệnh cấm ăn mặc hở hang, ăn mặc bó sát người tạo hình dáng khêu dâm gợi dục, cấm những nơi chứa chấp gái mãi dâm như: các quán bia ôm, quán cà phê ôm, vũ trường, nơi chứa cờ bạc... Cấm sản xuất thuốc lá, các loại rượu, thuốc lào, thuốc phiện, xì ke, ma túy... Cấm không cho nhập cảnh phụ nữ ngoại quốc ăn mặc hở hang. Cấm không cho nhập cảnh phụ nữ ngoại quốc ăn mặc hở hang. Cấm không cho văn hóa, phim ảnh đồi trụy vào nước, cấm cá loại thuốc lá, các loại rượu không cho vào nước. Còn không cấm nghiêm ngặt như vậy thì những cuộc truy quét tệ nạn xã hội không bao giờ hết.

- Ngành Giáo Dục truy quét tệ nạn xã hội bằng cách biên soạn sách giáo khoa dạy về môn **“Đạo Nhân Quả Làm Người”** từ lớp 1 đến đại học, nâng môn học này có hệ số điểm cao hơn các môn học khác. Trong các kỳ thi học kỳ, thi chuyển cấp, thi tốt nghiệp đều phải có điểm đạo đức lý thuyết và thực hành cụ thể. Không thể xét, xếp loại đạo đức A, B,

C chung chung nữa. Bởi vì trường học là nơi đào tạo những người có đức, có tài. Người có đức có tài là người làm lợi ích lớn cho xã hội. Người có tài mà không có đức là làm hại cho xã hội. Cho nên môn học đạo đức nhân bản - nhân quả rất quan trọng trong sự nghiệp xây dựng đất nước, vì người không tài mà có đức vẫn luôn luôn khôn làm hại mình, hại người hại gia đình và đất nước. Còn những người có tài mà không có đức, thì nên coi chừng những người này sẽ ăn cướp tiền của nhà nước và nhân dân...

Giáo dục trong các trường học như vậy chưa đủ, mà còn phải đưa môn học đạo đức này phổ cập đến mọi tầng lớp nhân dân từ thành thị đến nông thôn.

Ngành Văn Hóa - Thông Tin truy quét tệ nạn xã hội bằng cách kiểm duyệt chặt chẽ các loại văn hóa. Loại trừ những văn hóa đồi trụy có tính cách khêu dâm gợi dục; có tính cách đánh đá, trộm cắp, cướp của, giết người như: phim ảnh, sách báo, đài truyền thanh, truyền hình v.v...

Ngành Giáo Dục có làm được như vậy cộng với ngành Công An biết áp dụng luật pháp nghiêm chỉnh, cùng Ngành Văn Hóa - Thông tin kiểm duyệt văn hóa chặt chẽ thì cuộc truy quét tệ nạn xã

hội sẽ thành công tốt đẹp, đem lại hạnh phúc cho mỗi gia đình an vui và xã hội nhân dân có trật tự, đất nước phồn vinh và thịnh trị.

NHỮNG TÁC HẠI DO HÚT THUỐC LÁ

Trong báo Thuốc và Sức Khỏe và báo Công an Thành Phố Hồ Chí Minh có bài viết về sự tai hại của thuốc lá, chúng tôi xin được trích dẫn ra đây để các bạn suy ngẫm: thuốc lá cũng là một tai hại lớn của xã hội loài người.

Bài báo Thuốc và Sức Khỏe số 237 viết: “Quan sát người hút thuốc, ta thấy họ có thói quen hay khạc nhổ”

Vì sao vậy?

Bình thường, khi ta thở, những hạt bụi to trong không khí bị lông mũi chặn lại và bị chất nhờn trong mũi kết dính thành mảnh mang màu của bụi, đỏ hay đen tùy theo vùng đất ta đi ngang qua. Những hạt bụi nhỏ nhờ gặp chất nhờn chặn lại ở cùng hầu - họng, những hạt bụi thật nhỏ mới vào được đến khí phế quản. Trên mặt lớp tế bào niêm mạc trong lòng khí phế quản, có một lớp lông luôn luôn

chuyển động để quét những hạt bụi nhỏ và chất nhờn trong lòng khí phế quản ra; chất này khi lên đến hầu họng, vì ít nên thường nuốt một cách vô ý thức.

Ở người hút thuốc, khí phế quản luôn luôn bị hóa chất có trong khói thuốc kích thích đi đôi với tình trạng viêm mãn tính nên lượng dịch này phát sinh khá nhiều; khi dịch này bị đẩy ra đến hầu họng, người hút thuốc thấy khó chịu, ngứa cổ, vì vậy nên phải khạc ra ngoài, tạo ra một tật xấu, kém văn minh.

Lúc người hút thuốc lá hít mạnh vào nhiệt độ ở đầu điếu thuốc là 700 - 800 C làn khói nóng chỉ đi qua một đoạn đường ngắn là vào đến miệng thanh quản niêm mạc của những bộ phận này luôn luôn trong tình trạng nóng bỏng, làm giảm cảm giác ngon miệng khi ăn, chính vì vậy người cai nghiện thuốc lá ăn ngon hơn, nhiều hơn và lên cân.

Lâu nay, các cơ quan y tế và thông tin đại chúng đều cho biết rõ hút thuốc lá cách nào, điếu thuốc có hay không có đầu lọc, xì gà, thuốc lòn, chủ động hay thụ động đều đưa đến nhiều nguy cơ cho sức khỏe:

=> Nhiều bệnh phát sinh: bệnh phổi,

tim mạch, ung thư..

=> Tuổi thọ giảm.

=> Tử vong tăng.

“Phải dứt khoát loại trừ lập luận bào chữa tệ nạn hút và nghiện thuốc lá như một vài hơi thuốc làm tỉnh con người, một liều thuốc làm đỡ buồn ngủ khi cần thức, mấy liều thuốc giảm cơn buồn, chung vui một lúc cùng bạn bè... tất cả đều lừa phỉnh bản thân, để xa vào những nguy cơ nặng nề”.

Hiện nay trong khi số người hút thuốc lá ở các nước phát triển bị thu hẹp, các hãng thuốc lá nổi tiếng lại phải chi trả những món tiền khổng lồ bồi thường các tác hại do thuốc lá gây ra nên họ cần mở thị trường mới ở các nước đang phát triển, với những vôi bạch tuộc hấp dẫn, các bạn trẻ: hãy cảnh giác. Chính vừa rồi tổ chức y tế thế giới (WHO) cũng đưa ra công ước chống thuốc lá trên toàn cầu, cốt là để bảo vệ sức khỏe cho nhân dân các nước, và cho cả nhân loại.

Với bài báo y học này đã xác định thuốc lá là một tai hại rất lớn cho con người, gây ra hao tổn và bệnh tật. Vậy chúng tôi xin các nhà lãnh đạo đất nước

hãy quan tâm vì sức khỏe của nhân dân, ra lệnh cấm nhập thuốc lá, cấm trồng trọt cây thuốc lá. Do đó hàng năm nhân dân trong nước sẽ tiết kiệm một số tiền rất lớn vì phải chi phí cho bệnh tật và thuốc lá.

Báo Công An Thành Phố Hồ Chí Minh số 65, ra ngày 31-5-2003. Có đăng tin tức thống kê của tổ chức y tế thế giới cho biết số người tử vong trên thế giới vì hút thuốc lá.

“Theo tổ chức y tế thế giới, thuốc lá có liên quan tới 2.700.000 ca tử vong mỗi năm. Với đà này, người ta dự báo tới năm 2025. Con số tử vong do các bệnh có liên quan đến thuốc lá có thể lên tới mười triệu người”.

Hàng năm thuốc lá đã gây tử vong hơn một nửa triệu phụ nữ ở các nước phát triển. Tổ chức Y tế thế giới ước tính ở các nước này, tỷ lệ hút thuốc ở nam giới và phụ nữ tương tự nhau. Vào khoảng 30% và ở một số lớn các nước phát triển, trẻ em gái vị thành niên hút thuốc lá nhiều hơn trẻ em nam. Tại các nước đang phát triển, khoảng 50% phụ nữ hút thuốc.

Ở Mỹ và khối liên hiệp Anh có

nhiều phụ nữ hút thuốc lá. Thuốc lá gây các bệnh ở phụ nữ cũng giống các bệnh ở nam giới và tỷ lệ tử vong gần bằng nhau. Hiện nay, 20 - 25% số người đã bị chết do thuốc lá. Một phần ba số tử vong này ở lứa tuổi dưới 65. Theo tổ chức phẫu thuật ở Mỹ, 40% bị tử vong do bệnh tim trong lứa tuổi này, 305 phần trăm chết do ung thư các loại. Trong 20 năm qua tỷ lệ tử vong ở phụ nữ do ung thư phổi tăng gấp đôi ở Nhật, Na uy, Ba lan, Thụy Điển và khối liên hiệp Anh; tăng hơn 200% ở Australia, Đan Mạch, New Zeland, hơn 300% ở Canada và Mỹ.

Tại Mỹ, tỷ lệ tử vong do ung thư phổi của phụ nữ không hút thuốc lá không thay đổi trong vòng 20 năm qua, nhưng tỷ lệ ung thư phổi của phụ nữ hút thuốc lá lại cao hơn. Thuốc lá còn tác động đến sức khỏe sinh sản, làm tăng nguy cơ sẩy thai, đẻ con nhẹ cân.

Thuốc lá còn làm mãn kinh đến sớm hơn, làm rỗng xương ở người mãn kinh.

Người phụ nữ còn chịu ảnh hưởng của khói thuốc lá do người khác hút. Vợ của những người nghiện thuốc lá nặng cũng có nguy cơ mắc bệnh ung thư phổi”.

N.X

Qua bài báo trên đã xác định sự tai hại của thuốc lá. Có thể gọi đây là tiếng báo động cho mọi người khắp toàn cầu biết. Chúng tôi tin tưởng rằng một ngày nào đó Tổ chức Y tế thế giới sẽ thống kê những tai hại do rượu gây tử vong cho loài người còn khủng khiếp hơn nhiều về thuốc lá.

Vì sức khỏe con người trên hành tinh này, các nhà lãnh đạo các nước trên thế giới hãy đồng ra lệnh cấm sản xuất thuốc lá và rượu, thì loài người mới có một cuộc sống an vui chân thật.

HẾT TẬP II

GIỚI THIỆU SÁCH

- 1- Đạo Đức Làm Người (tập I, II - 2011)
- 2- Sống Mười Điều Lành (2011 - Quý IV)
- 3- Những Lời Gốc Phật Dạy (4 tập - 2011)
- 4- Đường Về Xứ Phật (10 tập - 2011)
- 5- Văn Hóa Phật Giáo Truyền Thống (2 tập - 2011)
- 6- Lòng Yêu Thương - tập II (2011)
- 7- Lòng Yêu Thương (2009, 2011)
- 8- Linh Hồn Không Có (2010 - Quý IV)
- 9- Người Phật Tử Cần Biết (2 tập - 2011)
- 10- Những Chặng Đường Tu Học Của Người Cư Sĩ (2011)
- 11- Giới Đức Làm Người (2 tập - 2010)
- 12- Thanh Quy Tu Viện Chơn Như (2010)
- 13- Mười Hai Cửa Vào Đạo (2012)
- 14- Sống Một Mình Như Con Tê Ngưu (2010)
- 15- Ba Mười Bảy Phẩm Trợ Đạo (2010)
- 16- Muốn Chứng Đạo Phải Tu Pháp Môn Nào (2010)
- 17- Hỏi Đáp Oai Nghi Chánh Hạnh (2011)
- 18- Tạo Duyên Giáo Hóa Chúng Sinh

(2011)

- 19- Lịch Sử Chùa Am (2010)
- 20- Thiền Căn Bản - tập I
- 21- Thời Khóa Tu Tập Trong Thời Đức Phật
- 22- Giáo Án Rèn Nhân Cách Lớp Ngũ Giới: Đức Hiếu Sinh (tập I, II, III - 2012)
- 23- Giáo Án Rèn Nhân Cách Lớp Ngũ Giới: Đức Ly Tham (tập I)
- 24- Giáo Án Rèn Nhân Cách Lớp Ngũ Giới: Đạo Đức Gia Đình (tập I)
- 25- Mười Giới Thánh Đức Sa Di (tập I, II)
- 26- Giới Đức Thánh Tăng, Thánh Ni
- 27- Phật Giáo Có Đường Lối Riêng Biệt
- 28- Định Niệm Hơi Thở
- 29- Những Lời Tâm Huyết (tập I, II)
- 30- Pháp Môn Niệm Phật Tứ Bất Hoại Tịch
- 31- Nghi Thức Thọ Trai
- 32- Thọ Tam Quy Ngũ Giới (2012)

...

Ấn bản điện tử cuốn sách này được
đăng tải tại trang web:

<http://www.thuvienthaythonglac.net>

...

Ước mong mọi người sống không làm
khổ mình, khổ người và khổ chúng sinh.

